

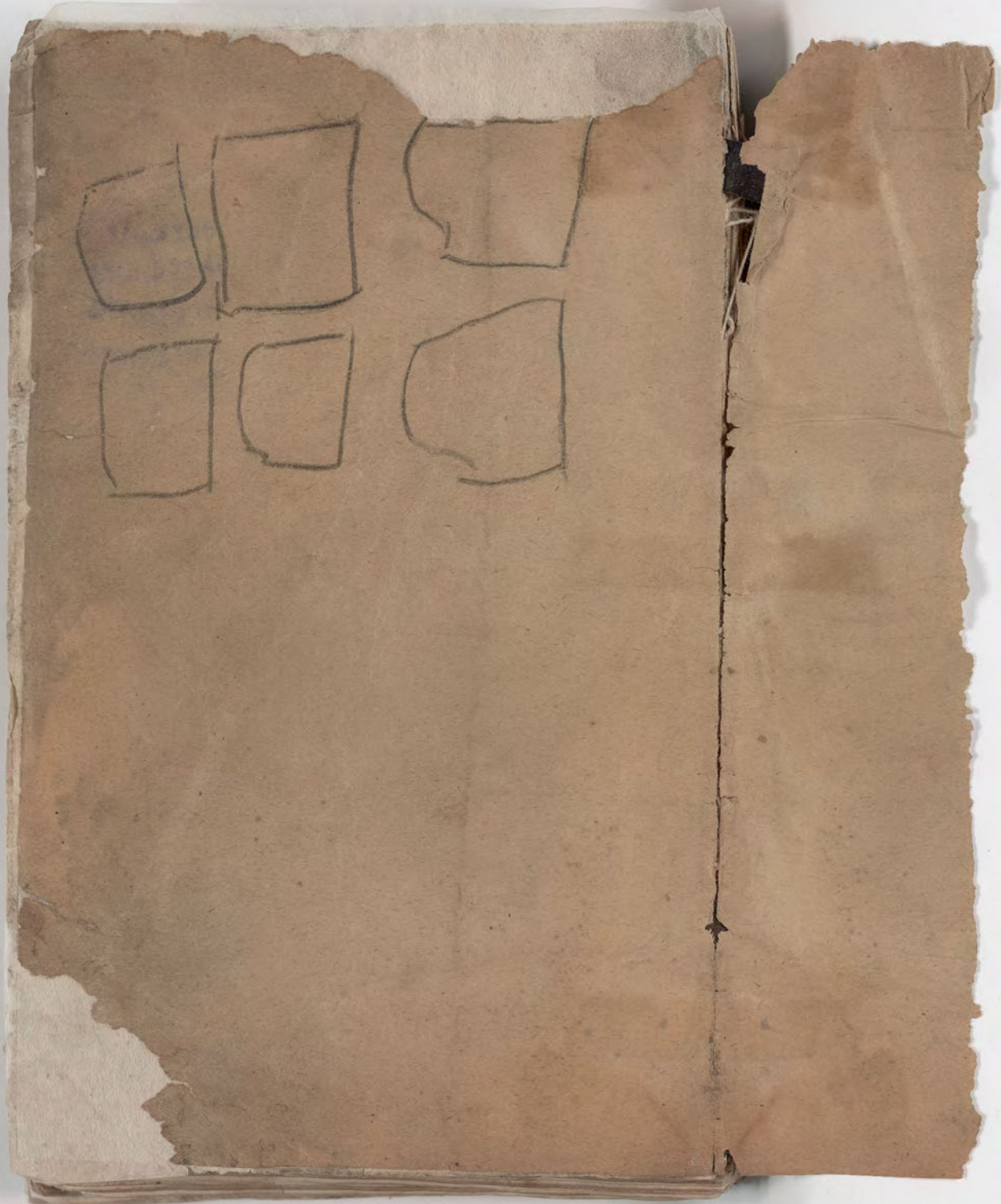
IJA # 385

חק לישראל ספר שמות

Ḥoq le-Yiśra'el Sefer Shemot

Livorno, 5611 (1850 or 1851)

Handwritten text in blue ink, likely a list or index, located in the upper left corner of the left page. The text is partially obscured by a horizontal crease and includes several lines of characters.

Handwritten text in blue ink, located in the center of the left page. It appears to be a list or index, with several lines of characters.

Handwritten text in blue ink, located in the upper right corner of the right page. The text is partially obscured by a horizontal crease and includes several lines of characters.

חק לישראל

ספר שמות

זה ספר יקר מפנינים ויהי לפני'נה נודע בשערים
מיום הוסרו קריאה נאמנה אשר כוננו ירי אמן
רועה אמונה ההכם השלם והכולל כמה'ר יצחק
ברוך ד"ל בשנים קדמוניות בארץ מצרים קרית
הנה וכירו אנ"ך משנה וגמרא ובקבלה הוא אומר
מאמר מהוהר הקדוש יסודתו בהררי קדש רבינו
הגדול האר"י זצ"ל אשר גלה סודו לרבינו
מהר"ח זלה"ה בהרי כבשי דרחמנא וכבר נדפס
ארבע פעמים עם רב'א תוספ'א יוסף לחק
מוסר מעי"ר והלכה פסוקה וח'מש את אר'ש
פי' קב ונקי שני חכמים כל המשנה

ובן היום מאיר וכל בפעם הששית הזאת עם הסי' הב' ועוד זאת
יקרה נקודות ה'ס'ף על כל פרק ופרק משנה שכל'ס
כריכה בני קרא'י דתנא למען ירו'ן קורא תורה שלמה שלנו וימנא
שכר טוב בעמלו אורך ימים בימיה' אבי'ר

פה ליוורנו יע"א

שנת תורה צוה לנו משה לפ"ק

מיר משה ישועה הי"ו

בכ"ר החכם כמהר"ר יעקב טובייאנא זלה"ה

מדפיס ומוכר ספרים

ס' עיון יוס'ם
שם עזרן יוס'ם

שם עזרן יוס'ם

שם עזרן יוס'ם

נסחי דווקני

נוסח כוונות פשוטות לאשר בא בסוד ה' לכיון בכל יום
חק'ת עולם על פי כתבי הקדש האמתיים :

עשיה ת"ת

תורה

אורות פנימיים דפס רוח כשמה חיה	כלי פנימי כשמה יוד הא	כלי המלעי רוח י יה יהו	כלי חיכון תפארת ז"א כפס
יהוה	ואו הא	יהוה	יהוה

נר"ה

נביאים

כלי פנימי דכשמה דלכח	כלי המלעי רוח צ צב צבא	כלי חיכון כר"ס דז"א כפס
יהוה	צבאו צבאות יהוה	צבאות

אורות פנימיים דכר"ן חיה דלכח יהוה	כלי פנימי דכשמה דסוד
דסוד יהוה	ארני

יסוד מ'

כתובים

כלי פנימי דכשמה יאהרונהי	כלי המלעי רוח שין שין דלת	כלי חיכון יסוד דז"א כפס
	שין דלת יוד	שין דלת יוד

אורות פנימיים דכר"ן חיה י יהו וי יהו דיסוד	כלי חיכון נוקב"ה דז"א א אד אדנ
יהוה דמ' נוק' דז"א	ארני

יצירה

אם יצא סוד החק'ת
אפ"ן יחזק'ת עשר
כ"ג
כ"ד

נסחי דווקני
יצירה
משנה

יוס נ' ס' נשים * ת"ת	יוס ב' ס' מועד * גבורה	יוס א' ס' זרעים * חסד
שלה - ובחניה אמלעית צבאות	שלה - ובחניה אמלעית אלהים	דנוק' דיני' - ובחניה אמלעית של הכלי אלף אלף למד
יוס ו' ס' טהרות * יסוד	יוס ה' ס' קדשים * הוד	יוס ד' ס' נויקין * נצח
שלה - ובחניה אמלעית שדי	שלה - ובחניה אמלעית	שלה - ובחניה אמלעית
	א אל אלה אלהי אלהים	אל

בריאה
הלכה

יוס נ' נשים * ת"ת	יוס ב' מועד * גבורה	יוס א' זרעים * חסד
בחניה חילונה כנ'	בחניה חילונה כנ'	בחניה חילונה של הכלי דנוקבא דכריאה אל
השתפא	אכרטם	
יוס ו' טהרות * יסוד	יוס ה' קדשים * הוד	יוס ד' נויקין * נצח
בחניה חילונה כנ'	בחניה חילונה כנ'	בחניה חילונה כנ'
ש שד שדי	במוכן	ב"ס
א אד אדני		

אצילות
קבלה

היא בתפארת דאצילות יכוין בו בכל יום שס יוד הא ואו הא

ספר חק לישראל

שמות יום ראשון תורה

יכוין בקריאת ששה פסוקים אלו שסס כנגד [דמילוי יוד דסס ב'ן להשאיר
בו הארה מתוספת נשמה של שכת שעברה .

א ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה ארת
יעקב איש וביתו באו : ואלין שמחת בני
ישראל דעלו למצרים עם יעקב גבר ואניש ביתיה עלו :
ב ראובן שמעון רוי ויהודה : ראובן שמעון רוי ויהודה :
ג יששכר זבולן ובנימין : יששכר זבולן ובנימין : ד דן
ונפתלי גר ואשר : דן ונפתלי גר ואשר : ה ויהי כל-נפש
יצאי ירד-יעקב שבעים נפש ויוסף היה במצרים : והוה
כל נפשתא נפקי ירכא דיעקב שבעין נפשין ויוסף
דהוה במצרים : ו נומת יוסף וכל-אחיו וכל הדור ההוא :
ומית יוסף וכל אחוהו וכל דרא ההוא :

נביאים ישעיה סימן כ"ו

א הבאים ישרש יעקב יציין ופרח ישראל ומלאו
פני-תבל תנוכה : יתכנשון טביני
גלותיהון ויתובון לארעהון תמן יתילידון דבית יעקב
יפשוון ויסגון דבית ישראל וימלון אפי תבל בני בנין :
ב הכמכת מכהו הכהו אס-כפהרג הרגיו הרג : הכמחתא
דהוה מחי מחוהי אם כקטורל קטיל-והי יתקטיר :
ג בסאסאה בשלחה תריבנה הנה ברוחו הקשת ביום
קדים : בסאתא דהויתא כאל בה יכילון דה דהויתא
שלח ומעיק להון הני עליהון במילא מתקיף עליהון
ביום לוט : ד לכן בזאת יכפר עון-יעקב וזה כל-פרי הסר
חטאתו בשומו | כל-אבני מזבח כאבני-גר מנפצות
לא-יקמו אשרים וחמנים : בכין בדא ישתבקון חובי

בית יעקב ודין כל עובדי אסטיות חוכהי בשניותיה
כר אבני איגורא כאבני גיר מנפצן לא יתקיימו
אשיריא וחניסנסיא : ה כי עיר בצורה בדר נוה משלה
ונעוב כמדבר שם ירעה עגל ושם ירבץ וכלה סעפיה :
ארי קרתא דהות כריכא בלחודה תתיב תהי מטלטלא
ושביקא כמדברא בה יניחון צדיקיא ויבזון ית נכסהא
ויספון ית משריתהא מלמיפק : י בילש קצירה
תשכרנה נשים באות מאירות אותה כי לא עסיבינות
הוא על כן לא ירחמנו עשהו ויצרו לא ירחמנו :
יתקצר חיליהון ויבהתון בעובדהון יתברון נשיא עלן
לבית דחלתהון ומלפן יתהון ארי לא עם סוכלתן
אינון על כן לא ירחם עליהון דעבדינון ודברנון לא
יחום עליהון :

כתובים משלי סימן י"ח

א נפיש ברכה תרשן ומרוה נסהוא יורא : נפישא
דברכתא תדהן ומן דמאליף אף הוא יליף :
ב מנע בר יקבהו לאום וברכה לראש משביר : מן
דכלא עיבורא באולצנא נשבקוניה לבעל דכבוי
וברכתא תהוי לאינא דמזבין : ג שחר טוב יבקש רצון
ודרש רעה תבואנו : דמקרים טבתא בעי צביינא ותבע
בישתא אתיא עלוי : ר בוסח בעשרו הוא יפל וכערה
צדיקים יפרחו : דמסבר בעותריה הוא נפיל ואיך
טרפא צדיקי מפרחין : ה עכר ביתו ינחל רוח ועבד
אויל לחכסלב : עכיר ביתיה ירית פחתא וסכלא יהוי
עבדא לחכים לבא : ו פרי צדיק עין חיים ולוקח
נפשות חכם : פרוי דצדיקא אילנא דחיי ומקבלנותא
דנפשי חכמתא :

הפאה נתנה במחוקר לקרקע בדלית ובדקל בעל
הבית מוריד ומחלק לעניים רבי שמעון אומר אף
בחלקי אנויים אפילו תשעים ותשעה אומרים לחלק ואחר
אומר לבזו לזה שמעון שאמר בהלכה : ב בדלית ובדקל אינו
כן אפילו תשעים ותשעה אומרים לבזו ואחר אומר לחלק לזה
שומעין שאמר בהלכה : ג נטל מקצת פאה ודקה על השאר
אין לו בה כלום נפל לו עליה ופירש טליתו עליה מעבירין
אותה הימנו וכן פלקט וכן בעומר השכחה : ד פאה אין
קוצרין אותה במגלות ואין עוקרין אותה בקרדומות כדי שלא
יכו איש את רעהו : ה שלש אבעות ביום בשחר ובחצות ובמנחה
רבן נמליאל אומר לא אמרו אלא כדי שלא יפחתו רבי עקיבא
אומר לא אמרו אלא כדי שלא יוספו של בית גמר היו מלקטין
על החבל ונותנים פאה מכל אומן ואומן : ו נכרי שקצר ארת
שרהו ואחר כך נתגיר פטור מן הלקט ומן השכחה ומן הפאה
רבי יהודה מחייב בשכחה שאין השכחה אלא בשעת העמור
: ז הקדיש קמה ופדה קמה חייב עוקרין ופדה עוקרין חייב
קמה ופדה עוקרין פטורה שבשעת חובתה היתה פטורה :
ח ביוצא בו המקדיש פירותיו עד שלא באו לעונת המעשרות
ופדאן חייבין משבאו לעונת המעשרות ופדאן חייבין הקדישן
עד שלא נגמרו ונגמרו חזקתו ואחר כך פדאן פטורין שבשעת
חובתן היו פטורין : ט מי שלקט את הפאה ואמר הרי זו לאיש
פלוני עני רבי אליעזר אומר זכה לו ותקמים אומרים ויתנה
לעני שנמצא ראשון הלקט והשכחה והפאה של נכרי חייב
במעשרות אלא אם כן הפקיר : י איזהו לקט הגושר בשעת
הקצירה (היה קוצר) קצר מלא ירו חלש מלא קמצו הבהו
קוצן ונפל מדרו לארץ הרי הוא של בעל הבית תוך היר ותוך
המגל לעניים אחר היר ואחר המגל לבעל הבית ראש היר
וראש המגל רבי ישמעאל אומר לעניים רבי עקיבא אומר
לבעל הבית : יא חורי הנמלים שבתוך הקמה הרי הן של בעל
הבית שלאחרי הקוצרים העליונים לעניים והמחתונים של בעל
הבית רבי מאיר אומר הכל לעניים שספק לקט לקט :

ק"ו בדלית : גפן גדולה המולדת על גבי עטס : ודקל : דקל תמרים : מורוד : דמקום
קטוב

קטוב אוקס : אוקס טאין כסס סכסס : חלוקי אגוזים : ע"ס סהאגוז חלק כלא קשרים ו"א אגוזי
פרך ססס נבויס מאד : נמגלות : סס חרמטס וקרדומות סס פשוטות : אכעיות : ג' פעמים
כ"ס מתגלה כסדס כדו טוקחו עמיס פלס : ונות נמר : סס מקוס : סככל : על קו
סמטור סעשו סככל : מכל אומין : כלומר מכל סורה וסורה : עונות : סעת חוב סמעטרות :
סזכר : ר"ל נמרו ביד סגור : סוסר : מס ססוסל : קון : עקבו עקרב וכעט וכסל מידו
לארין : ראשי סוד : סס סלסלס נראשי אכעיותיו : סקורס : לאחר סהקולו לקבור סמל
סניאו סמלס מן סלקט : סעלויס : כלומר חוטס סעלויס :

הזכרה ברכות דף ו' ע"ב

אמר רבין בר רב אדא אמר רבי יצחק כל הרגיל לבא לבית הכנסת ולא
בא יום אחד הקרוש ברוך הוא משאיל בו שנאמר מי כבס ירא ה'
שומע בקול עבדו אשר הלך חשבים ואין נוגה לו : אם לדבר מצוה הלך נוגה
לו ואם לדבר הרשות הלך אין נוגה לו : יבטח בשם ה' מאי טעמא משום
דהוה ליה לבטוח בשם ה' ולא בטח : אמר רבי יוחנן בשעה שהקרוש ברוך
הוא בא בבית הכנסת ולא מצא בה עשרה מיד הוא כועס שנא' מרוע באתי
ואין איש קראתי ואין עונה : אמר רבי הלבו אמר רב הונא כל הקובע מקום
לתפלתו אלהי אברהם בעזרו : ובשמת אומרים לו אי עניו אי חסיד מתלמידיו
של אברהם אבינו : ואברהם אבינו מנלן דקבע מקום דכתיב וישכם אברהם
בבקר אל המקום אשר עמד שם ואין עמידה אלא תפלה שנא' ויעמוד פנחס
ויפלל : אמר רבי הלבו אמר רב הונא היוצא מבית הכנסת אל יפסיע פסיעה
גסה : אמר אביו לא אמרן אלא למויפק אבל למיעיל מצוה למרחת שנאמר
נדרפה לדעת את ה' : אמר רבי יורא מריש כי הוה חזינא להו לרבנן דקא
רהטי דפרקא בשבתא אמינא קא מחליין רבנן שבתא : כיון דשמענא להא
דרבי תנחום אמר רבי יהושע בן לוי לעולם ירוין אדם לרבר הלכה ואפילו
בשבת שנאמר אחרי ה' ולכו בארעה ישאג וגו' אנא נמי רהיטנא אמר רבי
זירא אנרא דפרקא דיהטא : אמר אביו אנרא דכלה דוחקא : אמר רבא
אנרא דשמעתא סברא :

רש"י משאיל בו : מה טיבו של פלוני למה לא בא : ירא ה' : סהיס רגיל לבא אליו : אשר
הלך חשבים ואין נוגה לו : אשר עתה הלך למקום חסך אשר ימנע עמנו מלהסכים
לפתינו : ואין ענין : טיעור שזכרו לענות דבר קדוש : אלהי אברהם : סקבע מקוס לתפלתו :
בעזרו : כדרך סהיס עזור לאברהם : אל יפסיע פסיעה גסה : לפי סמראס בעצמו סעכוב נית
סכנסת דומה עליו כמטוי : כדדס : לסון מרונס משמע סהרודף הן : לפרקא : לסמוע
סדרס : מחליין רבנן סבתא : דאמר מר אסור לפסוע לסמוע סרנס לסמוע דרסס מפי חסס הוה סבר
מסנת רגליך : אנרא דסרקא : עיקר קבול סבר סרניות סרנס לסמוע דרסס מפי חסס הוה סבר
סמרוס סהרי רובס אינס מניוס לסעמוד נראס ולומר סמועס מפי רבן לאחר זמן סקבולו סבר
לומר : אנרא דכלה : סבת סלסלס סהכל כחספין לסמוע סלסול סרגל : אנרא דשמעתא
סברא : סהו יגע וטורח ומחשב לסבין טעמו סל דבר

זוהר שמות דף ג ע"א

חלתא אינון דחייין שכינתא מעלמא וגרמין דיווריה
דקב"ה לא הוי בעלמא ובני נשא לווחין ולא
אשתמע קליהון : וחלין אינון : מאן דשכיב בנדה כנין ליה
מסאכו סקיף בעלמא כר מסאכו רנה : מסאכו דנדה קשיא
מכל מסאכו דעלמא : אסתאב איהו וכל דמתקרבין כהדיה
יסתאבון עמיה : ככל אתר דחולין ארתחייא שכינתא מן קמייקו :
ולא

ולא עוד אלא דגרים מרעין כושין על גרמיה ועל סהוא זרעא
דיוליד דכוון דיקרב כ"כ לבני נדה סהוא מסאכו רליב עלוי
ויסתאב ככל שויפין דיליה : זרעא דיוליד כההוא סעתא (ס"א)
מסאכו) משכיב עלוי רוח מסאכו וכל וזמיו יהא במסאכו :
דהא כנינא ויסודא דיליה איהו במסאכו רב וחקיף מכל מסאכו
דעלמא רמיר דקרב כר נס לבני נדה סהוא מסאכו רליב עלוי
דכתיב וחסו נדה עלוי : מאן דשכיב ככת אל נכר דאעיל ברית
קרט ואת קיימא כרסו אחרא דכתיב וכעל כת אל נכר : ותינין
לית קנאה קמי קב"ה כר קנאה דברית קדישא דאיהו קיימא
דשמא קדישא ורזא דמהימנותא : מה כתיב ויחל העם
לזנות את כנות מואב מיר ויחר חף ה' בישראל : רישי עמא
דירעו ולא מחו בירייהו ארתענטו כקדמיתא דכתיב קח את כל
ראשי העם והוקע אותם לה' נגד השמש : ר' אבה אמר מאי נגד
השמש נגד הכרית דאקרי שמש : ועליה אחרת כי שמש ומגן
ה' אלהים : שמש ומגן דא ברית קדישא : מה שמש זרע ואכהיר
על עלמא : אוק הכי ברית קדישא זרע ואכהיר גופא דכ"כ : מגן
מה מגן איהו לאננה עליה דבר נש : אוק הכי ברית קדישא מגן
עליה דבר נש : ומאן דנטור ליה לית נוקא בעלמא דוכל למקרב
כהדיה ורזא הוה נגד השמש רישי עמא יתפסון ככל דרזא ודרזא
כחובא דא הוי ירעין ולא מקנאין ליה כנין דחובא דא עליוהו
לקנאה ליה לקב"ה כהאו ברית מאן דאעיל קדושה דא כרסוקא
אחרא עליה כתיב לא יהיה לך אלהים אחרים על פני : לא
השתחוה להם ולא העבדם כי אנכי ה' לאהיך אל קנה וכלא קנאה
סרא : ועל דא ארתחייא שכינתא מקמיה : מאן דמשקר בכרית
קדישא דתתים בכשריה דבר נש כאלו משקר כשמא דקב"ה מאן
דמשקר חותמא דמלכא משקר כיה כמלכא לית ליה חולקא
כאלהא דישראל הוי לא כחילת דהוכחא תדיר (ס"א יתיר) :

יוסף לחק מוסר * מספר דברים שבקרושה סי' ד'

ימי השוככים ועו הדרס נאמנו מאד ומרבית העם נגשים אל ה' לשוב
מחטאת כעורים אשר פגמו באות ברית קדש וכרין לזוזר מהגדרים כי
הגודר ואינו מקיים בא לידו קרי וז' רז"ל הנודר ואינו מקיים בניו מתים
ובכלל שיקרא"ו חסון וגם רמון ככתוב אל תמן את פיד לחטיא את כסדר למה
יקוף האלהים על קולך שפתחת בנדר וחכל את מעשה ידיך ועוד ארו"ל אפילו
ממון שבידך אני מאכדו ו"א כל מי שהוא נודר ומטהא נדרו גורס מותה לעצמו
סנא' כי דרוס ידרשנו ה' אלהיך מעמד ממך כפרעים ולא ממנוגך : ב יעקב
נדר ולא שילס בא עליו נרה סלח דורכות לעשו גס בא עליו נרה סנתפס
עס סמלאך : ג סעובר נדרו כמוד ולא עשה סתוכס דרין להתגלגל באשה
נדרנית

כרתי • ד הפנס כשכופה כשעה שיוכל מפיו ענשו גדול שהוא ענמו שקר ואין תקנה אלא בתשובה ויסורין • ה הנודר או כשבע ואינו מקיים גורם שהמלאך הממונה על מאמר פיו על אותה מלה שחייב לעשותה כשאר נרוע עד אשר יפלים חיובו כפועל ועד שלא יבא ידי חובתו המלאך שראוי להיות טוב הוא שכאלו כמויקון שלא הושלם יזירתו לטוב :

הלכה פסוקה * הר"ם ה' תשובה פ"ג

צריך כל אדם שיראה ענמו כל השנה כולה כאלו חזיו זכאי וחזיו חייב וכן כל העולם חזיו זכאי וחזיו חייב • הטא טטא אחד הרי הכריע את ענמו ואת כל העולם כולו לכף חובה וגרס לו ולהס השחתה • עשה מלה אחת הרי הכריע את ענמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרס לו ולהס תשובה והלכה כהל' ולדיק יסוד עולם • זה שלק ענמו הכריע את כל העולם לזכות והלילו • ב ומפני ענין זה נהגו כל בית ישראל להרבות בלדקה ובמעשים טובים ולעסוק במלות מראש השנה ועד יום הכפורים יותר מכל ימות השנה • ונהגו כולם לקום לבילה בעשרת ימים אלו ולהתפלל בבתי כנסיות בדברי תחנונים ובכיבושין עד שיאור היום • ג כשעה ששקלין עונות אדם עם זכויותיו אין מחשבין עליו עון שחטא בו תחלה ולא שני אלא משלישי ואילך אם נמלאו עונותיו משלישי ואילך מרובין על זכויותיו אותן שתי עונות מטטרפין ודנין אותן על הכל ואם נמלאו זכויותיו כנגד עונותיו אשר מעון שלישי ואילך מעבירים כל עונותיו ראשון ראשון • לפי שהשלישי נחשב ראשון שכבר נמחלו השנים וכן הרביעי הרי הוא ראשון שכבר נמחל השלישי וכן עד סופן :

יום שני תורה

יכוין בקריאת ארבעה פסוקים אלו שהם כנגד ד' דמילוי י"ד דסס ב"ן להשאיר בו חוספת הרוח משנת טעברה •

א ובני ישראל פרו וישרצו וירבו ויעצמו במאד מאד ותמלא הארץ אתם : ובני ישראל נפישו ואתילדו וסגיאו ותקיפו לחדא לחדא ואתמליאת ארעא מנהון : ב ויקם מלך חדש על מצרים אשר לא ידע את יוסף : וקם מלכא חדתא על מצרים דלא מקיים גזירת יוסף : ג ויאמר אל עמו הנה עם בני ישראל רב ועצום ממנו : ואמר לעמיה הא עמא בני ישראל סגן ותקפין מיננא : ד הבה נתחכמה לו פך ירבה והיה כיתקראנה מלחמה ונוסף גסהווא על שנאינו ונלחם בנו ועלה מן הארץ : הבו נתחכם להון דילמא יסגון והי ארי יערעננא קרב ויתוספון אף אינון על סנאנא וגיחון בנא קרב ויסקון מן ארעא : נביאים

נביאים יסעיס ס' כ"ו כ"ח

א והיה ביום ההוא יחבט יהוה משבילת הנהר עד נחל מצרים ואתם תלקטו לאחד לאחד בני ישראל : והי בעידנא ההיא יתרמון קטילין קדם יי מכיף נהרא פרת עד נחלא דמצרים ואתון תתקרבון חד לסטר חד בני ישראל : ב והיה ביום ההוא יתקע בשופר גדול ובלאו האבדים בארץ אשור והנדהים בארץ מצרים והשתחוו ליהוה בהר הקדש בירושלם : והי בעידנא ההיא יתקע בשופרא רבא ויתון די גלו לארעא דאתור ודאטלטלו לארעא דמצרים ויסגדון קדם יי בטורא דקדשא בירושלם : ג הוי עטרת גאות שכרי אפרים וציץ נבל צבי תפארתו אשר על ראש גיא שמנים הלומי יין : וי די יהיב פתרא לגיותנא טפשא רבא דישראל ויהיב מצנפתא לרשיעיא דבית מקדשא תושבחתיה די על ריש חילא שמינא כתישי חמר : ד הנה חוק ואמיץ לאדני כזרם ברד שער קטב כזרם מים כבירים שטפים הניח לארץ ביד : הא מחן תקיפן וחסינן אתיין מן קדם יי כזרמית ברד בעלעול רוח כזרמית מיין תקיפין שטפין כן ייתון עליהון עממיא ויגלונן מארעהון לארעא אוחרי בחוביא די בדיהון :

כתובים משלי סימן ו"א ר"ב

א הן צדיק בארץ ישלם אף בירשע וחוטא : הן צדיקא בארעא מתחסן ורשיעי וחטאי סיפין מן ארעא : ב אהב מוסר אהב דעת ושונא תוכחת בער : מן דרחים מרדותא רחים ידיעתא וסני מכסנותא כודא הוא : ג טוב יפיק דצון מיהוה ואיש מזמות ירשיע : טב מן דקביל רעותיה דאלהא ונברא רשיעא רעיעא תרעיתיה : ד לא יכון אדם ברשע ושרש צדיקים בל ימוט

ימוט : לא נתקן בר נשא ברישעא ועקריהון דצדיקי
לא נווע :

משנה שבת פרק י"ג

רבי אליעזר אומר האורג שלשה חוטין בתחלה ואחרת על
האריגה חייב והכמים אומרים בין בתחלה בין בסוף
שיעורו שני חוטין : ב העושה שתי גירין בגירין בקירוס
בגפה בבקרה ובסל חייב והתופר שתי תפירות והקורע
על מנת לתפור שתי תפירות : ג הקורע בחמתו ועל מתו וכל
המקלקלין פטורין והמקלקל על מנת לתקן שיעורו כמתקן :
ד שיעור המלבן והמנפץ והצובע והטווה כמלא רוחב הסוט
כפול והאורג שני חוטין שיעורו כמלא הסוט : ה רבי יהודה
אומר הצד צפור למנדל וצבי לבית חייב והכמים אומרים
צפור למנדל וצבי לגינה ולחצר ולביבירין רבן שמעון בן
גמליאל אומר לא כל הביבירין שוין זה הכלל כל המחפר
צידה פטור ושאינו מחפר צידה חייב : ו צבי שנכנס לבית
ונעל אחר כפניו חייב ונעלו שנים פטורין לא וכול אחר
לנעול ונעלו שנים חייבין ורבי שמעון פוטר : ז ישב האחר
על הפתח ולא מלאהו ישב השני ומלאהו השני חייב ישב
הראשון על הפתח ומלאהו ויבא השני וישב בצדו אף על פי
שעמד הראשון והלך לו הראשון חייב והשני פטור הא למה
זה דומה לנעול את ביתו לשומרו ונמצא צבי שמור בתוכו :

ק"ו בתחלה תחילת אריגתו של נגד : מרין : מפורט לעיל בפ"ג : קירוס : ירועה
אריגה מסיב של דקל : המנפץ וכו' : כולסו מפורטים בפ"ג לעיל : הסוט : מפורט
כסוף ערלה : גירין : מקום מוקף סגמורים שם חיות גם דגים : מחוסר : שסקה לתופסו :
ומנפץ : כך זה אף על פי שעמד הראשון אין זה אלא כשומר :

הלכה שבת דף ק"ה ע"ב

הקורע בחמתו וכולי : ורמוניה הקורע בחמתו ובאכלו ועל מתו חייב
ואף על פי שמחלל את השבת יצא ידי קריעה לא קשיא הא
במת דיריה הא במת דעלמא : והא מהו קתני : לעולם במת דיריה ובהנך
דלאו בני אבלות ניהו : ואי חכם הוא חייבי מחייב דתניא חכם שמת הכל
קרוביו הכל קרוביו סלקא דעתך : אלא אימא הכל בקרוביו הכל קורעין עליו
הכל חולצין עליו הכל מברין עליו ברחבה : לא צריכא דלאו חכם הוא : ואי
אדם כשר הוא חייבי מחייב דתניא מפני מה מתים בניו ובנותיו של אדם
כשהן קטנים כרי שיבכה ויתאבל על אדם כשר כרי שיבכה ערבונא שקלי
מיניה אלא מפני שלא בכה והתאבל על אדם כשר שכל הבוכה על אדם כשר
מוחלין לו על כל עונותיו בשביל כבוד שעשה : לא צריכא דלאו אדם כשר
הוא

הוא : ואי רקאי בשעת יציאת נשמה חייבי מחייב דתניא ר' שמעון בן אלעזר
אומר העובר על המת בשעת יציאת נשמה חייב לקרוע הא למת זה דומה
לספר תורה שנשרף : לא צריכא דלא קאי בשעת יציאת נשמה : הקורע בחמתו
וכו' וכחאי חונא מי שרי והתניא רבי שמעון בן אלעזר אומר משום חילפא
בר אגרא שאמר משום רבי יוחנן בן נורי המקרע בגריו בחמתו והמשרב
כליו בחמתו והמפור מעותיו בחמתו יהא בעניך כעובר עבודה זרה שכך
אומנותו של יצר הרע היום אומר לו עשה כך ולמחר אומר לו עשה כך עד
שאימר לו עבוד עבודה זרה והולך ועובר אמר ר' אבין מאי קראה לא יהיה
כך אל זר ולא תשתחוו לאל נכר אוהו אל זר שיש בנופו של אדם הוא אומר
זה יצר הרע לא צריכא דקא עביד למרמא אימתא אינשי ביתיה : כי הא
דרב יהודה שליף מצבייתא : רב אחא בר יעקב תבר מאני תבירי : רב ששת
רמי לה לאמתיה מוניני ארישא : רבי אבא תבר נכתמא :

רש"י כראש בעיני ד"ג רמוניה הקורע בחמתו ובאכלו ועל מתו חייב וקא ע"י וכו' ולמאי
דגרס הקורע בחמתו ובאכלו ועל מתו א"פ וכו' לא ידענא מאי יצא ידי הקריעה סייק
למומר אכתמתי ואמאי כקט בחמתו : יצא ידי קריעה : שאלם חייב לקרוע על מתו : הא במת
דידיה : ברישא דקתני חייב במת דידיה שחייב לקרוע עליו סילכך קריעה דידיה לכו לקול סוף
אלא תיקון : והא מתו : נמי קתני במקמיטין : לעולם במת דידיה : שמוטל עליו לקביו ומי
בהנך דלאו בני אבלות ניכסו שאינו מאוקס האמורים בפרשת כהנים אלו ואמו בני ובתו ואחיו
ואחותו : ופרסוקין ואי חכם הוא זה שמת חייבי מחייב בניו לקרוע וכיון דמחייב מתקן הוא ואמאי
סטור : חולבין : ויפאין לפמיו חלוכי כקף חלוקי קרוע עד סתמיס חלוכה ערומה : מברין עליו
ברחבה : סבו מרין האבלים ברחבה סעודה ראשונה סבל מוכל אינו מוכל משלו ואסור דקאמר
ליה רחמנא לחוקלא לחם אנשים לא תאכל : ערבובא סקלי : קודם שיחטף נטלו מסכיו : לספר
קורה שסרף : הרוחה ספר תורה שסרף חייב לקרוע כדאמרינן במעמד קטן במעלה שסרף
יהיוקס דכתיב ולא פחדו ולא קרעו את בגדיהם אף כשמת ישראל כהיטלה דומה לו שאין לך רוק
בישראל שאין בו תורה ומכות : מי שרי והתניא וכו' : אלמא לכו מתקן הוא שמלמד ומרגיל את
יתרו לכא עליו : כך : משמע כקרבך סאם הוה כך שתתחיה לאל נכר לבסוף : שליף מצבייתא
מן סבנך בחמתו להראוקס סהוא כועס ויגורו משניו : מוניני : יצר של דגים קטנים : ככתמא
כסוי הכד :

זוהר שמות דף ג' ע"ב

רבי יוסי פתח ואמר וישכחו את ה' אלהיהם וכו' . מאי
וישכחו דרשו מנייהו כרית קיימא קדישא הוו נזרין ולא
פרעין עד דאתת דבורה ונדיכת כהאי לכל ישראל כמה דכתיב
כפרוע פרעוהו בישראל כהתנדב עם כרכו ה' . מאן דקטיל כנוי
הסוף עוכרה דמתעברא אתתיה ונדיים לקטלא ליה כמעשה
דסתיר כניינא דקב"ה ואומנותא דיליה . אית מאן דקטיל כר נש
והאי קטיל כנוי . תלחא כיוסין עביד רכל עלמא לא ויכל למסכל
ועל דא עלמא מתמונגא זעיר זעיר ולא ידוע וקב"ה אסתליק
מעלמא ותרכא וכפנא ומותנא אהיון על עלמא . וחלין אינון
קטיל כנוי סתיר כניינא דמלכא . דחיא שכינא דרולא ומשטרא
כעלמא . ולא אשכחא ניוסא ועל (דא) חלין רוחא (ס"א רוחין)
דקודשא (עניו) ככיה . ועלמא אהדן בכל קני דינין . ווי לתסא

בר נש ווי ליה טב ליה דלא יחברי בעלמא זכאין אינון ישראל
דאע"ג דהו כנלוחא במארים אסקמרו מכל הני תלחא אנדה
ומכת ל נכר ומקטול זרעא ואשתדלו בפרהסיא כפריה ורכיה .
דאע"ג דנורה אתגורת כל הכן הילוד היאורה תשליכוהו לא
אשתכח כוניהון מאן דקטיל עוכרה כמעשה דאתתא כל שכן
לבקר ובזכותא דא נפקו ישראל מן גלותא . מנדה דתני רבי חייא
מאי דכתיב ויעש את הכיור נחשת ואת כנו נחשת כמראות
הזבאות מפני מה זכו נשין להאי בגין דאסקמרו גרמיהו
בגלותא ומארים דלכתר דאתרביין הו אתיין מחקשטן ומסקכלן
כמראה כבעליהון ומעוררין לון כפריה ורכיה . מכות אל נכר
דכתיב ואלו כל זבאות ה' וגו' . וכתיב שבטיו יה עדות לישראל
עדות לישראל ודאי . ואלה שמות בני ישראל . שבט בני ישראל .
דבר אל בני ישראל . ואי קימא והכתיב והוא בן איש מצרי הא
ודאי חד הוה ופרסמו קרא דכתיב והוא בן איש מצרי ושם אמו
סלומית בת דכרי למטה דן . פריה ורכיה רכתיב וכני ישראל
פרו וישרטו וירכו וגו' . ומכל הני אסקמרו ישראל . כני ישראל
עלו כני ישראל כפקו הרה הוא דכתיב ואלה שמות בני ישראל :

יוסף לחק * מוסר * רובו מס' דברים שבקרושה סי' ה' וסי' ו'

יזחר מאד לטהר רעיוניו שלא ירהר ביום ויבא לידי קרי בלילה . א"ר יוסף
כשרואה האדם הרגורים רעים באים על לבו יתעסק בתורה ויעברו
ממנו . ב לא תטע לך אשרה שלא יוליד בן ממזר או רשע כי אפילו מאשתו יהיה
זה ע"י ההרהור בשעת הזיווג . וכן הן פריצי הדור . וגם יזהר מהמחלוקת שיבא
לפניו כיסוד שהוא שלום . ג כי יהיה ריב וגו' אין שלום יולא מתוך מריבה וכן
הוא אומר ויהי ריב בין רועי מקנה אכרס וגו' מי גרם ללוט לפרוש מן הדיוק
היו אומר זו מריבה . ד בא וראה כמה גורם המחלוקת שכל העוור במחלוקת
הקב"ה מאבד זכרו שבמחלוקת קרח תנוקות בני יומן נכלעו . ה מחלקת ר"ת
מכה חרון לקוי קללה תועבה . ו אמר ריב"ל אמר הקב"ה לישראל אתם גרמתם
להחריב ביתי ולהגלות בני שאלו לשלום ואני מוחל לכם שבאמר שאלו שלום
ירושלם . ז לא נחרב הבית אלא בשביל שגאת חנם וכשהיו ישראל לשלום זה
עם זה הוא תיקון היסוד מדת השלום ויבא הגואל במהרה בימינו אמן :

הלכה פסוקה * הר"ם ה' תשובה פ"ג

הבינוניים אם היה בכלל מחלה עונות שלהן שלא הניח תפילין מעולם
דין אותו כפי חטאו ויש לו חלק לעוה"ב וכן כל הרשעים
שעונותיהן מרובים דנין אותן כפי חטאיהם ויש להם חלק לעוה"ב שכל ישראל
יש להם חלק לעולם הבא אף על פי שחטאו שבאמר ועמד כלם לדיוקם לעולם
יירטו ארץ ארץ זו משל כלומר ארץ הקיים והוא העולם הבא . וכן חסדי אומות
העולם יש להם חלק לעולם הבא . ב ואלו הן שאין להם חלק לעוה"ב אלא
כרתתן ואובדים וידונין על גודל רשעם וחטאתם לעולם ולעולמי עולמים .
האפיקורוסין

האפיקורוסין והכופרים בתורה והכופרים בתחיות המתים ובזכות הגואל
והמומרין ומחטיאי הרבים והפורשין מדרכי כבוד והעושה עבירות ביד רמה
בפרהסיא כיהוקים והמוסרים ומטילי אימה על הכבוד שלא לשם שמים ושופכי
דמים ובעלי לשון הרע והמושך עלתלו :

יום שלישי תורה

יכוין בקריאת חמשה פסוקים אלו שהם כנגד ה' דמילוי הוה דאשונה דסס
ב'ן להשאיר בו תוספת כפס משכת * עכרה .

א וישימו עליו שרי מים למען ענתו בסבלתם
ויבן ערי מסבנות לפרעה אתפתם ואת
רעמסם : ומניאו עליהון שלטונין מבאישיין בדיל
לענואיהון בפולחנהון ובנו קרוי בית אוצריא לפרעה
ית פתם וית רעמסם : ב וכאשר יענו אתו בן ירבה וכן
יפרץ ויקצו מפני בני ישראל : וכמא דמענן להון בן
סגן וכן תקפין ועקרת למצראי מן קדם בני ישראל :
ג ויעבדו מצרים את בני ישראל בפרך : ואפלו
מצראי ית בני ישראל בקשיו : ד וימררו את חיהם
בעבדה קשה בחמר ובלבנים ובכל עבדה בשדה
את כל עבדתם אשר עבדו בהם בפרך : ואמררו ית
חיהון בפולחנא קשיא בטינא ובלבנין ובכל פולחנא
בחקלא ית כל פולחנהון דאפלוהו בהון בקשיו :
ה ויאמר מלך מצרים למילדות העברית אשר שם האחת
שפרה ושם השנית פועה : ואמר מלכא דמצרים
לחיותא יהודיתא דשום חדא שפרה ושום תנייתא פועה :

נביאים יסעיה סימן כ"ח

א ברגלים תרמסנה עטרת גאות שפורי אפרים :
ברגלין יתדש כתר דגיותנא טפשא
רבא דישאל : ב והיתה ציצת נבל צבי תפארתו אשר
על ראש גיא שמנים ככפורה בטרם קיץ אשר יראה
הראיה אותה בעודה בכפו יבלענה : ויהי דיהיב
מצנפתא

מצנפתא לרשיעא דבית מקדשא תושבחתיה די על
ריש חילא שמינא כביכורא עד לא קיטא דאם יהוי
דחוי יתה כאילו היא בידיה יבלעניה : ג ביום ההוא
יהיה יהוה צבאות לעטרת צבי ולצפירת תפארה
לשאר עמו : בעידנא ההיא יהא משיחא דיי צבאות
לכלילא דחרוה ולכתר דתושבחה לשאר דעמיה :
ד ולרוח משפט ליושב על המשפט ולגבורה משיבי
מלחמה שערה : למימר קשוט דדין לדיתבין בבית דינא
למידן דין דקשוט ולמתן נצחנא לדנפקין לקרבא
לאתבותהון בשלם לבתיהון : ה וגם אללה בין שגו
ובשכר תעו כהן וכביא שגו בשכר נבלעו מדהין תעו
מדהשכר שגו בראה פקו פליליה : ואף אידין בחמרא
רוו ובעתיקא אסתלעמו כהנא וספר רוו מן עתיק
אסתלעמו מן חמר טעו מן עתיק אתפניאו בתר מיכר
בסים טעו דינהא :

כתובים משלי סימן י"ב

א אשת חיל עטרת בעלה וכרקב בעצמותיו
מבישה : איתתא כשירתא כלילא לבעלה
ואינתתא בישתא הין מלשיתא בקיסא היכנא מיבדא
גרמוי דגברה : ב מחשבות צדיקים משפט תחבלות
רשעים מרמה : מחשבתהון דצדיקי דינא מדברנותא
דרשיעי רמיותא : ג דברי רשעים ארבידם ופי ישרים
יצילם : מלי דרשיעי כמנין לדמא ופומהון דתריצי
מפצי להון : ד הפוך רשעים ואינם ובית צדיקים יעמד :
נתהפכו רשיעי ולא נשתכחו וביתהון דצדיקי יקום :
ה לפי שכלו יהלל איש ונעוהלב יהיה לבו : גברא
משתבח בפומא דסוכלתנותיה וחסיר רעיניא יהוי
לשטותא :

משנה

משנה יבמות פרק י"ג

בית שמאי אומרים אין ממאנין אלא ארוסות : ובית הלל
אומרים ארוסות ונשואות בית שמאי אומרים בפעל ולא
בניכס : ובית הלל אומרים בפעל ובניכס : בית שמאי אומרים
בפניו ובית הלל אומרים בפניו ושלא בפניו : בית שמאי אומרים
בבית דין : ובית הלל אומרים בבית דין ושלא בבית דין : אמרו
להן בית הלל לבית שמאי ממאנת והיא קטנה : אפילו ארבעה
וחמשה פעמים : אמרו להן בית שמאי אין בנות ישראל הפקר
אלא ממאנת וממאנת עד שתגדיל ותמאן ותנשא : ג איזו היא
קטנה שצריכה למאן : כל שהשיאוה אמה ואחיה לדעתה :
השיאוה שלא לדעתה אינה צריכה למאן : רבי חנינא בן אנטיגנוס
אומר כל תינוקת שאינה יכולה לשמור קדושיה אינה צריכה
למאן : רבי אליעזר אומר אין מעשה קטנה כלום אלא כמפותה :
בת ישראל לכהן לא תאכל בתרומה : בת כהן לישראל תאכל
בתרומה : ג רבי אליעזר בן יעקב אומר כל עכבה שהיא מן
האיש כאלו היא אשתו : וכל עכבה שאינה מן האיש כאלו אינה
אשתו : ד הממאנת באיש הוא מותר בקרובותיה : והיא מותרת
בקרוביו ורא פסלה מן הכהונה : נתן לה גט : והיא אסור
בקרובותיה והיא אסורה בקרוביו : ופסלה מן הכהונה נתן לה
גט והחזירה : מיאנה בו ונשאת לאחר : ונתארמלה או נתגרשה :
מותרת לחזור לו : מיאנה בו והחזירה : נתן לה גט ונשאת לאחר
ונתארמלה או נתגרשה אסורה לחזור לו : זה הכלל : גט אחר
מיאון אסורה לחזור לו : מיאון אחר גט מותרת לחזור לו :
ה הממאנת באיש נשאת לאחר ונירשה : (לאחר ומיאנה בו) :
לאחר ונירשה : זה הכלל : כל שיוצאת הימנו בגט : אסורה
לחזור לו : במיאון מותרת לחזור לו : ו המגרש את האשה
והחזירה : מותרת ליבס : ורבי אליעזר אוסר : וכן המגרש את
היתומה והחזירה : מותרת ליבס : ורבי אליעזר אוסר : קטנה
שהשיאה אביה ונתגרשה : כיתומה בחיי האב : החזירה דברי
הכל אסורה ליבס : ו שני אחים נשואין לשתי אחיות (יתומות)
קטנות : מת בעלה של אחת מהן : תצא משום אחות אשה : וכן
שתי חרשות גרולה וקטנה : מת בעלה של קטנה : תצא הקטנה
משום אחות אשה : מת בעלה של גרולה : רבי אליעזר אומר
מלמדן

מלמדיו את הקטנה שתמאן בו רבן גמליאל אומר אם מיאנה
מיאנה ואם לאו תמתין עד שתגדיל ותצא הלוי משום אחרת
אשה רבי יהושע אומר אי לו על אשתו ואי לו על אשת אחיו
מוציא את אשתו בנט ואשת אחיו בחליצה ה מי שהיה נשוי
לשתי יתומות קטנות ומת ביאתה או חליצתה של אחת מהן
פוטרת צרתה וכן שתי חרשות קטנה וחרשת אין ביאת
אחת מהן פוטרת צרתה פקחת וחרשת ביאת הפקחת פוטרת
החרשת ואין ביאת החרשת פוטרת את הפקחת גדולה וקטנה
ביאת הגדולה פוטרת את הקטנה ואין ביאת הקטנה פוטרת
את הגדולה ט מי שהיה נשוי לשתי יתומות קטנות ומת בא
יבם על הראשונה וחזר וקא על השנייה או שקא אחיו על
השנייה לא פסל את הראשונה וכן שתי חרשות קטנה וחרשת
בא יבם על הקטנה וחזר וקא על החרשת או שקא אחיו על
החרשת לא פסל את הקטנה בא יבם על החרשת וחזר וקא
על הקטנה או שקא אחיו על הקטנה פסל את החרשת פקחת
וחרשת בא יבם על הפקחת וחזר וקא על החרשת או שקא
אחיו על החרשת לא פסל את הפקחת בא יבם על החרשת
וחזר וקא על הפקחת או שקא אחיו על הפקחת פסל את
החרשת יא גדולה וקטנה בא יבם על הגדולה וחזר וקא על
הקטנה או שקא אחיו על הקטנה לא פסל את הגדולה בא
יבם על הקטנה וחזר וקא על הגדולה או שקא אחיו על
הגדולה פסל את הקטנה רבי אלעזר אומר (בבבין) מלמדיו
הקטנה שתמאן בו יב יבם קמן שקא על יבמתו קטנה ונדלו
זה עם זה בא על יבמה גדולה הגדולה היבמה שאמרה בתוך
שלושים יום לא נבעלתו כופין אותה שיחלוץ לה לאחר שלשים
יום מבקשים הימנו שיחלוץ לה ובזמן שתוא מודה אפילו
לאחר שנים עשר חדש כופין אותו שיחלוץ לה הגדולה
הנאה מיבמה בחיי בעלה כופין אותה שיחלוץ לה לאחר מיתת
בעלה מבקשין הימנו שיחלוץ לה ואם נתבונה לבך אפילו
בחיי בעלה מבקשין הימנו שיחלוץ לה

ק"ו אין ממאין יתומה שהיא חסד אביה וכו' וכו' אומר אין לי חסן כזה כעל
כעל אם מת ולא מואכס בו וכעל לפני יבם אביו וכו' אלא תמתין עד
שתגדיל ותחליץ ותמאן ה"ק או אם רובם להכניס ממאנת כעלם ותקטף מיד דקו לא ממאנת
מותרת לחזור דאחי מואין ומכיל בנט ; כיקומם דאין לאב כח לקבל טוב קדושים ; אי לא
אוי

אוי לו דאין מלמדיו למאן דלמדין שיתרחק אדם מן המואיין ; לכ' יתומת ככריות ; פקחת
מדברת ; חרשת ; לא שומעת ולא מדברת ; נוטה כגדולה ; דביאת מי שסואים כשואין גמורים
פוטרת חרשת אבל חופכא לא ; יגדלו זה עם זה ואינו יכול לנרסע עד שגדיל דנט קמן אויב
נט ; כעלם ; וכו' אומר בעלתך ודיך בנט כוסין דהיא חמנת דעד תלתין יומין מוקיס אינט
כפסיה ולא בעיל ; הכודרת ; נחוי בעלם ;

הלכה יבמות דף ק"ה ע"ב

רבי חייא ורבי שמעון בר רבי הווי יתבי פתח חד מנייהו ואמר המתפלל
צריך שיתן עיניו למטה שנאמר והיו עיני ולבי שם כל הימים והר
אמר עיניו למעלה שנאמר נשא לבבנו אל כפים אדהכי אתא רבי ישמעאל
בר ר' יוסי לגבייהו אמר להו כמאי עסקיתו אמרו ליה בתפלה אמר להו כך
אמר אבא המתפלל צריך שיתן עיניו למטה ולבו למעלה כרי שיתקיימו שני
מקראות הללו אדהכי אתא רבי למתיבתא אינהו דהוו קלילי יתיבו
ברוכתייהו רבי ישמעאל בר רבי יוסי אנב יוקריה הוה מפסע ואויל אמר
ליה אברן מי הוא זה שמפסע על ראשי עם קרש אמר ליה אני ישמעאל בר
רבי יוסי שבאתי ללמוד תורה מרבי אמר ליה ובי אתה הגון ללמוד תורה
מרבי אמר ליה ובי משה היה הגון ללמוד תורה מפי הנבירה אמר ליה
וכי משה אתה אמר ליה וכי רבך אלהים הוא אמר רב יוסף שקליה רבי
למטרפסיה רקאמר ליה רבך ולא רבי אדהכי אתאי יבמה לקמיה דרבי אמר
ליה רבי לאברן פוק ברקה לבתר דנפיק אמר ליה רבי ישמעאל כך אמר אבא
איש כתוב בפרשה אבל אשה בין גדולה בין קטנה אמר ליה הו לא צריכת
כבר הורה זקן קא מפסע אברן ואתי אמר לו רבי ישמעאל ברבי יוסי מי
שצריך לו עם קרש יפסע על ראשי עם קרש מי שאין צריך לו עם קרש
היאך יפסע על ראשי עם קרש אמר ליה רבי לאברן קום ברוכתך תאנא
באותה שעה נצטרע אברן ושבעו שני בניו ומיאנו שתי כלותיו אמר רב
נחמן בר יצחק ברוך רחמנא דכספיה לאברן בהאי עלמא אמר רבי אמי
מרביו של כרבי נלמוד קטנה הולצת בפעושות רבא אמר עד שתגיע
לעונת נדרים והלכתא עד שתביא שתי שערות ;

רש"י עיניו למטה ; כלפי ארץ ישראל משום דסכינה תסם קיימא כדמתיב והיו עיני ולבי סם ;
אתא רבי למתיבתא ; למדרש ואיבעי כל חד למיתב אדוכתי ; רבי ישמעאל בר רבי
יוסי ; בעל כשר הוה כדלמדין דהשוכר את הסועלים ; מפסע ואויל ; הולך לאט ; אברן ;
תלמידו של רבי הוה ; שקליה רבי למטרפסיה ; נלמודו על ששמע ולא מוחה ; טוק בדקה ; אם
הביאה שתי שערות ; לא מריכת ; למדקס ; כבר הורה זקן ; רבי יוסי ; נטרע אברן ;
עיכסו כל לשון הרע נעשים ; מדבריו של רבי ; רבי יוסי כל רביי לשון אדם גדול ; קטנה
חולצת ; משפיה כפעושות כבר שית כבר שבע דתני במסכת גיטין הפעושות מקחן מקח וממכרן
מתבר במטלטלין סולבך לענין חליצה הואיל ולא כתיב מועושות כשרה משפיה כפרק הוה שיעודת מעט
להנחין ; לעונת נדרים ; טנה אחת קודם לזמן שתי שערות וכו' ;

זוהר שמות דף י"א ע"א

וילך איש מכית לוי דה נברואל כד"ה והאיש נברואל אשר
רחיקי כחיון ונו' . מכית לוי דה כנסת ישראל דהאיש
מסטרף דשמלא . ויקח את בת לוי דה נשמחא דתנינן כשעתא
דאחיליד נופח דרדיק דכהאי עלמא קב"ה קרו ליה לנברואל
ונטיל הקיח נשמחא דרדיק די כננתא ונחתא ליה להאי נופח
דרדיקא דאחיליד כהאי עלמא ואיהו אהפקר עלה ונטיר לה .
ואי

ואי תומא ההוא מלאכה דאתמנא על רוחיהון דלדיקיא לילה
שמים ואת אמרת דליהו גבראל . הכי הוא ודאי כגון דאתי
מסערא דשמאלא . וכל מאן דאתי מסערא דשמאלא הכי אקרי .
וילך איש דא עמרם . ויקח את בת לוי דא יוכבר . וכת קול כחתת
ואמרת ליה לאירוונא בה דא קריב זמנא דפורקנא דישרא על
ידא דברא דאתיליד מניוהו . וקב"ה סייע ביה דתנין שכינתא
שריא על ערסייהו ורעותא דילהון בדבקתא דא הוה בה
כשכינתא ועל דא לא אתערי שכינתא מההוא ברא דחולירו
לקוימא דכתיב והקדשתם והייתם קדושים . בר נש דמקדש
גרמיה מלרע קב"ה מקדש ליה לעילא כמה דרעותא דילהון הוה
דבקתא דשכינתא הכי אתדבקא שכינתא בההוא עוכדא תמש
דעכדו . אמר רבי יצחק זכאין אינון לדיקיא דרעותא דלהון
דבקתא דקב"ה תדיר וכמה דלוינון מתרבין ביה תדיר הכי
נמי איהו אתדבק בהו ולא שביק לון לעלמין . ווי לרשיעיא
דרעותא דלהון ודבקתא דלהון מתרחקא מניה ולא די להו
דמתרחק מניה אלא דמתרבין כסערא אחרא . תא חוי עמרם
דאתדבק ביה כקב"ה נפק מניה משה דקב"ה לא אערי מניה
לעלמין ושכינתא אתדבקת בהדיה תדיר זכאה חולקיה :

יוסף לחק * מוסר * מספר חררים דף ע"ב א'

כשאני בין העם כיון שאין רואה סתר לבני אלה הוא לבדו ועוד אין משגיח
תמיד כי להטיב לי רק הוא לבדו ואין מי שיוכל להגיד אותי
מזרתי וזלתי לכן לא יפסיקו בניו לבינו הנבדאים כי כולם כאין נגדו ואני
והוא לבדו עומדים והיינו דכתיב חי העם אשר עמדתו לפניו וכתיב התהלך
לפני . כי תהיון לאיש שתי נשים האחת אוהבתו והא' שונאתו יתכן שיהיה לבו
ועיניו לאחת ששונאתו וישנא ויעזוב אותה שאוהבתו . הנה התורה היא
האשה אשר נתן לה' אלהיה להנאתך ולטובתך בהתהלך תחנה אותך בימים
להגילך מכל זרה ולפרנסך ולהדריךך בדרך הטוב כליליה בשכבך תשמור עליך
מן המזיקין הגוף והנפש והקילות היא תשיחך תלמד עליך סניעוריא לתחיית
המתים וכן בכל בקר שהרי אמר בזהר שכל לילה דנין אותו אם יקין משנתו
או יישן שנת עולם וזהו שהתחילה תורה בראשית כלומר שהתורה סנקראת
ראשית תועלת לאדם בב' עולמות . והאשה השנית ששונאתו היא של כשר ודס
ועליה אמר הכניא אויבי איש אנשי ביתו כמפורש בגמרא וזהו המלך יתברך
לאהוב אותך אך עיקר האהבה שהיה בראשונה אשת בעורים שמוס שלמדו אביו
תורה לזה לנו מיד היא בזה להתייחד עמו ולשמרו . והוא תיקון גדול לפנס
הברית שהתורה כולה נקראת ברית וזאת התורה אשר ס"ס חיים :

הלכה פסוקה * הר"ם ה' תשובה ב"ג

חמשה הן מישראל הנקראין יולאין . האומר שאין עם אלוה ואין לעולם
מנהיג . והאומר שיש עם מנהיג אבל הם שנים או יותר . והאומר
שיש

שיש עם רבון אחד אבל שהוא כוכב או בעל תמונה . וכן האומר שאינו לבדו
הראשון וזר לכל . וכן העובד כוכב וזלתי כדי להיות מליך בינו ובין רבון
העולמים כל אחד מחמשה אלו הוא יולא : ב שלשה הן מישראל הנקראין
אפיקורוסין האומר שאין עם נבואה כלל ואין עם מדע שמינע מהכורה ללב
בני האדם והמכחיש נבואתו של משה רבינו והאומר שאין הכורה יודע מעשה
בני האדם כל אחד משלשה אלו הן אפיקורוסין : ג שלשה הן מישראל
הכופרים בתורה האומר שאין התורה מעש ה' אפילו פסוק ה' אפילו תיבה ה'
אם אמר משה אמרו מפי עצמו הרי זה כופר בתורה . וכן הכופר בפירושא
והוא תורה שבעל פה . והמכחיש מנידיה כגון לזקק וביתוס והאומר שהכורה
החליף מלוה זו במלוה אחרת וכבר בטלה תורה זו אעפ"י שהיא היתה מעש
ה' כל אחד משלשה אלו כופר בתורה :

יום רביעי תורה

כיוון נקראת ששה פסוקים אלו שהם כנגד ו' דמלוי וו' דסס ב"ן לקנות
הארת נפש יתירה משנת הכאה .

א ויאמר בילדכן אתה עברות וראיתן עלהאבנים
אסבן הוא והמתן אתו ואסבת הוא וחיה :
ואמר בר תהוין מולדן ית יהודי תא ותחזין על מתברא
אם בר הוא תקטלן יתיה ואם ברמא היא ותקיימינה :
ב ותיראן המילדת אתהאלהים ולא עשו כאשר דבר
אליהן מלך מצרים ותחזין אתהילדים : ודחילא חיתא
מן קדם " ולא עבדא כמה די מליל עמהן מלכא
דמצרים וקיימא ית בנייא : ג ויקרא מלך מצרים למילדת
ויאמר להן מדוע עשיתן הדבר הזה ותחזין אתהילדים :
וקרא מלכא דמצרים לחייתא ואמר להן מה דין עבדתין
ית פתגמא הדין וקיימתין ית בנייא : ד ותאמרן המילדת
אלפרעה כי לא כנשים המצרית העברית ביחיות
הנה בטרם תבוא אלהן המילדת וילדו : ואמרת
חייתא לפרעה ארי לא כנשייא מצריתא יהודיתא
ארי חכימין אינין עד לא עלת לותהן חייתא וילידן :
ה ויישב אלהים למילדת וירב העם ויעצמו מאד :
ואוטיב " לחייתא וסגי עמא ותקיפו לחדא : ו ויהי
כי ייראו המילדת אתהאלהים ויעש להם בתים : והוה

כד דחילא חיתא מן קדם יי ועבד להן בתין :

נביאים יסעיה סימן כ"ח

א כי כל שלחנות מלאו קיא צאה בלי מקום : ארי
 כל פתוריהון מלן מיכל מעד ומשקן לית להון
 אתר די נקי מן אונס : ב אתמי יורה דעה ואתמי ביין
 שמועה גמולי מחלב עתיקי משדים : למאן אתיהיבת
 אוריתא ומן אתפקד למסבר חוכמא הלא לבית
 ישראל דרחימין מכל עממיא וחביבין מכל מלכוותא :
 ג כי צו לצו צו לקו לקו זעיר שם זעיר שם :
 ארי אתפקדו למעבד אוריתא ומה דאתפקדו לא
 צביאו למעבד ואתנביאו עליהון נבייא דאם יתובון
 ישתביק להון ולמלי נבייא לא קבירו הליכו ברעות
 נפשהון ולא חמירו למעבד אוריתי סברו דיתקיים
 להון פולחן טענותא ולא סברו לפולחן בית מקדשי
 כזעיר הורה בעיניהון בית מקדשי למפלח תמן כזעיר
 בעיניהון שכנתי תמן : ד כי בלעגי שפה ובלשון אחרת
 ידבר אלהים הזה : ארי בשינוי ממלר ובלישן תולעבא
 הון מלעגיין לקביל נבייא דמתנבן להון עמא הדין :
 ה אשרו אמר אליהם זאת המנוחה הניחו לעיף וזאת
 המרגעה ולא אבוא שמוע : דאמרין נבייא דין בית
 מקדשא פלחו ביה ודא אחסנת בית נייחא ודא אבו
 לקבלא אולפן : ויהיה להם דברי הורה צו לצו צו לקו
 לקו לקו זעיר שם זעיר שם למען ירכו וכשלו אחור
 ונשברו ונוקשו ונלכדו : דין יהי כס פורענותיהון על דעברו
 על פתגמא דיי ועל דאתפקדו למעבד אוריתא ומה
 דאתפקדו לא צביאו למעבד בכין יתמסרון לעממיא
 דלא ידעו אוריתא על דהליכו ברעות נפשהון ולא
 חמידו למעבד רעותי בכין יסברון לסעיר בעידן דאיתי
 עליהון

עליהון עקא ולא יהי להון סעיד וסמיק על דהוה זעיר
 בעיניהון בית מקדשי למפלח תמן בכין ישתארו כזעיר
 ביני עממיא דיגלון לתמן בדיל דיהכון ויתקלון לאחורא
 ויתברון ויתצדון ויתאחדון :

כתובים מסלי סימן י"ב

א טוב נקלה ועבד לו ממתכפד וחסר לחם : טב
 הוא זליא ועבדי אית ליה מן הוא דמתייקר
 וחסיר לחמא : ב יודע צדיק נפש בהמתו ורחמי רשעים
 אכזרי : ידע צדיקא נפשא דבעריה ורחמיהון דרשיעי
 נכזריותא : ג עבד אדמתו ישבע לחם ומרדף ריקים
 חסרלב : דפלח בארעיה ישבע לחמא ודרדיף בתר
 סריקותא חסר רעינא הוא : ד חמד רשע מצוד רעים
 ושרש צדיקים יתן : ראג רשיעא מצודתא בישתא
 ועיקריהון דצדיקי נתקיים : ה בפשע שפתים מוקש רע
 ויצא מצרה צדיק : בחובא דשפוטא מתקל בישא
 ופליט צדיקא מן עקתא : ו מפרי פיאיש ישבע טוב
 וגמול ידי אדם ישיב לו : גברא מן פרי פומיה ישבע
 טבתא וכל בר נש היך עובד אידוי מתפריע :

משנה ככא מציעא פרק ג

המפקיד אצל חבירו בהמה או כלים וננכרו או שאברו שלם
 ולא רצה לישבע שהרי אמרו שומר חנם גשבע ויוצא
 נמצא הנגב משלם תשלומי כפל טבח ומכר משלם תשלומי
 ארבעה וחמשה למי משלם למי שהפקדון אצלו גשבע ולא
 רצה לשלם נמצא הנגב משלם תשלומי כפל טבח ומכר
 משלם תשלומי ארבעה וחמשה למי משלם לבעל הפקדון :
 ב השוכר פרה מחבירו והשאילה לאחר ומתה בדרך ישבע
 השוכר שמתה בדרך והשואל ישלם לשוכר אמר רבי יוסי
 כיצד הלה עושה סחורה בפרתו של חבירו אלא תחזור פרה
 לבעלים : ג אמר רשנים גזלתי לאחר מכס מנה ואיני יודע
 איזה מכס או אביו של אחר מכס הפקיד לי מנה ואיני יודע
 איזה

איזה הוא נותן לזה מנה ולזה מנה שהודה מפי עצמו ד שנים שהפקידו אצל אחר זה מנה וזה מאתים זה אומר שלי מאתים זה אומר שלי מאתים נותן לזה מנה ולזה מנה והשאר יהא מונח עד שיבא אליהו אמר רבי יוסי אם כן מה הפסיד הרמאי אלא הכל יהא מונח עד שיבא אליהו ה וכן שני כלים אחר יפה מנה ואחר יפה אלף וזו זרה אומר יפה שלי זה אומר יפה שלי נותן את הקטן לאחד מהן ומתוך הגדול נותן דמי קטן לשני והשאר יהא מונח עד שיבא אליהו אמר רבי יוסי אם כן מה הפסיד הרמאי אלא הכל יהא מונח עד שיבא אליהו והמפקיד פירות אצל חבירו אפילו הן אבירין לא יציע בהן רבן שמעון בן גמליאל אומר מוכרין בפני בית דין מפני שהוא כמשיב אבידה לפעלים והמפקיד פירות אצל חבירו הרי זה יוציא לו חסרונות לחטין ולא יזיקו השערה תצאי קבין לכור לשעורין ולדוהין תשעה קבין לכור לכוסמין ולזרע פשתן שלש סאין לכור הכל לפי המדה הכל לפי הזמן אמר רבי יוחנן בן נורי וכי מה אכפת להן לעבדן והלא אוכלים בין מהרבה ובין מקמעה אלא אינו מוציא לו חסרונות אלא לכור רבי יהודה אומר אם היתה מדה מרובה אינו מוציא לו חסרונות מפני שמוזירות ה יוציא לו שתות לזין רבי יהודה אומר חומש יוציא לו שלשת לזין שמן למאה לוג ומחצה שמרים לוג ומחצה בלע אם היה שמן מווקק אינו מוציא לו שמרים אם היו קנקנים ישנים אינו מוציא לו בלע רבי יהודה אומר אף המוכר שמן מווקק לחבירו כל ימות השנה הרי זה מקבל עליו לוג ומחצה שמרים למאה והמפקיד חבית אצל חבירו ולא יחרו לה הפעלים מקום וטלטלה ונשברה אם מתוך ירו נשברה לצרכו חייב לצורכה פטור אם משהניחה נשברה בין לצרכו בין לצורכה פטור יחרו לה הפעלים מקום וטלטלה ונשברה בין מתוך ירו ובין משהניחה לצרכו חייב לצורכה פטור המפקיד מעות אצל חבירו צרדן והפישלן לאחוריו או שמסדן לבנו ולבתו הקטנים ונעל בפניהם שלא כראוי חייב שלא שמר בדרך השומרים ואם שמר בדרך השומרים פטור יא המפקיד מעות אצל שולחני אם צרדן לא ישתמש בהן לפיכך אם נאכרו אינו חייב באחריותן מאתדן ושתמש בהן לפיכך

לפיכך אם נאכרו חייב באחריותן אצל בעל תבית בין צרדן ובין מותרין לא ישתמש בהן לפיכך אם נאכרו אינו חייב באחריותן תנני כבעל תבית דבר רבי מאיר רבי יהודה אומר תנני כשולחני יב השולח יד בפקדון בית שמאי אומרים ילקח בחסר וביתר ובית הלל אומרים בשעת הוצאה רבי עקיבא אומר בשעת התביעה החושב לשלוח יד בפקדון בית שמאי אומרים חייב ובית הלל אומרים אינו חייב עד שישלח בו יד (שנאמר אם לא שלח ידו במלאכת העהו) בוצר הפשה את החבית ונטל הימנה רביעית ונשברה אינו משלם אלא רביעית הגביהה ונטל הימנה רביעית ונשברה משלם דמי כלה

ק"ו הרמאי לטוב לא יודע על האמת אגודין ע"י עכברים או רקבין לא יע' למוכרין חסרונות טרנולין לחסר לכור סכור ס' סאה והסאה קבין המד' כן לכל כור וכור חזון כן לכל סנה ושכס לזרכו להשתמש בה צרדן בסודרו צרדון חטונין או קטורין קשר מטוס ולקס מל' סאה כלומר ישלם סתום סאה לו חסר כמה חסר המידות או כמה סתומי הוזהר מזה דעלים החושב א' כמי מדים אטול פקדון פלוני לפנמי

הלכה ככא מציעא דף מ"ב ע"א

צרון והפישלן וכולי בשלמא כולוהו שלא שמר בדרך השומרים אלא צרדן והפישלן לאחוריו מאי הוה ליה למעבד אמר רבא אמר רבי יצחק אמר קרא וצרת חכסף בידך אף על פי שצורדן יהיו בידך ואמר ר' יצחק לעולם יהא כספו של אדם מצויו בירו שנאמר וצרת חכסף בידך ואמר ר' יצחק לעולם ישליש אדם את מעותיו שליש בקרקע ושליש בפרקמטיא ושליש תחת ירו ואמר רבי יצחק אין הברכה מצויה אלא בדבר הסמוי מן העין שנאמר יצו ה' אתך את הברכה באסמין תנא רבי רבי ישמעאל אין הברכה מצויה אלא בדבר שאין העין שולטת בו שנאמר יצו ה' אתך את הברכה באסמין תנו רבנן ההולך למור את גרנו אומר יהי רצון מלפניך ה' אלהינו שתשלח ברכה במעשה ידנו התחיל למור אומר ברוך השולח ברכה בכרי הוה מור ואחר כך בירך הרוי זו תפלת שוא לפי שאין הברכה מצויה לא בדבר השקול ולא בדבר המרוד ולא בדבר המנוי אלא בדבר הסמוי מן העין שנאמר יצו ה' אתך את הברכה באסמין אמר שמואל כספיים אין להם שמירה אלא בקרקע אמר רבא ומורה שמואל כערב שבת בין השמשות דלא אטרחוה רבנן ואי שהא למוציא שבת שיעור למקבליהו ולא קברינהו מחייב ואי צורבא מרבנן הוא סבר דלמא מכיע ליה וזוי לאברלתא והאירנא דשכחי גושואי אין להם שמירה אלא בשמי קורה והאירנא דשכחי פרומאי אין להם שמירה אלא בני אורבי אמר רבא ומורה שמואל ככותל (אי נמי בין הקרנות) והאירנא דשכחי טפוחאי אין להן שמירה אלא בטפח הסמוך לקרקע או בטפח הסמוך לשמי קורה

רש"י מאי הוה ליה למעבד סבו צרדן מכוני בידו לא ופקידו לאחרים נפקוס אחי סאס מודמן לו חסרה לשכר והא מוזמן לו תחת ידו להיטע מוזמן לו לכורך רוח הכל פקדום אין כסרס סמקדך ורבה מאלו מווי טון כלעו כסמך דרוס ליה לסון דבר הסמוי מן העין סאין טעין שולטת בו שנאמר באסמין לסון נבוס מן לטס שמירה וכו'

וכי דאם לא שמרן ומגבנו פשוטם הוי ואי טרבת מרבנן הוי . המשקיר סהוי חרד
על מצות הכדלה על הכוס אחר הסומר דולמא מבעי ליה זוי לאבדלתא להכי לא קרינשו ופטור :
בסוסאי . מגשיין בקרקע בשמדין של ברזל להכיר מקום שתתקין חלל : בשמי קורה : כנג
מתקין : סרומאי . סיברי הקקרה : בני אורני . בין שורות הנבין ככולל : סוסואי .
משמין ככולל לידע אם יש סס חלל : או בטשא הסמוד וכי . וכולן ככולל :

זוהר שמות דף כ' ע"א

פתח ואמר רודי לי ואני לו הרועה בשושנים . מי גרם לי
שאני לרודי ורודי לי מפני שהוא מנהיג עולמו
כשושנים . מה שאין יש בו ריח והוא ארום מולקיס אותו והוא
מחפף ללכן ולעולם ריחו לא זו כך הקב"ה מנהיג עולמו
ברוך זה שאלמלא כן לא יתקיים העולם כשכיל האדם החוטא .
והטעם נקרא ארום כר"א אם יהיו חטאיכם כשנים כשלב ילבינו .
מקריב קרכנו לאש שהוא ארום . זורק הרס סכוכ למזבח שהוא
ארום . מרת הדיון ארום מולקין אותו (הריח) ועולה העשן כולו
לכן ואז הארום נהפך ללכן נהפך מרת הדיון למרת רחמים . ותא
חזי כל מרת הדיון אין זריח שלו אלא מזר ארום . והיונו
דאמר רב יהודה מאי דכתוב ויתגודרו כמשפטם וגו' עד שפך
רס עליהם אלא היו יודעים שלא ישינו ממרת הדיון כרזוכס
זולתי בארום . אמר רבי יצחק ועוד אורם ולכן נקרב לעולם
והריח עולה משתיתן . מה השושן ארום ולכן כך ריח הקרבן .
והקרבן מארום ולכן . בא וראה מריח הקטרת שהסמנים מהם
ארומים ומהם לכבים כגון הלכונה שהוא לכן מר ררוד ארום
וקריח עולה מארום ולכן ועל כן מנהיג עולמו כשושנים שהוא
ארום ולכן וכתיב להקריב לי חלב ורס כנגד זה ארם מקריב חלבו
ודמו ומתכפר לו זה ארום וזה לכן . מה השושן שהוא ארום והוא
לכן אין מולקין אותו לחזור כולו לכן אלא באש . כך הקרבן אין
מולקין אותו לחזור כולו לכן לא באש עכשיו מי שיושב בתעניתו
ומקריב חלבו ודמו אינו נלמך לחזור כולו לכן אלא באש דאמר
רב יהודה מאן תעניתו של ארם מחלישין איבריו וגובר עליו
האש וכאותה שעה זריח להקריב חלבו ודמו באותו האש והוא
הנקרא מזבח כפרה והיונו רר' אלעזר כד הוא יקוב כתעניתא
הוא מלוי ואמר גלוי וידוע לפניך ה' אלהי ואלהי אבותי
שהקרבתי לפניך חלבי ודמי והרתחתי אותם כחמימות חולשת
גופי ויהו רגון מלפניך שיהא הריח העולם מפי כשעה זו כרית
העולה מהקרבן באש המזבח ותרגמי . נמלא שארם הוא מקריב
כתעניתו החלב והרס (והאש) והריח שעולה מפיו הוא מזבח
כפרה

כפרה ולפיכך תקנו התפלה במקום הקרבן וכלכד שיכחין למא
דאמרן . אמר רבי יצחק מכאן ולהלאה כתיב כל רכב אשר וכא
כאש תעבירו באש וטהר . א"ר יוסי כשהיה בית המקדש קיים
ארם מקריב קרכנו בענין זה ומתכפר לו עכשיו תפלתו של
ארם מתכפר לו במקום הקרבן כי הוי בוונא :

יוסף לחק . מוסר . מספר חרדים דף ע"ב ע"א

צריך ארם להיות יגע בתורה שארם כסותה ועונתה לא יגרע . עונה מן
המוח וכל שעת ימי השבוע לקום להדבק בפשו בה יסקני מנשיקות
פיהו כדאמר בוהר כשעונת בני ארם בחלות לילה באשה השנייה בה שעתא
עונת ת"ח בראשונה . ואף בשבת כשמקיימים מצות עונה בסימיה כונתם להוליד
בן לראשונה שיהא ת"ח הרי העונה כמתעבה . כסותה בדבור שנמשלו ישראל
לחולעת שפיהם עושים להם לבוש מלכות כתולעת המשי והיינו דכתיב כחוט
השני שפתותיך ולא קורי עבדים שנעשים מדברי בטלה . שארם שהם המונות
במעשה כי כמו שהלחם קיום הנוף כן המצות המעשיות קיום הנפש ובהעדרם
רשעים בחייהם קרויים מתים ועל המעשים הטובים אמר בוהר שאמר הקב"ה
ועשה לי מטעמים זאת האשה כבודת בת מלך פנימה מלכו של עולם והתה
חתן המלך מה נעים גורלך . וממילא רוחא להשיב נדחיו ולקצן סוריו
ישוב הכל לאיתנו ולא ידח ממנו נדח :

הלכה פסוקה . הר"ם ה' תשובה פ"ג

שנים הם העבריינין מישראל העברין לעבירה אחת והעברין לכל התורה
כולה העברין לעבירה אחת זה שהחזיק עלמו לעשות אותה עבירה
בזמן ונתפרסם בה והורגל אפילו היה מן הקלות כגון שהחזיק תמיד ללבוש
שעטנו או להקפא פה ונמלא באלו בטלה מלואו זו מן העולם אלא הרי זה עברין
לאותו דבר והוא שיעשה להכעיס . ב העברין לכל התורה כולה כגון החזר
לדתי עכ"ו פשעה שגזרון גזר וידבק בהם ויאמר מה בלע לי להדבק בישראל
שהם שפלים ונרדפים טוב לי שאדבק באלו עכ"ו סידס תקיפה הרי זה עברין
לכל התורה כולה . ג מחטיאי הרבים כיגד אחד שהחטיא בדבר גדול כגון
ירבעם ודדוק וביתום ואחד שהחטיא בדבר קל אפי' לכטל מצות עשה ואחד
האונס אחרים עד שיחטאו כמנשה שהיה הורג את ישראל עד שיעבדו עכו"ם
או שהטעה אחרים והדיחם :

יום חמישי תורה

יכין בקריאת חמשה פסוקים אלו שהם כנגד ה' דמילוי ה'ה אחרונה דשס
כ"ן לקנות הארת רוח ימירה משכת הבאה .

א ויצן פרעה לכל עמו לאמר כל הבן הילוד היארה
תשליכהו וכרהבת תחיון : ופקיד פרעה
לכל עמיה למימר כל ברא דיתליד ליהודאי בנהרא
תרמוניה וכל ברתא תקיימון : ב וילך איש מבית לוי
ויקח

ויקח את־בת־לוי : ואול גברא מבית לוי ונסיב ית
בת לוי : ג ותהר האשה ותלד בן ותרא אתו כ־טוב
הוא ותצפנהו שלשה ירחים : ועדיאת אתתא וילדת בר
והות יתיה ארי טב הוא ואטמרתיה תלתא ירחין :
ד ולא יכלה עוד הצפינו ותקחילו תבת גמא ותחמרה
בחמר ובזפת ותשם בה את־הילד ותשם בסוף על־
שפת היאר : ולא יכילת עוד לאטמרותיה ונסיבת
ליה תיבותא דגומא וחפתה בחמרא ובזפתא ושויאת
בה ית רביא ושויאת ביערא על כיה נהרא : ה ותתצב
אחתו מרחק לדעה מה־יעשה לו : ואתעמדת אחתיה
מרחיק למירע מה יתעביד ליה :

נביאים ישעיה סימן כ"ח

א לכן שמעו דברי־הזה אנשי לצון משלי העם הזה
אשר בירושלם : בכזן קבילו פתגמא דיי
גברין רשיעין שלטוני עמא הדין די בירושלם : ב כי
אמרתם ברתנו ברית את־מות ועם־שאול עשינו חזה
שוט שוטף כ־יעבר לא יבואנו כי שמנו כזב מחסנו
ובשקר נסתרנו : ארי אמרתון גזרנא קיים עם קטולא
ועם מחבלא עברנא שלמא מחרת שנאה ארי תיתי
עליכון כנחל מגבר דאתון אמרין לא תיתי עלנא
ארי שוינא בכדיב רוחצננא ובגין שקרין איטמרנא :
ג לכן בה אמר אדני יהוה הנני יסד בציון אבן אבן
בחן פנת יקרת מוסד מוסד המאמין לא יחיש : בכזן
כדנן אמר יי אלהים הא אנא ממני בציון מלך מלך
תקיף גבר ואמתן אתקפיניה ואחסניניה אמר נביא
וצדיקיא דהימנו באילין במיתי עקא לא יודעועון :
ד ושמתי משפט לקו וצדקה למשקלת ויערה ברך
מחסה כזב וסתר מים ישטפו : ואשוי דינא תקין
דאטמרתון

דאטמרתון כחוט בנינא וזכותא כאבן משקלתא
וידלק רוגזי ברוחצן כדביכון ועל דאטמרתון מן קדם
מעיקא יתכון עממיא יגלון : ה וכפר בריתכם את־
מות וחזותכם את־שאול לא תקום שוט שוטף כי
יעבר והייתם לו למרמס : ויבטיל קיימיכון דעם קטולא
ושלמיכון דעם מחבלא לא יתקיים מחרת שנאה ארי
תיתי עליכון כנחל מגבר ותהון להון לדיש :

כתובים מסלי סימן י"ב

א דרך אויל ישר בעיניו ושמע לעצה חכם : ארחיה
דסכלא תריצא באפוי ודשמע לעיצתא
חכימא הוא : ב אויל ביום יודע בעסו וכסה קלון ערום :
שטיא כד יומיה מודע רוגזיה וערים מכסי צעריה :
ג יפיה אמונה יגיד צדק ועד שקרים מרמה : מן
דמסהיד הימנותא נתני צדיקותא וסהרד דשקרא
רמאה הוא : ד יש בוטה כמדקרות חרב ולשון חכמים
מרפא : אית דאמריה ספסירא רגשא ולישנא דחכימי
מאסיה : ה שפת־אמת תכון לעד ועד־ארגיעה לשון
שקר : שפתא דקשטא תתקן לעלם וסהרא מסתרהב
בלישנא דשיקרא :

משנה זכרים פרק י"ג

השוחט והמעלה בחוץ חייב על השחיטה וחייב על העליה
רבי יוסי הגלילי אומר שחט בפנים והעלה בחוץ חייב
שחט בחוץ והעלה בחוץ פטור שלא העלה בחוץ אלא דבר
פסול אמרו לו אף השוחט בפנים ומעלה בחוץ כיון שהוציא
פסלו : ב טמא שאכל בין קדש טמא ובין קדש טהור חייב
רבי יוסי הגלילי אומר טמא שאכל טהור חייב וטמא שאכל
טמא פטור שלא אכל אלא דבר טמא אמרו לו אף טמא
שאכל טהור כיון שנגע בו טמאהו וטהור שאכל טמא פטור
שאינו חייב אלא על טומאת חנוף : ג חוטר בשחיטה מכהעליה
ובהעליה מבשחיטה חוטר בשחיטה שהשוחט להדיוט חייב
והמעלה

והמעלה להריוט פטור חומר בהעלרה שנים שאהיו בסכין
 ושחטו פטורים אהו באבד והעלוהו תיבין העלה ותור והעלה
 ותור והעלה תיב על כל העלה והעלה רבתי רבי שמעון
 רבי יוסי אומר אינו תיב אלא אחר ואינו תיב עד שעלה
 לראש המזבח רבי שמעון אומר אפילו העלה על הפלע או על
 האבן תיב ר אחר קדשים כשרים ואחר קדשים פסולים
 שהנה פסולין בקדש והקריבן בחוץ תיב המעלה כזית מן
 העולה ומן האימורין בחוץ תיב תקומין והלבונה והקטורת
 ומנחת כהנים ומנחת כהן משיח ומנחת נסבין שהקריב
 מאחד מהן פנות בחוץ תיב רבי אליעזר פוטר עד שיקריב את
 פלו וכלן שהקריבן בפנים ושירי כהן כזית והקריבן בחוץ
 תיב וכלן שחטרו כל שהן והקריבן בחוץ פטור ה המקריב
 קדשים ואמוריהם בחוץ תיב מנחה שלא נקמצה והקריבה
 בחוץ פטור קמצה ותור קמצה לתוכה והקריבה בחוץ
 תיב ו תקומין והלבונה שהקריב את אחר מהן בחוץ תיב
 רבי אליעזר פוטר עד שיקריב את השני אחר בפנים
 ואחר בחוץ תיב שני בזכי לבונה שהקריב את אחר מהן
 בחוץ תיב רבי אליעזר פוטר עד שיקריב את השני אחר
 בפנים ואחר בחוץ תיב הוורק מקצת דמים בחוץ תיב רבי
 אלעזר אומר אף המנסך מי חג בהן בחוץ תיב רבי נחמיה
 אומר שירי הדם שהקריבן בחוץ תיב המולק את העוף
 בפנים והעלה בחוץ תיב מלק בחוץ והעלה בחוץ פטור
 השוחט את העוף בפנים והעלה בחוץ פטור שחט בחוץ
 והעלה בחוץ תיב נמצא דרך הכשרו מכפנים פטורו בחוץ
 דרך הכשרו בחוץ פטורו בפנים רבי שמעון אומר כל שתיבין
 עליו בחוץ תיבין על פיוצא בו בפנים שהעלהו בחוץ חוץ
 מן השוחט בפנים ומעלה בחוץ ה החטאת שקבל דמה בפום
 אחר נתן בחוץ ותור נתן בפנים בפנים ותור נתן בחוץ תיב
 שקלו ראוי לבוא בפנים קבל דמה בשני כוסות נתן שניהן
 בפנים פטור שניהם בחוץ תיב אחר בפנים ואחר בחוץ
 פטור אחר בחוץ ואחר בפנים תיב על החיצון והפנימי מכפר
 למה הדבר דומה למפריש חטאתו ונאבדה והפריש אחרת
 תחתיה ואחר כך נמצאת הראשונה ותרו שתיהן עומדות
 שחט

שחט שתיהן בפנים פטור שחט שתיהן בחוץ תיב אחרת
 בפנים ואחרת בחוץ פטור אחרת בחוץ ואחרת בפנים תיב על
 החיצונה והפנימית מכפרת כשם שדמה פוטר את בשרה
 כך הוא פוטר את בשר חברתה

ק"ג השוחט והמעלה מי ששוחט בחוץ לטע קרבן חייב דמקוב אשר ישחט בחוץ וכן המעלה
 חייב דמקוב אשר יעלה שחט בחוץ וכו' פטור על העלים ותור והעלה מאוקס
 הכהנס עבמה וכדע לו נכנס לראש המזבח שיכנס מוכח לטע כך ויעלה פסולן נקדש
 כנון הלן והיולא הלכנסה של מנחת נדבס כוית דהיינו טועור הקטרה חייב דכוס
 נגמרה הקטרה שחטרו קודם הקטרה ואמוריהן המחוברים בו חייב משום אמוריהן
 שלא נקמצה דלויס ראויס לפנים בזוית קרנוס קף כדן מי חג מוס שכתמלו לכדך כחג
 סוכות בחוץ הוא נכלס דרך הכשרו נגמרא קאמר קמי דרך חייבו ר"ל המחייב הוא
 המכשר סה"ל המלקס בחוץ ר"ל אס יעשה כן בחוץ פטור

הלכה זכחים דף ק"ח ע"א

כ"י אתא רב דימי אמר רבי בשלש מקומות שרתה שכניה על ישראל
 בשילה ונוב בכבעון ובית עולמים ובכולן לא שרתה אלא בחלק בנימין
 שנאמר חופף עליו כל היום כל חפיות לא יהו אלא בחלקו של בנימין כי
 אזיל אביו אמרה קמיה דרב יוסף אמר הר ברא הוה ליה לכיילול ולא
 מיתקן והכתוב שחט משכן שילה וכתוב וימאס באהל יוסף ובשבת אפרים
 לא כחד אמר רב אדא מאי קא קשיא ליה דילמא שכינה בחלק בנימין
 וסנהדרי גדולה בחלק יוסף מרמצינו בבית עולמים דשכינה בחלקו של
 בנימין וסנהדרין בחלק יהודה אמר הכי השתא התם מיקרבן נחלות גבי
 הדרי הכא מי מיקרבן הכא נמי מיקרבן כראמר רב חמא בר חנינא רצועה
 היתה יוצאת מחלקו של יהודה ונכנסת לחלקו של בנימין ובה היה מוכח
 כנוי והיה בנימין חצרוק מצטער עליה לכולעה הכא נמי רצועה היתה
 יוצאת מחלקו של יוסף לחלקו של בנימין והיינו דכתיב תאנת שילה
 כתנאי חופף עליו זה מקדש ראשון כל היום זה מקדש שני ובין כתיפיו
 שכן אלו ימות המשיח רבי אומר חופף עליו זה העולם הזה כל היום אלו
 ימות המשיח ובין כתיפיו שכן זה העולם הבא

רש"י חד ברא הוה ליה לכיילול ולא מיתקן כראש בעינו כי אביו של אהו כיילול שמו מי
 מקרבן סילה ונבול כחלק בנימין תאנת סילה על סהים בנימין מתאון עלים
 העולם הזה כל מקום שרתה שכניה וקף סילה ונוב ונגעון

זוהר שמות דף ק' ע"ב

ומשה היה רועה את לאן יתרו חותנו כהן מדין רבי חייא
 פתח ואמר מזמור לדוד ה' רועי לא אחרס כלומר
 ה' רועי ה' הרועה שלי מה הרועה מנהיג את הלאן ומוליכס
 למרעה טוב ולמרעה שמן כמקום נחלי מים מיישר הליכתן
 כדרך וכמשפט אף הקב"ה כתיב כנאות דשא וירבילני על מי
 מנוקות ונהלני נפשי ושובכ אמר ר' יוסי דרך הרועים לכהוב
 כדרך את לאנו להרחיקס מן הנול להנהינס כמישור והשכט
 כידו שלא יטוי ימיון ושמאל כך הקב"ה הוא רועה את ישראל
 לקנהינס כמישור וככל עת השכט כידו שלא יטוי ימיון ושמאל
 ר"א

ד"א ומשם היום רועה אומר ר' יוכי תדע לך שכל זמן שהרועה חכם לכהל את לאנו הוא מוכן לקבל עול מלכות שמים . אם הרועה שועה עליו נקרא קקוה לכסיל ממנו . אמר ר' יהודה משה חכם היה ובקי לנהוג את לאנו . כה וראה מדוד שאף והנה רועה כלאן ללמדך שדוד חכם גדול היה והיה רועה לאנו כדון וכשורה לפיכך עשהו הקב"ה מלך על כל ישראל ולמה לאן ולא בקר אמר ר' יהודה ישראל נקראין לאן שנאמר ואחן לאני לאן מרעייתו ארם ארם . וכתיב כלאן קדשים כלאן ירושלים מה הלאן כשיקרכו על המוכח כשכילם זוכה לחיי העו"ה כך המנסיג לישראל כדון וכשורה כשכילם זוכה לחיי העו"ה . ועוד הרועה את הלאן כשהלאן יולדות הרועה נוטל אוקס טלאים כחיקו כרי שלא ולא וייגעו ומוליכס אחרו אמותס ומרחס עליהס כך המנסיג לישראל לריך להנהילס כרסמים ולא באכזריות וכן אמר משה כי תאמר אליו שאהו כחיקך וגו' מה הרועה את הלאן כשהוא רועה טוב מגיל את הלאן מן הזאבים ומן האריות כך המנסיג לישראל אם הוא טוב מגילן מן האומות עע"ז ומדין של מטה ומדין של מעלה ומדריכן לחיי העולם הבא כך משה רועה נאמן הים וראה הקב"ה שכראי הוא לרעות את ישראל באותו הדין ממש שהיה רועה את הלאן לכשכים כפי הראוי להס והנקכות כפי הראוי להן . ולפיכך כתיב ומשה הים רועה את לאן יתרו חותנו ולא שלו .

יוסף לחק • מוסר • מס' חרדים דף ע"ב ע"א

העולם הזה יס סוער לריך לדמות האדם בדעתו כאלו הוא שט נים ולכן ירים ראשו למעלה ליוצרו ויוהר פן יכנסו בפיו המים הזדונים וישמר מן הגלים הכאים לטורדו ואס לאו דמו בראשו בן אדם סכת שלום ופרים על ראשך וביחך בכל עוו ותוקף והלכת בדרכיו דכתיב עושה שלום וגו' ופירשו בוהר מדכתיב עושה ולא עשה שהמיד עושה לכן גם אתה תמיד תעשה שלום . דמות הלשון חרב חדה לאנשי המלחמה הגדויקים ללחמים דה נגד יארס הרע וחיליו . הרשעים נגד יארס הטוב וחיליו . כתיב סעפים שנאחי ותורתך אהבתי וכתיב אשרי תמינו דרך ההולכים בתורת ה' וכתיב השלך על ה' יחכך הכוונה כי כמה זמן אדם מאבד בידיו לריק בחוטבו על ענייני עולמו ופרנסתו וסוף אדם להכל דמה כלומר מהרהר ומחשב ומנטל זמנו ואינו משגיח כי ימיו כלל עובר ובעוד שהוא מחשב ומהרהר יעשה חבילה של תורה ומלות לעולם הבא . והתיא מחללה רב השלום הוא יסוד המעלה יקין מתרדמתו לתקן אשר עתו ליסוד אר"ן :

הלכה פסוקה • הר"ם ה' תשובה פ"ג

הפורש מדרכי כבוד אעפ"י שלא עבר עבירות הלא נבדל מעדת ישראל ואינו עושה מלות ככללן ולא נכנס בדתן ולא מתענה בתעניתן הלא

אלא הולך בדרכו כאחד מכותיי הארץ וכאילו אינו מהן אין לו חלק לעו"ה . ב העושה עבירות ביד רמה כיהויקים בין שעשה קלות בין שעשה חמורות אין לו חלק לעו"ה וזהו הנקרא מגלה פנים בתורה מפני שהעיו מלחו וגילה פניו ולא בוש מדברי תורה . ג שנים הם המוסרים המוסר חבירו ביד כותים להרגו או להכותו והמוסר ממון חבירו ביד כותים או ביד אגס שהוא ככותי ושניהם אין להם חלק לעולם הבא :

ליל ישי

לירוף יהוה

א ותירד בת-פרעה א ונחתת בת-פרעה לרחץ על-היאר ונערתייה הלכת על-יד היאר ותרא את-התברכה בתוך הסוף ותשלח את-אמתה ותקחה : ב ותפתח ותראהו את-הילד והגדה-נער בכרה ותחמל עליו ותאמר מילדי העברים זה : ג ותאמר אחתו אר-בת-פרעה האלף וקראתי לך אשה מינקת מן העברית ותינק לך את-הילד : ד ותאמר-לה בת-פרעה לכי ותרחי העלמה ותקרא את-אם הילד : ה ותאמר לה בת-פרעה הילכי את-הילד הזה והינקתו לי ואני אתן את-שכרך ותקח האשה הילד ותניקתו : ו ויגדל הילד

רביא

רביא ואיתיה לכת פרעה והוה לה לבר וקרת שמיה משה ואמרת ארי מן מים שחלתיה :
 ו הוה ביומא האינן ורבא משה ונפק לות אחורוי וחוא בפולחניהון וחוא גבר מצרי מחי לגבר יהודי מאחורוי : ח ואתפני לכא ולכא וחוא ארי לית גברא ומחא ית מצראה וטמריה בחלא : ט ונפק ביומא תנינא והא תרין גברין יהודאין נצן ואמר לחיבא למא את מחי לחברך :
 י ואמר מן שוין לגבר רב ודין עלנא הלמקטרי את אמר כמא דקטלתא ית מצראה ורחיל משה ואמר בקושטא אתידע פתגמא : יא ושמע פרעה ית פתגמא הדין ובעא למקטל ית משה וערק משה מן קדם פרעה ויתיב בארעא דמדון ויתיב על בירא : יב ולרבא דמדון שבע בנן ואתאה ודלאה ומלאה ית רהטיא לאשקאה ענא דאבוהן :
 ואתו

צאן

צאן אביהן : יג ויבאו הרעים ויגרשום ויקם משה וישען וישק את צאנם : יד ותבאנה אל רעואל אביהן ויאמר מדוע מהרתן בא היום : טו ותאמרן איש מצרי הצילנו מיד הרעים וגם דלה דלה לנו וישק את הצאן : טז ויאמר אל-בנתיו ואיז למה זה עובתן את האיש קראן לו ויאכל לחם: יז ויזאל משה לשבת את האיש ויתן את-צפרה בתו למשה : יח ותלד בן ויקרא את-שמו גרשם פי אמר גר הייתי בארץ נכריה : יט ויהי בימים הרבים ההם וימת מלך מצרים ויאנחו בני ישראל מן-העבדה ויזעקו ותעז שועתם אל האלהים מן-העבדה : כ וישמע אלהים את-נאקתם ויזכר אלהים את-בריתו את-אברהם את-יצחק ואת-יעקב : כא וירא אלהים את-צאן בני

בני

למפרקהון

למפרקהו"י כבומשה הוה רעי ית ענא דיתרו חמיה רבא דמרין ודבר ית ענא לאתר שפר רעיא למדברא ואתא לטורא דאתגרי עלוהי יקרא ד"י לחורב : כנ ואתגלי מלאכא ד"י ליה בשלהובית אישתא מגו אסנא וחוא והא אסנא בעיר באישתא ואסנא ליתוהי מתאכיל : כד ואמר משה איתפני כען ואיחוי ית חזנא רבא הרין מה דין לא מתוקד אסנא : כה וחוא " ארי אתפני למחוי וקרא ליה " מגו אסנא ואמר משה משה ואמר הא אנא : כו ואמר לא תקרב הלכא שרי סינך מעל רגלך ארי אתרא דאת קאים עלוהי אתר קדיש הוא :

בני ישראל וידע אלהים : כב ומשה היה רעה את צאן יתרו חתנו כהן מדין וינהג אתהוצאן אחר המדבר ויבא אל-הור האלהים חרבה : כג וירא מלאך יהוה אליו בלבת-אש מתוך הסנה וירא והנה הסנה בער באש והסנה איננו אבל : כד ויאמר משה אסרה-נא ואראה את-המראה הגדל הזה מדוע לא יבער הסנה : כה וירא יהוה כי סר לראות ויקרא אליו אלהים מתוך הסנה ויאמר משה משה ויאמר הנני : כו ויאמר אל-תקרב הלם של-נעליך מעל רגליך כי המקום אשר אתה עומד עליו אדמת-קדש הוא :

יום השישי

אחר קריאת פרשת השבוע שנים מקרא ואחד תרגום והפטרה ומוזמר ה' מלך גלות לבס (או מוזמר סיר ליום השבת וה' מלך) ילל"ח דברו מפנה והלכה מסדר טהרות שהוא נגד היסוד בחינת היום :

משנה פרה פרק ג'

שבעת ימים קודם לשריפת הפרה מפרישין כהן השורף את הפרה מביתו ללשכה שעל פני הבירה צפונה מזרחה ובית אבן קיתרה נקראת ומזין עליו כל שבעת הימים מקל חטאות

חטאות שהיו שם רבי יוסי אומר לא היו מזין עליו אלא בשלישי ובשביעי בלבד רבי חנינא סגן הכהנים אומר על כהן השורף את הפרה מזין עליו כל שבעת הימים ועל של יום הכפורים לא יהיו מזין עליו אלא בשלישי ובשביעי בלבד : כ חצורת היו בירושלם בניוית על גבי הסלע ותחתיהם חלול מפני קבר התהום ומביאים נשים עוברות ויולדות שם ומגדלות שם את בניהן ומביאין שוורים ועל גביהן דלתות ותנוקות יושבים על גביהן וכוסות של אבן כפרס הגיעו לשילוח ורדו ומלאום ועלו וישבו על גביהן רבי יוסי אומר מקומו היה משלשל וממלא : ג כאו לחר הבית וירדו חר הבית והעזרות חתמיהם חלול מפני קבר התהום וכפתח העזרה היה מתוקן קלל של חטאת ומביאים זכר של רחלים וקושרים חבל בין קרניו וקושרים מקל ומסבך בראשו של חבל וזורקי לתוך הקלל ומכה את הזכר ונרמץ לאחוריו ונוטל ומקדש כרי שיראה על פני המים רבי יוסי אומר אל תתנו מקום לאפיקורוסים לרהורת אלא הוא נוטל ומקדש : ד לא היו עושין לא חטאת על גבי חטאת ולא תינוק על גבי חבירו וצריכין היו בתנוקות לחיות דברי רבי יוסי הגלילי רבי עקיבא אומר לא היו צריכין לחיות : ה לא מצאו משבע עושין משש מחמש מארבע משלש משתים ומאחת ומי עשאן הראשונה עשה משה והשניה עשה עזרא והמש מעזרא ואילך דברי רבי מאיר וחכמים אומרים שבע מעזרא ואילך ומי עשאן שמעון הצדיק ויוחנן כהן גדול עשו שמים שמים אליועני בן הקוף וחנמאל המצרי וישמעאל בן פיאבי עשו אחת אחת : ו ובכש היו עושים מהר הבית לחר המשחה כיפין על גבי כיפין וכיפה כנגד האוהם מפני קבר התהום שבו כהן השורף את הפרה ופרה וכל מסעדיה ויצאין לחר המשחה : ז לא קיתרה פדה רוצה לצאת אין מוציאין עמה שחורה שלא יאמרו שחורה שחטו ולא אדומה שלא יאמרו שמים שחטו רבי יוסי אומר לא משום זה אלא משום שנאמר והוציא אותה לבדה וקני ישראל היו מקדימים בגליתיהם לחר המשחה ובית טבילה היה שם ומטמאים היו את הכהן השורף את הפרה מפני הצדוקים שלא יהיו אומרים במעורבי שמש קיתרה נעשית : ח קמכו וריחם עליו ואמרו לו אישי כהן גדול טבול אחת ירד שמות ה' טבול

וְטָבַל וְעָלָה וְנִסְתַּפְּגַן וְעֵצִים חַיִּים מְסוּדָרִים שָׁם עֵצֵי אֲרָזִים וְאַרְגָּמָנִים
 וְכַרְוִישִׁים וְעֵצֵי תֵּאנָה חֲלָקָה וְעוֹשִׂין אוֹתָהּ כְּמִין מְנַדֵּל וּמִפְתַּחֲיוֹן
 כֶּה חֲלוּנוֹת וְחַוִּיתָה מְעַרְבָה : ט כַּפְתוֹת בְּחָבֵל שֵׁשׁ מְנַן וְנִתְּנוּתָהּ
 עַל גְּבֵי הַמְעַרְבָה רֵאשֶׁה בְּדָרוֹס וּפְנִיהַ לְמַעַרְב : הַכֹּהֵן עוֹמֵד
 בַּמִּזְבֵּחַ וּפְנָיו לְמַעַרְב שְׁחַט בַּיָּמִינוֹ וְקָבַל בְּשִׂמְאלוֹ רַבִּי יְהוּדָה
 אוֹמֵר בַּיָּמִינוֹ הָיָה מְקַבֵּל וְנִתָּן לְשִׂמְאלוֹ וּמִזָּה בַּיָּמִינוֹ טָבַל
 וְהָיָה שֶׁבַע פְּעָמִים בְּנֶגֶד בֵּית קֹדֶשׁ הַקְּדוּשִׁים עַל כֵּל הַזָּוִיָה
 טָבִילָה גַּם מַלְהוּוֹת קִנְיַה אֶת יָדוֹ בְּנוֹפֵה שֶׁל פָּרָה יָרֵד
 וְהָצִיַת אֶת הָאֵשׁ בְּאַלְתוֹת רַבִּי עֲקִיבָה אוֹמֵר בְּחַרְיוֹת :
 וְנִקְבְּעָה וְעַמֵּד חוּץ מִנְתָּה נָטַל עֵץ אֲרֵז וְאוּזָב וְשָׁנֵי תוֹלַעַת
 אֲמֹר לְהֵן עֵץ אֲרֵז וְהֵן אֲרֵז וְהֵן אֲרֵז וְהֵן אֲרֵז וְהֵן אֲרֵז וְהֵן אֲרֵז
 שְׁנֵי תוֹלַעַת וְהֵן שְׁנֵי תוֹלַעַת וְהֵן שְׁלֹשָׁה פְּעָמִים עַל כֵּל דָּבָר
 וְדָבָר וְהֵם אוֹמְרִים לוֹ הֵן חַיִּין (חַיִּין) שְׁלֹשָׁה פְּעָמִים עַל כֵּל דָּבָר
 וְדָבָר : יא כִּדְבָן בְּשָׂרֵי הַלְשׁוֹן וְהַשְּׂרִיף לְתוֹךְ שַׂרְפָּתָהּ
 גִּשְׂרָפָה חוֹכְטִין אוֹתָהּ בְּמִקְלוֹת וְכוֹבְרִין אוֹתָהּ בְּכַבָּרוֹת
 רַבִּי יִשְׁמַעֵאל אוֹמֵר בְּמִקְבֹּרֵת שֶׁל אֲבֹן וּבְכַבָּרוֹת שֶׁל
 אֲבֹן הָיְתָה נַעֲשִׂית שְׁחוּר שִׁישׁ בּוֹ אֶפֶר כּוֹתֵשִׁין אוֹתוֹ וְשֹׁאֵין בּוֹ
 מְנִיחִין אוֹתוֹ הַעֵצִים בֵּין כַּד וּבֵין כַּד הָיָה נִכְתָּשׁ וְחוֹלְקִין אוֹתוֹ
 לְשִׁלְשָׁה חֲלָקִים אַחַד גִּיתָן בַּחִיר וְאַחַד גִּיתָן בַּחַר הַמִּשְׁחָה
 וְאַחַד הָיָה מִתְחַלֵּק לְכָל הַמִּשְׁמֵרוֹת :

ק"ו מִכִּיּוֹ מִפְּרִישִׁין אוֹתוֹ מֵאֲשֵׁרוֹ שֶׁל יֵבֶה עֲלֵיהָ וְתַמְצָא נֶדֶה וְיִטְמָא : הַבְּרִיָה כֹל הַמִּקְדָּשׁ
 קָרוֹ בִּירָה : זְבִית אֲבִין וְכו' : שֶׁכֵּל מַעֲשִׂים הֵיוּ כְּכֹלֵי אֲבִיבִים : קֶבֶר הַקְּהוֹס : שְׁמַח יֵשׁ
 קֶבֶר תַּחְתּוֹ מְכֻסֵּס בְּקִבּוֹס שְׁלֹשֵׁי גִלְיוֹ : שׁוּרִים : כְּסֵהִים רְכוּסִים לְהִלֵּךְ לְמַלְאוֹת מֵיִם מֵהַשְּׁלֹחַת :
 שִׁלּוּחַ : טֵם הַמַּעֲוִן : מֵהַשֶּׁלֶם : מוֹרִיד : קֶלֶל : כֵּד קָטָן תְּרַגּוֹס וְכֵדֵה עַל כַּתְּמָה וְקוֹלֵתָה עַל
 בְּקִיבֵס : וּמִסְבָּךְ : מוֹל' לְאֲחֹר בְּסֶבֶךְ : וְכִרְקַע : תּוֹרֵה לְאַחֹר וְהִיֵּה הַמְּסַבֵּךְ יוֹצֵא מִן הַקֶּלֶל וְסוֹפֵךְ
 הַאֵפֶס עַל הַשׁוּרִים וְיִקְוֹךְ כּוֹטְלוֹ : לְרִדּוֹת : לְמִשׁוֹל מוֹל' וְיִרְדוּ בְּדַגַּת הַיָּם : ע"ג : אֵם
 טִיבִירוֹ עֲמָן לְמַרְסָה א' לֹא יַעֲשֶׂה מַרְסָה אַחֲרַי ע"ג הַטְּרַסָה א' : וְלֹא תִּיבּוֹק : שֶׁאֵם הֵיוּ ב' תִּיבּוֹקוֹת
 אַחַד מִשְׁמַר וְשֶׁיִּסְבּוֹר לְחַטָּאֵת וְאַחַד מִשְׁמַר סָתֵם אֵין זֶה טִיבּוֹר בְּטִיבּוֹל זֶה : וְכֵסֵם : כְּמִין גַּשֵּׁם : כִּיּוֹן
 כֵּין כְּמוֹ קֶסֶת בּוֹבֵי דֵה בִּלְגֵנוֹ : הַאוֹטֵם : מְקוֹס שְׂרַגְלֵי הַכִּיִּסֵּה הַעֲלוּיָה כְּשַׁעֲבֵת עֲלֵיהָ כְּקִרְאָת אוֹטֵם
 וְאֵין רַגְלֵי הַכִּיִּסֵּה הַעֲלוּיָה כְּכַד רַגְלֵי הַתַּחְתּוּמָה : מִסְעָדִים : הַעוּזִים : אִשׁוֹ : אֲדוּבִי : וְכַסְתָּבָה
 וְכַתְּקָבֶה : אֲרֵטִים : מִין אֲרוֹ : וְחַוִּיתָה : וְעִרְאִיקָה : וְהַיָּקוֹס : וְהַיָּקוֹס שְׁמַחְחִין בּוֹ הַאֲוֵר פּוֹסֵה לְכַד
 מַעַרְב : מַגַּן : מִין טַל גְּמִי : וְכִיּוֹת : הַדְּלִיק : בְּאַלְתוֹת : עֲנִים קְטִימִים כְּמוֹ זְכִיּוֹת הַאֲדוּדִים :
 חַרְיוֹת : זְמוּרוֹת טַל דְּקַל : מַעֲנִיקָה : גּוֹמֵא הַיָּקֵה בְּקִרְקַע כְּמִין גַּת : ג' פְּעוּסִים : לְסוּדוּעַ שְׁאֵלוֹ
 כְּשִׂרִים כֵּן שֵׁשׁ מִיִּין חֲרִבֵה שְׁדוּמִין לֵארוֹ וְאִיבִים כְּסִרִּין : בְּסִרְוֵי : בְּמֵה שֶׁהִיֵּה כְּשֶׁאֵר מִהַלְשׁוֹן וְהוּא
 • כְּמַר כְּבוֹעַ כְּשֵׁי תוֹלַעַת : שְׁחוּר : פָּחַס שֶׁאֵם וְקַטְשׁוֹ יַעֲשֶׂה אֲחֵר : בַּחִיר : לְמַשְׁמֵרָה :

הלכה נרה רף ט"ו ע"ב

אמר רב שמואל משמיהו ר' יוחנן אשה שיש לה וסת בעלה מחשב ימי וסתה

זסתה זכא עליה אמר ליה רב שמואל בר ייבא לרבי אבא אמר רבי יוחנן אפילו ילדה דביוזא למוטבל אמר ליה אשו ודאי ראתא מי אמר ר' יוחנן אימור דאמר ר' יוחנן ספק ראתה ספק לא ראתה ואם תמצא לומר דאתה אימא טבלא אבל ודאי ראתה מי יימר דטבלת תוה ליה ספק ודאי ואין ספק מוציא מירי ודאי :

רש"י מתעט ימי וסתה : אם טסה בדרך ז' ימים אחר וסתה דעכשו עומדת בניוס טכולה לטסה אפילו הניע וסתה אחריון טבלה ואין צורך לטוילה : דביוזא : כוססה היא לטבול עד שמיטסה : ודאי ראתה מי אמר ר' י' שלא יסא צריך לטוילה ואפילו היא זקנה : אימא טבלה : וכיון דטעמא דרבי יוחנן משום ספקא הוא לא סבא ולרה לא סבא זקנה : הוי ספק לסיקא : ודלוי : לאיסור : ואין ספק מוציא : את הדבר מירי ודלוי סלו :

זהרר יתרו רף פ"ה ע"א

רבי שמעון אמר האי מאן דאשלים חלת סעודתי בשבתא קלא נפיק ומכרוזא עליה אזי תתענג עלה ה' דא סעודתא חרלא לקבל עתיקא קדישא דכל קדושין ודרככתוך על כמותי ארץ דא סעודתא תניינא לקבל חקלא דתפוחין קדישין והאכלתוך נחלת ועקב אכין דא הוא שלימו דאשקלים כועיר אפיין ולקבלותו כעיי לאשלמא סעודתיה וכעיי לאתענגא בכולהו סעודתי ולמחרו ככל חד וחד מנייהו משום דהיהו מהימנותא שלימתא וכונין כך שכתא התיקר מכל שאר זמנין וחנין משום דכלא כיה אשכתא ולא אשכתא חכי ככלהו זמני וחני' ה"ר חייא כנין כך משום דישכתא כלא כיה אירכר חלת זמנין דכתיב ויכל אלהים כיום השביעי וישבת כיום השביעי ויכרך אלהים את יום השביעי :

יוסף לחק * מוסר * מס' חרדים רף ע"ב ב'

כתיב חיות איש מהיר במלאכתו כלומר בלא רוב מחשבות לעולם הזה אלא מקצר ועולה ומשאו של עולם יביא להקב"ה והוא יסא משאו יתברך והיינו השלך על ה' יסבך יסבך מיעוט ולה יסבו אלה תשא יסבו והוא כזי יכול והוא יכלכלך והיינו אשרי תמימי דרך שאינם מרבים מחשבות בענייני עולמם שנורס ביטול תורה והיינו דמפייס ההולכים בתורת ה' והיינו סעפיס ואם אתמשך בהרהורים ומחשבות דהיינו סעפיס נמלאתי מתכבטל מתורתך שאשכתי • כתיב מה אהבתי תורתך כל היום היא שיחתי לפי שאדם אוהב מולד לשמוע חידושים ודברים בטלים וזה פגם האדם שיבא דוד פגמו כי דבה אהבתו בתורתו יתברך והיא שיחתו וכחידושים טלה הוא מתענג ומשיח לא בשיות וחידושי העו"ה • ועל ידי כן יכונו מחשבותיו אשר זרעו בו למנוחו ויזכה לזרע קדש ואשרי חלקו :

הלכה פסוקה * הר"ם ה' שבת פרק ה'

מותר להדליק לכתחילה בשאר שמנים כגון שמן זנון ושוממין ולפת וכל כיוצא בזה אין אסור הלה אלו שמנו חכמים בלבד • ב לא יתן אדם כלי מנוקב מלא שמן על פי הנר בשביל שיהא מנוקב ולא ימלא קערה שמן ויתננה בלד הנר ויתן ראש הפתילה לתוכה בשביל שיהא שואבת נזירה שמא יקח מן

יון השמן שכליו שהרי לא נמאס בכר והסוד ליהנות בשבת מן השמן שהולק בו
ואפילו ככתה הכר והפילו כסף מן הכר מפני שהיא מוקפה מחמת איסור והם
חיבר הכלי שיש בו השמן אל הכר כסוד ובחריטת וכו' ולא כפי מותר :

וארא יום ראשון תורה

יכוין בקריאת ששה פסוקים אלו שהם כנגד 1 דמילוי יו"ד דס"ב ב"ן להפחיר
בו הארץ מתוספת נשמה של שבת שבעה .

א וידבר אלהים אל-משה ואמר אליו אני יהוה :
ומליל " עם משה ואמר ליה אנא " :
ב וארא אל-אברהם אל-יצחק ואל-יעקב באל שדי
ושמי יהוה לא נודעתי להם : ואתגלית לאברהם
ליצחק וליעקב באל שדי ושמי " לא אודעית להון :
ג וגם הקמתי את-דבריתי אתם לתת להם את-ארץ כנען
את ארץ מגריהם אשר-גרו בה : ואף אקימת ית
קיימי עמהון למתן להון ית ארעא דכנען ית ארע
ותבותהון דאתותבו בה : ד וגם אני שמעתי את-
נאקת בני ישראל אשר מצרים מעבדים אתם ואזכר
את-דבריתי : ואף קדמי שמיע ית קבלת בני ישראל
דמצראי מפלחין בהון ודכירנא ית קיימי : ה לכן אמר
לבני-ישראל אני יהוה והוצאתי אתכם מתחת סבלת
מצרים והצילתי אתכם מעבדתם וגאלתי אתכם בזרוע
נטויה ובשפטים גדלים : בכן אימר לבני ישראל אנא
" ואפיק יתכון מגו דחוק פולחן מצראי ואשוב יתכון
מפולחנהון ואפרוק יתכון בדרע מרמס ובדינין רברבין :
ו ולקחתי אתכם לי לעם והייתי לכם לאלהים וידעתם
כי אני יהוה אלהיכם המוציא אתכם מתחת סבלות
מצרים : ואקרב יתכון קדמי לעמא ואיהו דכון לאלהא
ותדעון ארי אנא " אלהכון דאפיק יתכון מגו דחוק
פולחן מצראי :

נביאים יחזקאל סימן כ"ח כ"ט

א כה-אמר אדני יהוה בקבציו את-בית ישראל מן
העמים אשר נפצו כם ונקדשתי כם לעיני
הגוים וישבו על-אדמתם אשר נתתי לעבדי ליעקב :
בדנן אמר " אלהים כד אכניש ית בית ישראל מבני
עממיא דאתברדו לתמן ואתקדש בהון לעיני עממיא
ויתובן על ארעהון דיהבית לעבדי ליעקב : כ וישבו
עליה לבטח ובנו בתים ונטעו כרמים וישבו לבטח
בעשותי שפטים בכל השאטים אתם מסביבתם וידעו
כי אני יהוה אלהיהם : ויתובן עלה לרוחצן ויבנו
בתים ויצבון כרמין ויתכון לרוחצן כד אעביד פורענות
דינין מפל דבוזין יתהון מסחרניהון וידעון ארי אנא " :
אלההון : ג בשנה העשרית בעשרי בשנים עשר
לחדש היה דברי-יהוה אלי לאמר : בשתא עשיריתא
בעשיראה בתרי עסר לירחא הוה פתגם נבואה מן
קדם " עמי למימר : ד בן-אדם שים פניך על-פרעה
מלך מצרים והנבא עליו ועל-מצרים כלה : בר
אדם קביל נבואה על פרעה מלכא דמצרים ואיתנבי
עלוהי ועל מצראי כולהון : ה דבר ואמרת כה-אמר
אדני יהוה הנני עליך פרעה מלך-מצרים התנים הגדול
הרכין בתוך יאריו אשר אמר לי יארי ואני עשיתיני :
איתנבי ותימר כדנן אמר " אלהים הא אנא שלח
רוגזי עלך פרעה מלכא דמצרים דאת דמי לתנינא
רבא די שרי כגו נהרותיה די אמר די-לי מלכותא
ואנא כבישית : ו ונתתי חחים בלחיך והרבקתי
דגתי-יאריך בקשקשתיה והעליתיה מתוך יאריך
ואת כל-דגת יאריך בקשקשתיה תרבק : ואתן
שירין בליסתך ואקטור שלטוני תוקףך עם גיברך
ואכטלינך

ואבטלינך ממלכותך וית כל שלטוני תוקפך עם גיבךך
יתקטלון :

כתובים משני סימן י"ב

א מרמה בלבי חרשי רע וליעצי שלום שמחה :
רמיותא בלכהון דחשלין בישתא ולאלין
דיעצין שלמא חרותא תהוי : ב לאיאנה לצדיק כל
און ורשעים מלאו רע : דא שפיר לצדיקא כל מדעם
דעאתא ורשיעי מלין בישתא : ג תועבת יהוה שפתי
שקר ועשי אמונה רצונו : מרחקתיה דאלהא ספותיה
דשקרא ובאלין דעבדין הימנותא מתרעי : ד אדם
ערום כסה דעת ולב כסילים יקרא אולת : בר נש
ערימא מכסה ידיעתא ולבהון דסכלי סאני ידיעתא :
ה ידחרוצים תמשור ורמיה תהיה למס : אירא דתקיפי
תשלט ורמאי יהון למסא : ו דאנה בלבאיש ישחנה
ודבר טוב ישמחנה : מילתא דחילתא בלביה דגברא
מידחלא ומיליא טבייא מחדיא ליה :

משנה פאה פרק ה'

גדיש שלא לוקט תחיו כל הנזגע בארץ הרי הוה של
עניים הרוח שפורה את העמרים אומדין אותה כמה
לקט היא ראיה לעשות ונותן לעניים רבן שמעון בן גמליאל
אומר נותן לעניים בכדי נפילה : ב שבלת שבקציר וראשה מגיע
לקמה אם נקצרה עם תקמה הרי היא של בעל הבית ואם
לאו הרי היא של עניים שבלת של לקט שנתערבה בגדיש
מעשר שבלת אחת ונותן לו אמר רבי אלעזר וכי היאך העני
הזה מחליף דבר שרא בא ברשותו אלא מוכה את העני בכל
הגדיש ומעשר שבלת אחת ונותן לו : ג אין מגלגלין בטופח
דברי רבי מאיר וחכמים מתירין מפני שאפשר : ד בעל הבית
שהיה עובר ממקום למקום וצריך לטול לקט שכחה ופאה
ומעשר עני וטול וכשיחזור לביתו ישלם דברי רבי אלעזר
וחכמים אומרים עני הנה באותה שעה : ה המחליף עם העניים

בשלו

בשלו פטור ובשל עניים חייב שנים שקבלו את השדה
באריכות זה נותן לזה חלקו מעשר עני וזה נותן לזה חלקו
מעשר עני המקבל שדה לקצור אסור בלקט שכחה ופאה
ומעשר עני אמר רבי יהודה אימתי בזמן שקבל ממנו למחצה
לשליש ולרביעי אבל אם אמר לו שלישי מה שאתה קוצר שלך
מותר בלקט ובשכחה ובפאה ואסור במעשר עני : ו המוכר את
שדהו המוכר מותר והלוקח אסור לא ישכור אדם את הפועלים
על מנת שילקוט בנו אחריו מי שאינו מניח את העניים ללקוט
או שהוא מניח את אחר ואחר לא או שהוא מסייע את אחר
מחן הרי זה גוזל את העניים על זה נאמר אל תסג גבול עולים :
ו העומר ששכחורו פועלים ורא שכתו בעל הבית
שכתו בעל הבית ורא שכתורו פועלים עמרו עניים
בפניו או שחפוחו בקש הרי זה אינו שכחה : ה המעמר
לכובעות ולכומסאות לתרדה ולעומרים אין לו שכחה ממנו
ולגורן יש לו שכחה המעמר לגדיש יש לו שכחה ממנו
ולגורן אין לו שכחה זה הכלל כל המעמר למקום שהוא גמר
מלאכה יש לו שכחה ממנו ולגורן אין לו שכחה למקום שאינו
גמר מלאכה אין לו שכחה ממנו ולגורן יש לו שכחה :

ק"ו סעור שרגול לטול נשעת קצירה : טקצור מ' כשקצור הסגלים אסור
טקצור סבלת אחת ממלטה מן המגל : טמורה וכתערב קציר של ב"ה עם הלפט :
נטופח מין קטנית : טאשר טיטול לקט משאר זרעים : טנים עמים : באריכות למחצה
לטלם ולרביעי : גבול עולים בני אדם שורדים מנכסיהם וקרו עולים ע"ד סני סור :
טחוסיו : טכוסו : לכובעות : כמין כובע לראש : לכומסאות : מני כמין כובע : חררה
עונם על גבי גחלים :

הלכה ברכות דף ו' ע"ב

אמר רב הונא כל המתפלל אחורי בית הכנסת נקרא רשע שנאמר סביב
רשעים יתהלכון : אמר אבוי לא אמרן אלא דלא מהדר אפיה לבי
כנישתא אבל מהדר אפיה לבי כנישתא לית לן בה : תהוא נברא דקא מצלי
אחורי כי כנישתא ולא מהדר אפי לבי כנישתא חלף אליהו חזייה אירמי ליה
כשויעא אמר ליה כרו בר קיימת קמיה מרך שלף ספסרא וקטליה : אמר ליה
ההוא מרבנן לרב ביבי בר אבוי ואמרי לה רב ביבי לרב נחמן בר יצחק מואי
כרום זלות לבני אדם אמר ליה אלו דברים שעומדים ברומו של עולם ובני
אדם מזולגין בהן : ה' ויהנן ור' אלעזר דאמרי תרויהו כיון שנצטרך אדם
לבריות פניו משתנות ככרום שנאמר כרום זלות לבני אדם : מאי כרום כי
אתא רב דימי אמר עוף אחר יש בכרכי הים וכרום שמו וכיון שהמה זורחת
מתהפך לכמה גוונים : רבי אמי ורבי אסי דאמרי תרויהו כאלו נדון בשני
דינן אש ומים שנאמר הרכבת אנוש לראשנו באנו כאש ובמים : ואמר רבי
חלבו אמר רב הונא לעולם הוא אדם זהיר בתפלת המנחה שהרי אליהו לא
נענה

נענה אלא בתפלת המנחה שנאמר ויהי בעלות המנחה ויגש אליהו הנביא ויאמר וגו' ענני ה' ענני ענני שתרר אש מן השמים וענני שלא יאמרו כדעשה כשפים הם ר' ויהנן אמר אף בתפלת ערבית שנאמר תכון תפילתי קטורת לפניך משאת כפי מנחת ערב רב נחמן בר יצחק אמר אף תפלת שהרית שנאמר ה' בקר תשמע קולי בקר אערך לך ואצפה :

רש"י אחורי בית הכנסת כל פתחי בית הכנסת היו פתוחים והבי תמיד בתוספתא דמגילה מעין מקדש ומשכן פניהם למערב ואחוריהם למזרח והתפלל אחורי בית הכנסת ואינו מחזור פניו לבית הכנסת כראיה ככופר בניו סהבור מתפללין לפניו והא דרב הונא מוסיף לה אביי גדלה מהדר אביה לנו כמשתא : חלף וכו' כתייבא : סוחר ערבי : כדו בר' : כדו סקי בר רשות כי הא דאמרינן בסוכה הא דעוילי בכר : כרוס זלות : סופיה דקרא דלעול : דברים שטומדים ברוחו של עולם : כיון תפלה שבעה למעלה : כיון שמתוך אדם לבריות : הוא זל בעיניהם : לראשיתו : להיות נוסח בניו דמתרגמינן כנוסה כרשיא :

זוהר ווארא דף כ"ו ע"א

פתח ר' שמעון ואמר גורו לכס מפני חרב כי חמה עונות חרב למען תדעון שדון • שדון כתיב • גורו לכס מפני חרב מאן חרב • דא חרב נוקמת נקם ברית • דהא האי חרב קאים לאסתכלא מאן דמשקר בכרית רכל מאן דמשקר בכרית נוקמת דנקמן מניה האי חרב הוא • הס"ר כי חמה עונות חרב • מאן טעמה כגין דמאן דמשקר בכרית פריש תיאובתא ולא נעיל מאן דנעיל ולא יתיב לאתרוה דהא לא אתער לגבי אתרוה • וכל מאן דנטור ליה להאי ברית איתו גרוס לאתערע לאתוי ברית לאתרוה • ואתכרכאן עלאיין ותחאיין • מאן אתער האי ברית לאתרוה • כד אסתכחו וזכאיין בעלמא • מנא לן מהכא דכתיב וגם הקיימותי את כריתו אתם לתת להם את ארץ כנען את ארץ מגוריהם • מאן מגוריהם כד"ה גורו לכס מפני חרב כגין דאיתו אתר דאשרי מגור בעלמא ועל דא גורו לכס מפני חרב • אשר גרו בה • מיומא דאתקריכו לגבי קב"ה דחילו בה דחילו ורחילו (כ"ה דחילו דחילו) עלאה בה למיטר פקודו • דאי כהאי לא ישרי (כ"ה דהא חי לא ישרי) דחילו על רישיה דבר נש לא דחיל ליה לקב"ה לעלמין בשאר פקודו • תא תו כאתערותא דלתתא כד אתערו ישראל לגבי קב"ה וזוטו לקבליה מה כתיב ואזכור את כריתו דהא בכרית הו זכור • וכדון אתער תיאובתא לאתקשרה כלא בקשורא חר • כיון דהאי ברית אתער הא קשורא דכלא אתמר • ואזכור את כריתו לאזודוגא ליה באתרוה • ועל דא לכן אמור לכני ישראל אחי ה' :

יוסף לחק • מוסר • זוהר ה"ב דף כ' ע"א (ובכתב בל"הק שלשה הס שדוחים השכינה מהעולם וגורמים סלוק הקב"ה ח"ו כב יכול ובני אים העושים בני כשמת קולם והם אלו השוכב עם נדה שלא יש

יש טומאה קשה כמו טומאת הגדה ונטמא הוא וכל הקרב אליו נטמא עמו • ככל מקום שהולך השכינה הולכת משם • ולא עוד אלא שגורס חולאים רעים עליו ועל זרעו אשר יוליד בטומאתו מושכים עליו רוח טומאה וכל ימיו יהיו בטומאה שבנין ויסוד שלו הוא טומאה חמורה וקשה מכל הטומאות שבטעם אשר מיד סקר לנה אותה טומאה קופצת עליו דכתיב ותיי כדחה עליו • והשני השוכב עם הנשים שמכניס אות ברית קדש ברשות סטרא אחרא דכתיב ובעל נת אל בכר • ולא יש קנאה לפני הקב"ה כקנאת הכרית קדש שהוא סוד שם הקדוש וסוד האמונה • מי שמכניס אות ברית קדש ברשות סטרא אחרא כאלו משקר בשמו של הקב"ה המשקר בחותם המלך משקר במלך לא יש לו חלק באלהי ישראל אם לא בתשובה רבה תדירה • השלישי הסורג בניו העובר שאשתו מעוברת וגורס להורגו במעיה הורס בניו הקב"ה • ה' ילילנו ויחזירנו בתשובה שלימה כ"ד :

הלכה פסוקה • הר"ם ה' תשובה פ"ג

מטילי אימה על הכבוד שלא לשם שמים זה הרודה לכבוד בחוקה והן יראים ופוחדים ממנו הרבה וכונתו לכבוד עצמו וכל חפציו שלא לכבוד שמים • כל אחד ואחד מארבעה ועשרים אנשים אלו שמנינו אעפ"י שכן משרא"ל אין להם חלק לעוה"ב • ב' יש עבירות קלות מאלו • ואעפ"י כן אמרו חכמים שהרגיל בהן אין לו חלק לעוה"ב וכדאי הן להתרחק מהן ולהזהר ואלו הן המכנה שם לחבירו והקורא לחבירו בכינויו והמלכין פני חבירו ברכים והמתכבד בקלון חבירו והמבזה תלמידי חכמים והמבזה רבותיו והמבזה את המועדות והמחלל את הקדשים • ג' במה דברים אמורים שכל אחד מאלו אין לו חלק לעוה"ב כשמת בלא תשובה אבל אם שב מרשעו ומת והוא בעל תשובה הרי זה מבני העוה"ב שאין לך דבר שעומד בפני התשובה אפילו כפר בעיקר כל ימיו ובחארונה שב יש לו חלק לעוה"ב שנאמר שלום שלום לרחוק ולקרוב אמר ה' ודפאתיו • ד' כל הרשעים והפושעים והעבריינים וכיוצא בהן שחזרו בתשובה בין בגלוי בין במטמוניות מקבלים אותן שנאמר טובו בניו שוכבים אעפ"י שעדיין שוכב הוא שהרי בסתר שב ולא בגלוי מקבלין אותו בתשובה :

יום שני תורה

יבון בקריאת ארבעה פסוקים אלו שהם כנגד ד' דמילוי י"ד דשם ב"ן להשאיר בו תוספת הרוח משבת • שעברה •

א והבאתי אתכם אל הארץ אשר נשאתי את ידי לתת אתה לאברהם ליצחק וליעקב ונתתי אתה לכם מורשה אני יהוה : ואעיל יתכון דארעא דקיימית במימרי למתן יתה לאברהם ליצחק וליעקב ואתן יתה לבון ירותא אנא יי : ב וידבר משה בן ארבעי ישראל ורא שמעו אל משה מקצת רוח ומעבדה קשה : ומליר משה בן עם בני ישראל וליא

קבילו מן משה מעיק רוח ומפולחנא דהוה קשי
עליהון : ג וידבר יהוה ארמשה לאמר : ומליל י עם
משה למימר : ד בא דבר אל פרעה מלך מצרים וישלח
את בני ישראל מארצו : עול מליל עם פרעה מלכא
דמצרים וישלח ית בני ישראל מארעיה :

נביאים יחזקאל סימן כ"ט

א ונטישתיהך המדברה אותך ואת כל דגת יאריך
עלפני השדה תפול לא תאסף ולא
תקבץ לחית הארץ ולעוף השמים נתתיה לאכלה :
וארששינה למדברא יתך וית כל שילטוני תוקפק על
אפי חקלא תתרמי נבלתך לא תתכניש ולא תתקבר
לחית ארעא ולעופא דשמיא מסרתך לאישתיצאה :
ב וידעו כרישבי מצרים כי אני יהוה יען היותם משענת
קנה לבית ישראל : וידעון כל יתבי מצרים ארי אנא י
חלף דהוון סמך קניא רעיעא לבית ישראל : ג בתפשם
בך בכף תרוץ ובקעת להם כל יפתך ובהשענם עליך
תשבר והעמדת להם כל מתנים : באיתכניו ותהון בך
ביד מלך תקיף תתמסר ויבד בית רוחצניוהון
ובאיתמכותוהון עלך תתבר ולא תהי לרוח לבית
סומכוון : ד לכן כה אמר אדני יהוה הנני מביא עליך
חרב והכרתני ממך אדם ובהמה : בכך כדנן אמר י
אדהים הא אנא מייתי עלך דקטלין בהרפא ואישיצי
מינה אנשא ובעירא :

כתובים משלי סימן י"ב

א יתר מרעהו צדיק ודרך רשעים תתעם : טב מן
חבריה צדיקא וארחיהון דרשיעי מתעי להון :
ב לא יחרף רמיה צידו והון אדם יקר חרוץ : לא
נסתקבל צידא דגברא נכילא ומזליה דבר אנש
דהבא

דהבא יקרא : ג בארחה צדקה חיים ודרך נתיבה אל
מות : בארחה דצדיקא חיי ואורה דעותנא למותא :
ד בן חכם מוסר אב ולין לא שמע נערה : בר חכימא
מקבל מרהותא דאבא וברא ממיקנא לא מקבל בעתא :

משנה שבת פרק י"ד

שמנה שרצים האמורים בתורה הצדן והחובל בהן חייב
וישאר שקצים ורמשים החובל בהן פטור : הצדן
לצורך חייב וישלח לצורך פטור היה ועוף שברשיהו
הצדן פטור והחובל בהן חייב : ג אין עושין הילמי
בשבת אבל עושה הוא את מי המלח וטובל בהן פתו
וניתן לתוך התבשיל אמר רבי יוסי ותלא הוא הילמי בין
מרכבה ובין מועט ואלו הן מי מלח המותרין גורן שמן
בתחלה לתוך המים או לתוך המלח : ג אין אוכלין איזוב גון
בשבת לפי שאינו מאכל בריאים אבל אוכל הוא את יעור
ושותה אכוב רועה כל האוכלין אוכל אדם לרפואה וכל
המשקין שותה חוץ ממי דקלים וכוס עקרים מפני שהן
דירוקה אבל שותה הוא מי דקלים לצמא וסך שמן עקרין
שלא לרפואה : ד החושש בשניי לא יגמע בהן את החומץ
אבל מטבל הוא כדרכו ואם נתרפא נתרפא החושש במתניו
לא יסוך בין וחומץ אבל סך הוא את השמן ולא שמן ודר
בני מלכים סכין שמן ודר על מכותיהן שבין דרכם לסוך בחול
רבי שמעון אומר כל ישראל בני מלכים הם :

ק"ו

הלמי מי מלח וריבוס : מי מלח מעוסס : בין מרובס : ואסור : אוזב יון
מין אוזב : ויעור : סול"ו כלעו : מכוב רועה : ען גדל יחודי בלתי ענפים : כוס
פקחים : עוסס ממנוס לאסה זכס וסומס זכס ג' כוסות ותקרס : לירוקס : רמולס לחולי
סירקון : יגמע : לסון גמיעס מסורס לעיל כפ"ח :

הלכה שבת דף ק"ז ע"ב

תנו רבנן כמה סעודות חייב אדם לאכול בשבת שלש : ר' חירקא אומר
ארבע אמר ר' יוחנן ושניהם מקרא אחר דרשו ויאמר משה אכלוהו
היום כי שבת היום לה היום לא תמצאוהו בשרה ר' חירקא סבר הני תלתא
היום לבר מאורתא ורבנן סברי כהרי דאורתא : תנן נפלה רליקה בלילי שבת
מצילין מזון שלש סעודות מאי לאו רלא אכל לא דאכל שחרית מצילין מזון
שתי סעודות מאי לאו רלא אכל לא דאכל במנחה מצילין מזון סעודה אחת
מאי לאו רלא אכל לא דאכל : והא מרקתני סופא ר' יוסי אומר לעולם
מצילין מזון שלש סעודות מכלל דתנא קמא שלשה סעודא ליה אלא
מהוורתא

מהוורתא מתנתין דלא כר' הירקא אמר ר' שמעון בן פזי אמר ר' יהושע
בן לוי משום בר קפרא כל המקיים שלש סעודות בשבת ניצול משלש
פורעניות מחבלו של משיח ומדינה של גהינם וממלחמת גוג ומגוג מחבלו
של משיח כתי' הכא יום וכת' התם הנה אנכי שולח לכם את אליה הנביא
לפני בא יום וגו' מדינה של גהינם כתי' הכא יום וכת' התם כיום בא גוג
היום ההוא ממלחמת גוג ומגוג כתי' הכא יום וכת' התם כיום בא גוג
אמר ר' יהונן משום ר' יוסי כל המענג את השבת נתנן לו נחלה בלא
מצרים שנאמר אז תענג על ה' והרכבתוך על במותי ארץ והאכלתוך נחלת
יעקב אביך וגומר לא כאברהם שכתוב בו קום התהלך בארץ לארצה וגומר
ולא כיצחק שכתוב בו כי לך ולזרעך אתן את כל הארצות האל אלא כיעקב
שכתוב בו ופרצת ימה וקרמח וצפונה ונגבה רב נחמן בר יצחק אמר ניצול
משעבוד מלכויות כתי' הכא והרכבתוך על במותי ארץ וכת' התם ואתה על
במותימו תדרוך :

רש"י תלתא יום : למינן שלשה סעודות נא : לעולם מצלין מון שלש סעודות מללא
אמר ארבע לית ליה דרבי חדקא : מכלל דקבא קמא שלשה סעודות סבירא ליה דבבאי
לא חבלינו אלא דקבא קמא סבר מה שעבר כבר לא יביל ולרבי יוסי וכול : חבלו של משיח
כדאמרינן בבבובות דור שכן דוד בא בו קטיוורא בקלמטו תכמים שאמר ועוד בם עטוריה וגו' :
חבלו : לשון חבלי יולדה : בלא מצרים : כלומר אין לה קץ : אז תקענן : בטר וקראת לשבת
עונן כתיב : כחלק יעקב : ולא נחלת אברהם ויצחק : לארבע ולחמשה : חזן זו ולא יתקן :
הארבות האל : וכו' לא :

וזהו ורא דף כ"ח ע"א

פתח ואמר כי אכן מקיר תועק וכפיה מעץ ועננה כמה
אית ליה לבר נש לאזדהרר מחובו דלא יחטא קמי
קב"ה . ואי יומתא מאן וסהיר ביה . הא אבני ביתיה ואעני ביתיה
יסהירו ביה . ולומנין דקב"ה עכיד בהו שליחותא . תא חוי חוטרת
דאהרן דאיהו אעא וכישא קב"ה שירותא רכסין עבד ביה ותרי
שליחותיה ביה אתעבירו . חד דאיהו אעא וכישא . וכלע לאינון
תנוייה דילהון . וחד דהא לשעתא אתהדר כרוחא ותתעביר
כריה . אמר ר' אלעזר תפח רוחיהו דאינון דאמרין דלא זמין
קב"ה לאחייא מתוייה והין יתעביר מנייהו כריה חדתא . ויתון
ויתמון אינון עפשאין חייביא רחיקין מאוריותא רחיקין מניה .
כידיה דאהרן הוה חוטרת אעא וכישא וקב"ה לפוס שעתא אהדר
ליה כריה משניא כרוחא וגופא . אינון גופין דהוו בהו רוסין
ונשמחין קדישין ונטרו פקודי אוריותא ואשחדלו כאוריותא יממא
ולילי וקב"ה טמיר לון כעפרא . לבתר כומתא דוחדי עלמא על
אחא כמה וכמה דיעביר להו כריה חדתא . אמר ר' חייא ולא
עור אלא דההוא גופא דהוה יקום משמע דכתיב יחיו מחיך .
ולא כתיב יכרא . משמע דכריין אינון אכל יסוי . דהא גרמא חד
ישתאר מן גופא תחות ארעא וההוא לא אתרקב ולא אתכלי
כעפרא

כעפרא לעלמין . וכההוא זמנא קב"ה ירכך ליה ויעביר ליה
כחמירא כעיסא ויסתלק ויתפשט לארבע זווין ומניח ויסתכלל
גופא וכל שויפוי . וקב"ה וסיב ביה רוחא לבתר . אמר ליה ר'
אלעזר קמי קוא . ותא חוי ההוא גרמא כמה אתרכך . כעול
דכתיב כי על אורות טלך וגו' :

יוסף לחק * מוסר * מוזהר ה"ב דף ב' ב' (ונכתב בל"חק)

הגורם שימות העובר דמשי אשתו שלשה רעות עושה שהעולם אינו סובל
והעולם הולך וזוער מעט מעט ולא גודע והקב"ה מסתלק מן
העולם ומרוב רועב ודבר באים לעולם ואלה הם הורג בניו הורס בניו המלך
דוחה השכינה והעולם נדון בכל דינים האמורים או על האיש ההוא או לו או
לנפשו כוח לו שלא כדרא . אשריהם ישראל שהיו כמה וכמה רבנות והיו בגלות
וכשמרו מנדה ומגויה ומהרנית זרעם ואף סגנון כל הכן הילוד היאורה
תשליכוהו לא היה שום אחד שהרג העובר דמשי אשה כל שכן אחר שגולד
ובזכות זה ילאו מהגלות ואשרי אדם שישמור אות בריה קדש כי מלבד עונשו
העצום גורם לגלות ישראל ה' ברחמיו יחורנו בתשובה שלימה :

הרכה פסוקה הר"ם ה' תשובה פ"ר

עשרים וארבעה דברים מעבדין את התשובה ארבעה מהן עון גדול
והעושה אחת מהן אין הקב"ה מספיק בידו לעשות תשובה לפי
גודל חטאו ואלו הן . המחטיא את הרבים ובכלל עון זה המעבב את הרבים
מלעשות מלה . ב המטה את חכירו מדרך טובה לרעה כגון מסית ומדיח .
ג הרוחא בנו יולא לתרבות רעה ואינו מוחה בידו הוחיל ובנו ברשותו אלו
מוחה בו היה פורש וגמלא כמחטאו ובכלל עון זה כל שאפשר בידו למחות
באחרים בין יחיד בין רבים ולא מוחה אלא מניחם בכשלונם . ד האומר
אחטא ואשוב ובכלל זה אחטא ויום הכפורים מכפר :

יום שלישי תורה

יכין בקריאת חמשה פסוקים אלו שהם כנגד ה' דמילוי הוה ראשונה דשם
בין להשאר בו תוספת נפש משבת שעברה .

א וידבר משה לפני יהוה לאמר הן בני ישראל לא
שמעו אלי ואיך ישמעני פרעה ואני ערל

שפתים : ומליל משה קדם יי למימר הא בני ישראל לא
קבילו מני ואכדין יקבל מני פרעה ואנא יקר ממלל :

ב וידבר יהוה אל משה ואל אהרן ויצום ארבע בני ישראל
ואל פרעה מלך מצרים להוציא את בני ישראל מארץ

מצרים : ומליל יי עם משה ועם אהרן ופקדינון לות בני
ישראל ולות פרעה מלכא דמצרים לאפקא ית בני

ישראל

ישראל מארעא דמצרים : ג אלה ראשי בית אבתם בני
ראובן בכר ישראל חנוך ופלוא חצרן וכרמי אלה
משפחת ראובן : אילין רישי בית אבתהון בני ראובן
בוכרא דישראל חנוך ופלוא חצרן וכרמי אילין זרעית
ראובן : ד ובני שמעון ימואל ומיין ואהר ויכין וצחר
ושאור בן הכנענית אלה משפחת שמעון : ובני שמעון
ימואל ומיין ואהר ויכין וצחר ושאול בר כנעניתא אילין
זרעית שמעון : ה ואלה שמות בני לוי לתלדתם
גרשון וקהת ומררי ושני חיי לוי שבע ושרשים ומאת
שנה : ואילין שמחת בני לוי לתולדתהון גרשון וקהת
ומררי ושני חיי לוי מאה ותלתין ושבע שני :

נביאים יסוקאל סימן כ"ט

א והיתה ארץ מצרים לשממה וחרבה וידעו כי
אני יהוה יען אמר יאר לי ואני עשיתי :
ותהי ארעא דמצרים לאישתממו וחורבא וידעון ארי
אנא יי חרף דאמיר מלכותא דילי ואנא בבשית : כ לכן
הנני אריק ואל יאריך ונתתי את ארץ מצרים לחרבות
חרב שממה ממגדל סונה ועד גבור כוש : בכך הוא
אנא שלח רוגזי עליך ועל מלכותך ואתן ית ארעא
דמצרים לחרב צדו ושממו ממגדל סונה ועד תחום
כוש : ג לא תעבריה רגל אדם ורגל בהמה לא
תעבריה ולא תשב ארבעים שנה : לא תעיבר בה
ויגלא אינשא ויגלא די בערא לא תעיבר בה
ולא תתיב ארבעין שנין : ד ונתתי את ארץ מצרים
שממה בתוך ארצות נשמות ועריה ברוך ערים
מחרבות תהיין שממה ארבעים שנה והפצתי את
מצרים בגוים זוריתים בארצות : ואתן ית ארעא דמצרים
לצדו בנו מדינן צדיין וקירוהא בנו קירוין דהואה
חרבן

חרבן יהוין לצדו ארבעין שנין ואגלי ית מצראי לביני
עממיא ואבדרינון במדינתא : ה כי כה אמר אדני יהוה
מקץ ארבעים שנה אקבץ את מצרים מן העמים אשר
נפצו שמה : ארי כדנן אמר יי אלהים מסוף ארבעין
שנין אכניש ית מצראי מבני עממיא דאתבדרו לתמן :

כתובים מסלי סימן י"ג

א מפרי פי איש יאכל טוב ונפש בגדים חמם : גכרא
מן פרי פומיה נשבע טבתא ונפש יהוה
דבוזי תתחטף : ב נצר פיו שמר נפשו פשק שפתיו
מחתהלו : דנטר פומיה מודהר בנפשיה ופתיח שפותיה
סיגו שציא אית ליה : ג מתאוה ואין נפשו עצל ונפש
חרצים תדשן : מתרגנא נפשיה דעטלא מדעם ולא
מייתי לה ונפשיהון דתקיפי תדהן : ד דבר שקר ישנא
צדיק ורשע יבאיש ויחפיר : מלתא דשקרא סני צדיקא
ורשיעא נבהת ונחפר : ה צדקה תצר תסדרך ורשעה
תסלק חטאת : צדקתא תנטור לאלין דתמימין
בארחתהון ורשיעא מטלטל בחטותי :

משנה יבמות פרק י"ד

חרש שנשא פקחת ופקח שנשא חרשת (אם רצה יוציא) ואם רצה
יקים כשם שהוא כונם פרמיות כך הוא מוציא ברמיות
פקח שנשא פקחת ונתחרשה אם רצה יוציא ואם רצה יקים
נשטתית לא יוציא נתחרש הוא או נשטתה אינו מוציא עולמית
אמר רבי יוחנן בן גוריו מפני מה האשה שנתחרשה יוצאה
והאיש שנתחרש אינו מוציא אמרו לו אינו דומה האיש הפגור
לאשה המתחרשת שהאשה יוצאה לרצונה ושלא לרצונה
והאיש אינו מוציא אלא לרצונו : כ העיר רבי יוחנן בן גורגדה
על חרשת שהיא אכיה שהיא יוצאה בגט אמרו לו אף
זו כיוצא בה : ג שני אחים חרשים נשואים לשתי אחיות חרשות
או לשתי אחיות פקחות או לשתי אחיות אחת חרשת ואחת
פקחת או שתי אחיות חרשות נשואות לשני אחים פקחים או
לשני

לשני אחים תרשים או לשני אחים אחר תרש ואחר פקח תרי
אלו פטורות מן החליצה ומן הכנסו ואם היו נכריות יכנסו
ואם רצו להוציא יוציאו ר' שני אחים אחר תרש ואחר פקח
נשואים לשתי אחיות פקחות מת תרש בעל הפקחת מה יעשה
פקח בעל הפקחת תצא משום אחות אשה מת פקח בעל
הפקחת מה יעשה תרש בעל פקחת מוציא אשתו כגט
ואשת אחיו אסורה לעולם ה שני אחים פקחים נשואים לשתי
אחיות אחת תרשת ואחת פקחת מת פקח בעל תרשת מה
יעשה פקח בעל פקחת תצא משום אחות אשה מת פקח בעל
פקחת מה יעשה פקח בעל תרשת מוציא את אשתו כגט
ואת אשת אחיו בחליצה ו שני אחים אחר תרש ואחר פקח
נשואים לשתי אחיות אחת תרשת ואחת פקחת מת תרש בעל
תרשת מה יעשה פקח בעל פקחת תצא משום אחות אשה
מת פקח בעל פקחת מה יעשה תרש בעל תרשת מוציא
אשתו כגט ואשת אחיו אסורה לעולם ו שני אחים אחר תרש
ואחר פקח נשואים לשתי נכריות פקחות מת תרש בעל
פקחת מה יעשה פקח בעל פקחת או חולץ או מיבם מת
פקח בעל פקחת מה יעשה תרש בעל פקחת כונס ואינו
מוציא לעולם ה שני אחים פקחים נשואים לשתי נכריות
אחת פקחת ואחת תרשת מת פקח בעל תרשת מה יעשה
פקח בעל פקחת כונס ואם רצה להוציא יוציא מת פקח בעל
הפקחת מה יעשה פקח בעל תרשת או חולץ או מיבם ט שני
אחים אחר תרש ואחר פקח נשואים לשתי נכריות אחת תרשת
ואחת פקחת מת תרש בעל תרשת מה יעשה פקח בעל
פקחת כונס ואם רצה להוציא יוציא מת פקח בעל פקחת
מה יעשה תרש בעל תרשת כונס ואינו מוציא לעולם

ק"ו כחומר בקדושתן כך גירושין לא יוצא לא יבטל בה מכה הסקר
ששואה בטענות והיו קדושתן נמחים אף זו פקח סתמרתה אסורה
לעולם דחרם לא חלק ולכנס א"ל משום אחות אשה ואינו מוציא דלא חקי נט דרשה
ובסקא זקת וכוני אחיו הראשון

הלכה יבמות דף ק"ט ע"א

תני בר פרא לעולם ירכב אדם בשלשה רברים בחליצה כאבא שאול
דתניא אבא שאול אומר הכונס את ובמתו לשם נוי לשם אישות לשם
דבר אחר כאלו פוגע בערוה וקרוב בעיני להיות הולד ממזר בהבאת שלום
דכתיב בקש שלום ורדפהו ואמר ר' אבהו אתיא ריפה ריפה כתיב הכא
ורדפהו

ורדפהו וכתוב התם רורף צדקה וחטר ימצא חיים צדקה וכבוד בהפרת
נדרים כר' נתן דתניא ר' נתן אומר הנודר כאלו בנה במה והמקיימו כאלו
הקריב עליה קרבן ויתרחק משלשה רברים מן המיאונים רילמא גרלה
ומיתרשה בה ומן הפקדונות כבר מתא דכיתיה כי בייתא רמי מן הערבון
בערבי שלציון דאמר ר' יצחק מאי דכתיב רע ירוע כי ערב זר רעה אחר
רעה תבא למקבלי גרים ולעריבי שלציון ולתוקע עצמו לדבר הלכה מקבלי
גרים כרבי הלכו דאמר ר' חלבו קשים גרים לישראל כספחת בעור ערבי
שלציון דעברי שלוף דין תוקע עצמו לדבר הלכה דתניא ר' יוסי אומר
כל האומר אין לו תורה אין לו תורה פשיטא אלא כל האומר אין לו אלא
תורה אין לו אלא תורה הא נמי פשיטא אלא דאפילו תורה אין לו מאי
טעמא אמר רב פפא אמר קרא ולמדתם ועשייתם כל שישנו בעשיה ישנו
בלמידה וכל שאינו בעשיה אינו בלמידה ואי בעית אימא לעולם כראמרין
מעיקרא כל האומר אין לו אלא תורה אין לו אלא תורה לא צריכא דקא מגמר
לאחרניו ואולי ועברי מהו דתימא אית ליה אנרא לדריה קא משמע לן
ואיבעית אימא תוקע עצמו לדבר הלכה ברינא דאתי דינא לקמיה וגמר
הלכה וגמר מלתא למלתא ואית ליה רבה ולא אויל משאיל דאמר רבי
שמואל בר נחמני לעולם יראה ריין עצמו כאלו חרב מונחת לו בין ירכותיו
וגהינם פתוחה לו מתחתיו שנאמר הנה מטתו שלשלמה ששים נבורים סביב
לה וגו' מפחד בלילות מפחדה של גהינם הרומה ללילה

רש"י כאבא שאול פירק החולץ הכונס יבמתו לשם נוי וכו' ור' אבהו במסכת קידושין
אקרא רביה רדיפה טעמו סבר גדול להבאת שלום שאובל פירוקין בעולם הזה
וסקרו קיימת לעולם הכא בנמילות חסדים דכתיב נבו ימצא חיים צדקה בע"כ וכבוד בע"ה
כאלו בנה במה בטעם אסור הנמות דחושט הוא דכתיב וכי תחדל לבדור וגו' ה"ל תחדל
יהיה כך חטא כאלו הקריב קרבן טעמו עליו טעו עבירות אלא ידך אצל חכם ויסרנו כד
אבל יסא רגול ככך כבר תמא לא יקבל פקדון מן עירו דכתיב כי בנייתו דמי שרגול
אלו ויטול אף שלו וחסור ויתקענו סלציון סס מקום סמניחין הלוה ומוסין הערב לטמא
אחרות סלציון קוראים סס הערבין על סס כוטרין סלוף דין סולף עצמו מן הלוה ומוקע עצמו
על הערב דין ל' תוקע כד' דנה טלפה רע ירוע רעס אחר רעס כי ערב רי
העערב זרים גרים בישראל והכנסם בערבון נמי משמע ולתוקע עצמו סופיה דקרא וסופא
תוקעים בוטח וכולה מפרס לה תוקע עצמו לדבר הלכה שאומר הריני סונה ואינו מקיים
ואקבל סבר למוד קשים גרים סלץ בקיפון בישראל דקדוקו מנות ולומדין ישראל ממעשיהן
כספת לטמא דקרא בטק וכליה הר עליהם וכספתו על בית ועקב אין לו תורה אינו עוסק
בקורה אין לו תורה אינו מקבל סבר לימוד אלא תורה ואין מקיים אשילו תורה
אשילו סבר לימוד אין לו ואבע"א כדמעיקרא אין לו אלא תורה ודקאמרת האי נמי פשיטא לא
צריכא וכו' אית ליה אנרא דעשיה וגמר הלכה יודע הלכה אלא סלץ דומה לדין הנה לפי
כל כך ומדי מלתא למלתא ולא משאיל לרביה והיינו תוקע סמוך וכשנן על ההלכה סהו יודע
נבורים דיינים טלשלמה טעמלו סל' מטתו בית המקדש טעם לטכת הגזית

זוהר וראר דף כ"ט ע"א

רבי חייא קס ליליא חר למלעי באורייא והוה עמיה ר' יוסי
זוטא דהוה רביא פתח ר' חייא ואמר לך אכול בשמחה
לחמך ושהה כלב טוב וינך כי כבר רעה האלהים את מעשיך מאי
קא חמא שלמה דאמר האי קרא לא שלמה כל מלוי בחכמה הוו
והאי דאמר לך אכול בשמחה לחמך כשעתא דכר נש אויל
באורחיו

באורטוי דקב"ה קב"ה מקרב ליה לנביה ויהיב ליה שלוחו וניחא
כרין נהמא וחמרא דאכיל וסתי כחרוה דלכא כנין דקב"ה
אקרעי בעוכרוי . אל' קהוא רביא אי הכי הא אמרת רכל מלוי
דשלמה בחממא הוו . אן הוא חכמא הכא אמר ליה כרו
חכסל כשולך ותחמי האי קרא . אמר ליה עד לא כשילכא
ידענא . אמר ליה מנא לך . אמר ליה קלא חד שמענא מאכא
דהוה אמר כהאי קרא . דשלמה קא אזר ליה לבר נס לאעטרא
לה לכנסת ישראל כשמחה דאיהו סטרא דינענא ואיהו נהמא
דיתעטר כחרוה . ולכך דיתעטר בחמרא דאיהו שמאלא כנין
דתשקח כמסומנתא דכלא דרוקא שלימא בימנא ושמאלא .
וכד תהוי כין תרוויקו כרין כל ברכאן שראן בעלמא . וכל דא
כד ארעי קודשא כריך סוא בעוכרויקו דכני נשא דרא סוא
דכתיב כו כבר רלס האלסיס את מעשיך . אתא רבי חייא
ונסקיה . אמר חייך כרי האי מלה שכנא כנין . ושקא
ידענא דקב"ה כעי לאעטרא לך באורויחא :

יוסף לחק * מוסר * מספר סדר היום דף ל"ו ב'

אמרו דו"ל במסכת גדה אמר עולא יב ל קן בכרוו והוא המקום למטה
אלל הערוה ורין למשמש סס כדי להזיאו תקע כריסו ולא יעשה
רשע לפני המקום . אי לאזניס סככה שומעות ולעיניס סכן רואות עד היכן
הגיע קדושת ישראל לנין אביהם שבשמים והרואה והשומע זה איך לא יהיה
נוף כל ימיו לפני המקום כי כמה וכמה פעמים עבר על זה ומי הוא אשר נקה
מזה ויותר ויותר מזה ויוכל כל אדם להקרא רשע מורשע לפני המקום כפה
מלא כיון שעבר על זה כמה פעמים ואין כריך לומר אם הושיט ידו למטה לחך
עלמו ומן החכך בל לידי חמוס ומן החמוס גרם החטא להזיאו שכנת זרע
לכטלה . ואין כריך לומר אם הושיט ידו לרזונו כלי סכה גורמת . ואין כריך
לומר אם הקשה עלמו לדעת שהוא חייב נידוי ולדעת אחרת הוא בנידוי . ואין
כריך לומר אם הושיט ידו זרע בכונה למלאכת תאוותו שהוא שנוי מרוחק לפני
המקום כרוך הוא ואינו זוכה לראות פני שכינה ה' וילכו :

הלכה פסוקה * הר"ם ה' תשובה פ"ד

חמישה דברים נועלין דרכי התשובה בפני עושיהן ואלו הן א הפורש מן
הכבוד לפי שכונן שיעשו תשובה לא יהיה עמהן ואינו זוכה עמהן
בזכות שעושי . ב החולק על דברי חכמים לפי שמחלקותו גורמת לו לפרוש
מהן ואינו יודע דרכי התשובה . ג המלעיג על המלות שכיון שנתכוז בעיניו
אינו רודף אחריהן ולא עושן ואם לא יעשם כמה זוכה . ד המכזב רבותיו מדבר
זה גורם לו לדחפו ולטרדו כנחשו וכונן שנטרד לא ימלא מלמד ומורה לו דרך
האמת . ה השוכח את התוכחות שהרי לא הכיח לו דרך תשובה שהתוכחה
גורמת שכונן שמודיעין לו לאדם חטאיו ומכלימין אותו חוזר בתשובה :

יום רביעי תורה

כיון בקריאת ששה פסוקים אלו שהם כנגד ו דמלוי וו דסס כ"ן לקנות
הארת נפש יתירה משבת הכאה .

א בני גרשון לבני ושמעי למשפחתם : בני גרשון
לבני ושמעי לזרעיתיהון : ב ובני קהת עמרם
ויצהר וחברון ועזיאל ושני חיי קהת שלש ושלישים
ומאת שנה : ובני קהת עמרם ויצהר וחברון ועזיאל
ושני חיי קהת מאה ותלתין ותלת שנין : ג ובני מררי
מחלי ומושי אלה משפחת הלוי לתלדתם : ובני
מררי מחלי ומושי אלין זרעית לוי לתולדתיהון :
ד ויקח עמרם את יוכבר הודתו לו לאשה ותלד לו
את אהרן ואת משה ושני חיי עמרם שבע ושלישים
ומאת שנה : ונסיב עמרם ית יוכבר אחת אבנהי ליה
לאנתו וילידת ליה ית אהרן וית משה ושני חיי עמרם
מאה ותלתין ושבע שנין : ה ובני יצהר קרח ונפג וזכרי :
ובני יצהר קרח ונפג וזכרי : ו ובני עזיאל מישאל
ואלצפן וסחרי : ובני עזיאל מישאל ואלצפן וסחרי :

נביאים יחזקאל סימן כ"ט

א וישבתי את שבות מצרים והשבתי אתם ארץ
פתרוס על ארץ מכורתם והיו שם ממלכה
שפלה : ואתיב ית גלות מצרים ואתיב יתהון לארעא
פתרוס על ארעא תותבותהון ויהון תמן מלכו חדשא :
ב מן הממלכות תהיה שפלה ולא תתנשא עוד על-
הגוים והמעטתים לבלתי רדות בגוים : מן מלכותא
תהי חלשא ולא תתרברב עוד על עממיא ואזערינון
בדיל דלא יפלהון בעממיא : ג ולא יהיה עוד לבית
ישראל למבטח מזכיר עון בפנותם אחריהם וידעו כי
אני אדני יהוה : ולא יהון עוד לבית ישראל
לאתרחצא

לא תרחצא עליהוין לאדפרא חובין באפניותרון
בתריהוין וידעון ארי אנא יי אלהים : ד ויהי בעשרים
ושבע שנה בראשון באחד לחודש היה דברי יהוה
אלי לאמר : והוה בעשרין ושבע שנין בקדמאה בחד
לירחא הוה פתגם נבואה מן קדם יי עמי למימר :
ה בן אדם נבוכדנצר מלך בבל העביר את חילו
עבדה גדלה אל צור פל ראש מקרח וכל כרתה
מרוטה ושכר לא היה לו ולחילו מצר ער העבדה
אשר עבד עליה : בר אדם נבוכדנצר מלכא דבבל
אפלה ית משריתיה פולחן רב על צור כל שער ריש
נתר וכל כרתה איתמרט ואגר לא הוה ליה
ולמשריתיה מצור על פולחנא דאפלה עליה : ו לכן
כה אמר אדני יהוה הנני נתן לנבוכדנצר מלך
בבל את ארץ מצרים ונשא המנה ושלל שללה ובו
בוזה והיתה שכר לחילו : בכן כדנן אמר יי אלהים
הא אנא יהיב לנבוכדנצר מלכא דבבל ית ארעה
דמצרים וישבי אתרנושתה ויבוז בוזה ויעדי עדאה
ותהי אגר למשריתיה :

כתובים מסלי סימן יג

א יוש מתעשר ואין כל מתרושש והון רב : אית
דמעתר נפשיה ולית כל מדעם וממסכן נפשיה
ומזליה סגיא : ב כפר נפשיאיש עשרו ורש לא שמע
נערה : אית ליה פורקנא דנפשיה דגברא עותריה
ומספינא לא מקבל בעתא : ג אורצדיקים ישמח וגר
רשעים ידעך : נוהרא דצדיקי גרוו ושרגא דרשיעי
נדעך : ד רק בזרון יתן מצה וארתנועצים חכמה :
לחוד בזדנותא אתיא מצותא ואלין דמתמלכין חכימי
אינון : ה הון מהבל ימעט וקבץ עליד ירבה : מזלא

מן עולא דמרי יוער ודמכניש ויהיב למספינא יסני
ממוניה : ו תוחלת ממשכה מחלהלב ועין חיים תאוה
באה : מן דמשרי למעדריה טב מן דתלי בסכר
ואילנא דחיי רינתא מיתא :

משנה כבא מציעא פרק ד

הזהב קונה את הכסף והכסף אינו קונה את הזהב הנחשת
קונה את הכסף והכסף אינו קונה את הנחשת מעות
הרעות קונות את היפות והיפות אינן קונות את הרעות אסימון
קונה את המטבע והמטבע אינו קונה את אסימון מטלטלין קונים
את המטבע והמטבע אינו קונה את המטלטלין (זה הכלל) כל
המטלטלין קונין זה את זה : ב כיצר משך הימנו פירות ולא
נתן לו מעות אינו יכול לחזור בו נתן לו מעות ולא משך
הימנו פירות יכול לחזור בו אכל אמרו מי שפדע מאנשי דור
המבול ומדור הפלגה הוא עתיד להפדע ממי שאינו עומד
בדבורו רבי שמעון אומר כל שהכסף כדו ידו על העליונה :
ג האונאה ארבעה כסף מעשרים וארבעה כסף לסלע שתות
למקח עד מתי מותר להחזיר עד כדי שראיה לתגר או
לקרובו הורה רבי טרפון כלור האונאה שמנה כסף לסלע
שליש למקח ושמוחו תגרי לוד אמר להם כל היום מותר
לחזור אמרו לו ונית לנו רבי טרפון במקומנו והורו לדברי
חכמים : ד אחר הלוקח ואחר המוכר יש להן אונאה בשם
שאונאה להדיוט כך אונאה לתגר רבי יהודה אומר אין אונאה
לתגר מי שהוטר עליו ידו על העליונה רצה אומר לו
תן לי מעותי או תן לי מרה שאוניתי : ה במרה תהא הסלע
חסירה ולא יהא בה אונאה רבי מאיר אומר ארבעה
איסרין איסר לדניר רבי יהודה אומר ארבעה פונדיונות
פונדיון לדניר רבי שמעון אומר שמנה פונדיונות שני
פונדיונים לדניר : ו עד מתי מותר להחזיר בכרכים עד כדי
שיראה לשולחני ובכפרים עד ערבי שבתות אם היה מכירה
אפילו לאחר שנים עשר חדש מקבלה הימנו ואין לו עליו
אלא תרעומת ונותנה למעשר שני ואינו חושש שאינו אלא
נפש רעה : ז האונאה ארבעה כסף והטענה שתי כסף וההודאה
שזה

שנה פרוטה חמש פרוטות הן ההודאה שנה פרוטה והאשה מתקדשת בשנה פרוטה והנהנה בשנה פרוטה מן ההקדש מעל והמוציא שנה פרוטה חייב להכריז והגזול את חבריו שנה פרוטה ונשבע לו יולכנו אחריו אפילו למדי ה חמשה חומשין הן האוכל תרומה ותרומת מעשר ותרומת מעשר של דמאי והחלה והבכורים מוסיף חומש הפורה נטע רבעי ומעשר שני שלו מוסיף חומש הפורה את הקדשו מוסיף חומש הנהנה בשנה פרוטה מן ההקדש מוסיף חומש והגזול את חבריו שנה פרוטה ונשבע לו מוסיף חומש ט אלו דברים שאין להם אוגאה העבדים והשטרות והקרקעות וההקדשות אין להן תשלומי כפל ולא תשלומי ארבעה וחמשה שומר חנם אינו נשבע ונושא שכר אינו משלם רבי שמעון אומר קרשים שהוא חייב באחריותו יש להן אוגאה ושאינו חייב באחריותו אין להן אוגאה רבי יהודה אומר אף ספר תורה בהמה ומרגליות אין להם אוגאה אמרו לו לא אמרו אלא את אלו כשם שאוגאה במקח ובממכר כך אוגאה ברבדים לא יאמר לו בכמה חפץ זה והוא אינו רוצה לקח אם היה בעל תשובה לא יאמר לו זכור מעשיך הראשונים אם היה בן גרים לא יאמר לו זכור מעשה אבותיך שגאמר וגר לא תנה ולא תלחצנו יא אין מערבין פירות בפירות אפילו חדשים בחדשים ואין צריך לומר חדשים בישנים באמת ביין התירו לערב קשה ברך מפני שהוא משביחו אין מערבין שמרי יין ביין אבל נותן לו את שמדיו מי שנתערב לו מים ביין לא ימכרו בתנות אלא אם בן הודיעו ולא לתגר אף על פי שהודיעו שאינו אלא לרמות בו מקום שנהגו להטיל מים ביין וטילו יב התגר נוטל מחמש גרנות ונותן לתוך מגורה אחת מחמש גמות ונותן לתוך פיטם אחר ובלבד שלא יהא מתכנין לערב רבי יהודה אומר לא יחלק החנני קליות ואגוזים להינוקות מפני שהוא מרגילן לבא אצלו והקמים מתירין ולא יפחות את השער והקמים אומרים זכור לטוב לא יבור את הגריסין דברי אבא שאול והקמים מתירין ומודים שלא יבור מעל פי מגורה שאינו אלא כגונב את העין אין מפרכסין לא את האדם ולא את הבהמה ולא את הכלים

ק"ו חכס משה ה' דינרי זהב קסה סל' דינרי כסף ככ"מ סהס ואין א' וכול לחזור הרעות שנכסלו אסומן מטבע סלון עליו זורה כסף ד' מעות כסף להחזיר מן שכתאס; שרואס; המקח; לתגר סטול נקי; סטול; סתאס; ד' אסרין לסלע; מוכדין; כ' אסרין; למעטר סמי' ואינו חושש מסוס אסומן דסס מטבע עליו; הסעס; אין סעופת כ"ד על טענה סתוסה מ"ב מעות כסף יש לי בודק; והסודלס; להיות סודלס כמקח וקמיוכ טעוס; הסוכל; קרומס גדולס כסונ; וקרוקת מעטר; מעטר מן המעטר; סמטכיו; הקסס לך; מגורס; אור; מיטס; סניק גדולס; זכור לטוב; סמתך כך אורסי ספירות מוכרין כול; יבור; הסולג מן כגריסין; מרכסין; מיטין;

הלכה מציעא דף נ"ח ע"ב

תנו רבנן לא תוננו איש את עמיתו באונאת דברים הכתוב מדבר אתה אומר באונאת דברים או אינו אלא באונאת ממון כשהוא אומר וכי תמכרו ממכר לעמיתך או קנה מיר עמיתך הרי אונאת ממון אומר הא מה אני מקיים לא תוננו איש את עמיתו באונאת דברים הא כיצד אם היה בעל תשובה לא יאמר לו זכור מעשיך הראשונים אם היה בן גרים לא יאמר לו זכור מעשה אבותיך אם היה גר ובא ללמוד תורה לא יאמר לו פה שאכל נבלות וטרפות שקצים ורמשים בא ללמוד תורה שנאמרה מפי הגבורה אם היו חמרים מבקשים תבואה ממנו לא יאמר להם לכו אצל פלוני שהוא מוכר תבואה ויודע בו שלא מכר מעולם רבי יהודה אומר אף לא יתלה עיניו על המקח בשעה שאין לו רמים שהרי הרבר מסור ללב וכל דבר המסור ללב נאמר בו ויראת מאלהיך אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחאי גדול אונאת דברים מאונאת ממון שזה נאמר בו ויראת מאלהיך וזה לא נאמר בו ויראת מאלהיך ורבי אלעזר אמר זה בגופו וזה בממונו רבי שמואל בר נחמני אמר זה ניתן להשבון וזה לא ניתן להשבון תני תנא קמיה דרב נחמן בר יצחק כל המלבין פני חבריו ברבים כאלו שופך דמים אמר ליה שפיר קאמרת רחוינא ליה דאזיל סומקא ואתי חיורא אמר ליה אבוי לרב דימי במערכא בכאי זהירי אמר ליה באחווריי אפי דאמר רבי חנינא הכל יורדים לגהינם חוץ משלשה הכל סלקא דעתך אלא אימא כל היורדים לגהינם עולים חוץ משלשה שיורדין ואין עולים ואלו הן הבא על אשת איש והמלבין פני חבריו ברבים והמכנה שם רע לחבריו מכנה היינו מלבין אף על גב דרש ביה בשמיה

רש"י סהרי דבר המסור ללב ולספק נאמר בו ויראת מאלהיך הא סהרי ליתן טעם למה נאמר בו ויראת כקט ליה וכו' קאמר סהרי כל הדברים הללו אין טובתן ורעתן מסורה לסהרי אלא לטוב של עושה הוא יודע אם לעקל אם לעקלקלות ויכול הוא לומר לא עשיתי בו אם לטובה הייתי סבור שיש לך תפואה למכור או הייתי חפץ לקנות מקח זה; וכל דבר המסור ללב של אדם נאמר בו ויראת מאלהיך הו ירא מן הודע מתשבות אם לטובה אם לאומא; הכל סלקא דעתך; וכו' הכל יורדין; ה"ג כל היורדין לגהינם; עולין; דדש ביה; ככר הורגל ככך שמכנס אותו כן ואין סמוי מתלבנות ומ"ז זה להכלמו מתכוין;

זוהר וארא דף ל"א ע"א

פתח ואמר האי קרא כתרין גוונין אוהו וכתרין סטריין קרי כיה דרכים וקרי כיה נתיבות קרי כיה נעס וקרי כיה שלום מאן דרכים ומאן נתיבות מאן נעס ומאן שלום אלא דרכיה דרכי נעס הוינו דכתוב הנותן כוס דרך דהא כל אתר דאקרי כאוריתא דרך הוא אוריתא פתיתא לכלא כהאי אוריתא דהוא

דסוף פתיס לכל בר נש . כך דרכים אילין דרכים דאינון פתיסון
מאבהן דכרחן כימא רבא ועאלין כנווים . ואינון אורחין מחפחחין
לכל עיבר ולכל סטרי עלמא . והאי כעס הוא נעימו דנפיק
מעלמא דחתי (כ"א ומעלמא דחתי כהרין כל כוליון) וכהיר לכל
כוליון ומתפרסין (נהרין) לכל עיבר והקוה טיבו ונהורא
דעלמא דחתי דונקין אכהן אקרי כעס . ד"א עלמא דחתי אקרי
כעס . וכר אהער עלמא דחתי כל טיבו וכל חרו וכל כהרין וכל
חירו דעלמא אהער . וכנוי כך אקרי כעס . ועל דא חנינן
סויבין דנהינס כשעתא דעל שכתא כולחו כיוחין ואית להו חירו
וניחא בשכתא . כיון דנפיק שכתא אית לן לאתערא חירו עלאה
עלנא דנשתיוב מהקוה עונשא דתייבוא דחתרנו מההיא שעתא
ולסלאה . ואית לן לאתערא ולימא ויהי כועס ה' אלהינו עלינו .
דא הוא כעס עלאה חירו דכלא . וע"ד דרכים דרכי כעס וכל
נתיבותיה שלום . מאן נתיבותיה אילין אינון נתיבות וסבילין
דנפקי מלעילא וכולחו נקיע לון כרית יחידאו דחירו אקרי שלום
שלמא דכיתא . והעיל לון לוימא רבא כד איהו בתוקפיה . וכרין
יקיב ליה שלם . דהא הוא דכתיב וכל נתיבותיה שלום :

יוסף לחק * מוסר * מספר סדר היום דף ל"ו ב'

בתיב לא יגורך רע ואין רע אלא הפוגם ברית שהוא רע סתם לשמים
ולבריות ומשחית למעלה ומשחית למטה פוגם למעלה ופוגם למטה
אוי לו אוי לנפשו אוי לרוח מזלו דנוח לו שלא נברא נוח לו שנהפכה שלייתו על
פניו ולא יצא לאויר העולם נוח לו שיכרתו ידיו ולא היה עושה המעשה הרע
הזה מה כפרה יש לו מה תשובה יש לו כמעט שנכעלו ממנו שפרי תשובה
וכפרה אמנם נכרו דחמיו יתברך וימינו פשוטה לקבל שנים בכל לב :

הלכה פסוקה * הר"ם ה' תשובה פ"ד

חמישה דברים העושה אותן אי אפשר לו שישוב בתשובה גמורה לפי
ששם עונות שבוין אדם לחיורו ואינו יודע חיורו שחטא לו כדי
שיחזור לו או ישאל ממנו לחסול לו ואלו הן . א המקלל את הרבים ולא קלל
אדם ידוע כדי שיסאל ממנו כפרה . ב החולק עם גנב לפי שאינו יודע גנבה
זו של מי הוא אלא הגנב גנב לרבים ומביא לו והוא לוקח ועוד שהוא מחזיק
יד הגנב ומחטיאו . ג המוצא אבדה ואינו מכריז עליה עד שיחזרה לכעליה
לאחר זמן כשיעשה תשובה אינו יודע למי יחזיר . ד האוכל שד עניים ויתומים
ואלמנות אלו בני אדם אמללן הם ואינם ידועים ומפורסמין וגולים מעיר
לעיר ואין להם מכיר כדי שידע שד זה של מי הוא ויחזירו לו . ה המקבל
שחד להטות דין אינו יודע עד היכן הגיע הטיה זו וכמה היא כמה כדי
שיחזיר שהדבר יש לו דגלים ועוד שהוא מחזיק יד זה ומחטיאו :

יום חמישי תורה

כיון בקריאת חמשה פסוקים אלו שסס כנגד ה' דמילוי הה' אחרונה דסס
ב"ן לקיות סהרת רוח יתירה משנת הכאה .

א ויקח אהרן את אלישבע בת עמינדב אחות
נחשון לו לאשה ותלד לו את נדב ואת
אביהוא את אלעזר ואת איתמר : ונסיב אהרן ית
אלישבע בת עמינדב אחתיה דנחשון ליה לאינתו
וילידת ליה ית נדב וית אביהוא ית אלעזר וית איתמר :
ב ובני קרח אסיר ואלקנה ואביאסף אלה משפחת
הקרחי : ובני קרח אסיר ואלקנה ואביאסף אילין זרעית
קרח : ג ואלעזר בן אהרן לקחלו מבנות פוטיאל לו
לאשה ותלד לו את פינחס אלה ראשי אבות הלויים
למשפחתם : ואלעזר בר אהרן נסיב ליה מבנת פוטיאל
ליה לאנתו וילידת ליה ית פינחס אילין רישי אבהת
ליואי לזרעיתו : ד הוא אהרן ומשה אשר אמר יהוה
להם הוציאו את בני ישראל מארץ מצרים על צבאתם :
הוא אהרן ומשה די אמר יי להון אפיקו ית בני ישראל
מארעא דמצרים על חיליהון : ה הם המדברים אל
פרעה מלך מצרים להוציא את בני ישראל ממצרים
הוא משה ואהרן : אינון דממללין עם פרעה מלכא
דמצרים לאפקא ית בני ישראל ממצרים הוא משה
ואהרן :

נביאים יסוקאל סי' כ"ט ל'

א פעלתו אשר עבד בה נתתי לו את ארץ מצרים
אשר עשו לי נאם אדני יהוה : אנריה
דאפלח ביה יהבית ליה ית ארעא דמצרים דחבו קדמי
לאתפרע מנהון אמר יי אלהים : ב ביום ההוא אצמיח
קרן לבית ישראל ולך אתן פתחון פה בתוכם וידעו כי

אני יהוה : ביוםא ההוא איתי פורקן לבית ישראל
ולך אתן מפתח פומא כנבואה בנייהון וידעון ארי
אנא : ג ויהי דברייהוה אלי לאמר : והוה פתגם
נבואה מן קדם יי עמי למימר : ר בךאלם הנכא ואמרת
כה אמר אדני יהוה הילינו הה ליום : בר אדם
איתגבי ותימר כדנן אמר יי אלהים אילילו ואמרו וי
מן קדם יומא : ה כפיקרוב יום וקרוב יום ליהוה וום ענן
עת גוים יהיה : ארי קריב יומא וקריב יומא דעתיד
למיתי מן קדם יי וום ענן זיע עידן תבר עממיא יהי :

כתובים מסלי סימן ו"ג

א בז לדבר יחבל לו וירא מצוה הוא ישלם : דבוי
על מלתא נתחבל מינה ודדחיל מפוקדנא
משתלם טבתא : ב תורת חכם מקור חיים לסור ממקשי
מות : ג נימוסא דחכימא מבועי דחיי למסטי מן פחא
דמותא : ג שכל טוב יתרחן ודרך בגרים איתן : שיכלא
טבא יהיב חסדא וארחא תקיפא דבוזוי תיבד : ד כל
ערום יעשה בדעת וכסיל יפרש אולת : כל ערימא
עיבדיתה מדעתא וסכלא פרים ליה לשטיותא :
ה מלאך רשע יפל ברע וציר אמונים מרפא : שליחא
בישא יפל בבישתא ואונדא מהימנא אסיא הוא :

משנה זכאים פרק י"ד

פרת חטאת ששרפה חוץ מנתה וכן שעיר המשתלח שהקריבו
בחוף פטור שנאמר ואל פתח אהל מועד לא הביאו
כל שאינו ראוי לכא אל פתח אהל מועד אין תיבין עליו :
ב הרובע והנרבע והמוקצה ותנעבר והאתנן והמחיר
והכלאים והטריפה ויוצא דופן שהקריבו בחוף פטור שנאמר
לפני משכן יי כל שאינו ראוי לכא לפני משכן יי אין תיבין
עליו בעלי מומין בין בעלי מומין קבועים בין בעלי מומין
עוברים שהקריבו בחוף פטור רבי שמעון אומר בעלי מומין
קבועין פטור ובעלי מומין עוברים עוברים בלא תעשה
תורים

תורים שלא הניע זמן וכני יונה שעבר זמן שהקריבו בחוף
פטור רבי שמעון אומר בני יונה שעבר זמן פטור ותורים
שלא הניע זמן בלא תעשה איתו ואת בנו ומחוסר זמן פטור
רבי שמעון אומר הרי זה בלא תעשה שהיה רבי שמעון אומר
כל שהוא ראוי לכא לאחר זמן הרי זה בלא תעשה ואין בו
כרת ותכמים אומרים כל שאין בו כרת אין בו בלא תעשה :
ג מחוסר זמן בין כנופו בין כבעליו איזרה הוא מחוסר זמן
כבעליו הוב ותובה (ויולדת ומצורע) שהקריבו חטאתם
ואשם בחוף פטורין עלותיהן ושלמיהן בחוף תיבין המעלה
מבשר חטאת מבשר אשם מבשר קדשי קדשים מבשר
קדשים קלים ומזבח העומר ושמי הלחם ולחם
הפנים ושירי מנחות היוצק הבולל הפותח
המולח המניף המניש המסדר את השלחן והמטיב את
הגרות והקומץ והמקבל דמים בחוף פטור אין תיבין עליו
לא משום דות ולא משום טומאה ולא משום מחוסר בגדים
ולא משום רחוף ידים ורגלים : ד עד שלא הוקם המשכן היו
הבמות מותרות ועבודה בכורות גשהוקם המשכן נאסרו
הבמות ועבודה בכהנים קדשי קדשים נאכלים לפניו מן
הקלעים קדשים קלים ככל מחנה ישראל : ה באו לגלגל והותרו
הבמות קדשי קדשים נאכלים לפניו מן הקלעים קדשים
קלים ככל מקום : ו באו לשילה נאסרו הבמות לא היה שם
תקרה אלא בית של אבנים מלמשן ויריעות מלמעלן והיא
היתה מנחה קדשי קדשים נאכלים לפניו מן הקלעים קדשים
קלים ומעשר שני ככל הרואה : ז באו לנוב ולגבעון הותרו
הבמות קדשי קדשים נאכלים לפניו מן הקלעים קדשים
קלים ככל ערי ישראל : ח באו לירושלם נאסרו הבמות ולא
היה להם עוד היתר והיא היתה גתלה קדשי קדשים נאכלים
לפנים מן הקלעים קדשים קלים ומעשר שני לפניו מן החומה :
ט כל הקדשים שהקדישן בשעת אסור הבמות והקריבו בשעת
אסור הבמות בחוף הרי אלו בעשה ולא תעשה ותיבין
עליהן כרת הקדישן בשעת היתר הבמות והקריבו בשעת
אסור הבמות הרי אלו בעשה ולא תעשה ואין תיבין עליהם
כרת הקדישן בשעת אסור הבמות והקריבו בשעת היתר
הבמות

הקמות הרי אלו בעשה ואין בהם בלא תעשה אלו קרשים
קרבין במשכן קרשים שהוקדשו למשכן קרבנות הצבור
קרבין במשכן וקרבנות תיחיד בקמרה וקרבנות תיחיד
שהוקדשו למשכן וקרבו במשכן ואם הקריבן בבמה פטור
מה בין במת יחיד לבמת צבור סמיכה ושחיטת צפון ומתן
סביב ותנופה ותגשה רבי יהודה אומר אין מנחה בבמה
וכיהון ובגרי שרת וכלי שרת ורית גיחות ומחיצה בדמים
ורחויץ ידים ורגלים אבל הוקן והנותר והטמא שיוין כזה ובהן

ק"ו חטאת פרה אדומה מגופה מערס של עזים כמין גת תיקה פטור משוחט
קדשים בחון הרובע וכו' משורטט ברפ"ד דקמורה זמן כדאי בגמרא בחולין
מזוהיכוו שער זמן דפסולים מתחלת הכהו ואלך מחוסר זמן שלם שלם ז' ויום
תחת אמו פטורים שלם הניע זמן להקחיו כן היוטק מרוק השמן על המנחה הכולל
המערב השוקק מל' פקות אופה פתוס המניף המנוס המנחה שטעונה הכפה או הגסה
בפנים ועטאס בחון המסדר לחם הפנים על השלחן והמטיב קולש ראש הפקולה הדולק
לסאור ביוקר זרות אם עשה זר א' מכל העבודות הללו ועבודה הקרבנות קרה
לא היו לה גנ בקורות כ"ה ירועות ומנוחה זה טילה שהיו להם מנוחה מנשענס הירואה
הסביבות הראוין טילה לגוב כשחרבה טילה לפנים וכו' לשנים לכותלי העזרה החומה
של ירושלים שהיא במקום מחנה ישראל שנמדבר בעשה דמטה קבואו ול' דהסמר לך
סן קעלה וגו' סמיכה וכו' דכתוב בהו לפני א' או מונח וכויון דכתוב וזרק הכהן וכו'
מונח בידך כסן ולא כהן ומחיצת דמים חוט הסוקרא הגדול בין דמוס עליונים למתקנים
הזמן אם חישב לאכול חון למונו

הלכה זבחים דף ק"ט ע"א

באו לירושלים וכו' תנו רבנן כי לא באתם עד עתה אל המנוחה ואל
הנחלה מנוחה זו שילה נחלה זו ירושלים ואומר היתה לי נחלתי
באריה ביער ואומר העיש צבוע נחלתי לי העיש סביב עליה דברי ר' יהודה
ר' שמעון אומר מנוחה זו ירושלים נחלה זו שילה ואומר זאת מנוחתי ערי
עד פה ראש כי איתיה ואומר כי בחר ה' בציון אוה למושב לו בשלמא
למאן דאמר מנוחה זו שילה היינו דכתיב אל המנוחה ואל הנחלה אלא למאן
דאמר מנוחה זו ירושלים נחלה זו שילה אל הנחלה ואל המנוחה מבעי ליה
הכי קאמר לא מבעיא מנוחה דלא משיתו אלא אפילו לנחלה נמי לא משיתו
תנא רבי ר' ישמעאל זו וזו שילה ר' שמעון בן יוחאי אומר זו וזו ירושלים
בשלמא למאן דאמר מנוחה זו שילה נחלה זו ירושלים אי נמי אפכא היינו
דכתיב אל המנוחה ואל הנחלה אלא למאן דאמר זו וזו שילה או זו וזו
ירושלים מנוחה ונחלה מבעי ליה קשיא בשלמא למאן דאמר זו וזו שילה
מנוחה דנחו מזכובש נחלה זו דכלגו התם נחלות דכתיב ויחלק להם יהושע
ויפל להם גורל בשילה על פי ה' אלא למאן דאמר זו וזו ירושלים בשלמא
נחלה נחלת עולמים אלא מנוחה מאי מנוחה מנוחה ארון דכתיב ויהי כנוח
הארון בשלמא למאן דאמר זו וזו ירושלים אבל שילה הוה שריא כמות
היינו דכתיב ויקח מנוח את גרי העזים ואת המנוחה ויעל על הצור לה
אלא למאן דאמר זו וזו שילה ובמות הוה אסירן מאי ויקח מנוח הוראת
שעה היתה תנא רבי ר' ישמעאל בר' שמעון בן יוחאי דאמר זו וזו ירושלים
וסומנין משכיב גברא לגברי

רש"י נוב וגעון חדא חסיד לה זו וזו טילה ואשילו הכי יש היתר נמריה דקסבר
קדושה ראשונה קדשה לשטקה ולא קדשה לעמוד לכה ובקדושת ירושלים גופא סבירא
ליה דיש אחרים היתר כדאמרין במעלה שמעתי שמקריבין בבית חוביו בזמן הזה ואוקימנא לרבי
ישמעאל זו וזו ירושלים ועד סוכה הבית לא נאסרו הכמות ויהי כנות הארון חפשיה
ולא מנאקו ולא אונו בכתובים יש לי מקרא אחר בדברי ר' יוחאי בשלמא קומה ה' לנותר חסד וארון
עוין מנוח נמו טילה היה שהרי לא חרבה עד שמת עליו ה' קנא דבי רבי ישמעאל כרבי
שמעון בן יוחאי בריא קמנאח בבית מדרשו של רבי שמעון שהו תלמידי רבי ישמעאל שריס
במקומו משכבו גברא לגברי רבי שמעון שהו יחודי מסך את תלמידי רבי ישמעאל להניח
דברי רבס שאמר זו וזו טילה

זוהר וארא דף ל"ב ע"א

ותא חזי ארבע מאה שנין קיימא ההוא ממנא רכני ישמעאל
ובעה קמי קב"ה אמר ליה מאן דאתגור אית ליה חולקא
בשמך אמר ליה חזן אמר ליה והא ישמעאל דאתגור ולא
עוד אלא דאתגור בר תליסר שנין אמאוי ליה ליה חולקא כך
כמו יתקן אמר ליה דא אתגור כדקא יאות וכקונוי ודא לאו
הכי ולא עוד אלא דאלין מתדבקין כי כדקא יאות לתמנא
יומין ואלין רחוקין מני עד כמה ימים אמר ליה ועס כל דא
כיון דאתגור לא יהא ליה אבר טב בגיטיה ווי על ההוא זמנא
דאתילוד ישמעאל בעלמא ואתגור מה עכד קב"ה ארחיק להו
לכני ישמעאל מדבקותא דלעילא ויהב להו חולקא לתהא בהרעא
קדישא בנין ההוא גזירו רבהון וזומינן בני ישמעאל למשלט
בהרעא קדישא כד איהו ריקניא מכלא זמנא סגי כמה דגזירו
דלהון בריקניא בלא שלימו ואינון ועכבון להון לכני ישראל
לאהבא לדוכתייהו עד דישהלים ההוא זכותא דכני ישמעאל
וזומינן בני ישמעאל לאהרעא קרבין תקיפין בעלמא ולא תכנשא
בני ארוס עליוהו ויתערון קרבא בהו סד על ימא וסד על יבשתא
וסד סמוך לירושלים וישלטין לין כלין וארעא קדישא לא יתמסר
לכני ארוס כההוא זמנא וקער עמא חד מסויפי עלמא על
רומי חייבה וינח כה קרבא תלת ירחין ויתכנסון תמן עממיא
ויפלון כידויהו עד דיתכנסון כל בני ארוס עלה מכל סויפי
עלמא וכדין יקער קב"ה עליוהו הה"ד כי זכח לה' ככלרהונו
ולכתר דא מה כתיב לאחו ככנפות הארץ וגו' וישני לכני
ישמעאל מינה ויתכר כל חילין דלעילא ולא ישתחר חילא לעילא
על עמא דעלמא אלא חילא דישראל כלחודוהי הה"ד לך
על יד ימיכך בנין רשמא קדישא כימינא ואריותא כימינא ועל
דא כימינא חילא כלא ותנוכן דכעי לוקפא ימינא על שמאלא
כמה דאוקמוה דכתיב מימינו אש דת למו וכזמנא דאתי הושיעם

וימינך וענני ובהקוה זמנא כתיב כי אז אהפוך אל עמים שפה כרורה לקרא כולם בשם ה' ולעבדו שכם אחד וכתיב כיום הקוה יהיה ה' אחד ושמו אחד כרוך ה' לעולם אמן ואמן :

יוסף לחק * מוסר * מס' סדר היום דף ל"ו ב'

אם התמיד בעון פנס הכרית גדול עונו מנסוף אלו הם המכניאים חרון אף לעולם הם המניחים המגפות והמיתות לעולם וכפרט אם השילו ילרו הרע ועשה הדבר הרע הזה בפני אנשים או חברים או גרם לעשות לאחרים שחלל את ה' וחסף והחטיא שנתנדל עונו במאד מאד עד לשמים הגיע וכפרט אם לא הרוע למאו בזה עד שבה על הזכור או שבה על הערוה כי היא זמה והוא עון פלילי תועבה לפני ה' כיצד ירום ראשו כיצד יאכל וישקה כיצד ילכס בנדוס כאים והבגדים הנואים אשר עליו לכלבו כפשו רוחו וכשמתו עד שהרחיקוהו מלפני ארון כל הארץ ובת מלך הכבוד יתבדך ויתעלה כבודה ויקרה טנפיה ועשו עמה כחמת הכבלות כיצד ישמח ויגל כיצד ימלא שחוק פיו כיצד יראה בשחוק אחרים :

הרכה פסוקה * הר"ם ה' תשובה פ"ד

חמישה דברים העושה אותן אין חוקתו לשוב מהן לפי שהן דברים קלים בעיני רוב האדם ונמצא חוטא והוא ידמה שאין זה חטא והוא קטן . א האוכל מסעודה שאינה מספקת לבעליה שזה חטא והוא מדמה שלא חטא ויאמר כלום אכלתי שלא ברשותו . ב המשתמש בעבדו של עני שהעבד של עני אינו כגון קרדוס ומחרישה ואומר בלבו איני חסרים והרי לא גולתי אותו . ג המסתכל בעריות מעלה על דעתו שאין בכך כלום שהוא אומר וכי בעלתי או קרבתי אללה והוא אינו יודע שראיית העינים עון גדול שהיא גורמת לגנופן של עריות שבה' ולא מתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם . ד המחכבד בקלון חכירו אומר בלבו שאינו חטא לפי שאין חכירו עומד סם ולא הגיע לו בשת ולא ביישו אלא ערך מעשיו הטובים וחכמתו למול מעשה חכירו או חכמתו כדי שיראה מכללו שהוא מכובד וחכירו בזוי . ה החושד בכשרים אומר בלבו שאינו חוטא לפי שהוא אומר מה עשיתי לו וכי יש סם אלא חסד שמה עשה או לא עשה והוא אינו יודע שזה עון שמשים אדם כשר בדעתו ככעל עבירות :

ליל שישי

לירוף יהוה

א ויהי ביום דבר יהוה אל-משה בארץ מצרים : ב וידבר יהוה אל-משה לאמר אני יהוה דבר אר-פרעה מלך מצרים את כל-אשר אני דבר אליך : ויאמר

ממליל עמך : ג ואמר משה קדם"י הא אנא יקיר ממלל ואכדין יקבל מיני פרעה : ד ואמר יי למישה חזוי דמניתך רב לפרעה ואהרן אחוך יחי מתורגמנך : ה את תמלל ית כל די אפקדינך ואהרן אחוך ימלל עם פרעה וישלח ית בני ישראל מארעיה : ו ואנא אקשי ית לבא דפרעה ואסגני ית אתוהי וית מופתי בארעא דמצרים : ז ורא יקבל מנכון פרעה ואתן ית מחת גבורתי במצרים ואפיק ית חילי ית עמי בני ישראל מארעא דמצרים בדינן רברבין : ח וידעון מצראי ארי אנא יי בד ארים ית מחת גבורתי על מצרים ואפיק ית בני ישראל מביניהון : ט ועבד משה ואהרן כמא דפקיד יי יתהון כן עבדו : י ומשה בר תמנן שנין ואהרן בר תמנן ותלת שנין במללותהון עם פרעה : יא ואמר יי למשה ולאהרן למימר : ארי

ג ויאמר משה לפני יהוה הן אני ערל שפתים ואיך ישמע אלי פרעה : ד ויאמר יהוה אל-משה ראה נתתיך אלהים לפרעה ואהרן אחיך יהיה נביאך : ה אתה תדבר את כל אשר אצוה ואהרן אחיך ידבר אל-פרעה וישלח את-בני ישראל מארצו : ו ואני אקשה את-לב פרעה והרביתי את-אתי ואת-מופתי בארץ מצרים : ז ולא-ישמע אלכם פרעה ונתתי את-ידי במצרים והוצאתי את-צבאתי את-עמי בני ישראל מארץ מצרים בשפטים גדלים : ח וידעו מצרים כי-אני יהוה בנשתי את-ידי על-מצרים והוצאתי את-בני ישראל מתוכם : ט ויעש משה ואהרן כאשר צוה יהוה אתם כן עשו : י ומשה בך שמנים שנה ואהרן בך שלש ושמנים שנה בדברם אל-פרעה : יא ויאמר יהוה אל-משה ואל-אהרן לאמר :

יב כי ידבר אלכם פרעה
 לאמר הנו לכם מופת
 ואמרת אל אהרן קח את
 מטף והשלף לפני פרעה
 יהי לתנין : יג ויבא משה
 ואהרן אל פרעה ויעשו
 כן כאשר צוה יהוה וישלף
 אהרן ארתי מטפו לפני
 פרעה ולפני עבדיו והי
 לתנין : יד ויקרא גם
 פרעה לחכמים ולמכשפים
 ויעשו גם הם חרטמי
 מצרים בלחטיהם כן :
 טו וישליכו איש מטפו והיו
 לתנינים ויבלע מטפה
 אהרן את מטתם : טז ויחזק
 לב פרעה ולא שמע
 אלהם כאשר דבר יהוה :
 יז ויאמר יהוה אל משה
 כבד לב פרעה מאן לשלח
 העם : יח קח אר פרעה
 בבקר הנה יצא המימה
 ונצבת לקראתו ער שפת
 היאר והמטה אשר נהפך
 לנחש תקח בידך :
 יט ואמרת אליו יהוה אלהי
 העברים שלחני אליך
 לאמר שלח את עמי
 ויעבדני במדבר והנה לא
 שמעת
 יב ארי ימלל עמכון פרעה
 למימר הבו לבון אתא
 ותימר לאהרן סב ית
 חוטרך ורמי קדם פרעה
 יהי לתנינא : יג ועאל משה
 ואהרן לות פרעה ועבדו
 כן כמא דפקיד יי ורמא
 אהרן ית חוטריה קדם
 פרעה וקדם עבדוהי והוה
 לתנינא : יד ויקרא אף פרעה
 לחכימיא ולחרשיא ועבדו
 אף אינון חרשי מצראי
 בלחשיהון כן : טו ורמו גבר
 חוטריה והוה לתנינא
 ובלע חוטרא דאהרן ית
 חוטריהון : טז ואיתקף לבא
 דפרעה ולא קביל מנהון
 כמא דמליל יי : יז ואמר יי
 למשה אתיקר לבא
 דפרעה סרב לשלחא
 עמא : יח איזיל לות פרעה
 בצפרא הא נפיק למימא
 ותתעתד לקדמותיה על
 כף נהרא וחוטרא
 דאתהפיק לחיוי תיסב
 בירך : יט ותימר ליה יי
 אדהיה דיהודאי שלחני
 לותך למימר שלח ית עמי
 ויפלחון קדמי במדברא
 והא

והא לא קבילתא עד כען :
 כ כדנן אמר יי בדא תידע
 ארי אנא יי הא אנא מחי
 בחוטרא די בידי על מיא
 די בנהרא ויתהפכון
 לדמא : כא ונוני די בנהרא
 ימותון ויסרי נהרא וילאון
 מצראי למשתי מיא מן
 נהרא : כב ואמר יי למשה
 אימר לאהרן סב חוטרך
 וארים ירך על מיא דמצראי
 על נהריהון ועל אריתיהון
 ועל אנמיהון ועל כל בית
 כנישת מימיהון ויהון דמא
 ויהי דמא בכל ארעא
 דמצרים ובמני אעא ובמני
 אבנא : כג ועבדו כן משה
 ואהרן כמא דפקיד יי
 וארים בחוטרא ומחא ית
 מימא די בנהרא לעיני
 פרעה ולעיני עבדוהי
 ואתהפיוכו כל מימא
 דבנהרא לדמא : כד ונוני
 דבנהרא מיתו וסרי נהרא
 ולא יכלו מצראי למשתי
 מיא מן נהרא והוה דמא
 בכל ארעא דמצרים :
 כה ועבדו כן חרשי מצרים
 בלחשיהון ואיתקף לבא
 שמות ט 9 דפרעה
 שמעת ערבה : כ כה אמר
 יהוה בזאת תדע כי אני
 יהוה הנה אנכי מכה ו
 במטה אשר בידי על
 המים אשר ביאר ונהפכו
 לדם : כא והדגה אשר
 ביאר תמות ובאש היאר
 ונלאו מצרים לשתות
 מים מן היאר : כב ויאמר
 יהוה אל משה אמר
 אל אהרן קח מטף ונשה
 ירך על מימי מצרים
 על נהרותם ו על
 יאריהם ועל אנמיהם ועל
 כל מקוה מימיהם ויהיו
 דם והיה דם בכל ארץ
 מצרים ובעצים ובאבנים :
 כג ויעשו כן משה ואהרן
 כאשר ו צוה יהוה וירם
 במטה ויך את המים
 אשר ביאר לעיני פרעה
 ולעיני עבדיו ויהפכו כל
 המים אשר ביאר לדם :
 כד והדגה אשר ביאר מתה
 ויבאש היאר ולא יכלו
 מצרים לשתות מים מן
 היאר והי הדם בכל ארץ
 מצרים : כה ויעשו כן חרטמי
 מצרים בלחטיהם ויחזק לב
 פרעה

פרעה וראשמע אלהם דפרעה ולא קביל מנהון
כאשר דבר יהוה : כי ויפן במא דמליל : כי ואתפני
פרעה ויבא אל ביתו פרעה ועאל לביתיה ולא
ולא ישת לבו גסלותא : שוי לביה אף דרא :

יום השישי

אחר קריאת פרשת הכובע שנים מקרא ואחד תרגום והפטרה ומומור ה' מלך
גאות לכס (או מומור סיר ליום השבת וה' מלך) ילל"ח דכרו משנה והלכה
מסדר טהרות שהוא נגד היסוד בחינת היום :

משנה פרה פרק ר'

פרת חטאת ששחטה שלא לשמה קבל והזה שלא לשמה או
לשמה ושלא לשמה או שלא לשמה ולשמה פסולה
רבי אליעזר מכשיר ושלא רחויז ידים ורגליים פסולה רבי
אליעזר מכשיר ושלא בכהן גדול פסולה רבי יהודה מכשיר
ובמחוסר בגדים פסולה ובכלי לבן היתה נעשית : ב שרפה
חויז מנתה או בשתי גתות או ששרף שתים בנת אחת פסולה
הזה ולא כיון כנגד הפתח פסולה הזה מששית שבועית והור
והזה שבועית פסולה משבועית שמינית והור והזה שמינית
בשרה : ג שרפה שלא בעצים או בכל עצים אפילו בקש או
בגבבה בשרה הפשיטה ונתחה בשרה שחטה על מנת לאכול
מבשרה ולשהות מהמה בשרה רבי אליעזר אומר אין מבשרה
פוסלת בפרה : ר קל העוסקין בפרה מתחלה ועד סוף מטמאין
בגדים ופוסלים אותה במלאכה אירע בה פסול בשחיטתה
אינה מטמאה בגדים אירע בה בחייתה כל שעוסק בה לפני
פסולה מטמאה בגדים לאחר פסולה אינה מטמאה בגדים נמצא
חומרה קולה לעולם מועלין בה ומרבין לה עצים ומעשייה
ביום ובכהן המלאכה פוסלת בה עד שתעשה אפר והמלאכה
פוסלת במים עד שיפילו את האפר :

ק"ו הספח טל היכל : מו' ז' ד' פעמים כתוב כסדרן והוא מזה ז' קודם ז' טל
בעצים אלא כפרה עננה : כפרה : דלא כתוב ושרף בעצים : כפרה : כל מכל
העבודות כפרה : במלאכה : דכתוב וסחט אותה טל יעשה מלאכה אחרת עמה בשעת סחיטה :
חומרה : הוא היסוד : קולה : דמכאן ואלך אינה מטמאה בגדים : שטילו : שטילו מים
בכלי תחילה ואח"כ באפר :

הלכה

הלכה נדה דף י"ז ע"ב

תניא אמר רבי יהושע רואה אני את דברי ב"ש אמרו לו תלמידיו רבי
כמה הארכת עלינו אמר להם מושב שאאריך עליכם בעה"ז כדי
שיאריכו ימיוכם לעו"הב אמר רבי זירא מרבתי כולם נלמדו בעל נפש לא
זבעול וישנה רבא אמר בועל וישנה כי תניא הויה לטהרות תניא נמי הכי
במה דברים אמורים לטהרות אבל לבעלה מותרת ובמה דברים אמורים
שהניחה בחזקת טהרה אבל הניחה בחזקת טמאה לעולם היא בחזקתה עד
שתאמר לו טהורה אני :

דש"י הארכת : החזקת : בעל כפס : חסיד : לא יבעול וישנה : בלא בדוקה נמקס
דאטילו בית הלל מצריכו בדוקה לסוף תשיש אלמא חייסוקן לשמא ראתה דס מחמת
קשמים אלמא מי שהוא זר ופורס מספק איסור לא יבעול וישנה : כל א' : דבעיא בדוקה :

זוהר יתרו דף פ"ה ע"א

רבי אבא (נ"ח רכ המנוכה סבא) כד הוה יתיב כסעודתא
רשכתא הוה חדי ככל תר וחד וסוה אמר דא היה
סעודתא קדישא דעתיקא קדישא סתימא דכלא . כסעודתא
אחרא הוה אמר דא היה סעודתא דקב"ה וכן ככלתו סעודתי
זוהר חדי ככל תר וחד . כד הוה אשלים סעודתי אמר אישלימו
סעודתי דמהימנותא . ר"ש כד הוה אחי לסעודתא הוה אמר
הכי אתקינו סעודתא דמהימנותא עילתא אתקינו סעודתיה
דמלכה . והוה יתיב וחדו כד אשלים סעודתא תליתאה הוו
מכרוזו עליה אז תתענג על ה' והרככתוך על כמותי ארץ
והאכלתוך נטלה ועקב אביך :

יוסף לחק מוסר מס' סדר היום דף ל"ה א'

דפוגם ברית תקנתו קלקלתו וילבש שחורים ויתעטף שחורים וענה
בזוס כפשו יום אחר יום עד שהוא בעלמו יראה שהוא נכנע
וכשבר וענה ונאכל חלבו ודמו ונתעטף תאותו והנחתו ואומר שלא ישוב אל
הנאות הגדולות האל וילבש שק זיטב על האפר וילקה בכל יום עד יסקיף
ירא ה' משמים כי חנק ורחום אלהינו ומרבה להיטיב ואינו חפץ במות המת
כי אם שבו וכו' ואין לך דבר שעומד בפני התשובה השלימה כי ימינו פשוטה
לקבל שנים הבאים בכל לב ובכל נפש ומתחרטים מעונותיהם ולבש מר
ונאנח סר וחסך על כל מה שעבר עליהם ולא ישובו עוד לכסלה :

הלכה פסוקה הר"ם ה' שבת פ"ה

אין נותנין כלי תחת הנר לקבל בו שמן בשבת שהרי מוטל הכלי מהיכנו
ואם נתנו מבעוד יום מותר . ונותנין כלי תחת הנר בשבת לקבל בו
ניזונות מפני שאין בהם ממש והרי לא בטלו מלטלטלו ואסור ליתן לתוכו מים
ואפי' מערב שבת מפני שהוא מקרב כיבוש הניזונות . ב אין פולין לאור הנר
ולא קורין לאור הנר ואפי' נבזה שתי קומות ואפי' עשרה בתים זה על גב זה
והנר בעליונה לא יקרא ולא יפלה לאורה בתחתונה שמה ישכח ויטה ואם היו
שנים קורין בענין אחד מותרין לקרות לאור הנר שכל אחד מהם מזכיר את
חבירו

חבירו אם שכן הכל לא בשני עניינים שכל אחד מהם טרוד בעניינו
ג התנוקות קורין לפני רבן לאור הנר מפני שהרב עשמן הכל הוא לא יקרא
מפני שאין אימתן עליו ויש לו לראות בספר לאור הנר עד שיראה ראש
הפרעה שהוא נרד לקרותו ואל"כ נותן הספר כיון וכן קוראין לפניו :

בא יום ראשון תורה

יבין נקראת ששה פסוקים אלו שהם כנגד 1 דמילוי יוד דסס ב"ן להשאר
בו הארה מתוספת לשמה של שבת שבערה .

א ויאמר יהוה אל-משה בא אל-פרעה כי-אני
הכבדתי את-לבו ואת-לב עבדיו למען
שתי אתתי אלה בקרבו : ואמר " למשה עול לות פרעה
ארי אנא יקרית ית לביה וירת לבא דעברוהי בדיל
לשואה אתי אילין ביניהון : כ ולמען תספר באזני בנה
ובן-בנה את אשר התעללתי במצרים ואת-אתתי
אשר-שמתי במ וידעתם כי-אני יהוה : ובדיל דתשתעי
קדם ברך ובר ברך ית גיסין די עבדית במצרים וירת
אתותי דשויתי בהון ותידעון ארי אנא " : ג ויבא
משה ואהרן אל-פרעה ויאמרו אליו כה-אמר יהוה
אלהי העברים עד-מתי מאנת לענת מפני שלח עמי
ויעבדני : ועאל משה ואהרן לות פרעה ואמרו ליה
כדנן אמר " אלהא דיהודאי עד אימתי מסריב את
לאתכנעא מן קדמי שלח עמי ויפלהון קדמי : ד כי אס-
מאן אתה לשלח את-עמי הנני מביא מחר ארבה
בגבלך : ארי אם מסרב את לשלחא ית עמי הא
אנא מייתי מחר גובא בתחומך : ה וכסה את-עין
הארץ ולא יוכל לראות את-הארץ ואכל ו את-יתר
הפלטה הנשארת לכם מן הברד ואכל את-בל-העץ
הצמח לכם מן-השדה : ויחפי ית עין שמשא דארעא
ולא יכול למחוי ית ארעא ויכול ית שאר שיובתא
דאישתאררת לכון מן ברדא ויכול ית כל אילנא

דאצמח

דאצמח לכון מן חקלא : ו ומלאו בת'ך ובתי כל-
עבד'ך ובתי כל-מצרים אשר לאראו אבת'ך ואבות
אבת'ך מיום היותם על-האדמה עד היום הזה ויפן ויצא
מעם פרעה : ויתמלון בתך ובתי כל-עבדך ובתי כל-
מצראי דלא חוו אבהתך ואכהתך אבהתך מיום
מיהויהון על ארעא עד יומא הדין ואתפני ונפק מן
קדם פרעה :

נביאים ירמיה סימן מ"ו

א הרבר אשר דבר יהוה אל-ירמיהו הנביא לבוא
נבוכדראצר מלך בבל להכות את-ארץ
מצרים : פתגם נבואה דמליל " עם ירמיה נביא למיתי
נבוכדראצר מלכא דבבל למימחי ית ארעא דמצרים :
ב הגידו במצרים והשמיעו במגדול והשמיעו בנה
ובתחפנחס אמרו התיצב והכן לך פי-אכלה חרב
סביבך : חוו במצרים ובסרו במגדול ובסרו במפים
ובתחפנחס אמרו אזדרו ואתקן לך ארי קטילת
חרבא סחרך : ג מדוע נסחף אביר'ך לא עמר
פי יהוה הדפו : מה דין אתברו גברך ולא יכילו
למיקם ארי " תברינון : ד הרבה פושל גסנפל איש
אל-דעהו ויאמרו קומה ונשבה אל-עמנו ואל-ארץ
מולדתנו מפני חרב היונה : אסגיא מתקליהון אף
אשתמעו גבר לחבריה וימרון קומו ונתוב לעמנא
ולארעא ילדותנא מן קדם חרבא דסנאה דהיא כחמר
מרויא : ה קראו שם פרעה מלך-מצרים שאון העביר
המועד : זמינו לתמן פרעה מלכא דמצרים דסגיאין
איתרגושתיה מעדי זמניא : ו חי-אני נאס-המלך יהוה
צבאות שמו פי כתבור בהרים וככרמל בים יבוא : קיים
אנא אמר מלכא " צבאות שמיא ארי כמא דיציב

פתגמא

פתגמא דתבור בטוריא וככרמלא בימא פן ייתי תביריה :

כתובים מסלי סימן ו"ג

א ריש וקלון פורע מוסר ושמר תוכחה יכבד :
 מספינא ומאן ליה צערא מריש מרדותא
 ודמוהר במכסינותא מתיקר : ב תאוה נהיה תערב
 לנפש ותועבת כסילים סור מרע : רינתא דיאיא
 תבסס נפשא ומרחקתא דסכלי פריקא מן ידיעתא :
 ג הולך את חכמים יחכם ורעה כסילים ירוע : דמהלך
 עם חבימי נתחכם ודמחבר לסכלי נכאש ליה :
 ד חטאים תרדף רעה ואת צדיקים ישלם טוב : לחטאי
 תרדף בישתא וצדיקי ישתלמון טבתא : ה טוב ינהיל
 בני בניו וצפון לצדיק חיל חוטא : גברא טבא מורית
 לבני בנוהי ומתנטר לצדיקא עותריה דחטאה : ו רב
 אכל ניר ראשים ויש נספה בלא משפס : רבא אכיל
 ארע למספינא ואית גברא מתנגד בלא דינא :

משנה פאה פרק ו'

בית שמאי אומרים הפקר לעניים הפקר ובית הלל אומרים
 אינו הפקר עד שיופקר אף לעשירים בשמיטה כל עומרי
 השדה של קב קב ואחר של ארבעה קבין ושכחו בית שמאי
 אומרים אינו שכחה ובית הלל אומרים שכחה : ב העומר שהוא
 סמוך לנפיה ולגריש לבקר ולכלים ושכחו בית שמאי
 אומרים אינו שכחה ובית הלל אומרים שכחה : ג ראשי שורות
 העומר שקגדו מוכות העומר שהחויק בו להוליכו אל העיר
 ושכחו מורים שאינו שכחה : ד ואלו הן ראשי שורות שנים
 שהתחילו מאמצע השורה זה פגיו לצפון וזה פגיו לדרום ושכחו
 לפניהם ולאחריהם את שלפניהם שכחה ואת שלאחריהם אינו
 שכחה יחיד שהתחיל בראש השורה ושכח לפגיו ולאחוריו
 שלפגיו אינו שכחה ושל אחוריו שכחה מפני שהוא ככל תשוב
 זה הכלל כל שהוא ככל תשוב שכחה ושאינו ככל תשוב
 אינו שכחה : ה שני עומרים שכחה ושלשה אינם שכחה שני
 צבורי

צבורי זמים ונתרובין שכחה ושלשה אינן שכחה שני הוציני
 פשתן שכחה ושלשה אינן שכחה שני גרגרים פרט ושלשה
 אינן פרט שני שבלים לקט ושלשה אינן לקט אלו
 כדברי בית הלל ועל כולן בית שמאי אומרים שדשה
 לעניים וארבעה לבעל הבית : ו העומר שיש בו סאתים ושכחו
 אינו שכחה שני עומרים ובהם סאתים רבן גמליאל אומר לבעל
 הבית וחכמים אומרים לעניים אמר רבן גמליאל וכי מרוב
 העומרים יופי כחו של בעל הבית או הורע כחו אמרו לו יופי
 כחו אמר להן ומה אם בזמן שהיו עומר אחד וכו סאתים
 ושכחו אינו שכחה שני עומרים ובהם סאתים אינו דין שלא יהו
 שכחה אמרו לו לא אם אמרת בעומר אחד שהוא כגדיש
 האמר בשני עומרים שהן ככריכות : ז קמה שיש בה סאתים
 ושכחה אינה שכחה אין בה סאתים אבל היא ראיה לעשות
 סאתים אפילו היא של טופח רואין אותה כאלו היא ענה של
 שעורים : ח הקמה מצלת את העומר ואת הקמה העומר אינו
 מציל לא את העומר ולא את הקמה אי זו היא קמה שהיא
 מצלת את העומר כל שאינה שכחה אפילו קלה אחר : ט סאה
 תכויאה עקורה וסאה שאינה עקורה וכן באילן והשום
 והבצלים אינן מצטרפין לסאתים אלא של עניים הם רבי יוסי
 אומר אם באת רשות העני באמצע אינן מצטרפין ואם לאו הרי
 אלו מצטרפין : י תכויאה שנתנה לשחת או לאלומה וכן באגודי
 השום ונאגורות השום והבצלים אין להן שכחה וכל הטמונים
 בארץ כגון הלוחף והשום והבצלים רבי יהודה אומר אין להם
 שכחה וחכמים אומרים יש להם שכחה : יא הקוצר בלילה
 והמעמר והסומא יש להם שכחה : ואם הנת מתכוין לטול את
 הגס הגס אין לו שכחה אם אמר הרי אני קוצר על מנת מרה
 שאני שוכח אני אטול יש לו שכחה :

ק"ו לבסה גדר אכסו : סתחילו ז סק כמו לזמן וזה לדרום וכסאר עומר
 כיסוס : סוכני קני ססתן : ק סס מדה : כריכות אגודות : טופח מין
 קטניות : ענוס גוף גרגור שעורים : עקורה תלוסה : לטחת כעורה לח קצרות למחבל
 כססה לאלומה עמרים : לוף מין כסלים : וסעמור כללה :

הלכה ברכות דף ו' ע"ב

ואמר רבי הלכו אמר רב הונא כל הנהנה מסעורת חתן ואינו משמחו
 עובר בחמשה קולות שנאמר קול ששון וקול שמחה קול חתן וקול
 כלה

בלה קול אומרים חורו את ה' צבאות ואם משמחו מה שכרו אמר ר' יהושע
בן לוי זוכה לתורה שננתנה בחמשה קולות שנאמר ויהי ביום השלישי בהיות
הבקר ויהי קולות וברקים וענן כבד על ההר וקול שופר וגו' ויהי קול השופר
וגו' והאלהים יעננו בקול איני והכתוב וכל העם רואים את הקולות אותן
קולות רקודם מתן תורה הווי רבי אבהו אמר כאלו הקריב תורה שנאמר
מביאים תורה בית ה' רב נחמן בר יצחק אמר כאלו בנה אהת מחרכות
ירושלים שנאמר כי אשיב את שבות הארץ כבראשונה אמר ה' ואמר רבי
הלבו אמר רב הונא כל אדם שיש בו יראת שמים דבריו נשמעין שנאמר
סוף דבר הבל נשמע את האלהים ירא וגו' מאי כי זה כל האדם אמר רבי
אלעזר אמר הקדוש ברוך הוא כל העולם כולו לא נברא אלא בשביל זה רבי
אבא בר כהנא אמר שקול זה כנגד כל העולם כולו רבי שמעון בן עזאי
אומר ואמרי לה רבי שמעון בן זומא אומר כל העולם כולו לא נברא אלא
לצוות לזה ואמר רבי הלבו אמר רב הונא כל שיודע בחבירו שהוא רגיל
ליתן לו שלום יקרים לו שלום שנאמר בקש שלום ורדפהו ואם נתן לו ולא
יתן החורר נקרא שנאמר ואתם בערתם הכרם גזלת העני בכתיבם :

רש"י עובר בה' קולות מולד בה' קולות שנידך בהן הקב"ה את ישראל : אותן קולות
דקודם מתן תורה הווי סדק קולות נכחיו סדק דאורייתו כדו לעיל וקאמר דנראין
הווי וף על פי שהקול אינו נראה זה נראה : מביאים תורה בות ה' כי אשיב את שבות סיסי
דקרא דה' קולות דלעיל הוא : כשכיל זה : סיכרא זה : לטות : שבוין כלבו : גזלת העני
והלא אף גזלת העשיר גזלה הוא אלא גזלת העני שאין לו כלום לגזול ממנו אלא שלא להשיב על שמונו :

זוהר בא דף ל"ב ע"ב

ויאמר ה' אל משה בה אל פרעה כי אני תכבדתי את לכו
וגו' ר' יקודה פתח ואמר אשרי העם ורעמי תרועה
ה' באור פניך והלכוין כמה אלטריכו בני נשא למתך כהרתי
דקב"ה ולמיטר פקודי אוריתא כגון דיוכוון בה לעלמא דאתי
ולשכחא לון מכל קטרונין דעילא ותתא בנין דהא כמה דאשתכחו
מקטרינין בעלמא לתתא הכי נמי אשתכחו מקטרינין לעילא
דקיימי עליהו דכני נשא אינון דעבדין פקודי אוריתא ואלוי
בארס מישר כדתלא דמאריקון כמה אינון סניגורין דקיימיין
עליהו לעילא כד"ה אס יש עליו מלאך מליץ אתר מני לא וגו' .
וכתיב ויחננו ויאמר פדעוהו מרדת שחת מלאתי כפר . כגון כך
זכאה איהו מאן דנטיד פקודי אוריתא . אמר ליה רבי קייא אי
הכי אמאי אלטריך הכא מלאך דליהו סניגוריה עלוה דבר נש
והא כתיב כי ה' יהיה ככסלך ושמר רגלך מלכד וכתיב ה'
ישמרך מכל רע דהא חמי קב"ה כל מה דבר נש עכיד בעלמא
הן עב הן כיש וכן הוא אומר אס יקטר איש במסתרים ואני לא
אראנו נאס ה' . אמר ליה רבי יהודה כלל הכי הוא ודאי . אבל
הא כתיב ונע אל עלמו ואל כשרו וכתיב ותקיתני בו לכלעו חנס
לאקפאה דהא רשו אתמסקר לקטר אתר לקטרינא (ורשו אתמסקר)
על

על מלין דעלמא (למאן דלא אלטריך) ולא תמסרה כדויו ולכל אליו
ארסין טמירן קמי קב"ה ולית אנת כדאי למתך אכתירווהו כגון
דאינון נמוסין דקב"ה כני נשא לאו אינון רשאין לרקדקא
אכתירווהו כר אינון זכאי קטוע דידעין רזו אוריתא ואלוין
כהרסא דחכמתא למכרע אינון מלין סתימין דאוריתא :

יוסף לחק * מוסר * מלוקט

מה יתאון אדם חי בהעלות על לבו כמה פגם נאות כרית קדש לא
מיכעיל אס עבר על איסור ערוה אשת איש וכיוצא מאיסורי כרת
או לו או לכפשו ונאות כרית חמוס הויה מנפניס ושדי בחון וכשפגם קלקל
חומס המלך ונעשה סטן כפניס וכמש בחון ואס לא סכ בתשובה אין לו חלק
לציה"ב וענש יענש על אשר מרה את פי ה' ופגם בשמות הקדש . המשיך על
גופו וכפשו סטן נחש ואין קץ לענשו . ומה גם אס גרס מולו הרע שהוליד
ממור שאז אפ"י עשה תשובה גדולה אין לו מנוחה עד שמות הממור ה'
יזילו ויזכנו לשוב בתשובה ויקיים בנו מקרא שכתוב ועמך כלס לדיקים
לעולם יירשו ארץ כי השומר כרית הוא לדיק :

הלכה פסוקה * הר"ם ה' איסורי ביאה פ' כ"א

כל הבא על ערוה מן העריות דרך איברים או שחבק ונשק דרך תאווה
וכנסה בקרבו כשר הרי זה לוקה מן התורה שנאמר לא תעשו מכל
חוקות התועבות ונאמר לא תקרבו לגלות ערוה . כלומר לא תקרבו לדברים
המביאין לידי גילוי ערוה . ב העושה דבר מחוקות אלו הרי הוא חסוד על
העריות ואסור לאדם לקרן כידיו וברגליו או לרמוח כעניו לאחת מן העריות
או לשחוק עמה או להקל ראש ואפילו להרוח בשמים שעליה או להביט בעיניה
אסור . ומכין למחכוין לדבר זה מכת מדרות והמסתכל אפילו באלבע קטנה
של אשה ונחכוון ליהנות כמי שנסתכל במקוס התורף ואפילו לשמוע קול
הערוה או לראות שעה אסור :

יום שני תורה

יכוין בקריאת ארבעה פסוקים אלו שסס כנגד ד' דמילוי י"ד דשס ב"ן
להשאר כו תוספת הרוח משכת * שעברה .

א ויאמרו עבדי פרעה אליו ערמתי ויהיה לנו
למוקש שלח את האנשים ויעבדו את-

יהוה אלהיהם הטרם הדע כי אברה מצרים : ואמרו

עבדי פרעה ליה ער אימתי יהי דין לנו לתקלה

שלח ית גובריא ויפלוון קדם יי אלההון העד בש

לא ידעת ארי אבדת מצרים : ב וישב את משה ואת

ארוון אר פרעה ויאמר אלהם לכו עבדו את יהוה

אלהיכם

אלהיכם מי ומי ההלכים : ואיתותב ית משה וית
אהרן לות פרעה ואמר להון איזילו פלחו קדם יי
אלהכון מן ומן אזלין : ויאמר משה בנערינו ובקנינו
נדה בבנינו ובבנותינו בצאננו ובבקרנו נלך כי חג-
יהוה לנו : ואמר משה בעולמנא ובסבנא נויל בבננא
ובבנתנא בעננא ובתורנא נויל ארי חנא קדם יי לנא :
ד ויאמר אלהם יהי כן יהוה עמכם כאשר אשלח אתכם
ואתטפכם ראו כי רעה נגד פניכם : ואמר להון יהי
כן מימרא דיי בסערכון פר אשלח יתכון וית טפליכון
חזו ארי בישא דאתון סבירין למעבד לקביר אפכון
לאסתחרא :

נביאים ירמיה סימן מ"ו

א כלי גולה עשי לך יושבת בתמצרים כינה לשמה
תהיה ונצתה מאין יושב : מני גלותא אתקני
ליך מלכות כנשתא דמצרים ארי מפים לצדו תהי ותצדי
מבלי יתיב : כ עגלה יפהפיה מצרים קרן מצפון בא בא :
מלכות יאיא הות מצרים עממין קטולין מצפונא יתון
עלה למבוזה : גגם שכירה בקרבה בעגלי מרפק כי גס
המה הפנו נסו יחדיו לא עמדו כי יום אידם בא עליהם
עת פקדתם : אף רברבהא בגוה בעגלי ריבקא ארי
אף אינון אתפניאו ערקו כחדא לא יכילו למיקם ארי
יום תבירהון אתא עליהון עידן סעורן בישתהון : ד קולה
כנחש ילך כיבחיל ילכו ובקרדמות באו לה כחטבי
עצים : קל ניקוש זיניהון כחיון וחלין ארי במשרין יתכון
עליכון וכמא דעלין בכשירין רמיקן אעי חורשא :

כתובים משלי סימן י"ג י"ד

א חושך שבטו שונא בנו ואהבו שחרו מוסר :
דחשך שבטיה סני בריה ודרחם ליה
מקדם

מקדם ליה מרדווא : כ צדיק אכל לשבע נפשו ובטן
רשעים תחסר : צדיקא אכיל ושבעא נפשיה וכריסא
דרשיעי תחסר : ג חכמות נשים בנתה ביתה ואולת
בידיה תהרסנו : חכימתא דנשייא בנייא ביתה ושטיאת
בידהא עקרא לה : ד הולך בישרו ירא יהוה ונלוז
דרכיו בזהו : דמהליך בתריצותא דחיל מן קדם אלהא
ודעשיק באורחתיה שאט ליה :

משנה שבת פרק ט"ו

אלו קשרים שחייבין עליהן קשר הנמלין וקשר הספנין
וכשם שהוא חייב על קשורן כך הויא חייב על התרן
רבי מאיר אומר כל קשר שהוא יכול להתירו פאתר מירוי
אין חייבין עליו : ג יש לך קשרים שאין חייבין עליהן בקשר
הנמלין ובקשר הספנין קושרת אשרה מפתח חלוקה וחומי
סבכה ושל פסיקא ורצועות מנעל וסנדל ונורות בין ושמן
וקדרה של קשר רבי אליעזר בן יעקב אומר קושרין לפני
הכהנה בשכיל שלא תצא קושרין דלי בפסיקא אבל לא
בסבל רבי יהודה מתיר כלל אמר רבי יהודה כל קשר
שאינו של קיימא אין חייבין עליו : ג מקפלין את הכלים אפילו
ארבעה וחמשה פעמים ומציעין את המטות מלילי שבת לשבת
אבל לא משבת למוצאי שבת רבי ישמעאל אומר מקפלין את
הכלים ומציעין את המטות מיום הכפורים לשבת וחלפי
שבת קרבין ביום הכפורים (אבל לא של יום הכפורים בשבת)
רבי עקיבא אומר לא של שבת קרבין ביום הכפורים ולא של
יום הכפורים קרבין בשבת :

ק"ו לפתור שאינו מודק וס' סככא מנבעת טראס בעין רסח : ססיקא : אור
רחב : וקדירה : פעמים קושר כס נגד סביב לטוס : כסיה : חבל כרוחב פתח לנעול
כסיה סלא קפא : מקפלין : כמו ממכסין : מו"כ לטבת : חס חל וי"כ כע"ס :

הלכה שבת דף ק"ג ע"א

מקפלין וכו אמרי רבי רבי ינאי לא שנו אלא בארם אחר אבל בשני
בני ארם לא ובארם אחר נמי לא אמרן אלא בחדשים אבל
בישנים לא וחדשים נמי לא אמרן אלא בלכנים אבל בצבועים לא ולא
אמרן אלא שאין לו להחליף אבל יש לו להחליף לא תנא של בית רבן
נמליאל לא היו מקפלים כלי לבן שלהן מפני שהיה להן להחליף : אמר רב
חונא אם יש לו להחליף יחליף ואם אין לו להחליף ישלשל בגדיו מתקוף לה
רב

רב ספרא והא מתהו כרמות רוחא כיון רכל יומא לא קא עביר והאידנא הוא דקא עביר לא מתהו כרמות רוחא וכברתו מעשות דרכיך וכברתו שלא יאה מלבושך של שבת כמלבושך של חול וכי הא דרבי יוחנן קרי למאניה מכבדותיה מעשות דרכיך שלא יאה הלוכך של שבת כהלוכך של חול ממציא הפצץ הפצץ אסורים הפצץ שמים מותרים ודבר דבר שלא יאה דבורך של שבת כדבורך של חול דבור אסור הרהור מותר בשלמא כוליה לחי אלא שלא יאה הלוכך של שבת כהלוכך של חול מאי היא כדכעא מניה רבי מרבי ישמעאל בר רבי יוסי מהו לפסוע פסיעה גסה בשבת אמר ליה וכי בחול מי הותרה שאני אומר פסיעה גסה נוטלת אחר מהמש מאות ממאור עיניו של אדם ומהרר ליה בקידושא רבי שמשי :

רש"י כשמי בני אדם כשקבלון אותן מפסיון קמטיון וגראון כמתקין יסוים קסולן מתקן יותר מן החדשים שהחדשים קסון מאליון ואין ממהרין לקמטו כצויען קסולן מתקן יס לו אחרים להחליף היום לא כלו לכן נבטן רבותא נקט וכל סבן כצוע יס לו להחליף יחליף מי שיש לו נגדים לבד מאותן שלבש כחול יחליפם בשבת יסלשל נגדיו כלפי מטה שיראו ארובים והוא מדק עשירים היושבים בביתם ואינן צריכין לשלש נגדיהם מן הארץ שגבול מלאכה וכבוד שבת הוא מכבודי שמכבדין בעליהן שלא יאה הלוכך וכו' לקמן מפרש לכו : ממנוא חפצך כי יהוה דאמרינן בערובין לא יטייל אדם לסוף שדכו בשבת לידע מה הוא צריכה לאחר השבת חפצי שמים מותרים כגון פוסקים צדקה ומשדכין על התלוקות לראים : שלא יאה דבורך של שבת כדבורך של חול כגון מקח וממכר וחשבונות הרורה מותר להררה כלנו כך וכך ויאותו אמי צריך להוציא על שדה זו מהו לפסוע פסיעה גסה מי עבר משום משעות דרכיך פסיעה גסה יותר מאמה פסיעה כזויות אמה קידושא דבי שמשי הסתע מיון של קידוש כלילי שבת :

זוהר בא דף מ' ע"א

תנא לא נפקו ישראל ממזרים עד דאחברו כולהו שלטונין דלעילא (משלשלו) משולטניהון ונפקו ישראל מרשותהון ועאלו ברשותא קדישא עלאה כקב"ה ואתקטירו ביה הק"ד כי לו כנו ישראל עבדים עברי הס מאי עעמא עברי הס אשר הולאתי אותם מארץ מזרים דאפקית להו מרשותא אחרא ואלעלית לון ברשותי והיינו דאמר ר' שמעון מאי דכתיב אך כיום הראשון תשכיתו שאור מכיכם כי כל אוכל מתמלת אלא הכי אוקימנא האי שאור והאי מתמלת דרנא חד אינון וכולהו רשו אופרי אינון שלטונין דממנן על שאר עמין וקרינן להו יזר הרע רשותא אחרא אל כבר אלקים אחרים אוף הכי שאור ומחמלת וחמץ וכלא חד אמר קב"ה כל הני שני קוימתו ברשותא אחרא עבדין לעם אחרא מכאן ולהלאה דאקון כני חורין אך כיום הראשון תשכיתו שאור מכיכם כל מתמלת לא תאכלו ולא יראה לך חמץ אמר רבי יהודה אי הכי כל שאר ימו שתא נמי אמאי שבעת יומין דכתיב שבעת ימים שאור לא ימלא ככתיבם שבעת ימים ולא יקיר א"ל כל זמנא דאתקייב בר נש לאתקוזאה גרמיה כן חורין הכי אלטריך כל זמנא דלא אתקייב לא אלטריך למלכה

למלכה דעבר לחד כר נש דופיכוס כל אינון יומין דסליק להאי דרנא חדי ולכוס לכוסו יקר לבחר לא אלטריך לשקא אחרא נטור אינון יומין דסליק ליקירו דא ולכס אינון לכוסין וכן ככל שתא ושקא כהאי נוונא ישראל כתיב שבעת ימים שאור לא ימלא דאינון יומי חדושתא יומין דסליקו ליקרא דא ונפקו משעכורא אחרא וכנ"כ נעדין ככל שתא ושקא יומין דסליקו כהאי יקר ונפקו מרשותא אחרא ועאלו ברשותא קדישא ועל דא כתיב שבעת ימים מלוח תאכלו :

יוסף רחק מוסר מלוקט

הבא על נויה נעשה חתן לע"ו דכתיב כי חלל יהודה קדם ובעל בת אל נכר יכרת ה' לאיש אשר ישננה לא יסיה לו ער ועונה הלא תראה זמרי שבה על כזבי בת לור בא פנחס ודקר את שניהם ובעון זה מתו ארבעה ועשרים אלף מישראל ומכל השבטים העמידו מלך או שופט ומשכט שמעון לא קם אפי' שופט וזמרי נרס רעה לעלמו ולכל שכטו שלא מיחו בידו והאשר מטמא עלמו בנויה באתה שעה עולה על לבו להיות ערל למזוא חן ונמלא שהורג את בניו ונמלא עובר על ע"ז וע"ש ומטמא כל גופו ומעבר קדם כחול וגורם להמשיך הגלות ועי"ו בית המקדש חרב ונטלה העבודה והאשר עבר עליו רוח קי"ה וטמא נפשו ימהר לשוב כי אין דבר עומד בפני התשובה וישוב אל ה' וירחמנו ואל אלהינו כי ירבה לסלוח :

הלכה פסוקה הר"ם ה' איסורי ביאה פ' כ"א

אסור להשתמש בשה כלל בין גדולה בין קטנה בין ספחה בין משוחררת שמה ובה לידו הרפור בזהוה שמוס אמרו רחילת פניו ידיו ורגליו והלפת מטה לפניו ומזינת הכוס שאין עושה לאיש דברים אלו אלא אשתו בלבד ואין שולחין בשלים אשה כלל ואפילו על ידי שליח ב המחנך אחת מן העריות שאין לבו של אדם נוקפו עליהן או שנסק לאחת מהן כגון אחותו הגדולה ואחות אמו וכיוצא בזה אף על פי שאין שם תאוה ולא הנאה כלל הרי זה מנונה ביותר ודבר אסור הוא ומעשה טפשים הוא שאין קרבינ לעושה כלל בין גדולה בין קטנה חוץ מהאם לבנה והאב לבתו :

יום שלישי תורה

ובין בקריאת חמשה פסוקים אלו שהם כנגד ה' דמולוי הרה ראשונה דסס כ"ן להש"יר בו תוספת נפש משבת סעברה

א לא כן לכו נא הגברים ועבדו אתיהוה כי אתה אתם מבקשים ויגרש אתם מאת פני פרעה : לא כן אייילו כען גובריא ופלאו קדם יי ארי יתה אתון בען ותריך יתהון מן קדם פרעה : כ ויאמר יהוה אל משה נטה ידך על-ארץ מצרים מעל-ארץ מצרים

מצרים ויאכל את-כרעשב הארץ את כל-אשר השאיר
הברד : ואמר יי למשה ארים ידך על ארעא דמצרים
וייתי גובא ויסק על ארעא דמצרים ויכול ית כל עסבא
דארעא ית כל דאשאר ברדא : ג ויט משה את-מטהו
על-ארץ מצרים ויהוה נהג רוח-קדים בארץ כל-היום
ההוא וכר-הלילה הבקר היה ורוח הקדים נשא את-
הארבה : וארם משה ית חוטריה על ארעא דמצרים ויי
דבר רוח קידומא בארעא כל יומא ההוא וכל ליליא
צפרא הוה ורוח קידומא נטל ית גובא : ד ויעל
הארבה על כל-ארץ מצרים וינח ככל גבול מצרים
כבר מאד לפניו לא-היה כן ארבה כמהו ואחריו
לא יהיה-כן : וסליק גובא על כל ארעא דמצרים ושרא
בכל תחום מצרים תקיף לחדא קדמוהי לא רוה כן
גובא דכותיה ובתרוהי לא יהי כן : ה ויכס את
עין כל-הארץ ותחשך הארץ ויאכל את-כל-עשב
הארץ ואת כל-פרי העץ אשר הותיר הברד ולא-נותר
כדירק בעץ ובעשב השדה בכל-ארץ מצרים : ופא
ית עין שמשא דכר ארעא וחשוכת ארעא ואכל ית
כל עסבא דארעא וית כל פירי אילנא דאשאר ברדא
ולא אשתאר כל ירוק באילנא ובעשבא דחקלא בכר
ארעא דמצרים :

נביאים ירמיה סימן מ"ו

א כרתו יערה נאם-יהוה כי לא יחקר כי רבו
מארבה ואין להם מספר : שיצו רברבהא
אמר יי ארי לית להון סוף ארי סגיאין מוחלא ולית
להון מניין : ב הכישה בת-מצרים נתנה ביד עס-צפון :
בהיתת מלכות דמצרים אתמסרת ביד עמא דאתא
עלה מציונא : ג אמר יהוה צבאות אלהי ישראל

הנני

הנני פוקד אל-אמון מנא ועל-פרעה ועל-מצרים ועל-
אלהיה ועל-מלכיה ועל-פרעה ועל-הבטחים בו :
אמר יי צבאות אלהא דישראל הא אנא מסער על
אתרגושת אלכסנדריא ועל פרעה ועל מצרים ועל
טעותהא ועל מלכהא ועל פרעה ועל דמתרחצין
עלוהי : ד ונתתים ביד מבקשי נפשם וביד גבוכדראצר
מלך-בבל וביד עבדיו ואחרי-כן משכון כימי-קדם
נאם-יהוה : ואמסרינון ביד דבען למקטלהון וביד
גבוכדראצר מלכא דבבל וביד עבדוהי ובתר כן תשרי
כיומי קדם אמר יי : ה ואתה אל-תירא עבדי יעקב
ואל-תחת ישראל כי הנני מושיעך מרחוק ואת-זרעך
מארץ שבים ושב יעקב ושקט ושאנן ואין מחריד :
ואת לא תדחל עבדי יעקב ולא תתבר ישראל ארי
הא אנא פריק לך מרחיק וית בנך מארע גלותהון
ויתובון דבית יעקב וישקטון וישרון לרוחצין ולית
דמניד :

כתובים מסלי סימן י"ד

א כפי-אוויל חטר גאוה ושפתי חכמים תשמורם :
בפומיה דשטיא זקתא דצערא ושפותהון
דחכמי גנטרן אינון : ב באין אלפים אכוס בר ורבי
תבואות בכח שור : אתר דלית תורא דכין
אורותא וסוגעא דעללתא בחייליה דתורא : ג עד
אמונים לא יכזב ויפיח פזבים עד שקר : סהדא
מהימנא לא מכזב ודממלל כדבותא סהדא רגלא
הוא : ד בקש-דך חכמה ואין ודעת לנכון נקל : בעי
ממינקא חכמתא ולית וידיעתא למאן דמתבין זליא :
ה לך מנגד לאיש כסיל וכל-ידעת שפתי-דעת : איזיל
בארחא אחרי-תא מן קדם סכלא דלית בשפותיה

ידיעתא

ד'יעתא :

משנה יבמות פרק ט"ו

האשה שהלכה היא ובעלה למדינת הים שלום בינו לבניה
 ושלום בעולם ובאתה ואמרה מת בעלי תנשא מת
 בעלי תתיבם שלום בינו לבניה ומלחמה בעולם קטשה בינו
 לבניה ושרום בעולם ובאתה ואמרה מת בעלי אינה נאמנת
 רבי יהודה אומר לעולם אינה נאמנת אלא אם כן באתה בזכה
 ובגדיה קרויעין אמרו לו אחת זו ואחת זו תנשא ב בית הלל
 אומרים לא שמענו אלא בבאה מן הקציר בלבד (ובאותה המדינה
 וכמעשה שהיה) אמרו להן בית שמאי אחת הבאה מן הקציר
 ואחת הבאה מן הזיתים (ואחת הבאה מן הקציר) ואחת הבאה
 ממדינה למדינה לא רברו חכמים בקציר אלא בהורה חורו
 בית הלל להורות ברברו בית שמאי ג בית שמאי אומרים
 תנשא ותטול כתובתה בית הלל אומרים תנשא ולא תטול
 כתובתה אמרו להן בית שמאי הפרתם ערוה חמורה לא
 תתירו את המזון הקל אמרו להן בית הלל מיצינו שאין האחים
 נכנסים לנחלה על פיה אמרו להם בית שמאי והלא מספר
 כתובתה נלמוד שהוא כותב לה שאם תנשאי לאחר תפלי מה
 שקתיב לוכי ויחורו בית הלל להורות ברברו בית שמאי :
 ד הכל נאמנין להעידה חוץ מחמותה ובת חמותה וצרתה
 ויבמתה ובת בעלה מה בין גט למיתה שהכתב מוכיח עד
 אומר מת ונשאת ובא אחר ואמר לא מת הרי זו לא תצא
 עד אומר מת ושנים אומרים לא מת אף על פי שנשאת הצא
 שנים אומרים מת ועד אומר לא מת אף על פי שלא נשאת
 תנשא : ה אחת אומרת מת ואחת אומרת לא מת זו שאומרת
 מת תנשא ותטול כתובתה וזו שאומרת לא מת לא תנשא ולא
 תטול כתובתה אחת אומרת מת ואחת אומרת נהרג רבי
 מאיר אומר הואיל ומכחישות זו ארת זו הרי אלו לא תנשאו
 רבי יהודה ורבי שמעון אומרים הואיל וזו מודות שאינו קים
 הרי אלו תנשאו עד אומר מת ועד אומר לא מת אשה
 אומרת מת ואשה אומרת לא מת הרי זו לא תנשא : ו האשה
 שהלכה היא ובעלה למדינת הים ובאה ואמרה מת בעלי

תנשא ותטול כתובתה וצרתה אסורה היתה בת ישראל לכהן
 האכל בתרומה דברי רבי טרפון רבי עקיבא אומר אין זו
 דרך מוציאתה מידו עבירה עד שתהא אסורה לנשא ואסורה
 מלאכול בתרומה : ואמרה מת בעלי ואחר כך מת חמי תנשא
 ותטול כתובתה וחמותה אסורה היתה בת ישראל לכהן
 האכל בתרומה דברי רבי טרפון רבי עקיבא אומר אין זו
 דרך מוציאתה מידו עבירה עד שתהא אסורה לנשא ואסורה
 מלאכול בתרומה קדש אחת מחמש נשים ואינו יודע איזו
 קדש כל אחת אומרת אותי קדש נתן גט לכל אחת ואחת
 ומניח כתובה ביניהן ומסתלק דברי רבי טרפון רבי עקיבא אומר
 אין זו דרך מוציאתו מידו עבירה עד שיפגש גט וכתובה לכל אחת
 ואחת גול אחר מחמשה ואינו יודע מאיזה גול כל אחר אומר
 אותי גול מניח גולה ביניהן ומסתלק דברי רבי טרפון רבי
 עקיבא אומר אין זו דרך מוציאתו מידו עבירה עד שישלם גולה
 לכל אחר ואחר : ה האשה שהלכה היא ובעלה ובנה (עמהם)
 למדינת הים ובאת ואמרה מת בעלי ואחר כך מרת בני
 נאמנת מת בני ואחר כך מת בעלי אינה נאמנת וחוששים
 לדבריה וחולצת ולא מתבטמת ט נתן לי בן במדינת הים ואמרה
 מרת בני ואחר כך מת בעלי נאמנת מרת בעלי ואחר כך
 מת בני אינה נאמנת וחוששים לדבריה וחולצת ולא מתבטמת :
 י נתן לי יבם במדינת הים אמרה מרת בעלי ואחר כך (מת)
 יבמי יבמי ואחר כך בעלי נאמנת הלכה היא ובעלה ויבמה
 למדינת הים אמרה מת בעלי ואחר כך מת יבמי יבמי ואחר
 כך בעלי אינה נאמנת שאין האשה נאמנת לומר מת יבמי
 שתנשא ולא מתה אחותי שתכנס לביתה ואין האיש נאמן
 לומר מת אחי שתיבם אשתו ולא מתה אשתי שישא אחותה :

ק"ו שלום בינו לבנים טאם היתה קטטה דילמא מכונסה לאסור עמה עליו בעולם
 טאם הים טעם חירוס דילמא כשרתה טעם הכנסה וכן ולא חזר אמרה ודלו לטעם
 סרניו : מן הקציר וכמעט טעם סתלכו ב"ל לקצור וכשך חס א' מן ומת ונאס וסודיע
 לב"ד ושלחו ונאלו כדברים : כהוים מעט טעם כך הים וס' לשאר מקומות : מספר
 מוסס : מחמשה : שכולן שוכאות אותם ומכוננת לקלקלה : סתקב' דמכונן עקרה על הגט :
 א' אומרת : ב' כרות הכאות ממדינת הים א' אומרת נתן בעלי וכו' : איכה כאמנת : דמי המכוס
 רבנן לחשה דוקא גמי בעלה דדיוקא ומכנסא אבל לאסוקי נפסה מוכס לא מוסס דמיא דומנין ליה :
 לייבס : טולדה חמות ממדינת הים והיא הלכה בחזקת שאין לה יבם :

הלכה יבמות דף קכ"א ע"א

תניא אמר רבן גמליאל פעם אחת הייתי מהלך בספינה וראיתי ספינה אחת שנשברה והייתי מצטער על תלמיד חכם שבה ומנו רבי עקיבא אבשעליתי ביבשה בא וישב ודן לפני בהלכה אמרתי לו בני מי העלך אמר לי דף של ספינה נזרמן לי וכל גל וגל שבא עלי נענעתי לו ראשי מכאן אמרו חכמים אם יבואו רשעים על אדם יענעו להן ראשו אמרתי באותה שעה כמה גדולים דברי חכמים שאמרו מים שיש להם סוף מותרת מים שאין להם סוף אסורה תניא אמר רבי עקיבא פעם אחת הייתי מהלך בספינה וראיתי ספינה אחת שמשרפת בים והייתי מצטער על התלמיד חכם שבה ומנו רבי מאיר כשעליתי למדינת קפוטקיא בא וישב ודן לפני בהלכה אמרתי לו בני מי העלך אמר לי גל טרדני לחבירו וחבירו לחבירו ער שהקיאני ליבשה אמרתי באותה שעה כמה גדולים דברי חכמים שאמרו מים שיש להם סוף אשתו מותרת מים שאין להם סוף אשתו אסורה :

רש"י נענעתי לו ראשי ועבר על גבי והלך לו יענעו להן ראשו ידמה חמני השפה ולא יתגרה בןן :

זוהר בא דף מ' ע"ב

וישא העם את כלקו טרם יחמץ וגו' . פקודת בתר דא לספר בשכחא דביאת מלרים דאיהו קיובא על בר נש לאשתעו כהאי רוחא לעלמין . הכי אוקימנא כל בר נש דאשתעו ביזאת מלרים וכהוא ספור קרוי כהורה זמין אויבו למקרו בשכיכתא לעלמא דאתי רהוא קרוי מכלא דהאי אויבו בר נש דקרוי כמריה . וקב"ה קרוי כהוא ספור . כיה שעתא כניש קב"ה לכל פמלייה דיליה ואמר לון זילו ושמעו ספורא דשכחא דילי דקא משחעו בני וסדאן כפורקני כדון כלשו מתכנשין ואחתיין ומתחכרין כהדייקו דישראל ושמעו ספורא דשכחא דקא חדאן כהדוא דפורקא דמריהון כדון אחתיין ואורן ליה לקב"ה על כל אינון נסין ונכורין ואוראן ליה על עמא קדישא רחית ליה בארעא דסדאן כהדוא דפורקנא רמאריהון כדון אחוסף ליה חילא ונכורא לעילא . וישראל כהוא ספורא והכי חילא למאריהון כמלכא דאחוסף חילא ונכורא כד משכחין נכורתיה ואורן ליה וכולהון דחלין מקמים ואסתלק יקרית על כלהו . וכנין כך אית לשכחא ולאשתעו כספור דא כמה דאתמר . כנוונא דא חוכס אויבו על בר נש לאשתעו דדור קמו קב"ה ולפרסומי ניסא בכל אינון נסין דעבר . ואי תימא אמאי אויבו חוככא והא קב"ה ידע כלא כל מה דהוה וקוי לבתר דנא אמאי פרסומא דא קמיה על מה דאיהו עכיד ואיהו ידע . לא ודאי אלטריך בר נש לפרסומי ניסא ולאשתעו קמיה בכל מה דאיהו עכד . כנין דאינון מלין סלקין וכל פמליא דלעילא מתכנשי וסמאן לון ואוראן כלשו לקב"ה

לקב"ה . ואסתלק יקרית עליוהו עילא ותתא . על דא יאות לאזודקיה בר נש ככל הני כנין דישתכח עכדא מקימנא קמו קודשא כריך הוא :

יוסף לחק * מוסר * מלוקט

מני סיס אדם על לכ חטאות נעוריו יחד האיש וילפת כי ע"י הסמכות בעריות אותם הנורות נקבעו בדעתו והשטן וי"הר מביאה לנגד עיניו תמיד וזה גורם להשחית זרעו והוא עון פלילי הלא מראה ער והזון שהיו בני ח' שנים בני יהודה הלדיק נכדי יעקב אע"ה בחור שכלכות וכברתו הנם שהיו נשמות עליונות והוא עון דור המבול . והאדם אשר יש לו לב יחשוב כמה וכמה בא לידי כך ע"י הדורות והי"הר מטעהו שהיה בלבוש . אבל אין בפיסה נכונה כי הוא פושע נמור כי ע"י הסמכות בעריות בא לידי הרפור ועי"ה הרבה להשחית והרג את בניו וטמא חותמא דמלכה . ונברו רחמיו להאריך אפו אולי ישוב בתשובה ויתמרמר בוידוי וחרטה ושכ ורפא לו :

הלכה פסוקה * הר"ם ה' איסורי ביאה פ' כ"א

לא יהלכו בנות ישראל פרושי ראש בשוק אחת פנויה ואחת אשת איש . ולא תלך אשה בשוק וכנה אחריה נזירה שמה יתפטו כנה ותלך אחריו להחזירו ויתפללו בה הרשעים שתפסוהו דרך שחוק . ב' אסור להינזף שכנת זרע לכטלה לסיכך לא יהיה אדם דש מבפנים וזורה מבחוץ ולא ישא קטנה שאינה ראויה לילד אבל אלו שמנאפין ביד ומוליאון שכנת זרע לא די להם שאיסור גדול הוא אלא שהעושה זה בנידוי הוא יושב ועליוהם נאמר ידיכם דמים מלאו וכאלו הרג את העפש :

יום רביעי תורה

יכוין בקריאת ששה פסוקים אלו שהם כנגד ן דמלוי ן דעס ב"ן לקנות הארת נפש יתירה משבת הבאה .

א וימהר פרעה לקרא למישה ולאהרן ויאמר חטאתי ליהוה אלהיכם ולכם : ואוהי פרעה למקרי למישה ולאהרן ואמר חבית קדם יי אלהכון ולכון : ב ועתה שא נא חטאתי אד-הפעם והעתירו ליהוה אלהיכם ויסר מעלי רק את-המות הזה : וכען שבוק בען חובי ברם זמנא הדא וצלו קדם יי אלהכון ויערי מני לחוד ית מותא הדין : ג ויצא מעם פרעה ויעתר אליהוה : ונפק מלות פרעה וצלי קדם יי : ד ויהפך יהוה רוחיים חזק מאד וישא את-הארבה ויתקעהו ימה סוף לא נשאר ארבה אחד בכל גבול מצרים

מצרים: והפך יי רוח מערבא תקיף לחדא ונטל ית גובא
ורמחי לימא דסוף לא אשתאר גובא חד בכל תחום
מצרים: ה ויחוק יהוה את לב פרעה ולא שלח את בני
ישראל: ותקיף יי ית לבא דפרעה ולא שלח ית בני
ישראל: וויאמר יהוה אל משה נטה ידך על השמים
ויהי חשך על ארץ מצרים וימש חשך: ואמר יי למשה
ארים ידך על צית שמיא ויהי חשוכא על ארעא דמצרים
בתר דיערי קבר ליליא:

נביאים ירמיהו סימן מ"ו מ"ז

א אתה אלתירא עבדי יעקב נאס יהוה כי אתך
אני כי אעשה כלה בכל הגוים אשר
הרחתיך שמה ואתך לא אעשה כלה ויסרתיה למשפט
ונקה לא אנקה: את לא תדחל עבדי יעקב אמר יי ארי
בסעך מימרי ארי אעביד גמירא בכל עממיא די
אגליתך לתמן ועמך לא אעביד גמירא ואיתי עלך
יסורין לא לפותך ברם בדין חסוך ושיצאה לא אישיצנה:
ב אשר הירד דברי יהוה אל ירמיהו הנביא אל
פלשתים בטרם יכה פרעה את עזה: דהוה פתגם
נבואה מן קדם יי עם ירמיה נבייא על פלשתאי עד
לא ייתי פרעה וימחי ית יתבי עזה: ג כה אמר
יהוה הנהמים עלים מצפון והיו לנחל שוטף וישטפו
ארץ ומלואה עיר וישבי בה וועקו האדם והילל כל
יושב הארץ: כדנן אמר יי הא עממיא אתן מציפונא
ויהון כנחל מגבר ויבזון ארעא ומלאה קרויא ודיתבין
בהון ויצוחון בני אנשא וילדון קל יתבי ארעא: ד מקול
שעטת פרסות אביריו מרעש לרכבו המון גלגליו לא
הפנו אבות אל בנים מרפיון ידים: מקל מפסועית פרסת
גברוהי מויע לרתיכוהי אתרנושת גלגלוהי לא מתפנן
אבהן

אבהן לרחמא על בנין מאתר שלות ידן: ה על
היום הבא לשדוד את כל פלשתים להכרית לצר
ולצידון כל שריד עור כיי שדר יהוה את פלשתים
שארית אי כפתור: על יומא דאתי למיבו ית כל ארעא
פלשתאי לשיצאה לצור ולצידון כל שאר סעיד ארי
אביו יי ית ארעא פלשתאי שאר ננות קפוטקאי:
ו באה קרחה אל עזה נדמתה אישקלון שארית עמקם
עדמתי תתגודרי: מטת פורענותא ליתבי עזה איתברו
אשקלנאי שאר תוקפהון עד אימתי תתהממון:

כתובים מסלי סימן י"ד

א חכמת ערום הבין דרפו ואולת כסילים מרמה:
חכמתא דערימא ביוגא דארחיה
ושטיותא דסכלי רמיותא: ב אוילים יליץ אשם ובין
ישרים רצון: כסילי מתלין בחטאה ובנית תריצי
רעותא: ג לב יודע מרת נפשו ובשמחתו לא יתערב
זר: דבא ידיע מרירותא דנפשיה ובחדותיה לא מתערב
נוכראה: ד בית רשעים ישמד ואהל ישרים מפריח: ה יש דרך
דרשיעי ישתיצי ומשכנא דתריצי מפריח: ו יש ארחא
ישר לפני איש ואחריתה דרכימות: ז אית ארחא
דסברין בני נשא דתריצא היא וסופה ארחא דמותא:
ח גסבישחק יכאב לב ואחריתה שמחה תונה: ט אף
בגוחכא נכאב לבא וסופא דחדותא חמוצא:

משנה ככא מוציא פרק ה'

איוהו נשך ואיוהו תרבית איוהו נשך המלוה סלע בתמשה
דיגרין סאתים חטין בשלשה מפני שהוא נושך
ואיוהו תרבית המרבה בפירות ביצר לקח הימנו חטין בדינר
זהב הכור וכן השער עמרו חטין בשלשים דיגרין אמר לו
תן לי חטין שאני רוצה למוכרן ולקח בהן גין אמר לו חברי חטין
עשויות עלי בשלשים דיגרים ויהי לך אצילי בהן גין ויין אין
לו

לו : כ המלוח את חבירו . לא ידור בחצירו הנס . ולא ישכור
ממנו כפחות . מפני שהוא רבית . מרבין על השכר . ואין מרבין
על המכר . כיצד השכיר לו את חצרו . ואמר לו אם מעכשיו
אתה נותן לי . הרי היא לך בעשרה סלעים לשנה . ואם של
חדש בחדש בסלע לחדש . מותר . מכר לו שדהו . ואמר לו אם
מעכשיו אתה נותן לי הרי היא שלך בארף זוז . אם לגורן בשנים
עשר מנה . אסור : ג מכר לו את השדה ונתן לו מקצת דמים
ואמר לו אימתי שתצעה הבא מעות וטול את שלך אסור . הלוחו
על שדהו ואמר לו : אם אי אתה נותן לי מקאן ועד שלש שנים .
הרי היא שלי . הרי היא שלו . וכך הנה ביתוס בן זונין עושה
על פי חכמים : ד אין מושיבין הנגני למחצית שכר . ולא יתן
מעות לקח בהן פירות למחצית שכר . אלא אם בן נותן לו שכרו
כפועל . אין מושיבין תרנגולין למחצה . ואין שמין עגליו וסחיון
למחצה . אלא אם בן נותן לו שכר עמלו ומינו . (אבל) מקבליו עגליו
וסחיון למחצה . ומגדליו אותן עד שיהו משולשין . וחמור עד
שתהא טוענת : ה שמין פרה וחמור וכל דבר שדרבבו לעשות
ולאכול למחצה . מקום שנהגו לחלוק את הולדות מיר הולקין .
מקום שנהגו לגדל גידולו . רבן שמעון בן גמליאל אומר שמין
עגל עם אמו . וסוּח עם אמו . ומפרין על שדהו ואינו חושש משום
רבית : ו אין מקבלין צאן ברזל מישראל . מפני שהוא רבית . אבל
מקבלין צאן ברזל מן הנכרי . ולווין מהן . ומלוין אותן ברבית . וכן
בגד הושב . מלוח ישראל מעותיו של נכרי מדעת הנכרי . אבל לא
מדעת ישראל : ז אין פוסקין על הפירות עד שיצא השער (צא השער
פוסקין . ואף על פי שאין לורה יש לורה) . הנה הוא תחלה
לקוצרים . פוסק עמו על הנדיש . ועל העביש של ענבים . ועל
המעטן של זתים . ועל הבצים של יוצר . ועל הסיד מששקעו
בכבשן . ופוסק עמו על הזבל כל ימות השנה . רבי יוסי אומר
אין פוסקין על הזבל אלא אם בן היתה לו זבל באשפה . וחכמים
מתירין . ופוסק עמו בשער הגבוה . רבי יהודה אומר אף על פי
שלא פסק עמו בשער הגבוה יכול לומר תן לי כזה . או תן לי
את מעותי : ח מלוח אדם את ארסיו . חטין בחטין לזרע . אבל
לא לאכול שהנה רבן גמליאל מלוח ארת ארסיו חטין בחטין
לזרע ביוקר והולו . או בזול והוקרו . נוטל מהן בשער הזול לא

מפני

מפני שהלכה כן . אלא שרצה להחמיר על עצמו : ט לא יאמר
אדם לחבירו . הלויני כור חטים . ואני אתן לך לגורן . אבל
אומר לו הלויני . עד שיבא בני . או עד שאמצא מפתח . והלל
אוסר . וכן היה הלל אומר לא תלוח אשה בכר לחברתה . עד
שתעשנו דמים . שמא יוקירו חטים ונמצאו באות לידו רבית :
י אומר אדם לחבירו נכש עמי . ואנכש עמך . ערור עמי ואערור
עמך . אבל לא יאמר לו נכש עמי . ואערור עמך . ערור עמי
ואנכש עמך . כל ימי גריר אחר . כל ימי רביעה אחת . לא יאמר
לו חרוש עמי בגריר . ואני אחרוש עמך ברביעה . רבן גמליאל
אומר יש רבית מקדמת . ויש רבית מאוחרת . כיצד נתן עיניו
ללוחת הימנו . והנה משלח לו . ואומר בשביל שתלויני . זו היא
רבית מקדמת . לוח הימנו והחזיר לו את מעותיו והנה משלח
לו ואמר בשביל מעותיך שהיו בטלות אצלי . זו היא רבית
מאוחרת . רבי שמעון אומר יש רבית דברים . לא יאמר לו דע
כי בא איש פלוני ממקום פלוני : יא ואלו עוכרין בלא תעשה .
המלוח והלוח . והערב . והעדים . וחכמים אומרים אף הסופר .
עוכרים משום לא תתן . ומשום כל תקח ממנו . ומשום לא תהיה
לו כנושה . ומשום ולא תשימון עליו נשך . ומשום ולפני עור
לא תתן מכשול ויראת מאלהיך אני יי :

ק"ו נוסף . שקיל מויה מה דלא יביב לי : הסער . כך היו ממכרין בשוק . מושיבין . לא
יאמר ב"ב לחוכי הרי פירות ממכרין בשוק ד' סאן בסלע ואם מוכרן פרוטה פרוטה
ומשכרן למחצה שכר : משולסום . עמדו על שלש גדולן : סועפת . משאוי : למחצה . לחלוק
סבא דמיין וילדומיין : ומכרין . ומחויבין : סאן ברזל . סיהים כל אחריות הכססים על המקבל :
סענוט . כלי גדול סטורין זו את העבדים לפני דרוכה וטל זקום קרוי מעטן : ערור . חסור :
גרוד . ימות חמס : רביעה . ימו נשמים :

הלכה בכא מציעא דף נ"ט ע"א

אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחאי נוח לו לאדם שיפיל עצמו
לכבשן האש ואל ילכין פני חבירו ברבים מנא לן מתמר דכתיב הוא
מוצאת והיא שלחה אל חמיה . אמר רב הנגא בריה רבב אידי מאי דכתיב
לא תונו איש את עמיתו עם שאתך בתורה ובמצות אל תונוהו . אמר רב
לעולם יהא אדם זהיר באונאת אשתו שמהוין שרמעתה מצויה אונאתה
קרובה . אמר רבי אלעזר מיום שנחרב בית המקדש ננעלו שערי תפלה
שנאמר גם כי אזעק ואשוע שחם תפלתו ואף על פי ששערי תפלה ננעלו
שערי רמעה לא ננעלו שנאמר שמעה תפלתה ה' ושועתי האזינה אל רמעתי
אל תחרש . ואמר רב כל ההולך בעצת אשתו נופל כנהניס שנאמר רק לא
היה כאהאב וגו' . אמר ליה רב פפא לאביי והא אמרו אינשי איתתך נוצא
נחין ותלחוש לה לא קשיא הא כמילי דעלמא והא כמילי דכיתא . לישנא
אהרינא

אחרונה הא במילוי רשמיא והא במילוי דעלמא . אמר רב חסדא כל השערים
ננעלים חוץ משערי אונאה שנאמר הנה ה' נצב על חומת אנך ובידו אנך
אמר רבי אלעזר הכל נפרע בירי שליח חוץ מאונאה שנאמר ובידו אנך
אמר רבי אבהו שלשה אין הפרגוד ננעל בפניהם אונאה וגזל ועבודה זרה
אונאה רכתיב ובידו אנך . גזל רכתיב המס ושור ישמע בה על פני המיד
עבודה זרה רכתיב העם המכעיסים אותי על פני תמיד ואמר רבי הלבו
לעולם יהא אדם זחיר בכבוד אשתו שאין הכרחה מצויה בתוך ביתו של
אדם אלא בשביל אשתו שנאמר ולאברם הטיב בעבודה והיינו דאמר להו רבא
לבני מהווא אוקירו לנשייכו כי היכי דתתערתו :

רש"י סיא מוצת והיא שלחה . אף על פי שהיו מוציין אותה לשריפה לא אמרה להם ליהודים
כנעלתי אלא שלחה לו למי שלחה לו אנכי הרי וחס יודע הוא מעבדו וודע . עמיתו .
עם אהו : באונאת אשתו : באונאת דברים לנערה : אונאת קרובה : לכה פורענות אונאתה
ממחר לכה : שמעה תפלתו . אין לשכותו מלשון בקשה שמבקש מאת הקב"ה ששמע תפלתו אבל
אל תחרט יש לשכותו מלשון בקשה ולומר בזה אני בוטח שאין דרכך לשתוק אל החרטובי : רק
לא היה כאחאב : שפיה דקרא אשר הסקה אהו איוול : אשתו : כל השערים : של קמלה כנעלו :
חוץ משערי אונאה : המועק על אונאת דברים אין השער כנעל בפניו : הכל על ידי שליח :
בשרעין על כל עבודת על ידי שליח : ובידו לא מסרה לשליח : פרגוד : מחיפה שבין סכינה
לכף מרום : אהו כנעל : להספוק דאיוונן מן המקום אלא תמיד רואה אותם עד שיפרע : ובידו
אנך : משמע שהיו תמיד אלה ומשם בה : על פני : לפני ואין מחיפה בינו לבין העבודה :
מחוז : עיר שהיה רבא דר תבוכה כך שמה : אוקירו נשייכו : כבודו נשוייכו :

וזהר בא דף מ"ג ע"א

והיה (ד) לאות על ידכה ולטוטפת בין עיניך וכו' . פקודת
דא פקודת דחקרי בנוונא אחרת דלא אקרי מזה לא
קדושה ולין אינון תפילין . תפלה של יד ותפלה של ראש . תקובא
פארא שפירו דנוונין עלאין . ועל דא אקרון טוטפות כמה דאת
אמר ישראל אשר כך תפתאר . וכתיב כי נער ישראל וזהו הכהן .
ישראל וזוהי שמש ישראל וישראל סבא שפירו דנוונין . עולה
ותתא . יוסף סליק ותתעטר בתרין נוונין (כ"ח דרנן) כקדמיתא
נע"ד וכסופא דרי"ק . כמה יאן ביה גוונין למחזו ורוא דא ויהי
יוסף ופה תואר ופה מראה שפירא בתרין סטרין בתרין דרנן
בתרין נוונין עולה ותתא . כתיב ועשית הישר והטוב . הישר דא
תפלה של יד לאמשכא ליה בתפלין של ראש לאתיתדא כחרא
ותפלה של יד אקרום לשל ראש ואלטריק דלא הוי פירודא כינייהו
כלל . מאן דמתעטרא בתפלין קאים כרוא רנוונא עלאה וקאים
כאינון תרין רוין קאמרון כיוסף דחקרי נער דחקרי דיק כרוא
דעבר נאמן וכרוא רבן יתיראוי . ואלין אינון תפלה של יד
ותפלה של ראש . ואינון כללא חרא כללא פירודא ארכע פרשיין
דתפלין בארכעה כתיב כאינון תפלין של ראש . וכמה דאינון
ארכע פרשיין כאינון תפלין של ראש אוף הכי כולקו בתפלין של

יד ככית אחר דתא בתפלה של יד לית לה מנרמה כלום אלא
מה דנקטא מלעילא ורוא דא כל הנחלים הולכים אל הים . ומנו
דנקטא לון מלעילא אקרי תפלה ואתקדשת בקדושתאון (וכלא)
אקרי קדושה . ואקרי תפלה וכרין אקרו מלכות מלכות שמים
שלימה :

יוסף לחק . מוסר . מלוקט

אוי ואכוי למשחית זרעו בין כמוד בין סבא מחמת ההרורו הרעים . כי
מלכד מוקף העון . הנה ה' אליהם לא עשה למויקים גוף כי אם רוחות
וע"י החוטא הנה נעשה להם גוף וכנראים מויקין והם מוכעים דין לעשות
בו נקמה בע"ה ובע"ה ובע"ה והם סוכדים אותו וכל המכשולים והנרות הכאות
לאדם הוא על ידם . מלכד העונשים הקשים ומרים המומנים ומעושים לו
בזאתו מהע"ה וכמה שנים נמסר ביד מלאכי חבלה לעשות בו נקמה קודם
טיף לנהינם . לכן בעור נפשו בו ימהר לשב וכמסתרים תכנה נפשו והוא
רחום וכפר עון :

הלכה פסוקה . הר"ם ה' איסורי ביאה פ' כ"א

אסור לאדם שיתקשה עלמו לדעת או יביא עלמו לידי ההרור אלא אם
יבא לו ההרור יסיע לבו מדברי הבאי לדברי תורה שהיא אילת
החיים ויעלת חן לפיכך אסור לאדם ליטן על ערפו ופניו למעלה עד שיטה
מעט כדי שלא יבא לידי קישוי . ד' ולא יסתכל בכהמה וכחיה ועוף בשעה
שמדקקין וכו' לנקבה ומותר למרביעי בהמה להכניס כמחול בשפופרת מפני
שסן עסוקין במלאכתן לא יבאו לידי ההרור :

יום חמישי תורה

יכוין בקריאת חמשה פסוקים אלו שהם כנגד ה' דמילוי ה'ה אחרונה דשם
ב"ן לקנות הארת רוח יתירה משנת הכאה .

א וַיִּט משה את ידיו על השמים ויהי חשך אפלה
בכל ארץ מצרים שלשת ימים : וארים משה
ית ידיו על ציית שמיא והוה חשך קבל בכל ארעא
דמצרים תלתא יומין : ב לאדראו איש את אחיו ולא
קמו איש מתחתיו שלשת ימים ולכל בני ישראל היה
אור במושבתם : לא חזו גבר ית אחוהי ולא קמו אנש
מתחתוהי תלתא יומין ולכר בני ישראל הוה נהורא
במותבניהון : ג ויקרא פרעה ארמישה ויאמר לכו עבדו
את יהוה רק צאנכם ובקרכם יצג גם טפכם ילך עמכם :
וקרא פרעה למשה ואמר איזילו פרחו קדם י לחוד
ענכון

ענכו ותריכו שבוקו אף מפליכו יזיל עמכו: דויאמר
מישה גסאתה תתן בדינו זכחים ועלת ועשינו ליהוה
אלהינו: ואמר משה אף את תתן בודנא ניכסת קודשין
וערוון ונעביר קדם יי אלהנא: ה ונסמקנו ילך עמנו
לא תשאר פרסה כי ממנו נקח לעבד את יהוה אלהינו
ואנחנו לא נדע מה נעבד את יהוה עד באנו שמה:
ואף בערנא יזיל עמנא לא נשאר מניה מדעם ארי
מניה אנחנא נסבין למפלח קדם יי אלהנא ואנחנא
לית אנחנא ידעין מה נפלח קדם יי עד מיתנא לתמן:

נביאים ירמיה סימן מ"ז מ"ח

א הוי חרב ליהוה עראנה לא תשקטו האספי אל-
תערך הרגע ודמי: וי חרבא דשליחא מן
קדם יי עד אימתי לא תנוחין אתפנשי לנדנך לבית
זמנא תנוחין: כ איה תשקטו ויהוה צוה לה אל-
אשקלון ואל חוף הים שם יעדה: איכדין תנוחין ויי
פקיד ערה על אשקלון ועד ספר ימא לתמן מזמנה:
ג למואב כהאמר יהוה צבאות אלהי ישראל הוי אל-
נבו כי שרדה הבישה גלכדה קריתים הבישה המשגב
וחתה: למואב כדנן אמר יי צבאות אלהי ישראל
וי על נבו ארי אתבזיות בהיתת אתכבישת קריתים
בהיתו מבית רוחצניהון ואתברו: ד אין עוד תהלת
מואב בהשבון חשבו עליה רעה לכו ונכריתנה מגוי
גב-מדמן תרמי אחרוך תלך חרב: לית עוד
תושבחה למואב בהשבון חשיבו עליה בישא איתו
ונשיציה מלמהו עמא אף מדמן תתברין בתרך יהכון
קטולי חרבא: ה קול צעקה מחורגים שוד ושבר גדול:
קד צוחתא מחורגים ביזא ותברא רבא:

כתובים מסלי סימן י"ד

א מדרכיו ישבע סוג לב ומעליו איש טוב: מן
אורחתיה נסבע מן דמריה לביה וגברא
טבא נסבע מן דחלתיה: כ פתי יאמין לכל דבר וערום
יבין לאשרו: שכרא מהימן לכל מלי וערימא מתבין
לטבתיה: ג חכם ירא וסר מרע וכסיל מתעבר ובוטח:
חכימא דחל ומסטא מן בישתא וסכלא מתחלט
בסכלותא ומסכיר בה: ד קצראפים יעשה אורת ואיש
מזמות ישנא: מן דכריא רוחיה מתחשיב שטיא וסניא
לנברא דאריכא תרעיתיה: ה נחלו פתאים אולת
וערומים יכתירו דעת: ורתון שברי שטיותא וכלילהון
דערימי ידיעתא:

משנה מנחות פרק א'

כל המנחות שנקמצו שלא לשמן כשרות אלא שלא עליו לבעלים
לשם הוצה חוץ ממנחת חוטא ומנחת קנאות מנחת חוטא
ומנחת קנאות שקמצו שלא לשמן נתן בקרי והלך והקטיר שלא
לשמן או לשמן ושלא לשמן או שלא לשמן ולשמן פסולות
כיצד לשמן ושלא לשמן לשם מנחת חוטא ולשם מנחת נדבה
או שלא לשמן ולשמן לשם מנחת נדבה ולשם מנחת חוטא:
ב אחר מנחת חוטא ואחר כל המנחות שקמצו זר אוני טבול
יום מחוסר בנדים מחוסר כפורים שלא רחץ ידים ורגלים
ערל טמא יושב עומד על גבי כלים על גבי בהמה על
גבי בגלי חברו פסל קמץ בשמאל פסל בן בתורה אומר
יתור ויתור וקמץ בימין קמץ ועלר בידו צרור או דגור
מלח או קורט של לבונה פסל מפני שאמר הקומץ בתור
והחסר פסול איתו היתר שקמצו מבוזין וחסר שקמצו בראשי
אצבעותיו כיצר הוא עושה פושט את אצבעותיו על פס ירו:
ג רבה שמנה וחסר שמנה חסר לבונתה פסולה תקומץ את
המנחה לאכול שיריה בחוץ או כנית משיריה בחוץ להקטיר
קומצה בחוץ או כנית מקומצה בחוץ או להקטיר לבונתה
בחוץ ופסול ואין בו כרת לאכול שיריה למחר או כורת
משיריה

משייריה למחר . להקטיר קומצה למחר . או בנות מקומצה
למחר . או להקטיר לבנותה למחר . פגול וחיבין עליו ברת
זה הכלל . כל הקומץ והנותן בפלי והמהלך והמקטיר לאכול
דבר שדרכו לאכול . ולהקטיר דבר שדרכו להקטיר . חוץ
למקומו פסול ואין בו ברת . חוץ לזמנו פגול וחיבין עליו ברת .
ובלבד שיקרב המתיר במצותו . כיצד קרב המתיר במצותו .
קמץ בשתיקה ונתן בכלי והלך והקטיר חוץ לזמנו . או שקמץ
חוץ לזמנו ונתן בכלי והלך והקטיר בשתיקה . או שקמץ ונתן
בכלי והלך והקטיר חוץ לזמנו . זה הוא שקרב המתיר במצותו .
ר כיצד לא קרב המתיר במצותו . קמץ חוץ למקומו . ונתן בכלי
והלך והקטיר חוץ לזמנו . או שקמץ חוץ לזמנו . ונתן בכלי
והלך והקטיר חוץ למקומו . או שקמץ ונתן בכלי . והלך והקטיר
חוץ למקומו . מנחת חוטא ומנחת קנאות שקמץ שלא לשמן .
ונתן בכלי . והלך והקטיר חוץ לזמנו . או שקמץ חוץ לזמנו
ונתן בכלי והלך והקטיר שלא לשמן . או שקמץ ונתן בכלי .
והלך והקטיר שלא לשמן . זה הוא שלא קרב המתיר במצותו .
לאכול בנית בחוץ ובנות למחר . בנית למחר ובנות בחוץ .
בחצי זית בחוץ ובחצי זית למחר . בחצי זית למחר ובחצי
זית בחוץ . פסול ואין בו ברת . אמר רבי יהודה זה הכלל
אם מחשבת הזמן קדמה למחשבת המקום . פגול וחיבין עליו
ברת . ואם מחשבת המקום קדמה למחשבת הזמן . פסול ואין
בו ברת . ובתמים אומרים זה וזה פסול ואין בו ברת . לאכול בחצי
זית . ולהקטיר בחצי זית כשר . שאין אכילה והקטרה מצטרפין .

ק"ו של לשמן . שהנדיק מנחת מרחשת וקמחה הכהן לשם מנחת . מנחת חוטא . מנחה
הנאה על טומאת קדש . הקנאות . של חוטא . זר וכו' . כללו מפורשים בפ"ב
דוחים . יחזיר קומץ לתוך המנחה . קורט . גרור . מבורך . מלא גרוש . ריב . סקן
ב' לוגין או יותר לעשרין . וחסר . פחות מלוג ששן לעשרין סלת . לבונה . שלא נתן בה אלא
קורט אחד של לבונה . בחוץ . לעורה . בשתיקה . שלא עלה במחשבה שום פסול . חוץ
למקומו . חשב בעת קמיצה לאכול השירים חוץ לעורה . זה הכלל וכו' . מכאן ולהלן עד סוף
הפרק כבר שנינו כיוצא בזה לעיני דוחים בפ"ב ע"ט .

הלכה מנחות דף י"א ע"א

אמר ליה אבוי לרבא כיצד קומצין אמר ליה כרקמצי אינשי איתביה
זו ורת זו קמיצה זו אמה זו אצבע זו גודל . אלא להשוות (כלומר
קומץ מלא היד כרי שלא יהא חסר ואחר כך מוחק באצבע קמחה מלמטה)
היכי עביר אמר רב ושרא בר טוביא אמר רב חופה שלש אצבעותיו עד
שמגיע על פס ידו וקומץ . הניא נמי הכי מלא קומצו יכול מבורץ תלמוד
לומר

לומר בקומצו . אי בקומצו יכול בראשי אצבעותיו תלמוד לומר מלא קומצו
הא כיצד חופה שלש אצבעותיו על פס ידו וקומץ . במחבת ובמרחשת מוחק
בגודלו מלמעלה ובאצבעו קמחה מלמטה וזהו עבודה קשה שבמקדש . וזהו
ותו לא והאיכא מליקה והאיכא הפינה אלא זהו אחת מעבודות קשות
שבמקדש . אמר רב פפא פשיטא לי מלא קומצו כרקמצי אינשי בעי רב פפא
קמץ בראשי אצבעותיו מאי מן הצרדין מאי מטמיה למעלה מאי תיקו אמר
רב פפא פשיטא לי מלא חפניו כרחפני אינשי בעי רב פפא חפן בראשי
אצבעותיו מהו מן הצרדין מהו חפן כוון וכוון וקרבן זו אצל זו מהו תיקו .
בעי רב פפא דבקה לקומץ כרופניה דמנא מאי תוך כלי בעינן והאיכא או
דלמא הנחה בתוכו בעינן וליכא תיקו . בעי מר בר רב אשי הפכיה למנא
ודבקה לקומץ בארעיתא דמנא מאי הנחה בתוכו בעינן והאיכא או דילמא
כתקנו בעינן וליכא תיקו .

רש"י כרקמצי אינשי . משמע בכל האצבעות . ורת . אצבע קטנה מומה מתחיל ברת
וכפף מוכה למדת חסן ורת ארכו . זו קמיצה . מנחה מתחיל הקומץ מחוץ אצבע
שאל קטטה . זו אמה . מנחה מודדין כל אמות הכהן והכלים לפי שהיא ארוכה מכולן וב' אמות
היו בששן הכירה ב' מקלות שכן אמה ובהן מודדין אמות הכהן ואותן מקלות נמדדו לבנות סהול
ארוכה . זו אצבע . לטבל הכהן אצבע בדם . זו גודל . לכהונות דמזבחה אלמא קמיצה בקומץ
ולא ורת . ומשני כי אמרינן דכילשו אצבעות בעינן לקמיצה . להשוות . דלמא יוכא קמח למטה מן
הקומץ מוחקו ומשניה באצבע קטנה שלא יכא מבורץ וכן מלמעלה בגודל . היכי עביר . אמתיתין
מהדר דקמין זו קמיצה דמנחה מתחיל הקומץ . תלמוד לומר בקומצו . והרי מנחה בקומצו .
בראשי אצבעותיו . מנחה שלא יגיע עד פס ידו . במחבת במרחשת . דמעטו אשויין דאמר לקמץ
בפ' אלו מנחות נקמחות דלאחר שכן אשויין שותמן וקומץ הילכך אי אפשר לפותקן דקות כל כך
וכשהוא קומץ יוכאיות חוץ למקומו הלכך מוחק בגודלו מלמעלה ובאצבעו קטנה מלמטה . וזו היא
עבודה קשה שבמקדש . שבקומץ גדול הוא משהו שלא יכא לא חסר ולא יותר . מליקה . אמר בפ'
קדשי קדשים זו היא עבודה קשה . ובחסינה . נמי אמרינן בפ' הויאנו במסכת יומא אוחז את הכד
בראשי אצבעותיו ומעלה בגודלו וכו' וזו היא עבודה קשה . כרקמצי אינשי . מכאן נודי אצבעותיו
ודוחק הקמח ובקמח ככנס בתוך ידו . בראשי אצבעותיו . שהכניס ראשי אצבעותיו בקמח וסם
ידו כלפי קמח וקומץ מלא קומצו עד פס ידו כתקנו מהו . מן הצרדין . שניתן גם ידו על הקמח
והולך ידו עד שהכניס הקמח דרך זידו לתוך ידו ולשכח אחריונא מן הצרדין מנודי הכלים שלא קמץ
באמצע הכלי . מלמטה למעלה . שהכניס אצבעותיו בקמח וגם היד כנגד הקמח וקומץ . מלא
חסינו . דים"כ קטרת סמום דקס . כדחפני אינשי . שמכניסין זידי יודיהם וחופים . מן הצרדין .
שהכניסו קטורת בחפניו דרך בין גודל לאצבע לא מן הצרדין של כלי . דבקה לקומץ . בשעת
קידושו לכלי בדופני דמנא מפנים . בארעיתא דמנא . כגון שהיה לכלי בית קבול מחוריו כמו
שיש בקערות .

זוהר בא דף מ"ג ע"ב

יהודה דהא חמרן בכמה דוכתי יחודה דכל יומא הויה
יחודה דקרא . שמע ישראל ה' אלהינו ה' הא כלוה
חד . ועל דה אקרי אחד . סא תלת שמהן אינון היך אינון חד .
ואע"ג דקרינון אחד היך אינון חד . אלא כחיוונא דרוח קדישא
התיילע ואינון כחיוו דעינא קתומא למנרע דתלתא חלין אחד .
ורא הויה רזא דקול דאשתמע קול הויה חד והויה תלתא גוויין
אשא ודוסא ומיא וכולהו חד כרוז דקול (ולאו אינון אלה חד .)
אוף קהא ה' אלהינו ה' אינון חד . תלתא גוויין ואינון חד . ודה
אוקו

אִיִּסוּ קוֹל דַּעֲבִיר כִּי כַּשׁ בִּיחֹרֵף וְלִשְׁוֹאֵה רַעוּתִיהָ בִּיחֹרֵף רַכְלָא
מֵאִיִּן סוֹף עַד סוֹפָא רַכְלָא כְּהֵאִי קוֹל דְּקָא עַבִּיר כְּהֵאִי תַלְתָּא
רְאִינֵן מֵהַ - וְהָא אִיִּסוּ יחֹרֵף דְּכָל יוֹמָא רְהַתְּנֵנִי כְּרוּף דְּרוּחַ
קִרְסָא - וְכַמָּה נוֹוִיִּן דִּיחֹרֵף אֲתַעֲרוּ וְכִלְהוּ קִסּוּט - מֵאִן דַּעֲבִיר
הָאִי עַבִּיר - וּמֵאִן דַּעֲבִיר הָאִי עַבִּיר - אֲכַל הָאִי יחֹרֵף דְּקָא אֲנִי
מִתַּעֲרֵי מִתַּתָּא כְּרוּף דְּקוֹל דִּיִּסוּ מֵהַ דָּא הוּא כְּרוּף דְּמֵלֵךְ הָאִי
כְּכֻלָּא - לְבַתָּר פִּרְט כְּדִקְאֲמֵרֵן - פִּרְסָה רְבִיעֵתָהּ הוּא רֹזָא דְּדִינָא
קִשִּׁיא הַשְּׁמֵרָא לְכַס - אֲלִיִּן אִיִּנֵן תְּפִילִין דְּרִישָׁא וְתְּפִילִין דְּדִרְוּעָא
כְּנוּוֹתָא דָּא כְּחַד כִּיתָּא - וְהָא אֲתַעֲרַנָּא כְּהוּ כִלְהוּ רֹזָא חַדָּא -
קִשְׂרָא דְּתְּפִילִין דְּרִישָׁא אִיִּסוּ דְּלִ"ת וְעַל דָּא כְּתִיב וְרִאִיתָ אֶת אֲחֹרֵי -
וְעַל דָּא אִיִּסוּ לְאֲחֹרָא וְתַמֵּן אֲתַקְשֵׁר כֻּלָּא בְּקִשְׂרָא חַדָּא וְאִיִּסוּ כִּד
מִנְחָא אֲלִיִּן תְּפִילִין דְּדִרְוּעָא לְאֲתַקְשֵׁר (ס' א' אִיִּת קִשְׂרָא) אֲחֵרָא
רֹזָא דְּכִרְיָת קִדִּישָׁא רֹזָא דָּא כְּמָה דְּאֲתַעֲרַר כְּכַמָּה רֹבְחֵי וְכֻלָּא רֹזָא
חַדָּא - זְכָאִין אִיִּנֵן יִשְׂרָאֵל דִּירְעִין רֹזָא דָּא וְאֲלִטְרִיךְ כִּי כַּשׁ לְאֲנַחְשָׁא לֹן
כֻּל יוֹמָא לְמַהוּ כְּרוּוֹקָא עֲלָהָה וְעֲלִיהָ כְּתִיב וְרָאוּ כָּל עַמֵּי הָאָרֶץ
כִּי שָׂם ה' נְקִרָא עֲלֵיךְ וּוְרָאוּ מִמֶּךָ כִּי כָּהֵן ה' לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן :

יוסף לחק • מוסר • מלוקט

הָאִישׁ אֲשֶׁר עֲבָרוּ עָלָיו מֵיִם הַדּוֹגִים וּגְבַשְׁל בְּאִסּוּרֵי עֲרִוּת אִוּ בָּא עַל
הַגּוֹיִם אִו הַשְּׁחִית זִרְעוֹ יִתְמַרְמַר יִדְכֶה יִשׁוּחַ עַל אֲשֶׁר הִבְעִים אֶת
בּוֹרְאוֹ וּפְסַם בְּשֵׁמֹת קִדְשׁ - וְלֵאִישׁ אֲשֶׁר אֱלֹהִים לֹן אִיךְ יֵאֲכַל מַעֲדֵיט - וְהוּא מוֹכֵן
לְפִוְרֵטוֹת וּיְגַרֵם כְּחֶקֶן שִׁיבוּ - אִיךְ יִלְכֵשׁ בְּגַדֵי מַשִׁי - וְהוּא לְכַשׁ בְּטוֹמֵאֵה וּלְבוֹשׁ
כְּפָאוּ מְלוּכְלָךְ וּמְטוֹכָף קְרוּעַ לְבוֹשׁ הַבּוֹז' - אִיךְ יִשְׁתַּרַר עַל מַשְׁתַּרְטוֹ וְהַסְרִים
לְמַשְׁמַעְתּוֹ וְהוּא בּוֹזֵי לְפָנָיו יִתְכַדֵּךְ וְכִרְוֹף קְרִי בְּחֵיל דָּא עֲבָדָא דְּמִרִיד בְּמִרְיָה
וְהוּא נִתְעַב וְגֵאלָה לְכָל כְּבֹא הַשְּׁמַיִם - אִיךְ יִישָׁן עַל מוֹטָה כְּבוֹדָהּ וּמוֹכֵן לְלַכַּת
מִדְּחֵי אֵל דְּחֵי בִיד מְלֵאכֵי חֲבֵלָה אֲכֹזְרִים לְזִרְרִים - אִי לֹאֲתָהּ הַשְּׁתוֹן וְהַשְּׁתוֹן
לְשׁוֹב אֵל ה' וְלַעֲבֹד עֲבֹדָתוֹ וּיְמִינוּ פְּשׁוּטָה לְקַבֵּל שְׂבִים :

הלכה פסוקה • הר"ם ה' איסורי ביאה פ' כ"א

אֲסוּר לְאִדָּם לְהַסְתַּכֵּל בְּנִשִּׁים בְּשַׁעֲה שְׁהֵן עוֹמְדוֹת עַל הַכְּבִישׁ אֲפִילוּ
לְהַסְתַּכֵּל בְּגַבְדֵי זָמַר שֶׁל אִשָּׁה שֶׁהוּא מְכִירָה אֲסוּר שֶׁלֹּא יֵבֵא לִידֵי
הַרְהוּר - ב' מֵי שְׂפָנִים בְּאִשָּׁה בְּשׁוֹךְ אֲסוּר לֹן לְהֵלֵךְ אַחֲרֶיהָ אֲלֵא רֵן וּמְסַלְקָהּ
לְזַדְדוֹן אִו לְאֲחֵרָיו - וְכֻל הַמְּהַלֵּךְ בְּשׁוֹךְ אַחֲרֵי אִשָּׁה הִרִי זֶה מִקְלֵי עַמִּי הָאָרֶץ -
וְאֲסוּר לְעַבְדוֹר עַל פֶּתַח אִשָּׁה זֹכֵה עַד שִׁירְחִיק אַרְבַּע אַמּוֹת שְׂכָאֲמַר וְאֵל תִּקְרַב
אֵל פֶּתַח בֵּיתָה - ג' וְאֲסוּר לְאִדָּם שְׂאִיבוּ נְשׁוּי לְשִׁלּוּחַ יְדוּ בְּמִבּוֹשׁוֹ שֶׁלֹּא יֵבֵא
לִידֵי הַרְהוּר וְאֲפִילוּ מִתַּתָּא טִיבִירוֹ לֹא יִכְיָס יְדוּ שֶׁמָּה יִבּוֹא לִידֵי הַרְהוּר - וְהֵם
הַשְּׁתֵּי מֵיִם לֹא יֵאֲחֹזוּ בְּאִמָּה וּשְׁתֵּינֵן וְהֵם הֵיִם נְשׁוּי מוֹתֵר וְכִין נְשׁוּי וְכִין שְׂאִיבוּ
נְשׁוּי לֹא יוֹשִׁיט יְדוּ לְאִמָּה כֻּלָּל אֲלֵא בְּשַׁעֲה שֶׁהוּא כְּרִיךְ לְנַקְבּוֹ :

ליל ששי

לירוף יהוה

א ויחזק יהוה את לב פרעה ורא

אֲבָה לְשַׁלְחָם : ב ויאמר
לו פרעה לך מעלי השמר
לך אלהיך ראות פני
כי ביום ראותך פני
תמות : ג ויאמר משה בן
דברת לא אסיף עוד
ראות פניך : ד ויאמר יהוה
אל משה עוד נגע אחד
אביא על פרעה ועל
מצרים אחרי כן ישלח
אתכם מזה בשלחו בלה
גרש יגרש אתכם מזה :
ה דברנא באוני העם
וישאלו איש מאת רעהו
ואשה מאת רעותה
בלידכסף וכלי זהב :
ו ויתן יהוה אתחן העם
בעיני מצרים גם האיש
משה גדול מאד בארץ
מצרים בעיני עבדי
פרעה ובעיני העם :
ז ויאמר משה כה אמר
יהוה כחצות הלילה
אני יוצא בתוך מצרים :

ומת

א ותקיף ית לבא דפרעה ולא

אֲבָה לְשַׁלְחוֹתְהוֹן : ב וְאָמַר
לִיָּה פִּרְעָה אֲזִיל מַעֲרֵי
אֲסַתְמַר לְךָ לֹא תוֹסִיף
לְמַחֲזֵי אֲפִי אֲרִי בְּיוֹמָא
דְּתַחֲזֵי אֲפִי תַמּוּת : ג וְאָמַר
מִשָּׁה יֵאוֹת מְלִילְתָּא לֹא
אוֹסִיף עוֹד לְמַחֲזֵי אֲפִיךָ :
ד וְאָמַר לְמִשָּׁה עוֹד מְכַתֵּשׁ
חַד אֲיִיתִי עַל פִּרְעָה וְעַל
מִצְרַיִם בְּתַר כִּן יִשְׁלַח יִתְכוֹן
מִכָּא בְּשַׁלְחוֹתֵיהָ גְמִירָא
תִּרְכָא יִתְרִיךְ יִתְכוֹן מִכָּא :
ה מְלִיל כְּעַן קָדָם עֲמָא
וְיִשְׁאֲלוּן גְּבַר מִן חֲבֵרִיָּה
וְאֲתַתָּא מִן חֲבֵרְתָהּ מְנִין
דְּכִסְפָּה וּמְנִין דְּדָהָב : ו וְיֵהָב
יִת עֲמָא לְרַחֲמִין בְּעֵינֵי
מִצְרָאִי אֲף גְּבַרָא מִשָּׁה רַב
לְחַדָּא בְּאַרְעָא דְּמִצְרַיִם
בְּעֵינֵי עַבְדֵי פִּרְעָה וּבְעֵינֵי
עֲמָא : ז וְאָמַר מִשָּׁה כְּדָנִן
אָמַר יִי בְּפִלְגוֹת לִילֵא אֲנָא
מִתְּגַלִּי בְּגוֹ מִצְרַיִם : ח וְיִמּוֹת
כִּר בּוֹכְרָא בְּאַרְעָא

דמצרים

דמצרים מבוכרא דפרעה
 דעתיד למתב עד כורסי
 מרכותיה עד בוכרא
 דאמתא די בתר ירחיא
 וכל בוכרא דבעירא :
 ט ותהי צוחתא רבתא
 בכל ארעא דמצרים
 דכותה לא הות ודכותה
 לא תוסף : י ולכל בני
 ישראל לא ינוק בלבא
 בלישניה למנבח למאנשא
 ועד בעירא בדיל דתדעון
 ארי יפריש י בין מצראי
 ובין ישראל : יא ויחתון כל
 עבדך אילין לותי ויבעון
 מיני למימר פוק את וכל
 עמא דעמך ובתר בן אפוק
 ונפק מלות פרעה בתקוף
 רגו : יב ואמר יי למשה לא
 יקבל מנכון פרעה בדיל
 לאסנאה מופתי בארעא
 דמצרים : יג ומשה ואהרן
 עבדו ית כל מופתיא
 האלין קדם פרעה ואותקיף
 י ית לבא דפרעה ולא
 שלח ית בני ישראל
 מארעיה : יד ואמר יי
 למשה ולאהרן בארעא
 דמצרים למימר : טו ירחא
 הדין

מצרים לאמר : טו החדש
 הזה לכם ראש חדשים
 ראשון הוא לכם לחדשי
 השנה : טז דברו אל כל
 עדת ישראל לאמר בעשר
 לחדש הזה ויקחו להם
 איש שה לבית אבת שה
 לבית : יז ואסימעט הבית
 מהיות משה ולקח הוא
 ושכנו הקרב אל ביתו
 במכסת נפשת איש
 לפי אכלו תכסו על
 השה : יח שה תמים זכר
 בן שנה יהיה לכם מן
 הכבשים ומן העזים
 תקחו : יט והיה לכם
 למשמרת עד ארבעה
 עשר יום לחדש הזה
 ושחטו אתו כל קהל עדת
 ישראל בין הערבים :
 כ ולקחו מן הודם ונתנו
 על שתי המזוזות ועל
 המשקוף על הבתים
 אשר יאכלו אתו בהם :
 כא ואכלו את הבשר
 בלילה הזה צלי אש
 ומצות על מררים
 יאכלהו : כב אל תאכלו
 ממנו נא ובשל מבשל
 במים

אלהין טוי נור רישיה על
 כרעויה ועל גויה : כג ורא
 תשארון מניה עד צפרא
 ורישתאר מניה עד צפרא
 בנורא תוקדון : כד וכדין
 מיכרון יתיה חרציון יהון
 אסירין מסניכון ברגליכון
 וחוטריכון בידכון ותיכרון
 יתיה בבהילו פסחא הוא
 קדם : כה הואתגלי בארעא
 דמצרים בליליא הרין
 ואקטול כל בוכרא
 בארעא דמצרים מאנשא
 ועד בעירא ובכל טעות
 מצראי אעביד דינין אנא
 : כו ויהי דמא לכון לאת
 על בתיא דאתון תמן
 ואחוי ית דמא ואחום
 עליכון ולא יהי בכון
 מותא לחבלא במקטלי
 בארעא דמצרים :

במים פי אס-צלי-אש
 ראשו על-כרעיו וער-
 קרבו : כג ולא-תותירו ממנו
 ער-בקר והנתר ממנו
 ער-בקר באש תשרפו :
 כד וככה תאכלו אתו
 מתניכם חגרים געליכם
 ברגליכם ומקלכם בידכם
 ואכלתם אתו בחפזון פסח
 הוא ליהוה : כה ועברתי
 בארץ-מצרים בלילה
 הזה והפיתי כל-בכור
 בארץ מצרים מאדם ועד-
 בהמה ובכל-אלהי מצרים
 אעשה שפטים אני יהוה :
 כו והיה הדם לכם לאת
 על הבתים אשר אתם
 שם וראיתי את-הדם
 ופסחתו עליכם ולא-יהיה
 בכם נגף למשחית בהבתי
 בארץ מצרים :

יום השישי

אחר קריאת פרשת השבוע טנים מקרא ואחד תרגום והפטרה וזמור ה' מלך
 גאות לבס (או זמור סיר ליום השבת וה' מלך) ילל"ח דברו מעשה והלכה
 מסדר טהרות שהוא נגד היסוד בחינת היום :

משנה פרה פרק ה'

המביא כלי חרס לחטאת טובל ולן על הכבשן רבי יהודה
 אומר אף מן חבית הוא מביא וכשר שהכל נאמנים
 על החטאת ובתרומוה פותח את הכבשן ונוטל רבי שמעון
 אומר

אומר מן הסדר השני רבי יוסי אומר מן הסדר השלישי :
 כ המטביל כלי לחטאת במים שאינם ראויים לקדש צריך
 לנגב במים שהם ראויים לקדש אינו צריך לנגב ואם לאסוף
 לתוכו מים מקדשין בין כך ובין כך צריך לנגב : נ קריתיה
 שהטבילה במים שאין ראויין לקדש מקדשין בה עד שתטמא
 נטמאת אין מקדשין בה רבי יהושע אומר אם מקדש הוא בה
 בתחלה אף בסוף יקדש בה אם אינו מקדש בה בסוף אף
 לא בתחלה בין כך ובין כך לא יאסוף לתוכה מים מקדשים :
 ד שפופרת שחטבה לחטאת רבי אליעזר אומר וטביל מיד
 רבי יהושע אומר וטמא וטביל הכל כשרים לקדש חוץ
 מחרש שוטה וקטן רבי יהודה מכשיר בקטן ופוסל באשרה
 ובאנדרוניוס : ה בכל הכלים מקדשים אפילו בכלי גזלים
 בכלי אבנים ובכלי אדמה ובספינה מקדשין בה אין מקדשין
 לא ברפנות הכלים ולא בשולי המחץ ולא בטנופת החבית
 ולא בחפניו מפני שאין ממלאין ואין מקדשין ואין מזין מי
 חטאת אלא בכלי אין מצידין בצמיד פתיל אלא כלים שאין
 מצילים מיד כלי חרס אלא כלים : ו ביצת היוצרים כשרה רבי
 יוסי פוסל ביצת התרנגולת רבי מאיר ורבי יהודה מכשירין
 וחקמים פוסלין : ז השוקת שבסלע אין ממלאין בה ואין
 מקדשין בה ואין מזין ממנה ואינה צריכה צמיד פתיל ואינה
 פוסלת את המקנה היתה כלי וחברה בסיד ממלאין בה
 ומקדשין בה ומזין ממנה וצריכה צמיד פתיל ופוסלת את
 המקנה יקובה מלמטן ופקקה בסמרטוט המים שבתוכה
 פסולין מפני שאינן עגולים כלי מן הצד ופקקה בסמרטוט
 המים שבתוכה כשרים מפני שהם עגולים כלי עשה לה עטרה
 של טיט והלכו המים לישם פסולין אם היה בריא כדי שינטל
 עמה כשרים : ח שתי שקתות שבאבן אחת קדש אחת מהם
 המים שבשניה אינן מקדשין היו נקובות זו לזו בשפופרת
 הנור או שהיו המים צפין על גביהן אפילו בקליפת השום
 וקדש את אחת מהן המים שבשניה מקדשין שתי אבנים
 שהקיפן זו לזו ועשאן שוקת וכן שתי עריבות וכן השוקת
 שנתלקרה המים שביניהם אינן מקדשין עשאם בסיד או
 בגפסים והן יכולות להנטל באחד המים שביניהן מקדשין :

ק"ו וכן וכו' משמר אותו בטורה שלא יגע בו ע"ס' וטובל' אע"פ שגמר כדוק ולא שמרן דלא החמירו בקרומה: הסדר הכ' שחס פתח ע"ה הכתוב לא יטול חס' הא' דיד הכל מממשין בו: קרויה' דלעת יבשה שואבין בה מים: שפופת' של קנה: מיד' דכלים הנמורים בטורה נרובין טבילה לקדם שמה נשאר בכלי רוק של ע"ה ומטמאיו: וטמא' נשרן ויטביל בעיניו אחר לובא היכרא דכלים הנמורים בטורה לא נצו הערב שמש לקדם: לקדם' להשליך האמר ע"ג המים: המחץ' כלי גדול של חרס: במגופת' כוסיו יחניות: ויבנת' סיוורים' יוצר חרס כשרוכה לטעות כלי עושה אותה תחילה כגורת בוס: שרס' לקדם בו מי טמא: שוקת' אכן חלול ע"ג המעיין לקבל המים: פקקה' סתמה: במטרטוט' חתיכת נגד: עטרה' שוקת תלושה שחברה בסוד: גרוא' אם השפה כל' חוקה שם השפה קטטל עם הסוקת: שסוקין' סמכן ל' מקופן ב' חניות: גפסוס' מין סיד הוא:

הלכה נרה דף י"ז ע"ב

א"ר שמעון בן יוחאי ארבעה דברים הקב"ה שונאן ואני איני אוהבן הנכנס לביתו פתאום ואצ"ל לבית הכירו והאוחז באמה ומשתין מים ומשתין מים ערום לפני מטתו והמשמש מטתו בפני כל חי א"ל רב יהודה לשמואל ואפילו לפני עבכרים א"ל שינגא לא אלא כגון של בית פלוני שמשמשים מטותיהם בפני עבכריהם ושפחותיהם ואנהו מאי דרוש שבו לכם פה עם החמור עם הרומה להמור רבה בר רב הונא מקרקש זגי דכילתא אביי באלי דירבי רבא באלי פרוחי:

רש"י מקרקש זגי' פעמונים הקלויים ככילה שסביב מטתו מקרקשן בעת שתמסו לסור בני ביתו חסס: באלי דירבי' מנרש הזבובים שלא לשמש מטתו נספו כל חי: פרוחי' יקטוים:

זוהר יתרו דף פ"ח ע"ב

אמר רבי אלעזר לאכזו אלין סעודתי הין מתקקן. ח"ל ליליא דשכתא כתיב והרכבתיך על כמתו ארץ ביה כליליא מתכרכא מטרוניתא וכלהו חקל פסוקין ומתכרכא פתוריה רב"כ וכשמחא תקוספת והסוף ליליא חרוב דמטרוניתא הוי. וכעו כ"כ למחדי כחדותא ולמוכל סעודתא דמטרוניתא כיומא דשכתא. כסעודתא כתיבא כתיב אז חתעננ על ס'. על ס' ודחי דהסיח שעתא חתגלוא עתיקא קדישא וכלהו עלמין כחדותא ושליומו וחדותא דעתיקא עכדיכן וסעודתא דיליה הוה ודחי. כסעודתא קליתא דשכתא כתיב והאכלתיך נחלא יעקב אכרך. דא היא סעודתא דועיר אפיין דהוי בשלימותא וכלהו שיקא יומין מהסוף שליומו מתכרכן. וכעו כ"כ למחדי כסעודתיה ולאשלמה אלון סעודתי דליונו סעודתי מהומנותא שלימתא דזרעא קדישא דישראל די מהימנותא עלאה דהא דילהון היא ולא דעמוין עע"ז וכגיני כך אמר ביני וכוין בני ישראל:

יוסף לחק' מוסר' מלוקט

כשם שהחולה זכיר וריוי לכקס רופא מומחה ומבקש ממנו לרפאתו ונודר לו כמה מעות ומכדו כבוד גדול כי ירפא מאד מחוליו. ק"ו שריך לעשות כן על רפואת הנפש שהוא החולי העיקרי והמדמה העלום ויבקש רפואתו

דפואתו מפי סופרים ומפי ספרים לתקן אשר עויות ולתקן אשר קלקל וללקט אשר פיור ויכנע מאד וישמע לקול מורים. ואחר אשר יתכוון בחוליו נפשו מכל העגמים אשר פנס בכפשו. ויודיע מכאוביו לרופא הנפש ינחהו במעגלי דקד וימחר לאחור בסדרי תשובה ככל אשר יצית עליו וה' הטוב החפץ בתשובת השכים ישוררו על דבר כבוד שמו רוכב שמים בעזרו כעלו נרו:

הלכה פסוקה' הר"ם ה' שבת פ"ה

כלים הדומים זה לזה ואינו ניכרין אלא בעיני הרבה אסור להקריבין לאור הכר ולהכחין ביניהן שמה ישכח ויטה לפיכך שמש שאינו קבוע אסור לו לכדוק כוסות וקערות לאור הכר מפני שאינו מכירין בין ככר של שמן זית בין ככר של נפט שהורו רב הכל שמש קבוע מותר לו לכדוק לאור הכר כוסות וקערות מפני שאינו לריך עיון הרבה ואם היה כר של שמן זית הין מורין לו לכדוק ואף על פי שהוא מותר גזרה שמה יסתפק ממנו. ב' כר שאחורי הדלת אסור לפתוח הדלת ולנעול כדרכו מפני שהוא מכסהו אלא יזהר בשעה שפותח וכשעה שנעול ואסור לפתוח את הדלת כנגד המדורה בשבת כדי שתהא הרוח מנשבת בה ואעפ"י שאין שם אלה רוח מליה. ומניחין הכר של שבת על גבי חילן המחובר לקרקע ואינו חושש:

בשלה יום ראשון תורה

יכוין בקריאת ששה פסוקים אלו שהם כנגד 1 דמילוי י"ד דסס ב"ן להשאיר בו הארה מתוספת נשמה של שבת שעברה.

א ויהי בשלה פרעה אתהעם ולאנחם אלהים דרך ארץ פלשתים כי קרוב הוא פיו אמר אלהים

פן ינחם העם בראתם מלחמה וישבו מצרימה: והוה

כד שלח פרעה ית עמא ודא דבריגון יי אורח ארעא

פלישתאי ארי קריבא הוא ארי אמר יי דילמא זועון

עמא במחזיהון קרבא ויתובון למצרים: ב ויסב אלהים ו

אתהעם דרך המדבר יסוף וחמישים עלו בני ישראל

מארץ מצרים: ואסחר יי ית עמא אורח מדברא

לימא דסוף ומזרזין סליקו בני ישראל מארעא דמצרים:

ג ויקח משה את עצמות יוסף עמו כי השבע השביע

את בני ישראל לאמר פקד פקד אלהים אתכם

והעליתם את עצמתי מזה אתכם: ואסיק משה ית

גרמי יוסף עמיה ארי אומאה אומי ית בני ישראל

דמימר מדבר ידבר יי יתכון ותסקון ית גרמי מבא

עמכון

עמכון : ד ויסעו מספת ויחנו באתם בקצה המדבר :
ונטלו מסכות ושרו באתם בסטר מדברא : ה ויהוה
הלך לפניהם יומם בעמוד ענן לנחתם הדרך ולילה
בעמוד אש להאיר להם ללכת יומם ולילה : וי
מדבר קדמיהון ביממא בעמודא דעננא לדברותהון
באורחא ובליליא בעמודא דאישתא לאנהרא להון
למיזל ביממא ובליליא : ו לא ימיש עמוד הענן יומם
ועמוד האש לילה לפני העם : לא יעדי עמודא
דעננא ביממא ועמודא דאישתא בליליא קדם עמא :

נביאים סופטים סימן ג' ד'

א ותכנע מואב ביום ההוא תחת יד ישראל ותשקט
הארץ שמונים שנה ואיתברומואבאי ביומא
ההוא תחות יד אנש ישראל ושדוכת ארעא דישראל
תמנן שנין : ב ואחריו היה שמגר בדענת ויה את
פלישתים ששמואות איש במלמד הבקר וישע גס
הוא את ישראל : ובתרוהי הות שמגר בר ענת
וקטל ית פלישתאי שית מאה גברין בפרש תוריא
ופרק אף הוא ית ישראל : ג ויספו בני ישראל לעשות
הרע בעיני יהוה ואהוד מת : ואוספו בני ישראל
למעבד ביש קדם יי ואהוד מית : ד וימכרם יהוה ביד
יבין מלך פנען אשר מלך בחצור ושר צבאו סיסרא
והוא יושב בחרשת הגנים : ומסרינון יי ביד יבין
מלכא דכנען די מלך בחצור ורב חיליה סיסרא והוא
יתיב בתקוף כרכי עממא : ה ויצעקו בני ישראל אל
יהוה כי תשע מאות רכב ברזל לו והוא לחץ את
בני ישראל בחוקה עשרים שנה : וצעקו בני ישראל
קדם יי ארי תשע מאה רתיכין דברזלא ליה והוא
דחק ית בני ישראל בתוקפא עסרין שנין : ו ודבורה

אשה

אשה נביאה אשת לפידות היא שפטה את ישראל
בעת ההיא : ודבורה אתתא נביאתא איתת לפידות
היא דינא ית ישראל בעידנא ההיא :

כתובים מסלי סימן י"ד

א ישתו רעים לפני טובים ורשעים על שיערי צדיק :
נפלו בישי קדם טבי ורשיעי נתרון בתרעיא
דצדיקי : ב גסלרעהו ישנא רש ואהבי עשיר רבים :
אף לחבריה סאני מסכנא ורחמי דעתירא סגיעין :
ג בז לרעהו חוטא ומחונן עניו אשריו : חטיא שאט
לחבריה ומן דיהיב למסכנא טובוהי : ד הלוא יתעו
חרשי רע וחסד ואמת חרשי טוב : הלא תעיין
דחשלין בשתא וחסדא וקשוט חשלין טבי : ה בכל
עצב יהיה מותר ודבר שפתים אף למחסור : בכל
מן דאצפא לך יהוי לך יותרא וספוטא יתירתא
לחוסרנא : ו עטרת חכמים עשרם אולת כסילים
אולת : כלילא דחכימי עותרהון ושבהורהון דסכלי
שטיותהון :

משנה פאה פרק ו'

כל זית שיש לו שם בשדה אפילו כזית הנטופה בשעתו ושכחו
אינו שכחה במה דברים אמורים בשמו ובמעשיו
ובמקומו בשמו שהיה שפכוני או בישני במעשיו שהוא עושה
הרבה במקומו שהוא עומד בצד הגת או בצד הפרצה ושאר
כל הותים שנים שכחה ושלשה אינן שכחה רבי יוסי אומר אין
שכחה לותים : כ זית שנמצא עומד בין שלש שורות של שני
מלבנים ושכחו אינו שכחה זרת שיש בו סאתים ושכחו אינו
שכחה במה דברים אמורים בזמן שלא התחיל בו אבל אם
התחיל בו אפילו כזית הנטופה בשעתו ושכחו יש לו שכחה
כל זמן שיש לו תחתיו יש לו בראשו רבי מאיר אומר משתהלך
המחבא : ג איהו פרט הנזשר בשעת הבצירה היה בוצר
עקץ את האשכול הוסבך בעלים נפל (מדו) לארץ ונפרט

הרי

הרי הוא של בעל הבית המניח את הכלכלה תחת הגפן
 בשעה שהוא כוצר הרי זה גוזל את העניים על זה נאמר אל
 תסג נבול עולים ר איזוהי עוללת כל שאין לה לא כתף ולא
 גתף אם יש לה כתף או גתף של בעל הבית אם ספק לעניים
 עוללת שפארכובה אם נקרצת עם האשכול הרי היא של בעל
 הבית ואם לאו הרי היא של עניים נגרר יחיד רבי יהודה
 אומר אשכול ותקמים אומרים עוללת ה המדל בגפנים
 כשם שהוא מדל בתוך שלו כן הוא מדל בשל עניים
 דברי רבי יהודה רבי מאיר אומר בשלו הוא רשאי
 ואינו רשאי בשל עניים ו כרם רבעי בית שמאי אומרים
 אין לו חומש ואין לו ביעור ובית הלל אומרים יש לו בית
 שמאי אומרים יש לו פרט ויש לו עוללות והעניים פודין לעצמם
 ובית הלל אומרים כלו לנת ז כרם שכלו עוללות רבי אליעזר
 אומר לבעל הבית רבי עקיבא אומר לעניים אמר רבי אליעזר
 כי תבצור ברמך לא תעולל אם אין בציר מעין עוללות אמר
 לו רבי עקיבא וברמך לא תעולל אפילו כלו עוללות אם כן
 למה נאמר כי תבצור לא תעולל אין לעניים בעוללות קודם
 הבציר ה המקדיש ברטו ער שלא נודעו בו העוללות אין
 העוללות לעניים משנודעו בו העוללות העוללות לעניים
 רבי יוסי אומר והגו שבר גהולן להקדש אי זו היא שבתה בערים
 כל שאינו יכול לפשוט את ידו ולטלה וברגליות משועבור הימנה

ק"ו הכוונה סנוף טון שפכתי שפכתי טון סנה כוונה א"ד כוונה
 ממש כלומר כוונה משאר חלכות שאין זקנו עשין טון וא"ד שמונה טון חלכות מרוב
 טון הוצא מן ביתר הכוונה הכולל עקן תמן הסוכך נקשר ונאחו בעליו
 עוללת האזורה בתורה כתף שריגוס דקום נטף נרגוס הכוונה בסוף הסריגוס
 סכארכובה יחור ומורה שקולין בה אשכולות נקראת כחכמה יחורין אשכול שאין בו
 פסגין ורגרין מחוכרין כסדרה המדל כשהפסים תכוסין ז"ל עוקר התכוסין רבעי
 הכוונה חלף מאכל כשם ד' קרא רבעי בערים כרם החודל ע"ג כלונסאות וברגליות
 נפרס העומדים ע"ג קרקע

הלכה ברכות דף ז' ע"ב

אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחאי מאי דכתיב ואני תפלתו לך
 ה' עת רצון אימתי עת רצון כשעה שהצבור מתפללין רבי
 יוסי ברכי חנינא אמר מהכא בה אמר ה' בעת רצון עניתך רבי אחא ברכי
 חנינא אמר מהכא הן אל ככיר לא ימאס וכתיב פרה בשלום נפשי מקרב
 לי כי ברכים היו עמרי תניא נמי הכי ר' נתן אומר מנין שאין הקדוש ברוך
 הוא מואס בתפלתן של רבים שנאמר הן אל ככיר לא ימאס וכתיב פרה
 בשלום נפשי מקרב לי וגומר אמר הקדוש ברוך הוא כל העוסק בתורה
 ובנמילות

ובנמילות הסדרים ומתפלל עם הצבור מעלה אני עליו כאלו פראני לי ולכני
 מבין אומות העולם אמר ר"ל כל מי שיש לו בית הכנסת כעירו ואינו נכנס
 שם להתפלל נקרא שכן רע שנא' בה אמר ה' על כל שכני הרעים הנוגעים
 בנחלה אשר הנחלתו את עמי את ישראל ולא עוד אלא שנורם גלות לו
 ולכניו שנאמר הנני נותשם מעל ארמתם ואת בית יחודה אתוש מ-וכם
 אמרו ליה לרבי יוחנן איכא סבי בכבל תמה ואמר למען רבו ימיכם וימי
 בניכם על הארמה כתיב אבל בחוצה לארץ לא כיון דאמרו ליה מקדמי
 ומחשבו לבי כנישתא אמר היינו דאהני להו כדאמר רבי יהושע בן לוי
 לבניה קדימו וחשבו ועיילו לבי כנישתא כי היכי דתורכו היו אמר רבי אחא
 ברכי חנינא מאי קראה אשרי אדם שומע לי לשקוד על דלתותיו יום יום
 לשמור מוזוות פתחי וכתיב בתריה כי מוצאי מצא חיים

רש"י עת רצון אלמא יש עשה סהיא סל רצון ככיר לא ימאס תפלת הרבים לא ימאס
 מקרב לי ממלחמות הכחות עלי כי ברכים היו עמדי שהתפללו עמי פרה
 בשלום זה טעם נדברי שלום דייקו תורה דקדוקי וכל פתיקותים שלום וכן נמילות חסדים כמו
 שלום הוא מתקן שגומל חסד בגופו לחבריו הוא מכיר שהוא אוהבו וכל לודי אחיה ושלום
 סני נוקטס ועל אדמתס סיפיה דקרא הוא מקדמי שחרות מחשבי ערנית כלומר
 מארכין בבית הכנסת

זוהר בשלה דף מ"ז ע"א

ויהוה הולך לפניו יומם ר' יוסי פתח למנחם על חילת
 השקר מזמור לרוד כמה חכיבה אוריתא קמי רב"ה
 דכל מאן דאשתדל באוריתא רחיס הוא לעולה רחיס הוא לקתא
 קב"ה חנית ליה למלוויו לא שביק ליה כהאי עלמא ולא שביק
 ליה כעלמא דחתי ואוריתא בעי למלעי בה כיממא וכליליא
 דכתיב והנית בו יומם ולילה וכתיב אם לא כדיתו יומם ולילה
 ונו' תיכא כיממא כליליא חמאי כנין דיחא שכיח לנכיה שמא
 קדישא שלום כמה דלית יומם בלא ליליא ולא חיהו שלום אלא
 דא עס דא כך בעי אוריתא לאשתכחא עמיה דבר נש יומא
 ויליא למהו שלימותא לגבי דבר נש יומם ולילה והא אסתמר
 דעקרא דליליא מפלגותא וחילך ואף על גב דפלגו קדמיתא
 בכללא דליליא הוא אבל כפלגות ליליא קב"ה עאל כנכתא דערן
 לאשתעשעא עם דדוקיא וכרוין בעי ליה לבר נש למיקס ולמלעי
 באוריתא והא אסתמר דקב"ה וכל דדוקיא דכנכתא דערן כלאו
 ליתין לקליה סה"ד הושבת כננים חכרים מקשיכוס לקולך
 השמיעני והא חוקמיה היושבת כננים דא כנסת ישראל רחיה
 משכחת ליה לקב"ה כשכחא דאוריתא כליליא ובהא סולקיה
 מאן דאשתתף בהרה לשכחא ליה לקב"ה כשכחא דאוריתא וכד
 חתי לפרה כנסת ישראל אחיה ומשתעשעא ביה כקב"ה וחויטי
 לה לנכה שרכיטא דחסד ולה עלה כלאורהא אלא עלה ועל
 חיוני רמשתתפין בהרה והא אסתמר דכתיב יומם יומם חסדו
 שמות י"ד 14

וכלילה ונו' ועל דא חילת השחר אקרי :

יוסף רחק * מוסר * מלוקט

כל הגלות הם לברר ניולות הקדושה מזרים ירד בראשונה לברר ניוזי קרי של אדה ר' ויען כי ירדו לשערים עם ה' מ'ט שערי טומאה הנם שעל ידי תוקף השעבוד בחמר ובלבנים היו מוולאים ניוזי הקדושה * מלך אחר המה כשלו ונפלו על ידי ע'ז כשונג וכיוצא וירדו למ'ט שערי טומאה וח'ו אם היו טהרים עוד רגע היו נטמעים בשער הן ולכן נחאלו וע'י העגל נתחייבו בגלויות והכל לברר ניולות הקדושה ולא נחאלו הכותיכו ממזרים כי אם בזכות שהיו גדורים בערוה * ואיך עתה שאנחנו קרוב לתשועה איך מחשש מכנים ניולות הקדושה בסט'א ופוגם כמה פגמים בכמה מיני הטאות הלא זה גורם אורך הגלות * ואיזו לו שגורם גלות השכינה * איזו לו שגורם צער כל העולמות * איזו לו שגורם צער לכל ישראל להיות גולים מעל שלחן אבינו ששמים * אהה על נפשו שגורם ביטול התורה ועבודה וחילול שמו יתברך בין הגוים * לכן יבוש ויכלם מאד ויחזור בתשובה שלימה וה' לא ימנע טוב כי הוא רוצה בתשובת הרשעים :

הלכה פסוקה * הר"ם ה' איסורי ביאה פ' ב"ב

אסור להתייחד עם ערוה מן העריות בין זקנה בין ילדה מדבר זה גורם לגלות ערוה * חוץ מהאם עם בנה והאב עם בתו והבעל עם אשתו בנה * וחתן שפרשה אשתו גלה קודם שיבעול אסור להתייחד עמה אלא היא ישנה בין הנשים והוא יסן בין האנשים ואם בא עליה ביאה ראשונה ואחר כך נטמאת מותר להתייחד עמה * ב' לא נחשדו ישראל על משכב זכור ועל הבטחה לפיכך אין אסור להתייחד עממן * ואם נחשקו אפילו מייחוד זכור ובטחה הרי זה עושבט וגדולי החכמים היו מרחיקין הבטחה כדי שלא יתייחדו עמה * ואיסור ייחוד העריות מפי הקבלה :

יום שני תורה

יכוון בקריאת ארבעה פסוקים אלו שהם כנגד ד' דמיוני יו"ד דסס ב'ן להשאיר בו תוספת הרוח משבת * שעברה *

א וידבר יהוה אל-משה לאמר : ומליל י' עם משה למימר : ב דבר אל-בני ישראל וישבו ויחנו לפני פי החירת בין מגדל ובין הים לפני בעל צפון נכחו תחנו על-הים : מליל עם בני ישראל ויתובון וישרון קדם פום חירתא בין מגדול ובין ימא קדם בעיל צפון לקבריה תשרון על ימא : ג ואמר פרעה לבני ישראל נבכים הם בארץ סגר עליהם המדבר : וימר פרעה על בני ישראל מערבלין אינון בארעא אחד עליהון

עליהון מדברא : ד וחוקתי את-לב-פרעה ורדף אחריהם ואפבדה בפרעה ובכל-חילו וידעו מצרים כיאני יהוה ויעשרכן : ואתקיף ית לבא דפרעה וירדוף בתריהון ואתיקר בפרעה ובכל משריתיה וידעון מצראי ארי אנא י' ועבדו כן :

נביאים טיפטים סימן ר'

א והיא יושבת תחת-המר דבורה בין הרמה ובין בית-אל בהר אפרים ויעלו אליה בני ישראל למשפט : והיא יתבא בקרמא בעטרות דבורה מתפרנסא מן דילה ודה דיקלין ביריחו פרדסין ברמתא זתין עבדין משה בבקעתא בית שקיא בבית אל עפר חיור בטור מלכא וסקיין לותה בני ישראל לדינא : ב ותשלח ותקרא לברק בן-אבינעם מקדש נפתלי ותאמר אליו הלא-צוה יהוה אלהי-ישראל לך ומשבת בהר תבור וקקחת עמך עשרת אלפים איש מבני נפתלי ומבני זבולון : ושלחת וקרת לברק בר אבינעם מקדש דבית נפתלי ואמרת ליה הלא פקיד י' אלהא דישראל איזיל ותתנגיד בטורא דתבור ותדבר עמך עשרא אלפין נברא מבני נפתלי ומבני זבולון : ג ומשכתי אליך אל-נחל קישון את-סיסרא שר-צבא יבין ואת-רכבו ואת-המונו ונתתיהו בידך : ואתפיב על ירך דנחלא דקישון ית סיסרא רב חילא דיבין וית רתיכוהי וית משריתיה ואמסריניה בידך : ד ואמר אליה ברק אס-תרכי עמי והלכתי ואס-לא תלכי עמי לא ארך : ואמר דה ברק אם תיזילין עמי ואיזיל ואם לא תיזילין עמי לא איזיר :

כתובים משלי סימן י"ד

א מציל נפשות עד אמת ויפיה כובים מרמה : מפצא נפשיא

נפשי סהרא דקושטא ודמליל כדבורא
רמיא הוא : כ ביראת יהוה מבטח עז ולבנו יהיה
מחסה : בדחלתיה דאלהא סברא דעשנא ולבנו נהוי
תוכלן : ג יראת יהוה מקור חיים לסור ממקשי מות :
דחלתא דאלהא מבוועא דחי לדמסטי מן פחא דמותא :
ד ברב עם הדרת מלך ובאפס לאם מחתת רוזן :
בסוגעא דעמא הדריה דמלכא והיך דבציר עמא
מתתבר פרנסיה :

משנה שבת פרק ט"ז

כל כתבי הקדש מצילין אותן מפני הדליקה בין שקורין
בהן ובין שאין קורין בהן ואף על פי שכתובים במל
לשון טעונים נניה ומפני מה אין קורין בהם מפני בטול בית
המדרש מצילין תיק הספר עם הספר ותיק התפלין עם
התפלין ואף על פי שיש בתוכן מעות ולהיכן מצילין אותן
למכור שאינו מפלש בן בתירא אומר אף למפלש : כ מצילין
מוזן שלש סעודות הראוי לאדם לאדם הראוי לבהמה לבהמה
ביצר נפלה דליקה כלילי שבת מצילין מוזן שלש סעודות
בשחרית מצילין מוזן שתי סעודות במנחה מוזן סעודה אחת
רבי יוסי אומר לעולם מצילין מוזן שלש סעודות : ג מצילין סל
מלא כבודות ואף על פי שיש בו מאה סעודות ועגול של
דבילה ותיבת של יין ואומר לאחרים כואו והצילו לכם ואם
היו פקחין עושין עמו תשבין אחר תשבת דהיכן מצילין אותן
לחצר המעורבתי בן בתירא אומר אף לשאינה מעורבתי :
ד ולשם מוציא כל כלי תשמישו ולובש כל מה שיקול ללבוש
ועוסף כל מה שיקול לעוסף רבי יוסי אומר שמונה עשר כלים
וחזור ולובש ומוציא ואומר לאחרים כואו והצילו עמי : ה רבי
שמעון בן ננס אומר פורסין עור של נדי על גבי שידה תיבה
ומגדל שאחזו בהן את האור מפני שהוא מתקך ועושין מחיצה
בכל הכלים בין מלאים בין ריקנים בשביל שלא תעבור
הדליקה רבי יוסי אומר בכלי חרש חרשים מלאין מים לפי
שאין יכולין לקבל את האור והן מתפקעין ומכבין את הדליקה :

נכרי

וכרי שבא לכבות אין אומרים לו כבה ואל תכבה מפני
שאין שכיבתו עליהן אבל קטן שבא לכבות אין שומעין לו
מפני ששכיבתו עליהן : ז כופין קערה על גבי הנר בשביל שלא
תאחז בקורה ועל צואה של קטן ועל עקרב שלא תשוך
אמר רבי יהודה מעשה בא לפני רבן יוחנן בן זבאי בערב
ואמר חוששני לו מחשאת : ח נכרי שהדליק את הנר משתמש
לאורו ישראל ואם בשביל ישראל אסור מלא מים להשקות
בהמתו משקה אחריו ישראל ואם בשביל ישראל אסור
עשה גוי כבש לירד בו יורד אחריו ישראל ואם בשביל
ישראל אסור מעשה ברבן גמליאל וקנים שהיו באין בספינה
ועשה גוי כבש לירד בו וירדו בו רבן גמליאל וקנים :

ק"ו הדליק : ט טעלה בחצר : טז סוכו מסולס : טז לו ג מחיצות ולחו כרוח ד' : טז ט
ארון : ועגל : ארמו רז כלעו וכו' טל עץ : מתוך ואין כאור נאחות בו : מלאים
מים : אומרים : דאמריה לע"א שבות : ואל תכסה : שאין שנוקטו עליו : כעריב : טס מקום :
חוטטני : חוטס אמי לו : מתטאת : משוס מידה : ככס : לוח או עץ טעוסים לורד מהספינה
ליבסה :

הלכה שבת דף קכ"ב ע"א

עשה גוי כבש וכו' וצריכא דאי אשמעינן נר משום דנר לאחר נר למאה
אבל מים ליגור דילמא אתי לאפוש בשביל ישראל וכבש למא לו
מעשה דרבן גמליאל וקנים קא משמע לן : תנו רבנן נכרי שליט עשבים
מאכיל אחריו ישראל ואם בשביל ישראל אסור מלא מים להשקות בהמתו
משקה אחריו ישראל ואם בשביל ישראל אסור כמה דכריים אמורים שאין
מכירו אבל מכירו אסור אינו והאמר רב הונא אמר רב הנינא מעמור אדם
בהמתו על גבי עשבים בשבת אבל לא על גבי מוקצה בשבת דקאים לה
באפא ואזלא איהו ואכלה אמר מר כמה דכריים אמורים שאין מכירו אבל
מכירו אסור הא רבן גמליאל מכירו הוה אמר אביי שלא בפניו הוה רבא
אמר אפילו תימא בפניו נר לאחר נר למאה מתיבא אמר להן רבן גמליאל
הואיל ושלא בפניו עשאו נרד בו אימא הואיל ועשאו נרד בו : תא שמע
עיר שישראל ונכרים דרים בתוכה והיתה בה מרחץ המרחצת בשבת אם
רוב נכרים מותר לרחוץ בה מיד אם רוב ישראל ימתין בכרו שיחמו המין
התם כי מחממי אדעתא דרובא מחממי תא שמע נר הדלוק במסיבה אם
רוב נכרים מותר להשתמש לאורה אם רוב ישראל אסור מחצה על מחצה
אסור התם נמי כי מרלקי אדעתא דרובא מרלקי שמואל אקלע לבי אבין
תורן אתא ההוא נכרי ארליק שרגא אהרדינהו שמואל לאפיה כיון רחוא
דאייתי שטר וקא קרי אמר אדעתא דנפשיה הוא דארליק אהרדינהו איהו
לאפיה גבי שרגא :

ד"ש"י כר לאחד כר למאה : כיון דגווי למרכו הדליקו לוכא למור דכסבל ישראל חיים : ככס
למה לו : הא דומיא דכר הוא ככס לאחד ככס למאה : מאכל אחריו ישראל : את
בסמאי ואחריו דווקא נקט ככסלו דכרי לכורך עמנו עבד : אבל מכירו אסור : קא סלקא דעתך
דעניד ממי אדעתא דריים : מעמוד ארס בסמאי על גבי עשבים : מחוברים : כשבת : לרעות
ולבא למגור סמא יקלס ויאכיל : ואינו מעמיד על גבי מוקצה : סמא יטול בידו ויאכיל וכו' כמי
מוקפין

מוקדן וכחו לגבי טלטול דאחמול היו מחוברין : דקאים לה באשא * שלא תפסה למקום אחר :
ואזלה ואכלה * אבל הוא אינו עומד על העשבים קרוב להם דמחוש לשמא וטול ויאכל : מכורו
היה * שהיה בספיכה היה בא עמו : שלא בפניו היה * כשעשאו לא היה רבן גמליאל עם דמכיון
ליה : בר לאחד ר' למאה * וכש לאחד כש למאה אבל גבי עשבים כשהוא מכירו מרבה בשבילו :
הואיל ושלם בפניו וכו' * קטוף לרבה דשמעון מומיה דבפניו אסור ואע"פ שאין כאן מרבה בשבילו :
אימא הואיל ועשאו כרד בו * וטעמו לאו משום שלא בפניו הוא אלא הכי הוה מעשה : מוקד לרחוק
כה מוד * למאלי טבת : בכדי שיחמו חמין * שלא יהיה צמא ספקדמיו להחם בשבת וכן ככל
מעשה שבת נקבו חמנים שיעור להמתין לערב בכדי שיעשו והא הכא דחמנים לאחד חמנים למאה
דבנת אחת מחממין וקמי אס רוב ישראל דהוי דומיא דממירו דמסוק אדעתיה לעשות אף בשבילו
אסור ואע"פ דלא בפניו וקשיא בין לאבין בין לרבה : אדעתא דרובא מחממין * ועיקר חיובל השבת
בשבילם אבל בכרי וישראל דכרי אדעתא דנפשיה הוא דעביד שרי לאבין שלא בפניו ולרבה אבילו
בפניו : כר הדלוק במסוכה * של בני אדם : אם רוב ישראל אסור * והא הכא דהוי דומיא דממירו
הואיל ורובא כוכה אסוק דעתיה להדלוק אף בשבילם וקמי אסור : אדעתא דרובא * הלכך ישראל
עוקר ומחבה על מחבה ממי ליכא למיקם עלה דמלתא דאיכא למימר עוקר דעתיה דמדלוק בשביל
ישראל ואיכא למימר עוקר דעתיה דמדלוק בשביל ככרי וישראל והמדליק עצמו משתמש
לאורה ודאי עוקר אדעתא דדידיה עבד וכוון דבר לאחד בר למאה שרי : תורן * מקום : דאייתי
טטר * ההוא דמדלוק :

זוהר בשלה דף ס"א ע"א

דבר אחר אשרי משכיל ל' דל' כמה תקיפה אגרה דמסכנא

קמי קב"ה * אמר רבי חייא תוהנה על האי קרא
דכתיב כו שומע אל אביונים ה' וכי אל אביונים שומע ולא
לאקרא אמר ר' שמעון כגון דאינון קריבין יתיר למלכא דכתיב
לב נשבר וכדכח אלהים לא תכוה * ולית לך בעלמא דאינון תכיר
לכא כמסכנא * תו אמר רבי שמעון תא תוי כל אינון בני עלמא
אחווין קמי קב"ה כנופה ונפשא ומסכנא לא התחוי אלא
כנפשא בלחודו וקב"ה קריב לנפשא יתיר מנופה * מסכנא חד
הוה בשכיכותיה דר' יוסא ולא הוה מאן דאשגח ביה והוא הוה
אכסיף ולא תקיף בכי נשא יומא חד חלש עאל עליה רבי יוסא
שמע חד קלא דאמר טילקא טילקא הא כנפשא פרחא נכחי ולא
מעו וומווי ווי לבני מתיה דלא אשתכח בהו דיתוב כפשיה לגביה *
קס רבי יוסא שרי כפומיה מיה דגרנרין אפותא דקובעא (ה"א)
דקופתא) אכתובע זועא באנפוי ותב רוחיה לגביה * לכתר אחא
ושאיל ליה אמר חייך ר' כנפשא כפקת מנחוי ומטו לה קמי כורסייה
דמלכא ובעת לאשתארה תמן לא דכעא קב"ה לזכאה לך ואכריוו
עלך זמין הוא רבי יוסא לסלקא רוחיה ולאקשרא כחד אדרא
קדישא דזמנין חכרייה לאתערה בארעה והא אחינו תלת
כרסיוו דקיימן לך ולחכרך * מהסוף יומא הוו משניחין ביה בני
מתיה * תו מסכנא אחרא אעבר קמיה דרבי יוסא והוה כידיה
פלג מעה דכסף * אמר ליה לרבי יוסא אשלים לי ולבני ולבכתי
כנפשאן

כנפשאן * אמר ליה והיך אשלים כנפשיכו דהא לא אשתכח נכחי
בר פלג מעה * אמר ליה כדא אשלימנא כפלג אחרא דאית
נכחי אפקיה ויהיביה ליה * אחויאו ליה כחלמיה דהוה אעבר
כשפתא דימא רבא וכעאן למשרויה כנוויה * חמא לר' שמעון
דהוה אושיט וריו לקבליה ואחי ההוא מסכנא ואפקיה ויהיביה
כידוי דר' שמעון ואשתויב כד אתער כפל כפומיה קאי קרא
אשרי משכיל אל רל כיום רעה ימלטהו ה' :

יוסף לחק * מוסר * מלוקש

מנהג ישראל תורה להעורר לתקן פנים הכרית בשנועות אלו של שובבים
אשר כתוב בהן שעבוד ישראל וגאולתם והזמן מסוגל לעור ולהעיל
להתענות בימים אלו להוציא לאור ניוצות קריו כשם שעל ידי עינוי במצרים
יבאו לאור ניוצות הקדושה * ועד שלא יבואו ימי הוקנה שאז מפני שיבה חש
כחו ולא יוכל להתענות ולסגף עצמו * ימהר לשוב כדכתיב וזכור את בוראריך
בימי בחורותיך * והעיקר הוא לעשות גדרים וסיגים מכאן ולהבא שלא לבא
לידי חטא ולא תהיה תשובה חשובה ומרובה דאי לאו הכי לא עשה כלום ודומה
לנוטע כטיעות נאות ובידו גרון לעקור כטוע כן הדבר הזה מה יועיל
בתשובתו אם לא ישמר עצמו ושמר רגלו מלכד פעם אחרת * ועל ה' יסליך
יבנו יאר עיניו להיות תשובתו תשובה גמורה ורתייה לפניו יתבך :

הלכה פסוקה * הר"ם ה' איסורי ביאה פ' ב"ב

כשאירע מעשה אמנו ותמר גזר דוד ובית דינו על יחוד פניה ואעפ"י
שאירע ערוה בכלל יחוד עריות היא * ושמיא והלל גזרו על
יחוד עכ"פ וס' גמלא כל המתייחד עם אשה שאסור להתייחד עמה בין ישראלית
בין עכ"פ ומין את שניהם מכת מרדות האיש והאשה ומכריון עליהן חזן
מאשת איש שאעפ"י שאסור להתייחד עמה אם נתייחד אין לוקחין שלא להוציא
לעו עליה שזינתה ונמלאו מוציאין לעו על הנכים שהן ממורים * ב כל אשה
שאסור להתייחד עמה אם היתה אשתו עמו ה"ז מותרת להתייחד מפני
שאשתו משמרתו אבל לא תתיחד ישראלית עם העכו"ם ואעפ"י שאשתו עמו
שאין אשתו של עכו"ם משמרתו ואין להם בושא :

יום שלישי תורה

יכוון בקריאת חנושה פסוקים אלו שהם כנגד ה' דמילוי הוה ראשונה דש
ב"ן להשאיר בו תוספת נפש משבת * שעברה *

א ויגד למלך מצרים פי ברח העם ויהפך לבב פרעה
ועבריו אל העם ויאמרו מה זאת עשינו כי

שלחנו את ישראל מעבדנו : ואתחוא למלכא דמצרים
ארי אול עמא ואתהפך לבא דפרעה ועבדוהי
לעמא ואמרו מה דא עבדנא ארי שלחנא ית
ישראל

ישראל מלמפלחנא : כ ויאסר את רכבו ואת עמו לקח עמו : וטקיס ית רתיכיה וית עמיה דבר עמיה : גויקח שש מאורת רכב בחור וכל רכב מצרים ושלשם על כלו : ודבר שית מאה רתיכין בחירין וכל רתיכי מצרים וגברין ממנן על כולהון : ד ויחוק יהוה את לב פרעה מלך מצרים וירדף אחרי בני ישראל ובני ישראל יצאים ביד רמה : ואתקף יי ית לבא דפרעה מלבא דמצרים ורדף בתר בני ישראל ובני ישראל נפקין בריש גלי : ה וירדפו מצרים אחריהם וישגו אותם חנים עליהם כרסוס רכב פרעה ופרשיו וחילו על פי החירת לפני בעל צפון : ורדפו מצראי בתריהון ואדביקו יתהון כד שרן על ימא כל סוסותא רתיכי פרעה ופרשוהי ומשריתיה על פום חירתא דקדם בעיל צפון :

נביאים טופטוס סימן ד'

א ותאמר הלך אלך עמך אפס פי לא תהיה תפארתיך עליהדרך אשר אתה הולך פי ביד אשה ימכר יהוה את יסרא ותקם דבורה ותלך עם ברק קדשה : ואמרת מיזל איזיל עמך לחוד ארי לא תהי תושבחתך על אורחא דאת אזיל ארי ביד אתתא ימסור יי ית יסרא וקמת דבורה ואולת עם ברק לקדש : ב ויזעק ברק את זבולן ואת נפתלי קדשה ויעל בגליו עשרת אלפי איש ותעל עמו דבורה : וכנש ברק ית שבטא דזבולון וית שבטא דנפתלי לקדש וסליקו עמיה עסרא אלפין גברא וסליקת עמיה דבורה : ג וחבר הקיני נפרד מקין מבני חבב חתן משה ויש אהלו ער אלון בצעננים אשר את קדש : וחבר שלמאה את פרש משלמאי מבני חובב חמוהי דמשה ופרסיה למשכניה

עד

עד מישר אנניא דעם קדש : ד ויגדו לסיסרא פי עלה ברק בראבינעם הר תבור : וחויאו לסיסרא ארי סליק ברק בר אבינעם לשור תבור : ה ויזעק סיסרא את כרדכבו תשע מאורת רכב ברזל ואת כל העם אשר אתו מחרשת הגוים ארנחל קישון : וכנש סיסרא ית כל רתיכיה תשע מאה רתיכין דברזלא וית כל עמא דעמיה מתקוף כרפי עממיא לנחלא דקישון :

כתובים מסלי סימן י"ד

א ארך אפים רב תבונה וקצרות רוח מרים אולת : מן דנגידא רוחיה סגיעא ביונא ומן דכריה רוחיה מסגי שטיותא : ב חיי בשרים לב מרפא ורקב עצמות קנאה : דמפליג חמתא דלביה אסיא הוא דביסריה וחיך מלטיא בקיסא הכין קנאתא בגרמי : ג עשק דל חרף עשהו ומכבדו חנן אביון : דעשק למסבנא חיסודא עביר לבריה ודמרחם עליבא יקריה : ד ברעתו ידחה רשע וחסה במותו צדיק : בבישותיה מסתחף רשיעא ודתכל דמאית צדיקא הוא : ה בלב גבון תננת חכמה ובקרב כסילים תודע : בלבא דמתבין תשרי חכמתא ובגויהון דסכלי שטיותא תתידע :

משנה יכמות פרק ט"ז

האשה שהלך בעלה וצרתה למדינת תים : ובאו ואמרו לה מת בעליך : לא תנשא ולא תתבסם עד שתדע שמא מעברת היא צרתה : קיתה לה חמות אינה חוששת : צתה מליצא חוששת : רבי יהושע אומר אינה חוששת : ב שתי יבמות זו אומרת מת בעלי : וזו אומרת מת בעלי : זו אסורה מפני בעלה של זו : וזו אסורה מפני בעלה של זו : לזו עדים ולזו אין עדים : את שיש לה עדים אסורה : ואת שאין לה עדים מותרת : לזו בנים ולזו אין בנים : את שיש לה בנים מותרת : ואת שאין לה בנים

בנים אסורה נתבטלו ומתו היבמין אסורות להנשא רבי אלעזר אומר הואיל והותרו ליבמין הותרו לכל אדם : ג אין מעידין אלא על פרצוף פנים עם החוטם אף על פי שיש סימנין בגופו ובכליו אין מעידין אלא עד שתצא נפשו ואפילו ראוהו מגידר או צלוב ותיח אוכלת בו אין מעידין אלא עד שלשה ימים רבי יהודה בן בבא אומר לא כל האדם ולא כל המקומות ולא כל השעות שזין : ד גפר למים בין שיש להן סוף בין שאין להן סוף אשתו אסורה אומר רבי מאיר מעשה באחד שנפל לבור הגדול ועלה לאחר שלשה ימים אומר רבי יוסי מעשה בסומא שברר לטבול במערה וברר מושכו אחריו ושהו כרי שתצא נפשו והשיאו נשותיהם ושוב מעשה בעסא באחד ששלשוחו לים ולא עלה בידם אלא רגלו אמרו חכמים מן הארכובה ולמעלה תנשא מן הארכובה ולמטה לא תנשא : ה אפילו שמע מן הגשים אומרות מת איש פלוני היו רבי יהודה אומר אפילו שמע מן התינוקות אומרים הרי אני הולכים לספור ולקבור את איש פלוני (דיו) בין שהוא מתבטל ובין שאינו מתבטל ובגוי אם היה מתבטל אין עדותו ערות : ו מעידין לאור הגר ולאור הלבנה ומשיאין על פי בת קול מעשה באחד שעמד על ראש ההר ואמר איש פלוני בן פלוני מקום פלוני מת הלכו ולא מצאו שם אדם והשיאו את אשתו ושוב מעשה בצלמון באחד שאמר אני איש פלוני בן איש פלוני (ממקום פלוני) נשכני נחש והרי אני מת והלכו ולא הכירוהו והשיאו את אשתו : ז אומר רבי עקיבא בשיתרתי לנהרדעא לעבר השנה מצאני נחמיה איש בית דלי ואמר לי שמעתי שאין משיאין את האשה בארץ ישראל על פי עד אחד אלא רבי יהודה בן בבא ונמייתו לו בן הדברים אומר לי אמור להם משמי אתם יודעים שהמדינה הזאת משובשת בניסות מקבלני מרבין גמליאל הזקן שמשאין את האשה על פי עד אחד ובשבאתי והרציתי הדברים לפני רבן גמליאל שמח לרבני ואמר מצאנו חבר לרבי יהודה בן בבא מתוך הדברים נזכר רבן גמליאל שנהרגו הרונים בתל ארזא והשיא רבן גמליאל (הזקן) נשותיהם על פי עד אחד (והוחקרו להיות משיאין על פי עד אחד) והוחקרו להיות משיאין עד מפי

עד מפי עבד מפי אשה מפי שפחה רבי אלעזר ורבי יהושע אומרים אין משיאין את האשה על פי עד אחד רבי עקיבא אומר לא על פי אשה (ולא על פי עבד ולא על פי שפחה ולא על פי קרובים) אמרו לו מעשה בכני לוי שקלקו לצוער עיר התמרים והלה אחד מהם בדרך והביאוהו בפונדק ובחזרתם אמרו לפונדקית איה חברנו אמרה להם מת וקברתיו והשיאו את אשתו אמרו לו ולא תהא כהנת בפונדקית אמר להם לכשתהא פונדקית נאמנת הפונדקית הוציאה להם מקלו ותרמילו וכפר הורה שהיה בירו :

ק"ו לא תנשא : הויל ובלא נשים ולא בעלם : חמות : במדינת סוס : מלאה : מעוברת : ב' יבמות : כשי ב' אחים : מפני בעלם : שמה הוא חי וזקוק לו : מעידין : לכססר : להכשא : כרפוף כסוס : הם הלחיים עכמס : מגוייד : מכותח מנו גדרו אולבא : וכלוב : מרגוס וקליה איתו על עין וקלכ ית' על כלובא : אוכלת : במקום שאין כפשו וזכא : סוף : סכראוס כל ד' רוחות ססבי המים : שטלסלוכו : סטורידוסו : הארכובס ולמסס : הויל ויכול לחיות לא תנשא שמה יכא ולא רחוב דמוס שאין להס סוף הוא : בת קול : שמעו קול צווח סלובי מת : בבלמון : סס מקוס : וזומת : אמרתי : מסוכסת : מסוכסת בחילות ואינו יכול ללך אכליס להעיר מה שמעתי אלא אמור להס אתה זס העדות משמי : כהנת : כלומר מיוחסת : לבסספא : כלומר שגס הסוכסוק : אויס מלמנת : תרמילו : טק של עיר להולך בו מוונות :

הלכה יבמות דף קב"ב ע"ב

מ"א גרועותא פונדקית אומר רב כהנא פונדקית נכרית היתה ומסחה לפי תומה היתה זה מקלו וזה תרמילו וזה קבר שקברתיו בו : וכן תני אבא ברביה רבב מניומי בר הייא פונדקית נכרית היתה ומסחה לפי תומה היתה זה מקלו וזה תרמילו וזה קבר שקברתיו בו : והא איה חברנו קאמרו לה : כיון רחזתינהו בכיא אמרו לה איה חברנו אמרה להם מת וקברתיו : תניא מעשה באדם אחד שבא לפני ר' שרפון להעיר ערות אשה אמר לו בני הויאך אתה יודע ערות זו אמר לו אני והוא היינו הולכין בדרך ודרף אחרינו גיים ונתלה בייחור תאנה ופשחו והחזיר את הגיים לאהוריו : אמרתיו לו יישר כחך אריה אמר לי יפה כוונת לשמי שכך קריין אותי בעירי ויהנן בן יונתן אריה רמכפר שיחיא לימים חלה ומת : אמר לו לא כך אמרת לי ויהנן בן יונתן אריה רמכפר שיחיא אריה : אמר ליה לא אלא כך אמרת לך יוחנן בן יונתן והשיא רבי שרפון את אשתו : אמר רבי אלעזר אמר רבי הנינא תלמידו חכמים מרבים שלום בעולם שנאמר וכל בניך למורי ה' ורב שלום בניך :

רש"י וסא אוי חברינו קאמרו לה : חלמא לאו לש תומה סוס : סוס כמא : וסיינו לפי קומה דקודס שטלובס החוליס לומר : ונקלס בחיור סל תאכס : אחז כיוף סל תאכס ופסחו לעשות ממנו מקל : פסחו : נקפו : יישר כחך אריה : גבור חיל ולב אריה יס לך : יסס כיוונת את שמי אריה : סכך קריין אותי בעירי : לא כך אמרת לי יוחנן בן יונתן : דורס וחוקר סוס אוי יססוך את דבריו לא כך אמרת לי רמכפר שיחיא אריה סככפר סיו קריין אריה ולא אותי :

זוהר בשלה דף ס"ג ע"ב

ממעמקים קראתוך . הכי תאכא כל מאן דמללו ללותא קמי מלכא קדישא כעי למכעו כעותיק ונללאה

וללללה מעמקא רלכא בנין דישתכח לכיה שלים כקכ"ה ויכוין
לכא ורעואא . ומו אמר דוד הכי . והא כתיב ככל לבי דרשתיך .
ודא קרא סני מאי בעי ממעמקים . אלף הכי תאלף כל בר נש
דבעי בעותיה קמי מלכא בעי לכוונא דעתא (כ"א לכא) ורעואא
מעיקרא דכל עקרין (כ"א מעומקא דכל עומקין) לאמשכא
כרכאן מעמקא דכירא (כ"א רכלא) בנין רינגיד כרכאן ממכועא
דכלא . ומאי הוא . הסוף אחר דנפיק מניה ושתכח מניה ההוא
כהר דכתיב וכהר יולא מערן וכתיב כהר פלגו ישמחו עיר
אלהים . ודא אקרי ממעמקים . עמקא דכולא עמקא דכירא
דמכועין כפקין ונגרין לכרכא כלא ודא הוא שרואא לאמשכא
כרכאן מעילא לקתא . אמר רבי חזקיה כד עתיקא סהימאה דכל
סתמיין בעי לומכא כרכאן לעלמין אשרי כלא ואלכליל כלא כהאי
עמיקא עלאה ומכא שאיב ואחנגיד כירא (כ"א נהרא) דנחלוין
ומכועין אהנגידו מניה ומשתקין מניה כלאו . ומאן דמללי
ללותיה בעי לכוונא לכא ורעואא לאמשכא כרכאן מההוא
עמיקא דכלא בנין דיקבל ללותיה ויתעכוד רעותיה :

יוסף לחק * מוסר * מלוקט

הבא לחקן פנס הנרית אם לא נשא אשה לשוא לרף לורף והמאחר לישא
מאיו טענות . ידע באמנה כי מאבד עולמו וכפשו ומה יסכון נכד
להתענות בימי השוככים והוא עובר על דת וכל ימיו בעבירה ומכך טע
ואילך אומרים עליו תפסנה עלמותיו . ובא וראה חזקיהו המלך לדיק וחסיד
גדול ועוסק בתורה תדיר והשתל מאד שבימיו לא היה תנוק ותנוקת שלא
היו בקיאים בטהרות והוא לא היה מוטא ח"ו וגם היה רובה ליסא רק שראה
ברוח הקדש דנפקי מיניה בני דלא מעלו ועכ"ז בא ישעיה הנביא ע"ה בדבר
ה' ואמר לו כי מת אהיה בע"ה ולא תחיה לע"ה . לכן טרם כל ישתדל לישא
אשה ויהו עיקר התקון ומבלעדי זה שוא עמל בכל התעניות והסגופים ובעל
שכל יבין את זאת :

הרכה פסוקה * הר"ם ה' אישות פ' ט"ו

צוון חכמים על האשה שתהיה לנעוה בתוך ביתה ולא תרבה שחוק וקלות
ראש כפני בעלה ולא תתבע תשמיש המטה בפיה ולא תהיה מדברת
בעסק זה ולא תמנע מבעלה כדי ללערו עד שיוסיף באהבתה אלף נשמת לו
בכל עת שירצה ותזכר מקרוביו ובני ביתו כדי שלא יעבור עליו רוח הנאה
ותתרחק מן הכיעור ומן הזנוה לכיעור . ב וכן צוון חכמים שיהא אדם מוכד
את אשתו יותר מנפשו ואוהבה כנפשו ואם יש לו ממון מרבה בטובתה כפי
ממונו ולא יטיל עליה אימה יתירה ויהיה דבורו עמה נכחת ולא יהיה עלב ולא
רגון . ג וכן צוון על האשה שתהיה מכבדת את בעלה ביותר מדאי ויהיה לו
עליה מורא ותעשה כל מעשיה על פיו ויהיה בעיניה כמו שר או מלך מהלכת
בתאות לבו ומרחקת כל מה שיטא וזה דרך כנות ישראל ובני ישראל הקדושים
והטהורים בזיווגן ובדרכים אלו יהיה יסובן כאה ומשוכח :

יום רביעי תורה

יבין בקריאת טעה פסוקים אלו טעה כנגד ו דמלו ו ד טס ב"ן לקנות
הארת נפש יתירה משכת הבה .

א ופרעה הקריב וישאו בני ישראל את עיניהם
והנה מצרים | נסע אהריהם ויראו מאד

ויצעקו בני ישראל אליהוה : ופרעה קריב וזקפו בני
ישראל ית עיניהון והא מצראי נטלין בתריהון ודחילו
דחדא וזעיקו בני ישראל קדם : ב ויאמר אל משה
המבלי אין קברים במצרים לקחתנו למות במדבר מה
זאת עשית לנו להוציאנו ממצרים : ואמרו למשה
המדלית קברין במצרים דברתנא לממת במדברא
מה דא עבדתא לנא לאפקותנא ממצרים : ג הלא
זה הדבר אשר דברנו אליך במצרים לאמר חדל
ממנו ונעבדה את מצרים כי טוב לנו עבד ארד
מצרים ממתנו במדבר : הלא דין פתנמא דמילינא
עמך במצרים למימר שבוק מננא ונפלה ית מצראי
ארי טב לנא הנפלה ית מצראי מדנמות במדברא :
ד ויאמר משה אליהעם אל תיראו התיצבו וראו את
ישועת יהוה אשר יעשה לכם היום כי אשר ראיתם
את מצרים היום לא תסיפו לראתם עוד עד עולם :
ואמר משה לעמא לא תדחלוון אתעתדו וחזו ית
פורקנא דיי דיעביד לכון יומא דין ארי כמא דחזיתון
ית מצראי יומא דין לא תוספון למחזיהון עוד עד
עלמא : ה יהוה ילחם לכם ואתם תחרשוון : ו יגיה
לכון קרב ואתון תשתקון : ו ויאמר יהוה אל משה
מה תצעק אלי דבר אל בני ישראל ויסעו : ואמר י
למשה קבלית צדוהך מליל עם בני ישראל ויטרון :

א ותאמר דבורה אלברק קום כי זה היום אשר נתן יהוה את-סיסרא בידך הלא יהוה יצא לפניך וירד ברק מהר תבור ועשרת אלפים איש אחריו : ואמרת דבורה לברק קום ארי דין יומא דמסר יי ית סיסרא בידך הלא מלאכא דיי נפק לאצלחא קדמך ונחת ברק מטורא דתבור ועסרא אלפין נברא בתרוהי : כ ויהם יהוה את-סיסרא ואתי כל-הרכב ואתי-כל-המחנה לפי-חרב לפני ברק וירד סיסרא מעל המרכבה וינס ברגליו : ותבר יי ית סיסרא וית כל רתיכיא וית כל משריתא לפתגם דחרב קדם ברק ונחת סיסרא מעל רתיכיא ואפך ברגלוהי : ג וברק רדף אחרי הרכב ואחרי המחנה עד חרשת הגוים ויפל כל-מחנה סיסרא לפי-חרב לא נשאר עד-אחד : וברק רדף בתר רתיכיא ובתר משריתא עד תקוף ברבי עממיא ואתקטלא כל משרית סיסרא לפתגם דחרב לא אשתאר עד חר : ד וסיסרא נס ברגליו אל-אהל יעל אשת חבר הקיני כי שלום בין יבין מלך-חצור ובין בית חבר הקיני : וסיסרא אפך ברגלוהי למשכנא דיעל אמת חבר שלמא ארי שלמא בין יבין מלכא דחצור ובין בית חבר שלמא : ה ותצא יעל לקראת סיסרא ותאמר אליו סורה אדני סורה אלי אלתירא ויסר אליה האהלה ותכסהו בשמיכה : ונפקת יעל לקדמות סיסרא ואמרת ליה זור רבוגי זור לותי לא תדחל וזר לותה למשכנא וכסיתיה בגונבא : ו יאמר אליה השקינינא מעטמים כי צמתי ותפתח את-נאוד החלב ותשקהו ותכסהו : ואמר לה אשקיני כען זעיר מיא ארי צחי אנא למשתי ופתחת

כתובים מסלי סימן י"ד ט"ו

א צדקה תרומם גוי וחסד לאמים חטאת : צדקתא תרורם אומיא וחסודא דעמי חטאי : ב רצון-מלך לעבד משכיל ועברתו תהיה מבייש : רעותיה דמלכא בעבדא סוכלתנא ובסורחניה יבהתון : ג מענה-דרך ישיב חמה ודבר-עצב יעלה-אף : מלתא דכיכתא מהפכא חימתא ומלתא דעיוזא מסקא רוגזא : ד לשון חכמים תטיב דעת ופי כסילים יביע אולת : לישנא דחכימי משפר ידיעתא ופומהון דסכלי נביע שטיותא : ה בכל-מקום עיני יהוה צפות רעים וטובים : בכל אתר עינוי דיי חמין בכישי ובטבי : ו מרפא לשון עין חיים וסלף בה שבר ברוח : אסיותא דלישנא אילנא דחיי הוא ודאכיל מן פירוהי נשבע :

משנה ככא מציעא פרק ו'

השובר את האומנין והטעו זה את זה אין להם זה על זה אלא תרעומת שבר את החמר ואת הקדר להביא פריפרין וחלילים לכלה או למת ופועלין להעלות פשתנו מן המישרה וכל דבר שאבר וחורו בהן מקום שאין שם אדם שובר עליהן או מטען : ב השובר את האומנין וחורו בהן יבן על המחתונה אם בעל הבית חור בו ירו על המחתונה כל המישה ירו על המחתונה וכל החוזר בו ירו על המחתונה : ג השובר את החמור להוליכה בקר והוליכה בכקעה בכקעה והוליכה בקר אפילו זו עשר מילין וזו עשר מילין ומתה חייב השובר את החמור והבריקה או שנעשית אנגריא אומר לו הרי שלך לפניך מתה או נשברה חייב להעמיד לו חמור השובר את החמור להוליכה בקר והוליכה בכקעה אם החליקה פטור ואם הוחמה חייב להוליכה בכקעה והוליכה בקר אם החליקה חייב ואם הוחמה פטור אם מתה הפעלה חייב : ד השובר את הפרה לחרוש בקר וחרש בכקעה אם נשבר הקנקן

הקניקן פטור בבקעה ותרש בהר אם נשבר תקניקן חייב לרוש בקטניות ורש בתבואה פטור לרוש בתבואה ורש בקטניות חייב מפני שהקטניות מחלקת ה השוכר את החמור להביא עליה חטים והביא עליה שעורים חייב הכבואה והביא עליה תבן חייב מפני שהפפח קשה למשאוי להביא לתך חטים והביא לתך שעורים פטור ואם הוסיף על משאו חייב וכמה יוסיף על משאו ויהא חייב סומכוס אומר משום רבי מאיר סאה לזמל שלשה קבין לחמור ו כל האומנין שומרי שבר תן וכלן שאמרו טול את שרך והבא מעות שומר חנם שומר לי ואשומר לך שומר שבר שומר לי ואמר לו תנח לפני שומר חנם והלוחו על המשכון שומר שבר רבי יהודה אומר הלוחו מעות שומר חנם הלוחו פירות שומר שבר אבא שאול אומר רשאי אדם להשכיר משכונו של עני להיות פוסק עליו והולך מפני שהוא כמישיב אבירה ה המעביר חבית ממקום למקום ושברה בין שומר חנם בין שומר שבר ישבע רבי אליעזר אומר זה וזה ישבע ותמיה אני אם יכולין זה וזה לשבע

ק"ו וסעו לזון אונאה תרעומת תלוס חמר בעל החמור קרר כמי רשין כלומר בעל הקרון ולספרים דגרסו קדר ים לומר להכי נקט קדר לפי שהקדרים רגילים להיות להם קרונות כך כתבו תוספות נגמ' פירשין ענין משום לעשות אחרון על המשא מים שזרין כס פסקן והבריקה עלתה לה רוק בעין וכסאא ובגמרא סבורתא על דרך שני סבור מ' שעויה ופוס ואוכה רואה פ"א התלועו רגלים אמרו' סלקתה לעבודת המלך הקניקן יתד המחרישה

הלכה בבא מציעא רף ע"ה ע"ב

תניא רבי שמעון בן יוחאי אומר מנין לנושה בחבירו מנה ואינו רגיל להקדים לו שלום שאסור להקדים לו שלום תלמוד לומר נשך כל דבר אשר ישך אפילו דבור אסור ואלו עוברין וכולי אמר אבוי מלוה עובר בכלול לוח עובר משום לא תשוך לאחריך ולאחריך לא תשוך ולפני עור לא תתן מכשול ערב והערס אינן עוברין אלא משום לא תשימון עליו נשך תנא רבי שמעון אומר מלוי ריבית יותר ממה שמרויחין מפסידין ולא עוד אלא שמשעוים משה רבינו חכם ותורתו אמת ואומרים אלו היה יודע משה רבינו שהיה ריות בדבר לא היה כותבו כי אתא רב דימי אמר מנין לנושה בחבירו מנה ויודע שאין לו שאסור לעבור לפניו תלמוד לומר לא תהיה לו כנושה רבי אמי ורבי אסי דאמרי תרויהו כאלו רנו בשני רגלים שנאמר הרכבת אנוש לראשנו באנו באש ובמים אמר רב יהודה אמר רב כל מי שיש לו מעות ומלוה אותם שלא בעדים עובר משום ולפני עור לא תתן מכשול וריש לקיש אמר גורם קללה לעצמו שנאמר תאלמנה שפתי שקר הרוברות על צדיק עתק אמרו ליה רבנן לרב אשי קא מקיים רבינא כל מה דאמור

דאמור רבנן שלח ליה בהרי פניא דמעלי שבתא לוישר לי מר עשרה זוזי דאתרמי לי קטינא דארעא למזבן שלה ליה נתי מר סהרי ונכתב כתבא שלה ליה אפילו אנא נמי שלה ליה כל שכן מר דטריר בגרסיה משתלי וגורם קללה לעצמי תנו רבנן שלשה צועקים ואינם נענים ואלו הן מי שיש לו מעות ומלוה אותם שלא בעדים והקונה ארון לעצמו ומי שאשתו מושלת עליו קונה ארון לעצמו מאי היא איבא דאמרי תולה נכסיו בגוי ואיבא דאמרי הכותב נכסיו לבניו כהיו ואיבא דאמרי דביש ליה בהאי מתא ולא אזיל למתא אחריתי

רש"י מלוה עובר ככולן בכל בני דחסיב במקמיין דהויא נותן נכשך בשעת הלואה וסוף לוקח בשעת פרעון וסוף לו כנוסה שכתובו ודוחקו וסוף סס עליו נכך בשעת פיסוק הקנאי ונותן מכסול לפני הלוי להעבירו על לא תשך לאחוך סבוא אוכרה ללוה מספדין כדחמר כפרין מתמוטטין לעולם משה חכם לוסכא מעליא נקט לא תהיה לו כנוסה לא תראה בעיניו כנוסה כי טיראה ויבוש לראשו לזון כושה כדפתרנמיין כרסיה הרי אבו נאים חלש ונמים עובר משום לפני עור שגולה על רוחו של לוח לכסור קללה שכתובו וזה כופר בכל מלקלין אותו ואומר סבוא דובר על זריק עתק ומשקלי יסכה הלוואה ואגריס קללה לעצמו כועקין כבית דין של מטה ואינן נענין סכרי סס גרמו לעבמן קושה ארון לעצמו מפרש לקמן קולס מעותיו בכשרי אומר מעות שלי משתמש בהן של פלוני ככרי סס של להשניע עצמו ופעמים שכתרי שומע ומעמיד עדים וקובעו כדביסס

זוהר בשלה רף מ"ו ע"א

יהוה ילחם לכם ואתם תחרישון רבי אבא פתח אס תשיב משכת רגליך עשות חפליך כיום קרשי זכאין אינון ישראל רבכ"ה אתרעי בהון לאתדבקה בהו מכל שאר עמין דעלמא ומנו רחימותא דלחון קריב לון לגביה ויהב לון אוריתא ויהב לון שכת דליוהו קדישא מכל שאר יומין ונייחא מכלא וסדוה דכלא ושקיל שכת לקבל אוריתא כלה ומאן דנעור שכת כאלו נעור אוריתא כלה וקראת לשכת ענג ענוגה דכלא ענוגה דנפשא ונופא ענוגה דעלחין ותחאון וקראת לשכת מהו וקראת דיומין ליה כמה דאת אמר מקראו קדש כלומר זמינון כמה דזמין אושפיוא לכותיה ועל דא וקראת לשכת עונג דיומין ליה כמה דזמין אושפיוא כפחורא מהקנא כביקא מתקנא כרקא יאות כמיכלא וכמשתיא כרקא יאות יתיר על שאר יומין וקראת לשכת מכעור יוס לקרוש ה' מכוכד דא יוס הכפורים תרי דליונון תר וככרתו מעשות דריכין כמה דלוקימנא ממלוה חפנך ודבר דבר והא אתמר בנין דהקוה מלה סלקא ואתער מלה דחול לעילא מאן דזמין אושפיוא ביה כעני לאשתקלא ולא כאתרא תא קווי הקוה מלה דנפיק מפומיה דבר כס סלקא ואתער אתערותא לעילא או לטוב או לכיש ומאן דיתיב כענוגה דשכתא חסיר ליה לאתערה מלה דחול דהא פנים פנימו כיומא קדישא מאן דותיב כהלולא דמלכא לא יתחיו

יחזיו למסכה למלכה ויחמסק באחרת : ובכל יומא בעי לאחזאה
עובדה ולאחצעה אפערותא ממה דאלעריך . ובשבת כמלי
רשמיא ובקדושה ריגמא בעי לאחצעה ולא כמלה אחרת :

יוסף לחק • מוסר • מלוקט

אחר שהקב"ה לנו על העריות ועל המאכלות לנו קדושים תהיו כי
יכול האדם לזוהר במאכלו כיהיה מן המותר ולהרבות סעודות
ומשתאות ימים ולילות וכן ליקח נשים הרבה ככתובה וקדושין וה"ל יהיה
נכל כרשות התורה לכן לנו קדושים תהיו כלומר קדש עצמך כמות לך שצריך
לקדש עצמו במאכלו וגם באשתו אמרו לקדש עצמו לכוון רעיוני ולטהר
מחשבותיו ולישמר פת יפה לדי איסור וכל מקום שהיה מולא קדושה אהיה
מולא נדר ערוה ואם כך אמרו ללדיק שלא חטא הדברים ק"ו לשב בתשובה
שהוא צריך גדרים וסייגים כי מן ההתר יסימנו אל האיסור ח"ו וכל מה
שטרה יאכז כנגע אחד ואם בינה שמעה זאת :

הלכה פסוקה • הר"ם ה' תשובה פ"ו

אל תאמר שהיו תשובה אלא מעבירות שיש בהן מעשה כגון זנות וגנב
וגניבה אלא כשם שצריך אדם לשוב מאלו כך הוא צריך לחפש בדעות
רעות שיש לו ולשוב מן הכעס ומן האיבה ומן הקנאה ומן ההמול ומרדיפת
הממון והכבוד ומרדיפת המאכלות וכיוצא בהן מן הכל צריך לחזור בתשובה
ואלו העובות קשים מאותן שיש בהן מעשה שבזמן שהם נסקע בהם קשה הוא
לפרוש מהן וכן הוא אומר יעובד רשע וגו' : ב ואל ידמה אדם בעל תשובה
שהוא מרוחק ממעלת הדיקים מפני העובות והחטאות שעשה • אין הדבר כן
אלא ההיפך וכחמה הוא לפני הכוונה כאלו לא חטא מעולם ולא עוד אלא ששכרו
הרבה שהרי טעם טעם החטא ופירש ממנו וככש יצרו אמרו חכמים מקום
שבעלי תשובה עומדין אין לדיקים גמורין יכולין לעמוד בו כלומר מעלתן
גדולה ממעלת אלו שלא חטאו מעולם מפני שהן כובשין יצרים יותר מהם :

יום חמישי תורה

יבין בקריאת חמשה פסוקים אלו שהם כנגד ה' דמילוי הה' אחרונה דשם
ב"ן לקנות הארת רוח יתירה משבת הכאה •

א ואתה הרם את־מטף ונטה את־ידך על־הים
ובקעהו ויבאו בני־ישראל בתוך הים
ביבשה : ואת טול ית חוטרך וארים ית ידך על
ימא ובזעהו ויעלון בני ישראל בנו ימא ביבשתא :
ב ואני הנני מחוק את־לב מצרים ויבאו אחריהם
ואפכרה בפרעה ובכל־חילו ברכבו ובפרשיו : ואנא
הא אנא מתקיף ית לבא דמצראי ויעלון בתריהון
ואתיקר

ואתיקר בפרעה ובכל משריתיה ברתיוכהי ובפרשוהי :
ג וידעו מצרים כי־אני יהוה בהכבדי בפרעה ברכבו
ובפרשיו : וידעו מצראי ארי אנא יי באתיקרותי
בפרעה ברתיוכהי ובפרשוהי : ד ויסע מלאך האלהים
ההלך לפני מחנה ישראל וילך מאחריהם ויסע עמוד
הענן מפניהם ויעמד מאחריהם : ונטל מלאכא דיי
דמדבר קדם משריתא דישראל ואזל מבתריהון ונטל
עמודא דעננא מן קדמיהון ושרא מבתריהון : ה ויבא
בין מחנה מצרים ובין מחנה ישראל ויהי הענן והחשך
ויאר את־הליכה ולא־יקרב זה אלזה כד־הליכה : ועאל
בין משריתא דמצראי ובין משריתא דישראל והורה
עננא וקבלא למצראי ולישראל נהר כל ליליא ורא
אתקריבו דין לות דין כל ליליא :

נביאים סופטים סימן ד'

א ויאמר אליה עמד פתח האהל והיה אס־איש יבא
וישאלך ואמר היש־פה איש ואמרת אין :
ואמר לה קומי בתרע משכנא ויהי אם אנש ייתי
וישאלניך וימר האית כא נברא ותמרין לא : כ ותקח
יעל אשת־חבר את־יתד האהל ותשם את־המקבת
בידה ותבא אריו בלאט ותתקע את־יתד ברקתו
ותצנח בארץ והוא־נרדם ויעף ומית : ג ונסבת יעל
אתת חבר ית סבת משכנא ושויאת ית ארזפתא בידה
ועאלת לותיה ברו ונקישת ית סיכתא בצידעיה ונעצת
בארעא והוא דמוך ואישתלהי ומית : ד והנה ברק רדף
את־סיסרא ותצא יעל לקראתו ותאמר לו קך ואראך
את־האיש אשר־אתה מבקש ויבא אליה והנה סיסרא
נפל מת והיתד ברקתו : והא ברק רדף ית סיסרא
ונפקת יעל לקדמותיה ואמרת ליה איתא ואחזינך ית
נברא

גברא דאת בעי ועאל לותה והא סיסרא טריף ומית
וסכתא נעיצא בצידעיה : ד ויכנע אלהים ביום ההוא
את יבין מלך-כנען לפני בני ישראל : ותבר יי ביומא
ההוא ית יבין מלכא דכנען קדם בני ישראל: הותלך יד
בני-ישראל הרוך וקשה על יבין מלך-כנען עד אשר
הכריתו את יבין מלך-כנען : ואזלת יד בני ישראל
אזלא ותקפא על יבין מלכא דכנען עד די שיציאו ית
יבין מלכא דכנען :

כתובים מסלי סימן י"ד

א אויל ינאץ מוסר אביו ושמר תוכחת יערים :
שטיא מסלי מרותא דאבוי ודמודהר
במכסנותא ערימא הוא : כ בית צדיק חסן רב ובתבואת
רשע נעכרת : בביתא דצדיקא סגי חילא ועלרתהון
דרשיעי תתעבר : ג שפתי חכמים יזרו דעת ולב כסילים
לא יכון : שפותיה דחכימי מודעין מנדעא ולברהון
דסכלי לא כן : ד זבח רשעים תועבת יהוה ותפלת
ישרים רצונו : דבחייהון דרשיעי מרחקתיה דאלהא
ובצלותהון דתריצי מתרעי : ה תועבת יהוה דרך רשע
ומדרך צדקה יאהב : מרחק אלהא אורחיה דרשיעא
ודרך צדקתא נתרחס :

משנה מנחות פרק ב'

הקומץ את המנחה לאכול שיריה או להקטיר קמצה למחר
מודה רבי יוסי כזה שהוא פגול וחיבין עליו כרת
להקטיר לבונה למחר רבי יוסי אומר פסול ואין בו כרת
וחכמים אומרים פגול וחיבין עליו כרת אמרו לו מה שנא זו
מן הנבח אמר להם שהנבח דמו ובשרו ואמוריו אחר ולבונה
אינה מן המנחה : ב שחט שני כבשים לאכול אחר מן החלות
למחר הקטיר שני בזיבין לאכול אחר מן הסדרים למחר רבי
יוסי אומר אותה החלה ואותו הסדר שחשב עליו פגול וחיבין
עליו כרת והשני פסול ואין בו כרת ויחכמים אומרים זה וזה
פגול

פגול וחיבין עליו כרת נטמאת אחת מן החלוצה או אחר מן
הסדרים רבי יהודה אומר שניהם יצאו לבית השריפה שאין
קרין צבור פלוג וחכמים אומרים הטמא בטמאתו והטהור
יאכל : ג התורה מפגלת את הלחם והלחם אינו מפגל את
התורה ביצר השוחט את התורה לאכול ממנה למחר היא
והלחם מפוגלין לאכול מן הלחם למחר הלחם מפוגל והתורה
אינה מפוגלת הכבשים מפוגלין את הלחם והלחם אינו מפגל
את הכבשים ביצר השוחט את הכבשים לאכול מהן למחר
הם והלחם מפוגלין לאכול מן הלחם למחר הלחם מפוגל
והכבשים אינם מפוגלין : ד הנבח מפגל את הנסקין משקדשו
בכלי דברי רבי מאיר והנסקין אינן מפוגלין את הנבח ביצר
השוחט את הנבח לאכול ממנו למחר הוא ונסקיו מפוגלין
להקריב מן הנסקין למחר הנסקין מפוגלין והנבח אינו מפוגל :
ה פגל בקומץ ולא בלבונה בלבונה ולא בקומץ רבי מאיר
אומר פגול וחיבין עליו כרת וחכמים אומרים אין בו כרת עד
שיפגל את כל המתיר מודים חכמים לרבי מאיר במנחת חומא
ובמנחת קנאות שאם פגל בקומץ שהוא פגול וחיבין עליו
כרת שהקומץ הוא המתיר שחט אחר מן הכבשים לאכול
שתי חלות למחר הקטיר אחר מן הזיבין לאכול שני סדרים
למחר רבי מאיר אומר פגול וחיבין עליו כרת וחכמים אומרים
אין פגול עד שיפגל את כל המתיר שחט אחר מן הכבשים
לאכול ממנו למחר הוא פגול וחברו בשר לאכול מחברו
למחר שניהם כשרים :

ק"ו מ"ט שהשוחט ע"מ להקטיר אמרין למחר פגול : א"כ א"כ הלבוש מיון המנחה
כמו הקומץ : ככשים טל עזרת : חלות ודינס כדון מנחה שאינה אלא ליום
ולילה : בזיבין קרנוס כסותיו בזיבוקיו : חלה טל ב' הלחם טל עזרת ואותו הסדר טל לחם
הפנים : נסקין יין הכא עס הנבח : ככלי ששמו היין ככלי שרת דלא און לו עוד סדיון :
קומץ כשהקטיר הקומץ חושב לאכול הסדיוס חון לומכן : את כל הממיר אכל כל א' קרא
חזי מקיר דלובח כמי הקטרט חבירו שאין סדיו המנחה מותרים באכלה לכהן עד שיקטירו קומץ
והלבוש :

הלכה מנחות דף כ"ט ע"א

אמר רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן מאי דכתוב על המנחה
הטהורה שיררו מעשיה ממקום טהרה אלא מועתה על השלחן
הטהור שיררו מעשיו ממקום טהור אלא טהור מכלל שהוא טמא הכא נמו
טהורה מכלל שהיא טמאה בשלמא התם כדריש לקיש דאמר ריש לקיש
מאי דכתוב על השלחן הטהור מכלל שהוא טמא כלי עץ העשוי לנחת הוא
וכל

וכל כלי עץ העשוי לנחת אינו מקבל טומאה אלא מלמד שמגביהין אותו לעולי רגלים ומראין להם להם הפנים ואומרים להם ראו הבתכם לפני המקום מאי הבתכם כררבי יהושע בן לוי ר' אמר רבי יהושע בן לוי גם גדול נעשה בלחם הפנים סלוקו כסדורו שנאמר לשום לחם הם ביום הלחן . אלא הכא טהורה מכלל שהיא טמאה פשיטא כלי מתכות ניהו וכלי מתכות מקבלין טומאה אלא שירדו מעשיה ממוקם טהרה . תניא רבי יוסי בר' יהודה אומר ארון של אש ושלחן של אש ומנורה של אש ירדו מן השמים וראה משה ועשה כמותן שנאמר וראה ועשה בתבניתם אשר אהה מראה בהר . אלא מעתה והקמת את המשכן כמשפטו אשר הראית בהר הכי נמי . הכא כתיב כמשפטו התם כתיב בתבניתם אמר רבי חייא בר אבא אמר ר' יוחנן גבריאל הנזר כמין פסיקיא היה והראה לו למשה מעשה מנורה דכתיב וזה מעשה המנורה . תנא רבי רבי ישמעאל שלשה דברים היו קשין לו למשה עד שהראה לו הקדוש ברוך הוא באצבעו ואלו הן מנורה וראש חרש ושרצים מנורה דכתיב וזה מעשה המנורה . וראש חרש דכתיב החרש הזה לכם ראש חרשים . שרצים דכתיב וזה לכם הטמא ויש אומרים אף הלכות שהיטה שנאמר וזה אשר תעשה על המזבח :

רש"י מקום טהרה . מן השמים הראו למשה לנגד המזבח : מכלל שהוא טמא . כלומר מקבל טומאה : בשלה הקס . גבי שלחן אצטרך לאשמועין דמקבל טומאה מסוס פרכא דריס לקיס : לנחת . שאינו מטלטל כלי עץ העשוי לנחת אינו מקבל טומאה דכתיב גבי שרצים מכל כלי עץ או עור או שק מה שק מטלטל מלא וריקן : שמגביהין אותו . הילכך מטלטל מלא וריקן הוא : חוס ביום הלחן . משמע כשמשלוקין סיה חוס : בקביתם . אחרון וסולחן ומיירה קבין ובתב אהה מראה בהר אלמא הראוהו : הכא נמי . דמשכן של אש ירד מן השמים בקמיא : הכא קבין כמשפטו . משמע מלכותו לאמרו לו : הקס קבין בתבניתם . משמע דהראוהו במוקם : תגור כמין פסיקיא . אזור כרוך אומנים שרצים לעשות מלכא כהה חוגרין עמין שלא יהיו עגורין כנגדיהם : ראש חדש . בשעת מולד לככה אינה נראית כי אם מעט ואינה ניכרת כדאמרין בר"ה הכזה ראינס או כזה ראינס : שרצים . לא היה מבור איהם טמא ואיזה טהור : הלכות שחיטה . לא היה מבין מוסרין הוא מוגרמת : וזה אשר תעשה על המזבח . ועשייה תחילת זביחה ובתבין וזה אלמא הראהו באצבע :

זוהר בשלה דף ס"ג ע"ב

אמר רבי יהודה ככל יומא ויומא מקברך עלמא מההוא יומא עלאה דהא כל שיתא יומין מקברכאן מיומא שביעאה . וכל יומא יהיב מההוא כרבה דקביל בההוא יומא דכיה ועל דא אמר משה איש אל ויתר ממנו עד בקר . מאי טעמא כנין דלא יהיב ולא יוויף יומא דא לחכריוהי אלא כל חד וחד שליט בלחודו בההוא יומא דיליה . דהא לא שליט יומא כיומא דחכריו . כנינו כך כל אונן חמשא יומין שליטין כיומיהו ואשכח כיה מה דקבילו יומא שקיחא אשכח כיה יקיר . ואזולא הא כהא דאמר רבי אלעזר מאי דכתיב יום הששי ולא אחמר הכי בכל שאר יומין . אלא הכי חוקמיה . הששי דאזדוונא (כ"א דאזדמנא) כיה מטרוניתא לתקנא פקודא למלכא וכנין כך אשכתחו כיה תרין חולקין חד ליומיה וחד לתקונא כמדווקא דמלכא

דמלכא כמדווניתא וההוא ליליא דדווקא דמטרוניתא כמלכא וזוונא דלקון ומתברכאן כל שיתא יומין כל סד וחד בלחודו . כנין כך כעי בר נש לסדרא פתוריה כליליא דשכתא כנין דשאריו עליה כרכאן מלעילא וכרכתא לא אשכחא על פקודא דיקניה . (וההוא ליליא דדווקא דמטרוניתא כמלכא וזוונא דלקון) כנ"כ תלמידי חכמים דידעין דא דא זוונא דלקון מע"ש לע"ש :

יוסף לחק * מוסר * מלוקט

ברית הלשון וברית המעור הם מכוונים ואם ידבר דברים האסורים כמו לשון הרע ושקר ובללות הפה וליגלות מלבד עונשו הראוי על כל דיבור ודיבור . עוד זאת יתירה שמטמאין אותו כלילה ופוגם גם בברית המעור והוא לא ידע ואשם . ואינו לו אהה על נפשו כי מרעה אל רעה יא' עד שיפטרם בחטא ויוסר הקדושה מתוכו ועם ינוח הסט"א . לכן יתעורר מאד ויתגבר כארי לשון אל' ה' ואף שהרבה לחטוא אם ישוב אל' ה' . ימינו פשוטה לקבל שנים אליו בכל לב . וידע כי הדבר תלוי בו והבא ליטור משייעין אותו וכמס"ה כי לא אחפז במות המת כי אם בשבו מדרכיו וחיה :

הלכה פסוקה * הר"ם ה' תשובה ב"ו

כל הנביאים כולן זוו על התשובה ואין ישראל נגאלין אלא בתשובה וכבר הבטיחה תורה סוף ישראל לעשות תשובה בסוף גלותן ומיד הן נגאלים שכאמר והיה כי יבאו עליך כל הדברים וגו' ועתה עד ה' אליהך וגו' . ב גדולה תשובה שמקרכת את האדם לשכינה שכאמר שובה ישראל עד ה' וכאמר שובו עדי נאס ה' וכאמר אס' תשוב ישראל נאס ה' אלי תשוב כלומר אס' תחזור בתשובה כי מדבק : ג התשובה מקרכת את הרחוקים אמש היה זה שכאוי לפני המקום מסוקן ומרוחק ותועבה והיום הוא אהוב וכאמר קרוב וידיד וכן אהה מולא סבלשון שהקב"ה מרחק החוטאים בה מקרב את השבים בין יחיד בין רבים שנא' והיה במקום אשר יאמר להם לא עמיו אתם יאמר להם בני אל חי וכאמר ביכיהו ברשעתו כתבו את האיש הזה ערירי גבר לא יללח בימיו אס' יהיה האיש הזה כנייהו חוקם על יד ימיני וכיון ששב בגלותו כאמר כזרובכל בנו ביום ההוא נאס ה' אקחך וזרובכל בן שאלתמאל עבדי נאס ה' ושמתיך כחוקם :

ליל ששי

גירוף יהוה

א וַיֵּץ מִשֶׁה אֶת־יְהוָה עַל־ הַיָּם וַיִּלֶךְ יְהוָה וְאֶת־הַיָּם בְּרוּחַ קָדִים עֹזָה כַּל־הַלִּילָה וַיִּשֶׂם אֶת־הַיָּם לַחֲרָבָה וַיִּבְקְעוּ הַיָּמִים : וַיִּבְאֹר מִיָּם וַיֵּץ מִשֶׁה יְתִיבָה עַל־יַמַּיִם וְדָבַר יְתִיבָה בְּרוּחַ קִדְוִמָּה תִּקְוֶה כָּל לַיְלִיא וְשִׁוֵי יְתִיבָה לִיבְשָׁתָהּ וְאֶתְבֹּעֶז מִיָּה

מֵיָא : כ וְעָלוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל
כָּגוּ יָמָא בִּיבִשְׁתָּא וּמֵיָא
לְרוּחַן שׁוּרִין מִימִנְהוֹן
וּמִשְׁמָאלְהוֹן : ג וּרְדָפוּ
מִצְרָאֵי וְעָלוּ בְתַרְיָהוֹן
כָּל סוּסוֹת פְּרַעָה רְתִיכוֹהִי
וּפְרִשׁוֹהִי לְגוּ יָמָא : ד וְהוּהוּ
בְּמַטְרַת צַפְרָא וְאַסְתְּכִי
" לְמִשְׁרִיתָא דְּמִצְרָאֵי
בְּעַמּוּדָא דְּאַשְׁתָּא וְעֻנְנָא
וּשְׁנַשׁ יְת מִשְׁרִיתָא
דְּמִצְרָאֵי : ה וְאַעֲדִי יְת
גְּלַגְלֵי רְתִיכוֹהוֹן וּמְדַבְּרִין
לְהוֹן בְּתַקְוָף וְאַמְרוּ מִצְרָאֵי
נְעֻוֹק מִן קָדָם יִשְׂרָאֵל
אַרְי דָּא הוּא גְּבוּרְתָא
דִּי דַעְבַּד לְרוּחַן קְרָבִין
בְּמִצְרַיִם : ו וְאַמַר " לְמִשְׁה
אַרְיִם יְת יִדְךָ עַל יָמָא
וְיִתּוּבוּן מֵיָא עַר מִצְרָאֵי
עַל רְתִיכוֹהוֹן וְעַל פְּרִשְׁיָהוֹן :
ז וְאַרְיִם מִשְׁה יְת יָדִיהָ עַל
יָמָא וְתָב יָמָא לְעִידָן צַפְרָא
לְתוֹקְפִיהָ וּמִצְרָאֵי עַרְקִין
לְקַדְמוֹתֶיהָ וּשְׁנִיק " יְת
מִצְרָאֵי כָּגוּ יָמָא : ח וְתָבוּ
מֵיָא וְחָפוּ יְת רְתִיכוֹיָא וְיָת
פְּרִשְׁיָא לְכָל מִשְׁרִית פְּרַעָה
דְּעָלוּ בְתַרְיָהוֹן בִּימָא לָא
אַשְׁתָּא

נשאר

נִשְׂאָר בְּהֵם עַד־אַחַד :
ט וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל הִלְכוּ
בִּיבִשְׁתָּא בְּתוֹךְ הַיָּם וְהַמַּיִם
לְהֵם חוֹמָה מִימִינֵם
וּמִשְׁמָאלֵם : י וַיִּשַׁע יְהוָה
בַּיּוֹם הַהוּא אֶת־יִשְׂרָאֵל
מִדְּמִצְרַיִם וַיִּרְא יִשְׂרָאֵל
אֶת־מִצְרַיִם מֵת עַל־שַׁפַּת
הַיָּם : יא וַיִּרְא יִשְׂרָאֵל אֶת־
הַיָּד הַגְּדֹלָה אֲשֶׁר־עָשָׂה
יְהוָה בְּמִצְרַיִם וַיִּרְאוּ
הָעָם אֶת־יְהוָה וַיֹּאמִינוּ
בִּיהוָה וּבְמֹשֶׁה עַבְדּוֹ :
יב אַזּוּ יִשְׂרָאֵל־מֹשֶׁה וּבְנֵי
יִשְׂרָאֵל אֶת־הַשִּׁירָה
הַזֹּאת לַיהוָה וַיֹּאמְרוּ
לְאָמַר אֲשִׁירָה לַיהוָה
כִּי־גָאָה גָאָה סוּס וּלְרִכְבוֹ
רַמָּה בַיָּם : יג עַזִּי וּזְמֵרַתִּי
יְהִי וַיְהִי־לִי לִישׁוּעָה זֶה
אֱלֹהֵי וְאַנּוּהוּ אֱלֹהֵי אֲבִי
וְאַרְמִמְנֵהוּ : יד יְהוָה אִישׁ
מִלְחָמָה יְהוָה שְׁמוֹ :
טו מְרַכְּבַת פְּרַעָה
וְחִילּוֹ יִרְהַב בַּיָּם וּמִבְּחַר
שְׁלִשׁוֹ טַבְעוּ בַיָּם־
סוּף

" שְׁמִיָּה : טו רְתִיכוֹי פְּרַעָה וּמִשְׁרִיתֶיהָ שְׁדִי
בִּימָא וּשְׁפַר גְּבוּרְוֵי אִיטְבְּעוּ בִּימָא דְסוּף :

תהומיא

טו תהומיא חפו עליהון
 נחתו לעומקיא כאבנא :
 יי מינה יי אדירא בחילא
 כמוראבן : יי מינה
 יהורה נאדרי בכח מינה
 יהורה תרעין אויב :
 יה וברב גאונה תהרם
 קמיה תשלה חרנה
 יאכלמו פקש : יש וברוח
 אפיה נערמו מים נצבו
 כמורנד נולים קפאו
 תהמות בלבנים :
 כ אמר אויב ארדה
 אשיג אחלק שלל
 תמדאמו נפשי אריק
 חרבי תודישמו ידי :
 כא נשפת ברוחך כסמו
 ים צללו כעופרת
 במים אדירים : ככ מי
 כמכה באלם יהוה מי
 כמכה נאדר בקדש
 נורה תהלת עשה
 פלא : כנ נטית מינה
 תבלעמו ארץ : כד נחית
 בחסדה עסיו גאלת
 נהלת כענה אלנוה
 קדשה : כה שמעו עמים
 ירגזון חיל אחו ישבי
 פלשת : כו אז נבהלו
 אלופי

אדום

אלופי אדום אידי מואב אדום תקיפי מואב
 יאחזמו רעד נמנו כל אחדינון רתיתא אתברו
 יי שבי כנען : כל דהו יתבין בכנען :

יום השישי

אחר קריאת פרשת השבוע שנים מקרא ואחד תרגום והפטרה וזמור ה' מלך
 נאות לכס (או זמור סיר ליום השבת וה' מלך) יל"ח זכרו משנה והלכה
 מסדר טהרות שהוא נגד היסוד כמינת היום :

משנה פרה פרק ו'

המקדש ונפל הקדוש על ידו או על הצד ואחר כך נפל
 לשוקת פסול נפל מן השפופרת לשוקת פסול
 נטל מן השפופרת וכסה או שהניף את הדלת הקדוש
 בשר והמים פסולים וקפה בארץ פסול לתוך ידו
 בשר מפני שאפשר : כ היה קדוש צף על פני המים
 רבי מאיר ורבי שמעון אומרים נטל ומקדש והכמים אומרים
 כל שנגע במים אין מקדשין בו ולף את המים ונמצא קדוש
 מלמטין רבי מאיר ורבי שמעון אומרים מנגב ומקדש והכמים
 אומרים כל שנגע במים אין מקדשין בו : ג המקדש בשוקת
 והטפי בתוכה אף על פי שפיו צר כל שהוא המים שבתוכה
 מקודשין אם היה ספוג המים שבתוכו פסולים ביצר יעשה
 יולף עד שהוא מניע לספוג נגע בספוג אף על פי שהמים צפין
 על גביו כל שהן פסולין : ד נמן ידו או רגלו או על ידיקת
 כרי שבעברו המים לתבית פסולים עלי קנים ועלי אגוז בשרים
 זה הכלל דבר שהוא מקבל טומאה פסול ודבר שאינו מקבל
 טומאה בשר : ה המפנה את המעין לתוך הצת או לתוך הגבים
 פסולין לגבים ולמצורעים ולקדש בהן מי תמאת מפני
 שלא נתמלאו בכלי

ק"ו המקדש מי תמאת טומא אבר פרה במים : ה' טל כלי : פסול אוקה המים
 להזהר : וכסה הספופרת : ספוג : סגור הדלת קודם שיקדש : הקדוש : האבר :
 זקפה : טמא לספופרת בארץ חזר סטל האבר : טאפסר : לשמרו ככ ולא ע' דבר אחר :
 קדוש : האבר : זלף : כמו ספק : טפו : כך קטן טפו כר המים יורדין ממנו טפין טפין :
 סגור : בתוך השוקת : המים הנלווים : בספוג : נגע בספוג : וכסחונו מי הספוג לתוך מי
 השוקת : המפנה : טמא חרין מן המעין עד הגת : הגבים : רקק טל מים :

הלכה

אמר ר' שמעון בן יוחאי המושה דברים הן שהעושה אותן מתחייב בנפשו ורמו בראשו האוכל שום קלוף ובצל קלוף וביצה קלופה והשותה משקין מווגין שעבר עליהן הלילה והלן בבית הקברות והנוטל צפרניו וזורקן לרשות הרבים והמקור רם ומשמש מטתו אוכל שום קלוף וכו' ואף על גב דמנחי בסילתא ומציירי והתימו רוח רעה שורה עליהן ולא אמרן אלא דלא שייר בהן עיקרן או קליפתן אבל שייר בהן עיקרן או קליפתן לית לן בה:

רש"י דמו בראשו * בענש על ענמו וחובת דמו כדרשת ממנו לאחר מיתקו וראיה לדבר ודמו בראשו דמרגלים חובת דמו יסא מוטל בראשו * ומתחייב בנפשו * כלומר הוא גורם לענמו * סעבר עליהם הלילה * אכילהו קאי אשום בכל ומסקין * בסולתא * סל * עיקרן * שערות שבראש השום והבטל:

זוהר יתרו רף פ"ה ע"ב

תא חזי כסעודתי אלון אשתמודעון ישראל דליונו כני מלכא דליונו מהיכלא דמלכא דליונו כני מהימנותא * ומאן דפגיס חד סעודתא מנייהו אחזי פנימיתא לעילא ואחזי נרמיה דלאו מכני מלכא עלאה הוא דלאו מכני היכלא דמלכא הוא דלאו מזרעא קדישא דישראל הוא ויהכין עליה חומרא דתלת מלין דינא דנהינס וגו' * ותא חזי ככלהו שאר זמנין וחנין כעי כר נש למחדו ולמחדו למסכני * ואי הוא חדו בלחודו ולא יתיב למסכני עונסיה סני דתא בלחודו קדו ולא יתיב קדו לאתרא * עליה כתיב וזרתי פרש על פניכס פרש חניכס * ואי יהוה בשכתא חדו אף על גב דלא יתיב לאתרא לא יהכין עליה עונשא כשאר זמנין וחנין דכתיב פרש חניכס * פרש חניכס קאמר ולא פרש שכתס * וכתיב חדשיכס ומועדיכס שנאה נפשו * ואלו שבת לא קאמר וכניו כך כתיב כיני וכין כני ישראל * ומשום דכל מהימנותא אשתכח בשכתא יהכין ליה לב"כ נשמתא אחרת נשמתא עלאה נשמתא דכל שלימו בה כרונמא דעלמא דתתי * ובגין כך אקרי שבת * מהו שבת שמתא דקב"ה שמתא דיהוה שלים מכל סערי:

יוסף לחק * מוסר * מלוקט

מי שנכדה רוחו לשוב בתשובה שמירת שבת לריכה אליו ביותר כי הנה בחטאתו נסתלקה הקדושה שבו ונאה הסט"א והקטיגוריס שנבראו בחטאתיו הם חוביס סניב סניב לו * והשומר שבת כאלו מקיט התורה כלה ויכווה סניגוריס וידחו המלאכי חבלה ובהיות שהוא בעל תשובה נמשך עליו בשבת ניחון מהסניכה ודוחה הסט"א אשר בקרבו * ומלאכה כי בשמירת שבת נחקנו נפשו וגופו * ולריך שיכוין במה שאוכל בשבת שהוא לענג השבת לקיים מצותו יתברך וז"ל ושמרתם את השבת כי קדש היא לכם להנאתכם כלומר אפילו בדבר שהוא הנאה ועונג קדש היא שלריך שהכוונו לקדש לקיים מצותו יתברך והוא עיקר גדול לעושה תשובה וככה יעשה תדיר בכל שבת * והיא סגולה להתרחק מיל"הר ולידבק אל הקדושה הוא ברחמיו יעורנו על

הלכה פסוקה * הר"ם ה' שבת פ"ו

אסור לומר לנו לעשות לנו מלאכה בשבת אעפ"י שאינו מלווה על השבת ואעפ"י שאמר לו מקודס השבת ואעפ"י שאינו לריך לאותה מלאכה אלא לאחר השבת ודבר זה אסור מדברי סופרים כפי שלא תהיה שבת קלה בעיניהן ויבאו לעשות בעלמא * ב גו שעשה מלאכה מעלמו בשבת אם בשביל ישראל עשה אותה אסור ליהנות באותה מלאכה עד מולאי שבת וימתין בכדי שתעשה והוא שלא יסא הדבר כפרהסיא עד שידעו בו רבים שדבר זה בשביל פלוני הוא נעשה בשבת ואם בשביל עלמו בלבד עשה מותר ליהנות בה בשבת * ג כולד גוי שמדליק את הנר משתמש לאורו ישראל ואם בשביל ישראל אסור * עשה גוי ככס לירד בו מן הספינה ירד אחריו ישראל ואם עשה בשביל ישראל אסור * מילא מיס להסקות בהמתו משקס אחריו ישראל ואם בשביל ישראל אסור * ליקט עשבים להאכיל לבהמתו מניח ישראל בהמתו לאכול מהן והוא שלא יסא אותו הגוי מכיר לאותו ישראל שמה ירבה במלאכתו בשבילו ומלא עושה בשביל ישראל וכן כל דבר שאפשר להרבות בו לא יהנה בו בשבת אלא אם כן אינו מכיר:

יתרו יום ראשון תורה

יכין בקריאת ששה פסוקים אלו שהם כנגד 1 דמילוי י"ד דשם כ"ן להשאיר בו הארה מתוספת נשמה * של שבת שעברה *

א וישמע יתרו כהן מדין חתן משה את כל אשר עשה אלהים למשה ולישראל עמו כי הוציא יהוה את ישראל ממצרים :

ב וישמע יתרו רבא דמדין חמוהי דמשה ית בר דעבד יי למשה ולישראל עמיה ארי אפיק יי ית ישראל ממצרים : ב ויקח יתרו חתן משה את צפרה אשת משה אחר שלוחיה : ודבר יתרו חמוהי דמשה ית צפורה אתת משה בתר דפטרה :

ג ואת שני בניה אשר שם האחד גרשם כי אמר גר הייתי בארץ נכריה : וית תרין בנהא דשום חד גרשום ארי אמר דייר הויתי בארע נוכראה : ד ושם האחד אליעזר כי אלהי אבי בעזרי ויצילני מחרב פרעה : ושום חד אליעזר ארי אלהא דאבא הוה בסערי וישובני מחרבא דפרעה : ה ויבא יתרו חתן משה ובניו ואשתו ארמישה אל-המדבר אשר-הוא חנה שם הר האלהים

האלהים : ואתא יתרו חמוהי דמשה ובנוהי ואתתיה
לות משה למדברא דהוא שרי תמן לטורא דאתגלי
עלוהי יקרא די : ויאמר אל-משה אני התנה
יתרו בא אליך ואשתך ושני בניה עמה : ואמר למשה
אנא חמוך יתרו אתי לותך ואתתך ותרין בנהא עמה :

נביאים יסעיה ס' ו'

א בישנת מות המלך עזיהו ואראה את-ארני ישב
על-כסא רם ונשא ושוליו מלאים את-
ההיכל : בשתא דאתנגע בה מלכא עזיה אמר נביא
חזיתי ית יקרא די שרי על כורסי רם ומתנשל בשמי
מרומא ומזיו יקריה אתמלי היכרא : שרפים עמדים
ממעל לו שש כנפים שש כנפים לאחד בשתים יכסה
פניו ובשתים יכסה רגליו ובשתים יעופף : שמשין קדישין
ברומא קדמוהי שיתא גפין לחד שיתא גפין לחד בתרין
מכסי אפוהי דלא חזי ובתרין מכסי גויתיה דלא מתחזי
ובתרין משמש : וקרא זה אליזה ואמר קדוש קדוש
קדוש יהוה צבאות מלא כל-הארץ כבודו : ומקבלין
דין מן דין ואמרין קדיש בשמי מרומא עלאה בית
שכנתיה קדיש על ארעא עובד גבורתיה קדיש לעלם
ולעלמי עלמאי יי צבאות מליא כל ארעא וזו יקריה :
ד ויגעו אמות הספים מקור הקורא והבית ימלא עשן :
וזעו אילות ספי היכלא מקל מלוקא ובית מקדשא
אתמלי אמיתא : ה ואמר אוילי כי-נדמיתי כי איש
טמא שפתים אנכי ובתוך עס-טמא שפתים אנכי ישב
כי אתה-מלך יהוה צבאות ראו עיני : ואמרית וי לי
ארי חבית ארי גבר חייב לאוכחא אנא ובגו עמא
דמגעל בחובין אנא יתיב ארי ית יקר שכנית מלך
עלמאי יי צבאות חזאה עיני : ו ויעף אלי אחד מן
השרפים

השרפים וכידו רצפה במלקחים לקח מעל המזבח :
ואשתדי לותי חד מן שמשא ובפומיה ממלל דקביל
מן קדם דשכינתיה על כורסי יקרא בשמי מרומא על
מן מדבחא :

כתובים מסלי סימן ט"ו

א מוסר רע לעוב ארע שונא תוכחת ימות :
מרדותא דבישא מטעיא אורחיה ומן דסני
מכסנותא ימות : ב שאול ואבדון נגד יהוה אף כי-לבבות
בני-אדם : שיוך ואוכדנא קדם אלהא אף לבי בר נשא :
ג לא-יאהב לין הוכח לו אל-חכמים לא ילך : לא
רחים ממינקא למן דמכסן ליה ולות חכימי לא אזר :
ד לב שמח ייטב פנים ובעצבת-לב רוח נכאה :
ה לבא חדיא משפיר אפי ובכיבא דלבא רוחא ממכתא :
ו ה לב גבוך יבקש-דעת ופי כסילים ירעה אולת : לבא
דמתבין בעי ידיעתא ופומהון דסכלי שטיותא : וכל-
ימי עני רעים וטוב לב משתה תמיד : כל יומי דמסכנא
בישין ומן דטב לביה משקיא תדירא :

משנה פאה פרק ח'

מאימתי כל אדם מותרין בלקט משילכו הנמושות בפרט
ועוללות משילכו העניים בכרם ויבאו ובוהים משתרד
רכיעה שניה אמר רבי יהודה וחלא יש שאינן מוסקין את זיתיהם
אלא לאחר רביעה שניה אלא כרי שיהא העני יוצא ולא יהא
מביא בארבעה אפרות : ג נאמנים על הלקט ועל השכחה ועל
הפאה בשעתן ועל מעשר עני בכל שנתו וכן לוי נאמן לעולם
ואינן נאמנין אלא על דבר שבני אדם נוהגין בו : ג נאמנים על
החטין ואין נאמנין על הקמה ולא על הפת : נאמנים על השעורה
של אורז ואין נאמנים עליו בין חי בין מבושל : נאמנים על
הפול ואין נאמנים על הנריסין לא חיין ולא מבושלין : נאמנין
על השמן לומר של מעשר עני הוא ואין נאמנין עליו לומר של
זיתי ניקוף הוא : ד נאמנין על הנרק חי ואין נאמנין על המבושל

אלא אם בן היה לו דבר מועט שכן הדרך בעל חבית להזיז מוציא מלפסו: ה אין פוחתין לעניים בגזון מחצי קב חטים וקב שעורים רבי מאיר אומר חצי קב קב וחצי כוסמין וקב גרוגרות או מנה דבילה רבי עקיבא אומר פרס חצי לוג זין רבי עקיבא אומר רביעית רביעית שמן רבי עקיבא אומר שמינית ושאר כל הפירות אמר אבא שאול כרי שימכרם ויקח בהם מזון שתי סעודות מדה זו אמורה בכהנים ובלויים ובשראליים הנה מציל נוטל מחצה ונותן מחצה הנה לו דבר מועט נותן לפניהם ונתן מחלקין ביניהם: ו אין פוחתין לעני העובר ממקום למקום מכבד בפוגדיו מארבע סאין בסלע לן נותנין לו פרנסת לינה שבת נותנין לו מזון שלש סעודות מי שיש לו מזון שתי סעודות לא ישול מן התמחוי מזון ארבע עשרה סעודות לא ישול מן הקופה ותקופה נגבית בשנים ומתחלקת בשלשה: ה מי שיש לו מאתים זוז לא ישול לקט שכחה ופאה ומעשר עני היו לו מאתים חסר דינר אפילו אלף נותנין לו באחת הרי זה ישול היו ממושקנין לבעל חובו או לכתובת אשתו הרי זה ישול אין מחיבין אותו למכור את ביתו ואת כלי תשמישו: ט מי שיש לו חמשים זוז והוא נושא ונותן בהם הרי זה לא ישול וכל מי שאינו צריך לשול ונטל אינו מת מן הוקנה עד שיצטרך לפירות וכל מי שצריך לשול ואינו נוטל אינו מת מן הוקנה עד שיפרנס אחרים משלו ועליו הכתוב אומר ברוך הגבר אשר יבטח בני ויהיה יי מבטחו וכן בן שדן דין אמת לאמתו וכל מי שאינו לא חגר ולא סומא ולא פסח ועושר עצמו כאחד מהם אינו מת מן הוקנה עד שיהיה כאחד מהם שנאמר ודורש רעה תבואנו ונאמר צדק צדק תרדוף וכל דין שלוקח שוחד ומטה את הדיו אינו מת מן הוקנה עד שיעניו בהות שגאמר ושוחד לא תקח כי השוחד יעור פקחים:

ק"ו המושקת וקנס ואל לקוטי נטר לקוטי רביעה הסטר נקרא רביעה: מוסקין נזקים כמו קורבן בקבואה: כשעתן כשעת קמיר: מוקף סקפתו מה סקפתו: ועשתי שמן חי: כלל בשול: מלפסו הקדרה או פרוג: גרוגרות קאמיס יבשים כפרדים: דבילה: קאמיס מחוברין:

הלכה ברכות דף ז' ע"ב

אמר ליה רבא לרפרם בר פפא לימא לן מר מהני מילי מעלייתא דאמרת משמיה דרב חסרא במילי רבי כנישתא אמר ליה הכי אמר רב חסרא

חסרא מאי דכתוב אוהב ה' שערי ציון מכל משכנות יעקב אוהב ה' שערים המצוינים בהלכה יותר מבתי כנסיות ומבתי מדרשות והיינו דאמר רבי חייה בר אמי משמיה דעולא מיום שחרב בית המקדש אין לו להקרוש ברוך הוא בעולמו אלא ארבע אמות של הלכה כלבר ואמר אבוי מריש הוה גריסנא בנו ביתא ומצלנא בכי כנישתא כיון דשמענא להא דאמר ר' חייה בר אמי משמיה דעולא מיום שחרב בית המקדש אין לו להקרוש ברוך הוא בעולמו אלא ארבע אמות של הלכה כלבר לא הוה מצלינא אלא היכא דגריסנא רבי אמי ור' אסי אף על גב דהוה להו הליסר כי כנישתא בטבריה לא מצלו אלא בני עמודי היכא דהוה גרסי ואמר רבי חייה בר אמי משמיה דעולא גדול הנהגה מוניעו יותר מירא שמים דאלו נבי ירא שמים כתיב אשרי איש ירא את ה' ואלו נבי נהגה מוניעו כתיב יגיע כפיך כי תאכל אשריך וטוב לך אשריך בעולם הוה וטוב לך לעולם הבא ולנבי ירא שמים וטוב לך לא כתיב ביה ואמר רבי חייה בר אמי משמיה דעולא לעולם ידור אדם במקום רבו שכל זמן ששמעי בן גרא קיים לא נשא שלמה את בת פרעה והא תניא אל ידור לא קשיא הא דכיוף ליה הא דלא כיוף ליה אמר רב הונא בר יהודה אמר רבי מנהם אמר רבי אמי מאי דכתוב ועוובי ה' יכלו זה המניח ספר תורה ויוצא רבי אבהו נפיק בין גברא לגברא בעי רב פפא בין פסוקא לפסוקא מהו תיקו:

רש"י סמכיוויס: כיון ואסופות כבור: כינו עמודי: שנית המדרש ככון עליהם מלמעלה: סכל זמן ששמעי בן גרא קיים וכו': דסמוך למיתת שמעי כתיב ויתחקן שלמה את בת פרעה: דכיוף ליה: אם כסף לרבו לקבל תוכחתו ידור אכלו ואם לאו טוב להקרח ממנו וזכי שונג ואל ימי מויד:

זוהר יתרו דף פ"ה ע"א

זכור את יום השבת לקדשו ר' ינחק אמר כתיב ויכרך להסיד את יום השביעי וכתוב כמן ששת ימים חלקטהו וכיום השביעי שכת לא יהיה בו כיון דלא משתכחי ביה מזוני מה ברכתא אשכח ביה אלא הכי תאנה כל ברכאן דלעילא ותתא כיומא שביעאה תליון ותאנה אמאי לא אשתכח מנא כיומא שביעאה משום דההוא יומא מקברכאן מניה כל שיתא יומין עילאין וכל סד וסד יהיב מזוניה לקתא כל סד כיומוי מההיא ברכה דמתברכאן כיומא שביעאה וכניני כך מאן דהיוו בדרנא דמסימנוקא בעי לסדרא פקורא ולאחקתא סעודתא כליליא דשכתא כנין דיתכרך פקוריה כל אינון שיתא יומין דהא כהסוא זמנא אזדמן ברכה לאחברכאן כל שיתא יומין דשכתא וכרכתא לא אשתכח כפתורא ריקניא ועל כך בעי לסדרא פקורא כליליא דשכתא כנהמא וכמוזני רבי ינחק אמר אפילו כיומא דשכתא נמי רבי יהודה אמר בעי לאשתענא כהאי יומא ולמיכל חלק סעודתי כשכתא כנון דישכתא שכעא וענוגא כהאי יומא כעלמא ר' אבה אמר לאזדמנא ברכתא באינון יומין דלעילא דמתברכאן מקאי יומא והאי יומא מליא רישיה דועיר שמות יח 18

אנפין מטלא דנחית מעתיקא קדישא סתימא רכלא ואטיל לחקלא
דפתוחין קדישין תלת זמני מכד עייל שבחא בנין דיתכרכון כלוה
כחרא . ועל דא כעני בר נש לאתענגא תלת זמנין אלין דהא כהא
תליא מהימנותא דלעילא בעתיקא קדישא וכזעור אפיין וכחקלא
דפתוחין וכעני בר נש לאתענגא כהו ולתסדוי כהו . ומאן דגרע
סעורתא מנייהו אחזי פנימותא לעילא ועונשיה דההוא בר נש
סני . כניני כך בעי לקדרא פתוריה תלת זמני מכד עייל שבחא
ולא ישכח פתוריה ריקניא וחשרי כרכחא עליה כל שאר יומי
דשבחא וכחאי מלה אחזי וקלי מהימנותא לעילא :

יוסף לחק * מוסר * מלוקש

אם עלה על לבו לב טהור לתקן אשר פגם באות ברית קדש ויפקח עיניו
כי המרה את בוראו ח'ו עד להשחית נפשו . יזהר בכל ברכה
לברכה כחקנה ויברך בנחת ולא ידלב ח'ו הזכרת ה' או מלך העולם וכיוצא
כי מלבד שגדול עובו מנשוא וגו' לה' ומולול במלכותו ח'ו עוד זה כי
בכלל הרעות שעושה הוא שבא לידי קרי ועל הכל ענש יענש הן על שהכל
בלא ברכה כחקנה והוא בכלל גול הן על שגול בהזכרת שם ומלכות גם
אסור' נלוה עמם על שזה גרס לבא לידי קרי וחמורה טומאה היוצאת מגופו
והיתה מסילה לסטרא אחרא למשול בו על כן יסתכל בעת שהוא מברך למי
מברך לבורה עולם אשר בראו והוא ניתן לו כח לעשות חיל ויברך ביראה
ואהבה ושמחה וסכנעה רבה :

הרכה פסוקה * הר"ם ה' תשובה פ"ד

בעלי תשובה דרכן להיות שפלים וענוים ביותר אם חרפו אותן הסכלים
במעשיהם הראשונים ואמרו להן אמש היית עושה כך וכך ואמש היית
אומר כך וכך אל ירגישו להן אלא שומעין ושומחין ויודעין שזו זכות להם שכל
זמן שהם בושים ומעשיהם שעברו ובכלמים מהן זכותן מרובה ומעלתם מתגדלת :
ב וחסא נמור הוא לומר לבעל תשובה זכור מעשיך הראשונים או להזכירם
לפניו כדי לביישו או להזכיר דברים ועניינים הדומין להם כדי להזכירו מה עשה
הכל אסור ומזהר עליו בכלל הוגיית דברים שהזכירה תורה עליה שחומר ולא
תובו איש את עמיתו :

יום שני תורה

יכוין בקריאת ארבעה פסוקים אלו שהם כנגד ד' דמילוי יו"ד דסס ב"ן
להשפיר בו תוספת הרוח משבת * שעברה .

א ויצא משה לקראת חתנו וישתחו וישקלו וישאלו
איש לרעהו לשלום ויבאו האהלה : ונפק משה
לקדמות חמוהי וסגיד ונשק ליה וישאלו גבר לחבריה
לשלום ועלו למשכנא : ב ויספר משה לחתנו את כל
אשר

אשר

ע

אשר עשה יהוה לפרעה ולמצרים על אודת ישראל
את כל ההתלאה אשר מצאתם בדרך ויצלם יהוה :
ואשתעי משה לחמוהי ית כל דעבר " לפרעה
למצראי על עיסק ישראל ית כל עקתא דאשכחנתון
באורחא וישבינון " : ג ויחד יתרו ער-כל-הטובה אשר
עשה יהוה לישראל אשר הצילו מיד מצרים : וחדי יתרו
על כל טבתא דעבר " לישראל דשזביה מירא
דמצראי : ד ויאמר יתרו ברוך יהוה אשר הציל אתכם
מיד מצרים ומיד פרעה אשר הציל אתהעם מתחת
יד מצרים : ואמר יתרו ברוך יהוה דשזיב יתכון מירא
דמצראי ומירא דפרעה דשזיב ית עמא מתחת מרות
מצראי :

נביאים ישעיה סימן ו'

א ויגע עלפי ואמר הנה נגע זה על-שפתיה וסר
עונך וחסאתך תכפר : וסדר בפומי ואמר
הא שויתי פתגמי נבואתי בפומך ויעדון חובך וחסאך
יתכפרון : ב ואשמע את-קול אדני אמר אתמי אשלח
ומ ילך-לנו ואמר הנני שלחני : ושמעית ית קל מימרא
ד"י דאמר ית מן אשלח לאתנבאה ומן יזיז לאלפא
ואמרית הא אנא שלח יתי : ג ויאמר לך ואמרת
לעם הזה שמעו שמוע ואל-תבלינו וראו ראו ואל-
תדעו : ואמר אזיל ותימר לעמא הדין דשמעין משמע
ולא מסתבלין וחזו מחזא ולא ידעין : ד השמן לב-
העם הזה ואזניו הכבד ועיניו השע פן-יראה בעיניו
ובאזניו ישמע ולבבו יבין ושב ורפא לו : טפיש לביה
דעמא הדין ואודנוהי יקר ועינוהי עמעס דילמא יחזון
בעיניהון ובאודניהון ישמעון ובלבהון יסתבילון ויתובון
וישתביק להון :

כתובים

כתובים משלי סימן ט"ו

א טוב מעט ביראת יהוה מאוצר רב ומהומה בו :
 טוב קליל בדחלתיה דאלהא מן סימתא
 רברנתא ועאתא בהין : ב טוב ארחת ירק וארבה
 שם משור אבוס ושנאה-בו : טבא שירותא דירקא
 ורחמותא תמן מן תורי מפטמי בסניאתא : ג איש חמה
 יגרה מדון וארך אפים ישקיש ריב : גברא חמתנא מגרי
 תגרא ונגיד רוחא מדעד חרתא : ד דרך עצל כמשכת
 חדק וארח ישרים סללה : אורחיהון דעטלי קרצובי
 וכוכי ואורחא דתריצי שפיא :

משנה שבת פרק י"ז

כל הכלים נטלין בשבת ובלתי תיריין עמהן אף על פי
 שנתפרקו בשבת שאינן דומין לבלתי תיריין הבית לפי שאינן
 מן המוכן : ב נוטל אדם קורנס לפצע בו את האגוזים וקורדוס
 לתתוד בו את הדבילה מגיכה לגרור בה את הגבינה מגיפה
 לגרוף בה את הגרונרות את הרחת ואת המולג לתת עליו (פת)
 לקשן את הכוש ואת הכרצר לתחוב בו מחט של יד לטול
 בו את תקוץ ושל סקאים לפתוח בו את הדלת : ג קנה של
 זתים אם יש קשר בראשו מקבל טומאה ואם לאו אינו מקבל
 טומאה בין כך ובין כך נטל בשבת : ד (רבי יהודה אומר)
 כל הכלים נטלין חוץ מן המסר הגדול ויתד של מחרישה כל
 הכלים נטלין לצורך ושלא לצורך רבי נחמיה אומר אין נטלין
 אלא לצורך : ה כל הכלים הנטלין בשבת שכריהן נטלין (עמהן)
 ובלבד שהיו עושין מעין מלאכה שכרי עריבה לכפות בהן את
 פי החבית שכרי זכוכית לכפות בהן את פי הפך רבי יהודה
 אומר ובלבד שהיו עושין מעין מלאכה שכרי עריבה לצוק
 לתוכן מקפה ושכרי זכוכית לצוק לתוכן שמן : ו האבן שבקרובה
 אם ממלאין בה ואינה נופלת ממלאין בה : ואם לאו אין
 ממלאין בה ומורה שהיא קשורה בטפוח ממלאין בה בשבת :
 ז פקק החלון רבי אלעזר אומר בזמן שהיה קשור ותלוי
 פוקקין בו : ואם לאו אין פוקקין בו : וכתבתי אומרים בין

כך

כך ובין כך פוקקין בו : ה כל כסווי הכלים שיש להם בירת
 אחיה נטלים (עמהן) בשבת אמר רבי יוסי במה דברים
 אמורים בכסווי הקרקעות אבל בכסווי הכלים בין כך ובין
 כך נטלים בשבת :

קו"נ קורנס : פטוס : מגרס : כעין סכין מלא פנימות : וקורדוס : אש"ל כלעז :
 מגריפה : כמו קף : רחץ : כלי שזורין בו הקבואה של"ל כלעז : מולג : כלי של
 שלשה טימס שמהפכין בו בגורן : כוש : פלך שטוות בו הכסוס : כרכר : כמו מחט לאורגוס :
 סקאים : סקופרין בו הסקיס : קנס : העשויו לבדוק זימס אם כניעו לסיקת ראוי לכות כנד :
 קשר : כעין פקק שבקנה : מסר : סכין גדול מלא פנימות : מקפא : דומה דעיסה : קרויס :
 דלעת יבשה וממלאין בה מים ומוקמן בה חנן להכניסה : טפוח : כך קטן : פקק : לוח :
 פוקקין : סוקמין :

הלכה שבת רף קי"ט ע"ב

אמר רב חסדא אמר רב עוקבא כל המתפלל בערב שבת ואומר ויכולו
 שני מלאכי השרת המלווים לו לאדם מניחין יריהן על ראשו
 ואומרים לו וסר עונך והטאתך תכופר : תניא רבי יוסי בר יהודה אומר שני
 מלאכי השרת מלווין לנ לאדם בערב שבת מבית הכנסת לביתו אחר טוב
 ואחר רע וכשבא לביתו ומצא נר דלוק ושלחן ערוך ומסתו מוצעת מלאך
 טוב אומר יהי רצון שתהא לשבת אחרת כן ומלאך רע עונה אמן בעל
 כרחו : ואם לאו מלאך רע אומר יהי רצון שתהא לשבת אחרת כן ומלאך
 טוב עונה אמן בעל כרחו : אמר רבי אלעזר לעולם יסדר אדם שלחנו בערב
 שבת אף על פי שאינו צריך אלא לכזית : ואמר רבי חנינא לעולם יסדר אדם
 שלחנו במוציא שבת אף על פי שאינו צריך אלא לכזית : חמין במוציא שבת
 מלוגמא פת חמה במוציא שבת מלוגמא : רבי אבהו הווי עברין ליה באפוקי
 שבתא עינלא תולתא הוה אכיל מניה כוליהתא כי גדל אבימי בריה אמר
 ליה למה לך לאפסודי כולי האי נשבוק כוליהתא ממעלי שבתא : שבקוה
 ואתא אריא אכליה : אמר רבי יהושע בן לוי כל העונה אמן יהא שמויה
 רבא בכל כחו קורעים לו גזר דינו שנאמר בפרוע פרעות בישראל בהתנרב
 עם ברכו ה' : מאי טעמא בפרוע פרעות משום דברכו ה' : רבי הייא בר
 אבא אמר רבי יוחנן אפילו יש בו שמץ של עבודת אלילים מוחלין לו כתיב
 הכא בפרוע פרעות וכתוב התם כי פרוע הוא : אמר ריש לקיש כל העונה
 אמן בכל כחו פותחין לו שערי גן עדן שנאמר פתחו שערים ויבא גוי צדיק
 שומר אמונים אל תקרי שומר אמונים אלא שאומרים אמן : מאי אמן אמר
 רבי חנינא אל מלך נאמן :

רש"י יסדר אדם שולחנו בערב שבת : ללולי שבת : נמוציא שבת : מני כבוד שבת הוא
 ללוחות נביאותו דרך כבוד כאלם הטוב את המלך בנאמן מן העיר : חמין : לשנות
 ולרחוק : מלוגמא : רטוח : אכליה אריא : לעגל הראוי לשתט : בכל כחו : בכל כוונתו :
 בפרוע פרעות : ביטול מורעבות כגון פרוע דמתרגמין בטול : בהתנדב עם ברכו : כשתתנדבין
 ישראל לברך את בוראם : כי פרוע : כי פרוע אחר ע"ל וכמו קאמר בהבטל פרעות ע"ל
 שסתקעקע וסתקעל שלא זכר עונה משום התנדב עם הוא : אל מלך נאמן : כך מעיד על בוראו
 שהוא אל מלך נאמן :

זוהר יתרו רף פ"ח ע"א

רבי שמעון אמר האי מאן דאשלים תלת סעודתי בשבתא
 קלא

קלא נפיק ומכרוז עליה אז תפעננ על ה' . רח סעודתא קרא
 לקבל עתיקא קרישא רכל קרישין . והרכבתיך על כמתי ארץ רח
 סעודתא חניכא לקבל קלא רתפוחין קרישין . והאכלתיך נחלת
 יעקב אחיך . רח הוא שלימו דאשלים בויער אפין ולקבלויהו
 כעי לאשלמה סעודתיה וכעי לאתעננה ככולהו סעודתי ולמחדי
 ככל חד וחד מנייהו משום דאיהו מהימנותא שלימתא וכנין כך
 שכתא אטייקר מכל שאר זמנין וחנין משום דכלא ביה אשכח
 ולא אשכח הכי ככלהו זמני וחני . אמר רבי חייא בנין כך משום
 דישכח כלא ביה אידכר תלק זמנין דכתיב ויכל אלהים ביום
 השביעי . וישכח ביום השביעי . ויכרך אלהים את יום השביעי .
 רבי אבא (כ"ח רב המנוכא סבא) כד הוה יתיב בסעודתא דשכתא
 הוה חדי ככל חד וחד והוה אמר רח הוא סעודתא קרישא
 דעתיקא קרישא סתימא רכלא . כסעודתא אחרת הוה אמר רח
 הוא סעודתא קודשא כריך הוא וכן ככולהו סעודתי והוה חדי
 ככל חד וחד . כד הוה אשלים סעודתי אמר אישלימו סעודתי
 דמהימנותא . רבי שמעון כד הוה אחי לסעודתא הוה אמר הכי
 אהקינר סעודתא דמהימנותא עילאה אהקינר סעודתיה דמלכא .
 והוה יתיב וחדי כד אשלים סעודתא חיתא הוה מכרוז עליה
 אז תפעננ על ה' והרכבתיך על במתי ארץ והאכלתיך נחלת
 יעקב אחיך :

יוסף לחק * מוסר * מלוקט

ומגיד לאדם מה שיחוי אפי' שיחה קלה שבין איש לאשתו מנידום לאדם
 ביום הדין על כן ישים אל לבו שהוא לפני מלך מלכי המלכים
 הקב"ה והוא יודע נסתרות ובוהן לבות וכליות . וכשהוא שוכב על מטתו יזכור
 שנס הוא ישכב על מטה שימות שם וכל עניני הגוף הכל הכלים ויטהר
 רעיוניו לחשוב מחשבות קדושות ולהרחיק מחשבות רעות וידע כי בזה תלוי
 תקונו או קלקול הילד הגולד והמחשבה עיקר גדול ומקלות יעקב אע"ה יוכיחו
 ולפי מחשבת איש וביתו כן תמשך נפש לילד או מסטרא אחרת או מסטרא
 דקדושה והרבה בניס חלופים חכל על דמשתכחין שגרמו להם אביהם ואמם
 לפי מחשבתם ודיבורם וכל חטאות הבנים אם הם גרמו במחשבתם הם
 נענשים עליהם וחרפתם לא תמחה ואשרי השם דרכו ויכבו לה' כל מחשבותיו
 וכל מעשיו לקים מזמותו ויתברך ואשרי בניו אחריו :

הלכה פסוקה * הר"ם ה' קרית שמע פ"א

פעמים בכל יום קוראין קרית שמע בערב ובבקר שחומר ובשכב ובקומו
 בשעה שדרך בני אדם שוכבים וזו היא לילה ובשעה שדרך בני
 אדם עומדין וזה הוא יום . ב ומה הוא קורא ג' פרושיות ואלו הן שמע והיה אם
 שמוע ויאמר ומקרימין לקרות פרשת שמע מפני שיש בה יחוד השם והאכנתו
 ותלמודו שהוא העקר הגדול שהכל תלוי בו ואחריה והיה אם שמוע שיש בה
 כיווי

עב
 כיווי על זכירת שאר כל המלות ואחר כך פרשת לילית שנס היא יש בה כיווי
 זכירת כל המלות : ג אעפ"י שאין מלות לילית נוהגת בלילה קוראין אותה
 בלילה מפני שיש בה זכרון ויליאת מזרים ומזרע להזכיר יליאת מזרים ביום
 ובלילה שחומר למנוח תזכור את יום לאתך מהרץ מזרים כל ימי חייך . וקריאת
 שלש פרושיות אלו על סדר זה היא הנקראת קרית שמע : ד הקורא קרית
 שמע כשהוא גומר פסוק ראשון אומר בלחם ברוך שם כבוד מלכותו לעולם
 ועד וחזור וקורא כדרכו והאבת את ה' אלהיך עד סופה :

יום שלישי תורה

כיוון בקריאת חמשה פסוקים אלו שהם כנגד ה' דמילוי הזה ראשונה דשם
 ב' להשפיר בו תוספת נפש משבת . ששכרה .

א עתה ידעתי כי גדול יהוה מכל האלהים כי בדבר
 אשר זרו עליהם : בען ידענא ארי רב י'
 ולית אלהא בר מניה ארי בפתגמא די חשיבו מצראי
 למידן ית ישראל ביה דנינון : ב ויקח יתרו חתן משה
 עלה וזבחים לאלהים ויבא אהרן וכל זקני ישראל
 לאכללחם עם חתן משה לפני האלהים : וקריב יתרו
 המודי דמשה עלוון ונכסרת קודשין קדם י' ואתא
 אהרן וכל סבי ישראל למיכל לחמא עם חמוהי דמשה
 קדם י' : ג ויהי ממחרת וישב משה לשפט אתהעם
 ויעמד העם על משה מן הבקר עד הערב : והורה
 ביימא דבתרוהי ויתיב משה למידן ית עמא וקם עמא
 עלוהי דמשה מן צפרא עד רמשא : ד וירא חתן משה
 את כל אשר הוא עשה לעם ויאמר מה ההדבר הזה
 אשר אתה עשה לעם מדוע אתה יושב לבדך וכל
 העם נצב עליך מן הבקר עד הערב : והוא חמוהי דמשה
 ית כל דהוא עביד לעמא ואמר מה פתגמא הדין די
 את עביד לעמא מה דיין את יתיב בלחודך וכל עמא
 קיימין ערוך מן צפרא עד רמשא : ה ויאמר משה
 לחתנו כי יבא ארי העם לדרש אלהים : ויאמר משה
 לחמוהי ארי אתן לותי עמא למתבע אולפן מן קדם י' :
 נביאים

נביאים יסעיוס סימן ו' ז

א ואמר עד-מתי אדני ואמר עד אשר אס-שאו
 ערים מאין יושב ובתים מאין אדם והאדמה
 תשאה שממה : ואמרית עד אימתי י ואמר עד דיצדון
 קירווא מבלי יתיב ובתיא מבלי אנשא וארעא תיחרוב
 ותצדי : כ ורחק יהוה את-הארס ורבה העוובה בקרב
 הארץ : וירחק ית בני אנשא ותסגי צדיותא בנה
 דארעא : ג ועוד בה עשירה ושבה והיתה לבער כאלה
 וכאלון אשר בשלכת מצבת במ זרע קדש מצבתה :
 וישתארון בה חד מן עשרא צדיקיא ויתובן ויהון לצרבא
 כבוטמא וכבלוטא דבמתר טרפוהי דמין ליבשין ועד
 כען אינון רטיבין לקיימא מנהון זרעא בן גלותא דישראל
 יתכנשוון וירובון לארעוון ארי זרעא דקודשא
 נצבתהון : ד ויהי בימי אחז בן-יותם בן-עזיהו מלך
 יהודה עלה רצין מלך-ארס ופקח בן-רמליהו מלך-
 ישראל ירושלם למרחמה עליה ולא יכל להלחם
 עליה : והוה בימי אחז בר יותם בר עזיה מלך שבטא
 דבית יהודה סליק רצין מלכא דארס ופקח בר רמליא
 מלכא דישראל לירושלם לאנחא קרבא עלה ולא יכל
 לאנחא עלה : ה ויגד לבית דוד לאמר נחה ארס
 על-אפרים וינע לבבו ולבב עמו כנוע עצי-יער
 מפני-רוח : ואתחוא לבית דוד למימר אתחבר מלכא
 דארס עם מלכא דישראל למיתי עלוהי וזע לביה
 ולבא דעמיה כאשתדיות אילני חורשא מן קדם רוחא :

כתובים מסלי סימן ט"ו

א בן חכם ישמח-אב וכסיל אדם בווה אמו : ברא
 חכימא יחדי לאבוהי וברא סכלא משיט אמה :
 ב אולת שמחה לחסר-לב ואיש תבונה ישר-לכת :
 שטיותא

שטיותא חדותא היא לחסיר לבא וגברא דמתבין
 תריצורת מהלך : ג הפר מחשבות באיך-סוד וברב
 יועצים תקום : בטולא דמחשבתא היך דלית רוא
 ובסוגעא דאילין דמתמלכין עיצתא תקום : ד שמחה
 לאיש במענה-פיו ודבר בעתו מה-טוב : חדותא
 לגברא במלתא דפומיה ומלתא בעדנא סיגו טבא :
 ה ארח חיים למעלה למשכיל למען סוד משאול מטה :
 ארחא דחי מעליא לסוכלתנותא דנטמא מן שוול
 תחתיתא :

משנה כתובות פרק א'

בתולה נשאת ליום הרביעי ואלמנה ליום החמישי שפעמים
 בשבת בתי דינין יושבין בערות ביום השני וביום
 החמישי שאם היה לו טענת בתולים היה משכים לבית דין :
 ב בתולה כתובתה מאתים ואלמנה מנה בתולה אלמנה
 גרושה ותלוצה מן האירוסין כתובתן מאתים ויש להן טענת
 בתולים הגיורת והשבויה והשפחה שנפדו ושנתגירו
 ושנשתחררו פחותות מפנות שלש שנים ויום אחד
 כתובתן מאתים ויש להן טענת בתולים : ג הגדול שבא
 על הקטנה ותקטן שבא על הגדולה ומוכר עץ כתובתן
 מאתים דברי רבי מאיר ותכמים אומרים מוכר עץ כתובתה
 מנה : ד בתולה אלמנה גרושה ותלוצה מן הגשואין כתובתן
 מנה ואין להן טענת בתולים הגיורת והשבויה והשפחה
 שנפדו ושנתגירו ושנשתחררו יתירות על בנות שלש שנים ויום
 אחד כתובתן מנה ואין להן טענת בתולים : ה האוכל אצל חמיו
 ביהודה שלא בעדים אינו יכול לטעון טענת בתולים מפני
 שמתחר עמה אחת אלמנת ישראל ואחת אלמנת כהן כתובתה
 מנה בית דין של כהנים היו נוכין לבתולה ארבע מאות זוז
 ולא מיתו בנדם חכמים : ו הנזשא ארת האשה ולא מצא לה
 בתולים היא אומרת משארסתני נאנסתי ונסתחפה שדך והלה
 אומר לא כי אלא עד שלא ארסתך והנה מקחי מקח טעית
 רבן גמליאל ורבי אלעזר אומרים נאנסת רבי יהושע אומר

לא מפי'ת אנו חיי'ן אלא הרי זו כחוקת בעולה עד שלא תתארם
 והטעתו עד שתביא ראיה לרבריה : והיא אומרת מוכת עץ אני
 והוא אומר לא כי אלא דרוסת איש את : רבן גמליאל ורבי
 אליעזר אומרים נאמנת : ורבי יהושע אומר לא מפי'ת אנו חיי'ן
 אלא הרי זו כחוקת דרוסת איש עד שתביא ראיה לרבריה :
 ה ראיה מדברת עם אחר בשוק אמרו לה מה טבו של זה איש
 פלוני וכהן הוא : רבן גמליאל ורבי אליעזר אומרים נאמנת :
 ורבי יהושע אומר לא מפי'ת אנו חיי'ן : אלא הרי זו כחוקת בעולה
 לנתין ולממור : עד שתביא ראיה לרבריה : ה היתה מעוברת
 ואמרו לה מה טבו של עובר זה : מאיש פלוני וכהן הוא : רבן
 גמליאל ורבי אליעזר אומרים נאמנת : רבי יהושע אומר לא
 מפי'ת אנו חיי'ן אלא הרי זו כחוקת מעוברת מנתין וממור : עד
 שתביא ראיה לרבריה : אמר רבי יוסי מעשה בתינוקת שירדה
 למלאות מים מן העין ונאנסה : אמר רבי יוחנן בן גורי אם רוב
 אנשי העיר משיאים לכהונה : הרי זו תנשא לכהונה :

ק"ו בקולה נשא'ת : ולא כליל ה' דמיטיבן טמא וסרוד נשואים ולא בעול : טענת בקולס
 בעלתו ולא נשא'ת דם : בקולה אלמנה : בקולה שהיא אלמנה : ויש לה טענת : אם
 לא נשא'ת לה כב' בקולס אבדה כמקובל טחוקת בקולה נשא'ת : הקטנה : פחותה ונת' ג' טבוס
 ויום אחד שאין ביאתה ביאה : קטן : פחות מכן ט' טבוס ויום א' שאין ביאתו ביאה : ומוכת עץ
 שנקטע לה עץ באותו מקום : שמתיתד : כדי שהיה לבו נס כה : ובסתתה : כלומר מולך גרס
 זתן לי כמקובל : דרוסת איש : בעולת איש : מדברת : מקיפת : רוב אנשי העיר : תרי רובי
 בעיני רוב טעם העוברת עם ורוב העיר דמעלה עשו בוחסין :

הלכה כתובות דף ה' ע"א

דרש בר קפרא גדולים מעשה צדיקים יותר ממעשה שמים וארץ דאלו
 במעשה שמים וארץ כתיב אף ידי יסרה ארץ וימיני טפחה שמים
 ואלו במעשה יריהם של צדיקים כתיב מכון לשבתך פעלת ה' מקדש ה' כוננו
 ירך' השיב כבלי אהר ורבי חייא שמו ויבשת ידיו יצרו : ירו כתיב : והכתיב
 יצרו : אמר רב נחמן בר יצחק יצרו אצבעותיו כרכתיב כי אראה שמך
 מעשה אצבעותיך ידה וכוכבים אשר כוננת : מתיבי השמים מספרים כבוד
 אל ומעשה ידיו מגיד הרקיע : הבי קאמר מעשה יריהם של צדיקים מי מגיד
 הרקיע ומאי נניהו מטר : דרש בר קפרא מאי דכתיב ויתד תהיה לך על אונך
 אל תקרי אונך אלא על אונך שאם ישמע אדם דבר שאינו הגון יניח אצבעו
 באזניו : והיינו דאמר רבי אלעזר מפני מה אצבעותיו של אדם דומות
 ליתירות מאי טעמא אילימא משום דמהלקן כל חדא והדא למלתיה עבירא
 דאמר מר זו זרת וזו קמיצה זו אמה זו אצבע זו גודל : אלא מה טעם
 משופות כיתירות שאם ישמע אדם דבר שאינו הגון יניח אצבעותיו באזניו :
 הנא רבי ישמעאל מפני מה און כולה קשה והאליה רכה שאם ישמע
 אדם דבר שאינו הגון יכוף אליה לתוכה : תנו רבנן אל ישמיע אדם לאזניו
 דברים בטלים מפני שהן נכונות תהלה לאפרים :

רש"י גדולה מעשה צדיקים : ממעשה זרות שמים וארץ ומשום בר קפרא נקט לה דלוי'ו
 לעול באגדה : אף ידי : חדא יד : מקדש : מעשה ידו צדיקים הוא : והכי קאמר
 הוא מעשה ידיו במעשה הצדיקים כתיב שקרויין מעשה שלם מעשה ידיו של הקב"ה והכי קאמר
 ומעשה ידיו והוא מעשה הצדיקים ענין הרקיע שהרקיע מעורר עליהם לבריות שהם צדיקים
 שמתפללים על הגשמים ומטר יורד : יתד : קבי לייא בלעז : ויניח אצבעו : שהיה שפויים כותב :
 מאי טעמא : כלומר במאי דומות כיתדות : אי כומא דמתלקן : שמתולקות זו מנו ואינן מחוברות
 יחד : חדא וחדא למלקיב : קושא היא כל אחת ואחת יש בה כורך ואף כבדכי גבוה : זו זרת
 מן הקטנה מודדין זרת של חסין : זו קמיצה : מאצבע שאלל הקטנה מתחילין לקמוץ חופס שלם
 אצבעותיו על פס ידו הקמיצה והאלים והאצבע וקומץ : זו אמה : מהגדולה מודדין אמת בנין
 ואמת כלים : זו אצבע : למתן דמוס של חטאת דכתיב ביה באצבעו : זו גודל : לבסוף יד דהארץ
 ודמזרוע : משופות : אגוויש'ל'ש בלעז : אליה : בשר שבסוף האזן : ככונת תהלה לאפרים :
 רכות ודקות ליכונת מכלה : והכי כתיב אמרינן בע"ז הוא ככרו דחריך רישא שרי למיכל אשיל
 מריש אודיסי ואף על פי שמסחר לבשל :

זוהר יתרו דף פ"ה ע"ב

אמר רבי אלעזר לאכוי חלין סעודתי היך מתחקין . אמר
 ליה ליליא דשכתא כתיב והרכבתך על כמתו ארץ ביה
 כליליא מתברכא מטרוניתא וכלהו חקל תפוסין ומתברכא
 פתוריה דבר נש וכשמקא אתוספת וההוא ליליא קדוה דמטרוניתא
 קוי . וכעי בר נש למחדו כדרותא ולמיכל סעודתא דמטרוניתא
 כיומא דשכתא . כסעודתא תניינא כתיב אז תעננ על ה'
 על ה' וראו דההיא שעתא אחגליא עתיקא קדישא וכלהו עלמינן
 כסעודתא ושליו וסרוותא דעתיקא עבדינן וסעודתא דיליה הוא
 ודאי . כסעודתא תליתאה דשכתא כתיב והאכלתיך נחלת ועקב
 אביך . דה הוא סעודתא דזעיר אכסין דהוי בשלימותא וכולהו
 שיקא וימין מההוא שלימו מתברכין . וכעי בר נש למתדי
 כסעודתיה ולאשלמא חלין סעודתי דאינון סעודתי מהימנותא
 שלימתא דזרעא קדישא דוישרא רי מהימנותא עלאה דהא דילהון
 הוא ולא דעמינן עובדי עבודה זרה וכנוני כך אמר בני ובין בני
 ישראל . תא קוי כסעודתי חלין אשתמודעון ישראל דאינון בני
 מלכא דאינון מהיכלא דמלכא דאינון בני מהימנותא . ומאן
 דפגים חד סעודתא מנייהו אחזי פנימותא לעילא ואחזי ברמיה
 דלאו מבני מלכא עלאה הוא דלאו מבני היכלא דמלכא הוא
 דלאו מזרעא קדישא דוישרא הוא ויהכין עליה חומרא דתלת מלין
 דינא דנהינס וכו' . ותא קוי ככולהו שאר זמנין וסבין בעי בר נש
 למתדי ולמתדי למסכני . ואי הוא חדו בלחרווי ולא יתיב למסכני
 עונסיה סני דהא בלחרווי קדי ולא יתיב חדו לחסרא . עליה כתיב
 וזרתי פרש על פניכס פרש חגיכס . ואי היה כשכתא חדו אף על
 גב דלא יתיב לחסרא לא ויהכין עליה עונסא כשאר זמנין וסבין
 דכתיב

דכתיב פרט חנוכה • פרט חנוכה קאמר ולא פרט שבתכם •
וכתיב חרשיכם ומועדיכם שנה כפשי • ואלו שבת לא קאמר
וכנינו כך כתיב כינו וכין כני ישראל :

יוסף לחק • מוסר • מלוקט

המסתכל

בנשים ליהנות מהן רעמו רבה והיא עבירה גופה דכתיב
ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם אשר אתם זונים
אחריהם ועבירה היא בידו וחזור עליה בגלגול בעוף הנקרא ראה שהוא
מונה בראיה והו שאמר ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם • כי בעון זה
אתם זונים בגלגול בראיה אחריהם של עיניכם המסתכלים עתה • והמסתכל
בנשים כתב גדול המורים שנקרא מומר לדבר אחד • וכל אותן זרות שנהנה
בראייתם המלאך המות מביאן בשעת פטירתו ומחלוץ בו • מלבד שמתא
כפשו ומוה יבא להשחתה • וגם כשחלוץ ילד יבא לחשוב באותן זרות והו
סגולה להיות נחשב נואף באשתו וילדו מזה ילדים אשר ה' בהם כל מוס
פריגי הדור הולכים אחרי עיניהם כמוהו כמוהם • אבל ישראל קדושים
נוהגים באומה ויראת ה' על פניהם וה' עליהם יראה ויתברכו בורע קדש
למנייהם ולאחריהם לעיניהם לעשות לטון קוניהם :

הלכה פסוקה • הר"ה ק"ש פ"א

הקורא קרית שמוע מברך לפניו ולאחריה ביום מברך שמים לפניו
ואחת לאחריה ובלילה מברך שמים לפניו ושמים לאחריה •
ב ברכה ראשונה שלפניה ביום יולד אור ובורא חשך וברכה שניה אהבת
עולם אהבתנו ושל אחריה אמת ויוכי • וברכה ראשונה שלפניה בלילה מעריב
ערכים שניה לה אהבת עולם בית ישראל עמד אהבת וברכה ראשונה של אחריה
אמת ואמונה שניה לה השכיבו • ג ברכה ראשונה שלפניה בין ביום בין
בלילה פותח בה בברוך וחומס בה בברוך ושאר ברכותיה חומס בכל אחת
מהן בברוך ואין להם פתיחה בברוך :

יום רביעי תורה

יכוין בקריאת ששה פסוקים אלו ששה כנגד ו דמלוי וו דסס ב"ן לקנות
הארת נפש יתירה משבת הבאה •

א כִּי־יְהִי־לָהֶם דְּבַר בָּא אֵלַי וּשְׁפַטְתִּי בֵּין אִישׁ וּבֵין
רֵעֵהוּ וְהוֹדַעְתִּי אֶת־חֻקֵי הָאֱלֹהִים וְאֶת־תּוֹרֹתַי :

פֶּד הוּי לְרוּחַ דִּינָא אֲתָן לוֹתִי וְדִאִין אֲנָא בֵּין גְּבַרֵא
וּבֵין חֲבֵרִיהּ וּמְהוֹדַעְנָא לְהוֹן יֵת קִימִיָא דִּי יֵת
אוֹרִיתִיהּ : ב וַיֹּאמֶר חֲתָן מִשָּׁה אֵלָיו לֹא־טוֹב הַדָּבָר
אֲשֶׁר אַתָּה עֹשֶׂה : וַאֲמַר חֲמוּהִי דְמִשָּׁה לִּיהּ לֵא
תְקִין פְּתַנְמָא דְאֵת עֵבִיר : ג גְּבַר תְּבַל גַּם־אֵתָּה גַם־
הָעַם

הָעַם הַזֶּה הוּא אֲשֶׁר עִמָּךְ כִּי־כָבַד מִמֶּךָ הַדָּבָר לֹא־תוֹכַל
עֲשֹׂהוּ לְבַדְּךָ : מִלֵּאָה תִּלְדֵּא אִף אֵת אִף עֲמַא הַדִּין
דְּעִמָּךְ אִרִי יִקֵּר מִיֶּךָ פְּתַנְמָא לֹא תִיכּוֹל לְמַעַבְדֵיהּ
בְּלַחְדוּךָ : ד עֲתָה שְׁמַע בְּקִלִי אִיעֲצֵךְ וַיְהִי אֱלֹהִים עִמָּךְ
הִיָּה אֲתָה לְעַם מוֹלֵה הָאֱלֹהִים וְהִבֵּאת אֲתָה אֶת־
הַדְּבָרִים אֶל־הָאֱלֹהִים : כַּעַן קִבִּיל מִינִי אֲמַלְכִינְךָ וַיְהִי
מִימְרָא דִּי בְּסַעֲדָךְ הוּי אֵת לְעֲמַא תְּבַע אֲלַפִּין מִן קָדָם
י וְתַהִי מִיִּיתִי אֵת יֵת פְּתַנְמִיא לְקָדָם י : ה וְהוֹדַרְתָּה
אֲתָהֶם אֶת־הַחֻקִּים וְאֶת־הַתּוֹרֹת וְהוֹדַעְתָּ לָהֶם אֶת־
הַדָּרָךְ לִכְנוּ בְּהָ וְאֶת־הַמַּעֲשֵׂה אֲשֶׁר יַעֲשׂוּן : וְתוֹדַר
יֵתְחוּן יֵת קִימִיָא וַיֵּת אוֹרִיתָא וְתַהוֹדַע לְהוֹן יֵת אֲרַחָא
דִּיהִכּוֹן בְּהָ וַיֵּת עוֹבְדָא דִיעֲבָדוֹן : ו וְאֲתָה תַחֲזוּה מְכַל־
הָעַם אֲנִישֵׁי־חִיל יִרְאִי אֱלֹהִים אֲנִשֵׁי אֲמַת שְׁנַאִי בְּצַע
וּשְׁמַת עֲלֵהֶם שְׂרִי אֲלַפִּים שְׂרִי מֵאוֹת שְׂרִי חֲמִשִּׁים וּשְׂרִי
עֲשָׂרוֹת : וְאֵת תַּחֲזִי מְכַל עֲמַא גְּבַרִין דְּחִילָא דְּחִילָא
דִּי גּוֹבְרִין דְּקִשּׁוּט דְּסַנֵּן לְקַבְּלָא מִמוֹן וְתַמְנִי עֲלִירְהוֹן
רַבְּנֵי אֲלַפִּין רַבְּנֵי מֵאוּוֹתָא רַבְּנֵי חֲמִשִּׁין וְרַבְּנֵי עֲשׂוּרִיתָא :

נביאים ישעיה סימן ו'

א וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־יִשְׁעִיהוּ צֵא נָא לְקִרְאֵת אַחֲזוּ
אֲתָהּ וּשְׂאֵר וְיָשׁוּב בְּנֶךָ אֶל־קֶצֶה תַעֲלֵת

הַבְּרִכָּה הַעֲלִינָה אֶל־מִסְלַת שְׂרָה כּוּבֶס : וַאֲמַר יי
לִישְׁעִיהּ פּוֹק כַּעַן לְקַדְמוֹת אַחֲזוּ אֵת וּשְׂאֵר תְּלַמִּידְךָ
דְּלֵא חֲטוּ וְדַתְבוּ מַחֲטָאָה לְסִיפֵי מִזִּיקַת בְּרִיכְתָּא
עִלְיָתָא דִּי בְּכִיבֵשׁ חֶקֶל מִשְׁטַח קַצְרִיא : ב וַאֲמַרְתָּ
אֵלָיו הֲשֹׁמֵר וְהִשְׁקֵט אֶל־תִּירָא וּלְכַבֵּךְ אֶל־יֵרֶךְ מִשְׁנֵי
זַנְבוֹת הָאוּרִים הַעֲשֵׂנִים הָאֵלָה בַּחֲרִי־אִף רִצִּין וְאָרַם
וּבְן־דְּמִלְחָהוּ : וְתִימַר לִיהּ אִשְׁתַּמַּר וְגוֹחַ לֹא תִדְחַל וּלְבָךְ
לֹא יוֹעַ מִן קָדָם תְּרִין מְלַכֵּיא דְּאֵינּוֹן כְּאוּרִיא מִתַּנְנִיא

האילין

האילין בתקוף רגו רצין וארס ובר רמליה : ג יען כי
יעץ עליך ארס רעה אפרים ובן רמליהו לאמר : חקף
ארי מלך ערך ארס בישא אפרים ובר רמליהו למימר :
ד נעלה ביהודה ונקיצנה ונבקענה אלינו ונמליך מלך
בתוכה את בן טבאל : ניסק בארעא דבית יהודה
ונחברינון ונשינון עמנא ונמליך מלכא בגוה ית מן
דכשר לנא : ה כה אמר אדני יהוה לא תקום ולא תהיה :
כדנן אמר יי אלהים לא תקום ולא תהי : ו כי ראש
ארס דמשק וראש דמשק רצין ובעוד ששים וחמש
שנה יחת אפרים מעם : ארי ריש ארס דמשק וריש
דמשק רצין ובסוף שתין וחמש שנין יבטרון בית ישראל
ממרכו :

כתובים מסלי סימן ט"ו

א בית גאים יסח יהוה ויצב גבול אלמנה : ביתא
דגיותנא נסתר אלהא ויעתר תחומא
דארמלתא : כ תועבת יהוה מחשבת רע וטהרים אמרי
נעם : מרחקתיה דאלהא מחשבתא דבישתא ורכיין
מילי בסימתא : ג עכר ביתו בוצע בוצע ושונא מתנות
יחיה : מוכיד ביתיה מכנש ממון דשקר ודסני מוהביתא
דמנן יחי : ד לב צדיק יהנה לענות ופי רשעים יביע
רעות : לבא דצדיקא רנן בהימנותא ופומהון דרשיעי
מביע בישתא : ה רחוק יהוה מרשעים ותפלת צדיקים
ישמע : רחיק הוא אלהא מרשיעי וצלותהון דצדיקי
ישמע : ו מאורעינים ישמחלב שמועה טובה תדשך
עצם : גהורא דעיני מחדי לבא שומעתא טבא מדהנא
גרמא :

משנה כבא מציעא פרק ד'

השוכר את הפועלים ואמר להם להשכים ולהעריב מקום
שנהגו שלא להשכים ושלא להעריב אינו רשאי לכופין
מקום

מקום שנהגו לזון וזון לספק במתיקרא יספק הכל כמנהג
המדינה מעשה ברבי יוחנן בן מתאי שאמר לבנו צא ושכור
לנו פועלין הלך ופסק להם מזונות וכשבא אצל אביו אמר
לו בני אפילו אם אתה עושה להם כסעורת שלמה בשעתו
לא יצאת ידי חובתיך עמהן שהן בני אברהם יצחק ויעקב
אלא עד שלא יתחילו במלאכה צא ואמור להם על מנת שאין
לכם עלי אלא פת (וקטנית) בלבד רבן שמעון בן גמליאל
אומר לא היה צריך לומר בן הכל כמנהג המדינה : כ אלו
אוכלין מן התורה העושה במחויבר לקרקע בשעת גמר מלאכה
ובתלוש מן הקרקע עד שלא נגמרה מלאכתו בדבר שגדלו
מן הארץ ואלו שאין אוכלין העושה במחויבר לקרקע בשעת
שאין גמר מלאכה ובתלוש מן הקרקע מאחר שנגמרה
מלאכתו ובדבר שאין גדול מן הארץ : ג היה עושה בדיו
אבל לא בגליו בגליו אבל לא בדיו אפילו בכתיפו הרי
זה אוכל רבי יוסי בר יהודה אומר עד שיעשה בדיו ורגליו :
ד היה עושה בתאנים לא יאכל בענבים בענבים לא יאכל
בתאנים אבל מונע את עצמו עד שמגיע למקום היפות ואוכל
וכלו לא אמרו אלא בשעת מלאכה אבל משום השב אבירה
לבעלים אמרו פועלין אוכלין בתלכותן מאומן לאומן ובחורתן
מן הנת ובחמור בשחיא פורקת : ה אוכל פועל קישות אפילו
בדינר וכותבת אפילו בדינר רבי אלעזר (בן) חסמא אומר לא יאכל
פועל יתר על שכרו ותכמים מתירין אבל מלמדים את האדם שלא
יחא רעבתן ויחא סתם את הפתח בפניו : ו קוצץ אדם על ידי
עצמו על ידי בנו ובתו הגדולים על ידי עבדו ושפחהו
הגדולים על ידי אשתו מפני שיש בהן דעת אבל אינו קוצץ
על ידי בנו ובתו הקטנים ולא על ידי עבדו ושפחהו הקטנים
ולא על ידי בהמתו מפני שאין בהן דעת : ז השוכר את
הפועלים לעשות בנטע רבעי שלו הרי אלו לא יאכלו אם לא
הודיען פודה ומאכילן נתפרסו עגוליו נתפתחו חביותיו הרי
אלו לא יאכלו אם לא הודיען מעשר ומאכילן : ח שומרי
פירות אוכלין מהלכות מדינה אבל לא מן התורה ארבעה
שומרון הן שומר חנם והשואל נושא שכר והשוכר שומר
חנם נשבע על הכל והשואל משלם את הכל נושא שכר
והשוכר

והשובר נשבעים על השבועה ועל השבועה ועל המתה
ומשלמים את האבידה ואת הנגיבה ט זאב אחר אינו אוגם שני
זאבים אוגם רבי יהודה אומר בשעת משלחת זאבים אף זאב אחר
אוגם שני בלבים אינו אוגם דיעה הפכלי אומר משום רבי מאיר
מרות אחת אינו אוגם משתי רוחות אוגם הליסטם הרי זה
אוגם הארי והדוב והנמר והברדלס והנחש הרי זה אוגם
אימתי בזמן שבאו מאליהן אבל (אם) הוליכן למקום גידרי
היה וליסטם אינו אוגם מתה כדרבה הרי זה אוגם סנפה
ומתה אינו אוגם ערמה לראשי צוקין ונפלה הרי זה אוגם
העלה לראשי צוקין ונפלה ומתה אינו אוגם מתנה שומר הנם
להיות פטור משבועה והשואל להיות פטור מלשלים נושא
שקר והשובר להיות פטורין משבועה ומלשלים יא בר המתנה
על מרה שכתוב בתורה תנאו בטל וכל תנאי שיש מעשה
בתחלתו תנאו בטל וכל שאפשר לו לקימו כסופו והתנה עליו
מתחלתו תנאו קים :

ק"נ במתקן : לפתן : קטנות : זרעונים : מאומן : מטורה לשורה : קשות : לטון
קטואין : כותקת : תמרה : כמפרסו : כדדו עגולו דבלה : נמר וברדלס : מטורס
כפ"ק דקמא : סגסג : עינס אוקה ברעב או שהושבע בקין בחמה וכוונתו בנזים : כוקין : היום
גנוהים :

הלכה מציעא רף ע"א ע"א

תני רב יוסף אם כסף תלוה את עמי את העני עמך עמי ונכרי עמי קורם
עני ועשיר עני קורם ענייך ועניי עירך ענייך קורמין עניי עירך
ועניי עיר אחרת עניי עירך קורמין אמר מר עמי ונכרי עמי קורם פשיטא
אמר רב נחמן אמר לי הונא לא נצרכא דאפ"י לנכרי ברבית ולישראל בחנם
תנאי אמר רבי יוסי בא וראה כמה סמיות עיניהם של מלוי ברבית אדם
קורא לחבירו רשע ויורד עמו לחיו והם מביאים עדים ולבלר וקולמוס וריו
וכותבים והותמים פלוני זה כפר באלהי ישראל תנאי רבי שמעון בן אלעזר
אומר כל מי שיש לו מעות ומלוה אותם שלא ברבית עליו הכתוב אומר
כספו לא נתן כנשך ושחר על נקי לא לקח עושה אלה לא ימוט לעולם הא
למרת שכל המלוה ברבית נכסיו מתמוטטין והא קא חזינ דלא מוזפי
ברבית וקא מתמוטטין אמר רבי אלעזר הללו מתמוטטין ועולין והללו
מתמוטטין ואינן עולין תנו רבנן אל תקח מאתו נשך ותרבות אבל אתה
נעשה לו ערב ערב למאן אילימא ערב לישראל והתנן אלו עוברים בלא
תעשה המלוה והלווה הערב והעדים אלא לנכרי וכיון דריניה דנכרי דאזיל
בתר ערב איהו ניהו דקא שקיל מיניה ריביתא אמר רב ששת שקבל עליו
לרון בריני ישראל אי קבל עליו לרון בריני ישראל רבית נמי לא לשקול
אמר רב ששת שקבל עליו לון ולא קיבל עליו לון :

ר"י אם כסף תלוה את עמי עמי ונכרי באין ללוות עמי קודם : ענייך ועניי עירך
ענייך סגס קרובין ומשפחתך : ענייך קודמין : דכתוב עמך קרובין לך : עניי עירך
קודמין

קודמין לעמי עיר אחרת דבך הו עמך טמי : יורד עמו לחיו רגיל להקוטט עמו כאלו
סכו וכאלו בל לסרגו ואמי שמעתי רשאו לורד לתוך אומנותו של חבירו ולמעט מזכותיו של
חבירו וקסה בעימי טיקירו חכמים לישראל להנכס ולגמול רעה ועוד דמרינן בכתובות עד שמים
עשרה שנה מתגלגל אדם עם בנו מכאן ואילך יורד עמו לחיו ומאי יורד לתוך אומנותו איבא הא
לייסרו ולכופו לתורה קאמר : פלוני כפר : שטלוה לישראל ברבית : מתמוטטין : דוק הכי עושה
אלה לא ימוט הא אם נתן כנשך ומוט : הללו מתמוטטין ועולים והללו וכו' והכי משמע קרא כל
עושה אלה לא ימוט לעולם כלומר ואם ימוט אין מוטתו מוטת עולם אבל הכותב כנשך ומוט לעולם :
אבל אהב עשסה לו ערב ערבו של ליה כנגד המלוה : ערב למאן מו הוא המלוה שאני מותר
לעשות לו ערב : אלו עוברין : משום לא תסומין : והא כיון דנכרי בקר ערבא אזיל אינו תובע
אלא את הערב : הוא מיהו דשקול רבית : ערב זה הלוי מן הנכרי וחזר וכלה לישראל : לרון
בדיוני ישראל : יתבע מן הלוי תחלה וכשלא ימצא אכלו יבנה מן הערב והספק אין הערב ליה
מתחלה הולקך כי פרע לנכרי הסיי שפלא הוא דאושיה לחבריה ומאי דמוזף ליה שקול מימי :

זוהר יתרו רף פ"ט ע"א

כה אמר ה' לסריסים . מאן סריסים אלין אינון חכרייה
דמשתלני באורייתא ומסרסי גרמייקו כל שיתא וומין
דשכתא ולעאן באורייתא וכליליא דשכתא מזרזי גרמייקו כוונא
דילקון משום יודעי רוא עלאה כשעתא דמטרוניתא אזרוונת
כמלכא . ואינון סכרייה דידעין רוא דא מכוונין לביוהו
למהימנותא דמאריהון ומתברכאן באיבא דמעיהון כהסוא
ליליא ודא הוא דכתיב אשר ישמרו כנה דאת אמר ואכיו שמר
את הדבר . ואקרין סריסים ודאי כנין לחכמה לשכתא לאשכחא
רעוא דמאריהון דכתיב וכחרו באשר חפלקי מאי באשר חפלקי .
דא זוגא דמטרוניתא . ומחזיקים ככריתו כלל חד ככריתו סקס .
זכאם חולקיה דמאן דאתקדש כקדושה דא וידע רוא רח . תא
חזי כתיב ששק ימים תעבר ועשית כל מלאכתך ויום השביעי
שבת לה' לשהך ונומר כל מלאכתך באינון שיתא וימו עבדיתיהו
דכני נשא . וכנין האי מלה לא מזדווני חכריה בר כומנא דלא
ישתכח מעבדיתיהו דכני נשא אלא עבדיתיה דקב"ה . ומאי
עבדיתיה זוגא דמטרוניתא לאפקא כשמתין קדישין לעלמא
וכנין כך כהאי ליליא סכרייה מתקדשו כקדושה דמאריהון
ומכווני לביוהו ונפקי בני מעלי כנין קדישין דלא סטאן לימינא
ולשמאל כנין רמלכא ומטרוניתא . ועל לין כתיב כניס אחס לה'
אלהיכם . לה' אלהיכם ודאו . כנין דאלין אקרין כנין דיליה .
כנין למלכא ולמטרוניתא והא דעתייהו דסכרייה דירעין רוא
דא כדא מתרכקן . וכנין כך אקרין כנין לקב"ה . והני אינון
דעלמא מתקיימה בניייהו . וכד סליק עלמא בדינא אסתכל
קודשא בריך הוא באינון כנוי ומרסח על עלמא . ועל דא כתיב
כלה זרע אמת . זרע אמת ודאי :

הנן אל תרבה שיחה עם האשה באשתו אמרו ק"ו עם אשת חבירו מלאן אמרו חכמים כל המרבה שיחה עם האשה גורם רעה לעלמו וכוטל מדברי תורה וסופו יורש נהינם . היו פתאים וסכלים אשר קורין או שומעים המסנה הזו בכית הכנסת ואינם שמים על לב וביותר שהזאירו חכמים הם כסונים אחר . הרי רבותינו הקדושים אומרים שגורם רעה לעלמו שהס"ה הנקראת רעה נדבקה בו . ועי' בטל מדברי תורה אשר כיוטל תורה חמור מעי' ג'ע"ד וסופו יורש נהינם דקדוק רז"ל הקדושים לומר וסופו כי בעת פטירתו ילך מדחי אל דחי ביד מלאכי חבלה אכזריים ולא יתנו לו מנוחה כלל ואחר כמה וכמה שנים יוליכהו לקחת ירושתו שירש בנהינם חלק חבירו ובאמת ישמחם האדם עד כמה נברה עורון עיני הפתאים שמעלימים עין מדברי רבותינו הקדושים ואם תשאלם אם מאמינים בדברי רז"ל ישיבו דולאי הם מאמינים אבל מעשיהם להסך או שבנותם אינם חשים לכל העונשים רחמנא ליגלן :

הלכה פסוקה * הר"ם ה' ק"ש פרק א'

ברכות אלו עם שאר כל הברכות הערוכות בפי כל ישראל עורף הסופר ובית דינו תקנוס וזין אדם רשאי לפחות מהם ולא להוסיף עליהם . מקום שהתקינו לחתום בברוך אינו רשאי שלא לחתום ומקום שהתקינו שלא לחתום אינו רשאי לחתום . מקום שהתקינו שלא לפתוח בברוך אינו רשאי לפתוח ומקום שהתקינו לפתוח אינו רשאי שלא לפתוח . כללו של דבר כל המסנה ממשכב שטבעו חכמים בברכות הרי זה טועה וחוזר ומכרך כמטבע . וכל שאינו אומר אמת וליב בשחרית ואמת ואמונה בערבית לא ילא ידי חובתו . ב הקדים ברכה שניה לברכה ראשונה בין ביום בין בלילה בין לפניו בין לאחריה ילא לפי שאין סדר בברכות . בשחרית פתח יוצר אור וסיים מעריב ערבים לא ילא פתח במעריב ערבים וסיים כיוצר אור ילא ובערב פתח במעריב ערבים וסיים כיוצר אור לא ילא פתח כיוצר אור וסיים במעריב ערבים ילא שכל הברכות הולכות אחר חתימתן :

יום חמישי תורה

יכוין בקריאת חמשה פסוקים אלו שהם כנגד ה' דמילוי הה' אחרונה דסס ב"ן לקנות הארת רוח יתירה משבת הכאה .

א וישפטו אתהעם בכלעת והיה כללהדבר הגדל
ביאו אליך וכללהדבר הקטן ישפטוהם
והקל מעליך ונשאזו אתך : וידונן ית עמא בכל עידן ויהי כל פתגם רב יתון דותך וכל פתגם זעיר ידונן אינון ויקלון מינה ויטברון עמך : ב אם אתהדבר הזה תעשה וצוף אלהים ויכלת עמך וגם כלהעם הזה על-מקמו יבא בשלום : אם ית פתגמא הדין תעביד ויפקדינך

ויפקדינך יי ותיכול למיקם ואף כל עמא הדין על אתריה יהך בשלם : ג וישמע משה לקול חתנו ויעש כל אשר אמר : וקבל משה למימר חמוהי ועבד כד דאמר : ד ויבחר משה אנשיחיל מכל-ישראל ויתן אתם ראשים עלהעם שרי אלפים שרי מאות שרי חמשים ושרי עשרת : ובחר משה גברין דהילא מכל-ישראל ומני יתהון רישין על עמא רבני אלפינן ורבני מאותא רבני חמישין ורבני עישוריתא : ה ושפטו אתהעם בכל עת אתהדבר הקשה יביאון אל-משה וכללהדבר הקטן ישפטוהם : ודיינין ית עמא בכרעידן ית פתגם קשי מיתין לות משה וכל פתגם זעיר דיינין אינון :

נביאים ישעיה סימן ז'

א וראיש אפרים שמרון וראיש שמרון בדרמליהו אם
לא תאמינו כי לא תאמנו : וריש אפרים שמרון וריש שמרון בר רמליהו אם לא תהימנון במלי נבייא ארי לא תתקיימון : ב ויוסף יהוה דבר אל-אחו לאמר : ואוסף נבייא די לללא עם אחו למימר : ג שאל-לך אות מעם יהוה אלהיך העמק שאלה או הגבה למעלה : שאל לך אתא מן קדם יי אלהך שאל די יתעבד להגם על ארעא או תתחזי לך את בשמיא : ד ויאמר אחו לא-אשאל ולא-אנסה את-יהוה : ואמר אחו לא אשאל ולא אנסי קדם יי : ה ויאמר שמעורנא בית דוד המעט מכם הלאות אנשים כי תלאו גם את-אלהי : ואמר שמעו כען בית דוד הזעיר לכון דאתון מהלן ית נבייא ארי תהלון אף ית פתגמי אלהי :

כתובים מטלי סימן ט"ו ט"ז

א ושמעת תוכחת חיים בקרב חכמים תלון :
אורנא

אודנא דשמעא מכסנותא דחיי בינת דחכימי
תיבות : ב פורע מוסר מואס נפישו ושומע תוכחת קונה
לב : מריש מרדותא מסלי נפשיה ודשמיע מכסנותא
דחיי קני חוכמתא : ג יראת יהוה מוסר חכמה ולפני
כבוד ענוה : דחלתיה דיי מרדותא דחוכמתא ומן
דמתיקר יהוי ענון : ה לאדם מערכי לב ומיהוה מענה
לשון : מן בר נש תרעיתא דלבא ומן יי ממללא
דלישנא : ה כל-דרכי-איש זך בעיניו ותכן רוחות
יהוה : כלהון ארחתיה דגברא דכין אינון בעיני ואלהא
מתקן ארחתיה :

משנה מנהות פרק ג

הקומץ ארת המנחה לאכול דבר שאין ברכו לאכול
להקטיר דבר שאין ברכו להקטיר בשר רבי
אליעזר פוסל לאכול דבר שברכו לאכול להקטיר
דבר שברכו להקטיר פחות מכוית בשר לאכול בחצי
זיר ולהקטיר בחצי זיר בשר שאין אכילה והקטרה
מצטרפין : ב לא יצק לא כלל לא פתח לא מלח לא הניף
לא הגיש או שפתחן פתות מרובות ולא משחן בשרות נתערב
קמצה בקומץ חברתה במנחת כהנים במנחת כהן משיח
במנחת נסבין בשרה רבי יהודה אומר במנחת כהן משיח
ובמנחת נסבין פסולה שזו כלילתה עבה וזו כלילתה רבה
והן בולעות זו מזו : ג שתי מנחות שלא נקמצי ונתערבו זו בזו
אם יכול לקמץ מזו בפני עצמה ומזו בפני עצמה בשורות
ואם לאו פסולות הקומץ שנתערב במנחה שלא נקמצה לא
יקטיר ואם הקטיר זו שנקמצה עלתה לבעלים וזו שלא נקמצה
לא עלתה לבעלים נתערב קמצה בשיריה או בשיריה של
חברתה לא יקטיר ואם הקטיר עלתה לבעלים נטמא הקומץ
והקריבו הציץ מרצה יצא והקריבו אין הציץ מרצה שהציץ
מרצה על הטמא ואינו מרצה על היוצא : ד נטמאו שיריה
נשרפו שיריה נאכרו שיריה כמדת רבי אליעזר בשרה
וכמדת רבי יהושע פסולה שלא בכלי שרת פסולה רבי
שמעון

שמעון מכשיר הקטיר קמצה פעמים בשרה : ה הקומץ מעוטו
מעכב את רובו העשרון מעוטו מעכב את רובו הין מעוטו מעכב
את רובו השמן מעוטו מעכב את רובו הסולת והשמן מעכבין
זה את זה הקומץ והלכונה מעכבין זה את זה : ו שני שעירי
יום הכפורים מעכבין זה את זה שני כבשי עצרת מעכבין זה
את זה שתי חלות מעכבות זו את זו שני סדרים מעכבין זה
את זה שני בויכים מעכבין זה את זה הסדרים והבויכים
מעכבין זה את זה שני מינים שבגזיר שלשה שבפרה ארבעה
שבתיורה ארבעה שבולוב ארבעה שבמצודע מעכבין זה
את זה שבע היות שבפרה מעכבות זו את זו שבע היות
של בין הבדים ושעל הפרזת ושעל מזבח הזהב מעכבות זו
את זו : ז שבעה קני מניחה מעכבין זה את זה שבעה גדותיה
מעכבין זה את זה שתי פרשיות שבמזוזה מעכבות זו את זו
ואפילו כתב אחר מעכבין ארבע פרשיות שבתפלין מעכבות
זו את זו ואפילו כתב אחר מעכבין ארבע ציציות מעכבות
זו את זו שארבעתן מצוה אחת רבי ישמעאל אומר ארבעתן
ארבע מצות :

ק"ו לאכול חוץ לזמנו ולהקטיר חוץ לזמנו : יק ובלל מפורשים בסוף זכאים :
מרוכות גדולות יותר מדאי : משחן שטוענים משוחם כ"ו שלל בלע שמן שללוג :
בלולקס עבה מנחת ישראל לעשרון סולת מנח לוג א' שמן ע"כ סוף עשה שאין בו שמן כדי
לרכסה אבל מנחת כסן המשיח ומנחת נכסים מים הם ג' לוגין שמן לעשרון סלג סוף רכס : זו
מזו הקומץ בולע ממנחת נכסים : מסולה סמאמר מסלתה ולא מסולת חכרקה : לא יקטיר
המעורבת : מרסס מכפר : ר"א דאמר כפ' כו"ד כולין דס אעפ"י שאין בשר ה"כ קומץ אעפ"י
שאין שרית כשרה להקטיר קומץ : ר"י דאמר אס אין בשר אין דס ה"כ בכלי שרת סלג
קדש הקומץ בכלי שרת אחר שקמטו מעכבין סלג חוסר א' מהס פסול : מדרים ב' מערכות
סל לחס הפנים : כוכבין : כסות : ב' מינים חלות ורקיקין : סמפרה אדוניה : ד' סממורע
ארז וסני תולעת ואיוזב וכמרים :

הלכה מנחות דף ל"ח ע"ב

אמר רב יהודה קשר של תפילין צריך שיהא למעלה כרי שיהו ישראל
למעלה ולא למטה וצריך שיהא כלפי פנים כרי שיהו ישראל לפנים
ולא לאחור אמר רב שמואל בר כדרי אמר רב ואמרי לה אמר רבי אחא
אריבא אמר רב הונא ואמרי לה אמר רב מנשיא אמר שמואל תפילין
מאימתי מכרך עליהן משעת הנחתן אינו והא אמר רב יהודה אמר שמואל
כל המצות כולן מכרך עליהן עובר לעשייתן אביו ורבא דאמרי תרווייהו
משעת הנחה ועד שעת קשירה אמר רב חסדא סה בין תפלה לתפלה חומר
ומכרך סה אין לא סה לא והא שלה רב הייא בריה רב הונא משמיה דרבי
יוחנן על תפלה של יד אומר ברוך אשר קדשנו במצותיו וצונו להניח
תפילין על תפילין של ראש אומר ברוך אשר קדשנו במצותיו וצונו על
מצות תפילין אביו ורבא דאמרי תרווייהו לא סה מכרך אחת סה מכרך
שתיים

שתים תנא סה בין תפלה לתפלה עבירה היא בירו וחזור עליה מעורכי המלחמה תנא כשהוא מניח מניח של יד ואחר כך מניח של ראש וכשהוא חולץ חולץ של ראש ואחר כך חולץ של יד בשלמא כשהוא מניח מניח של יד ואחר כך מניח של ראש דכתוב וקשרתם לאות על ירך והרר והיו לטושפות בין עיניך אלא כשהוא חולץ חולץ של ראש ואחר כך חולץ של יד מנא לן אמר רבה בר רב הונא אסברא לי אמר קרא והיו לטושפות בין עיניך כל זמן שבין עיניך יהיו שתיים :

רש"י למעלה * בנוסח הראש ולא למטה כנזאר : כלפי פנים * ממול עורף ולא כנודי הראש * לנשא אחריו כלפי פנים כשהוא הקשר מבפנים והבוי של דל"ת מנחון כדאמרין ומיוון לבר : יודרי * סס : מאומתי מברך עליהן משעת הכתן * משמע לאחר סהטמן : אבוי ורבא דאמרי תרווייהו * מאי משעת הכתן דקאמר משעת הכה ועד שעת קשירה דכיון דעדיין לא קשרין עובר לעשייתן היא : בין תפלה לתפלה * בין של יד לשל ראש דסופר קודם שיניח אותן על הראש : להסתי * דכסל יד מתחיל להניח : מכות תפילין * דעכשו גומר את המכות : לא סח * אין מברך אלא על של יד בלבד : סה מברך סתים * כדכתיב רב חייל : סח בין תפלה לתפלה * ולא בורך על של ראש אלא סמך על ברכה הראשונה : עבירה היא בירו : וחזור עליה מעורכי המלחמה כדאמרין בפרק משוח מלחמה הירא ורך הלכב מעבירות שבירי : והוי * משמע סתים כל זמן שהיו בין עיניך יהיו סתים כל זמן שאותן של ראש מנחון אותן של יד כמו מנחון אלתא דראש הלן ברושא :

וזוהר יתרו דף פ"ט ע"ב

אמר ליה רבי האי קרא בעי לתוישבא בארקוי . כתיב ונכתו להם בכיתוי ובחומותי יד ושם טוב מכנס ומכנות סס עולם אהן לו . אהן להם מיכעבי ליה . מהו אהן לו . אמר ליה חא חזוי ונכתו להם בכיתוי . מהו בכיתוי . כמה דאת אמר בכל ביתי כאמנן הוא (שמה רקב"ה אקרי בית) . ובחומותי כמה דאת אמר על חומותיך ירושלים הפקדתי סומרים . יד ושם כלומר דיטלפון כשמתין קדישין מדוכתא דא וההוא יד חולק כאשלמותא טוב מליא מכנין ומכתן . סס עולם אהן לו . לההוא חולק שלים . אשר לא יכרת לררי דרין . ד"א אהן לו לההוא דידע רוא דמלה ויחכוון כמה דבעי לכונא . תו אמר רכי שמעון כתיב לא תכערו אש ככל מושכתוכם כיום השבת . מאי טעמא כנין דלא אהתוי דינא כהאי יומא . ואי קימא הא לנכוח סלקא . ככל משכתוכם קאמר ולא לנכוח וההוא דסלקא לנכוח לאכפיה לרינא אחרא סלקא . דתנינן אית אשה אכלת אשה . ואשה דמרכחא אכלת אשה אחרא . וכנינו כך אהגליא עתיקא קדישא כהאי יומא מכל שאר יומין . וכומנא דאהגליא עתיקא לא אהתוי דינא כלל . וכל עלאין ותתאין משכתחין כדווחא שלימתא ורינא לא שלטא . תאנא כתיב כי שעת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ . שעת ימים ודאי ולא כשעת והני יומין קדישין עלאין אקרון יומי דשמא קרישא אהכליל בהו ואיכין אהכלילן ביה . זכאס

זכאס חולקהו דישאל מכל עמין עוכרי עבודה זרה עליוהו כתיב ואתם הדיבקים בה' אלהיכם חיים כלכם כיום :

יוסף לחק * מוסר * מלוקט

כתיב והל אשה בנדת טומאתה לא תקרב סוס קורבה שבעולס יד ליד לא יקרה רע לא יקרה מדינה של גניסס והסור נדה הוא ככל אשה בין פנויה בין אשת איש כדאמר הכתיב והל אשה בנדת טומאתה סתם אשה בין אשתו בין פנויה בין אשת איש בין קרובה בין רחוקה על כן יזהר מאל לאמור עכמו מליגע כנגדי אשתו וכל סכן לתת מיד ליד . ותלמיד אחד שקרא ושנה ושמש ת"ח מפני שלא נזכר בימי לבונה והיה טובב אכלה מת בחזי ימיו ואמר עליו אליהו זכור לטוב ברוך המקום שהרגו . ואס בעל גפש אתה דרוס נא כיום הדברים האסורים בזמן פרישותה מפי סופרים או מפי ספרים ותלמד לעשות ולקיים מצות ה' וגם ה' יתן הטוב לא ימנע טוב להולכים בתמים :

הלכה פסוקה * הר"ם ה' ק"ש פ"א

אי זהו זמן קריאת שמע כלילה מצותה משעת יציאת הכוכבים עד חצי הלילה והם עבר ואיחר וקרא עד שלא עלה עמוד השחר ולא ידו חובתו שלא אמרו עד חצות אלא כדי להרחיק הדם מן הפשיעה . ב הקורא קריאת שמע של ערבית אחר שיעלה עמוד השחר קודם הן החמה לא ילא ידו חובתו אלא אם כן היה אנוס כגון שכור או חולה או כיוצא בהן ואנוס שקרא בעת זה אינו אומר השכיבנו :

ליל שישי

סירוף יהוה

א וישלח משה את-
חרגו וילך
לו אל-ארצו : ב בחדש
השלישי לצאת בני-
ישראל מארץ מצרים
ביום הזה באו מדבר
סיני : ג ויסעו מרפידים
ויבאו מדבר סיני ויחנו
במדבר ויחגשם ישראל
נגד ההר : ד ומשה עלה
אלהאדהים ויקרא אליו
יהוה מן-ההר לאמר בה
תאמר

א וישלח משה ית חמוהו
ויאמר ליה
לארעה : ב בירחא
תליתא לארעה למיפק בני
ישראל מארעא דמצרים
ביומא הדין אתו למדברא
דסיני : ג ונטלו מרפידים
ואתו למדברא דסיני וישרו
במדברא וישרא תמן
ישראל לקביר טורא :
ד ומשה סליק קדם ויקרא
ליה מן טורא דמיטר
כדנן

כַּדָּנָן תִּימַר לְבֵית יַעֲקֹב
 וְתַחֲוֵי רַבְנֵי יִשְׂרָאֵל׃ הֲאֵתוֹן
 חֲוִיתוֹן דְּעֵבְרִית לְמִצְרָאִי
 וְאַטְלִית יִתְכוֹן כְּדַעַל גְּדַפִּי
 נִשְׂרִין וְקַרִיבִית יִתְכוֹן
 לְפֹרְחָנִי׃ וְיִכְעַן אִם קָבֵלָא
 תְּקַבְּלוֹן לְמַמְרֵי וְתַטְרוּן יִת
 קִימִי וְתַחֲוֹן קְדָמִי חֲבִיבִין
 מְכַר עַמְמִיא אֲרִי דִילִי כֹל
 אֲרַעָא׃ וְזֵאתוֹן תְּהוֹן קְדָמִי
 מַלְכוּת כְּהִנֵּן וְעַם קְדִישׁ
 אֵילִין פְּתַנְמִיא דִּי תַמְלִיל
 עַם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל׃ הֲ וְאַתָּא
 מֹשֶׁה וְקָרָא לְסַבִּי עַמְמָא
 וְסַדֵּר קְדָמִיהוֹן יִת כֹּל
 פְּתַנְמִיא אֵילִין דְּפַקְדִּיה
 ׀׃ ט וְאַתִּיבּוּ כֹל עַמְמָא
 כְּחָדָא וְאַמְרוּ כֹּל דְּמַלִּיל
 ׀ נַעֲבִיד וְאַתִּיב מֹשֶׁה יִת
 פְּתַנְמִי עַמְמָא קְדָם׀׃ וְיִאמֵר
 ׀ לְמֹשֶׁה הֲאֵ אֲנָא מִתְּגַלִּי
 קָךְ בְּעֵיבָא דְּעַנְנָא בְּדִיל
 דִּישְׁמַע עַמְמָא בְּמַלְרוּתִי
 עַמְךָ וְאַף בְּךָ יְהִימְנוֹן לְעַלְמִם
 וְחֵי מֹשֶׁה יִת פְּתַנְמִי עַמְמָא
 קְדָם׀׃ יֵא וְאַמְרֵי לְמֹשֶׁה
 אֵיזִיל לֹת עַמְמָא וְתַזְמַנְיוֹן
 יוֹמָא דִּין וְמַחֵר וְיַחֲרוּן
 לְבוּשִׁיהוֹן׃ יב וְיַחֲוֹן זְמִינִין
 לְיוֹמָא

שְׁמַלְתָּם׃ יב וְיַחֲוֹנְכֵנִים לְיוֹם
 הַשְּׁלִישִׁי כִּי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי
 יֵרֵד יְהוָה לְעֵינֵי כָל־הָעַם
 עֲרֹהֵר סִינַי׃ יג וְהַגְּבַלְתָּ
 אֶת־הָעַם סָבִיב לְאֹמֵר
 הִשְׁמְרוּ לָכֵם עֲלוֹת
 בְּהָר וּנְגַע בְּקִצְרוֹ כֹּל־
 הַנֶּגַע בְּהָר מוֹת יוֹמָת׃
 יד לֹא־תִנְעַב בּוֹ יָד כִּי־
 סָקוּל יִסְקַל אֲדֹרֶיהָ
 יֵרֵד אִם־בְּהֵמָה אִם־
 אִישׁ לֹא יִחִיָּה בְּמִשְׁךְ
 הַיָּבֵל הַמָּה יַעֲלוּ
 כְּהָר׃ טו וַיֵּרֵד מֹשֶׁה
 מִן־הָהָר אֶל־הָעַם
 וַיְקַדֵּשׁ אֶת־הָעַם וַיַּכְבְּסוּ
 שְׁמַלְתָּם׃ טז וַיֹּאמֶר
 אֶל־הָעַם הֵינּוּ נִכְנָים
 לְשֵׁשֶׁת יָמִים אֶל־
 תִּגְשׁוּ אֶל־אֲשֶׁה׃ יז וַיְהִי
 בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי בְּהֵיטֵב
 הַבֶּקֶר וַיְהִי קֶלֶת וּבִרְקִים
 וַעֲנַן כְּבֹד עַל־הָהָר
 וְקָל שֹׁפָר חֲזֹק מֵאֵד
 וַיַּחֲרֵד כָּל־הָעַם אֲשֶׁר
 בְּמַחֲנֵה׃ יח וַיֹּצֵא מֹשֶׁה
 אֶת־הָעַם לְקִרְיַת
 הָאֱלֹהִים מִן־הַמַּחֲנֵה
 וַיִּתְּצוּ בַתְּחִתִּית הָהָר׃

דסיני תגן כוליה מן קדם
 דאיתגרי ערוהי "
 באשתא וסליק תגניה
 כתגנא דאתונא וזע כל
 טורא לחדא : כ והוה קל
 שופרא אוזר ותקיף לחדא
 משה ממליל ומן קדם "
 מתעני ליה בקל : כא
 ואתגלי " ער טורא דסיני
 לריש טורא וקרא "
 למשה לריש טורא וסליק
 משה : כב ואמר " למשה
 הות אסהיד בעמא דילמא
 יפגרון קדם " למחזי ויפל
 מנהון סגי : כג ואף כהניא
 דקריבין לשמשא קדם "
 יתקדשון דילמא יקטול
 בהון " כד ואמר משה קדם
 " לא יבור עמא למיסק
 לטורא דסיני ארי את
 אסהידת בגנא למימר
 תחיס ית טורא וקדישהי :
 כה ואמר ליה " איזיל הות
 ותיסק את ואהרן עמך
 וכהניא ועמא לא יפגרון
 למיסק קדם " דילמא
 יקטול בהון : כו ונחת משה
 לעמא ואמר להון :

אחר קריאת פרשת השבוע שנים מקרא ואחד תרגום והפטרה ומומור ה' מלך
 נאות לכס (או מומור שיר ליום השבת וה' מלך) יל"ח דברו משנה והלכה
 מסדר טהרות סהול נגד היסוד בחינת היום :

משנה פרה פרק ד

חמשה שמלאו חמשה חביות לקדשן חמשה קדושין ונמלכו
 לקדשן קדוש אחר : או לקדשן קדוש אחר ונמלכו
 לקדשן חמשה קדושין : הרי כלן כשרים : יחיד שמלא חמשה
 חביות לקדשן חמשה קדושין : ונמלך לקדשן קדוש אחר : אין
 כשר אלא אחרון : לקדשן קדוש אחר : ונמלך לקדשן חמשה
 קדושין : אין כשר אלא זה שקדש ראשון : אמר לאחר קדש
 לך את אלו : אין כשר אלא ראשון קדש לי את אלו : הרי כלם
 כשרים : כ הממלא באחת ידו ועושה מלאכה באחת ידו :
 הממלא לו ולאחר : או שמלא לשנים באחד : שניהם פסולין :
 שהמלאכה פוסלת במלוי : בין לו בין לאחר : ג המקדש באחת
 ידו ועושה מלאכה באחת ידו : אם לו פסול : ואם לאחר כשר :
 המקדש לו ולאחר : שלו פסול ושל אחר כשר : המקדש לשנים
 באחת : שניהם כשרין : ד קדש לי ואקדש לך : הראשון כשר :
 מלא לי ואמלא לך : האחרון כשר : קדש לי ואמלא לך : שניהם
 כשרים : מלא לי ואקדש לך : שניהם פסולים : ה הממלא לו
 ולחטאת ממלא את שלו תחלה : וקושרו באסל : ואחר כך ממלא
 את של חטאת : ואם מלא את של חטאת תחלה : ואחר כך מלא
 את שלו פסול : נותן את שלו לאחריו : ואת של חטאת לפניו
 ואם נתן את של חטאת לאחריו פסול : היו שניהן של חטאת
 נותן אחר לפניו ואחר לאחריו : וכשר מפני שאפשר : ו המוליד
 את החבל בידו לדרכו כשר : ושלא לדרכו פסול : זה הלך
 ליבנה שלשה מוערות : ובמועד שלישי הכשירו לו הזראת שעה :
 ז המכנין את החבל על יד על יד כשר : ואם כננו באחרונה פסול :
 אמר רבי יוסי לזה הכשירו הזראת שעה : ה המצניע חביות שלא
 תשבר : או שכתפאה על פיה : על מנת לנגבה : למלאות בה כשר :
 להוליך בה את הקדוש פסול : המפנה חרסין מתוך השוקת
 בשביל שתחזיק מים הרבה כשרין : ואם בשביל שלא יהיו
 מעכבין

מַעֲבִיבִין אוֹתוֹ בַּשָּׁעָה שֶׁהוּא זוֹלָף אֶת הַמַּיִם פְּסוּל : ט מִי שֶׁהָיוּ
 מִיָּמָיו עַל כַּתְפוֹ וְהוֹרָה הוֹרָאָה וְהוֹרָאָה לְאַחֵרִים אֶת הַדְּרָךְ
 וְהָרַג נַחֵשׁ וְעַקְרָב וְנִטְלָה אוֹבְלִים לְהַצְנִיעַם פְּסוּל אוֹבְלִים
 לְאוֹבְלֵי בָשָׂר הַנֶּחֱשׁ וְהַעֲקָרָב שֶׁהָיוּ מַעֲבִיבִים אוֹתוֹ בָּשָׂר אָמַר
 רַבִּי יְהוּדָה זֶה תִּפְלָל (פֶּל) דְּבָר שֶׁהוּא מְשׁוּם מְלֶאכֶת בֵּין עַמֵּד
 בֵּין לֹא עַמֵּד פְּסוּל וְדָבָר שֶׁאֵינוֹ מְשׁוּם מְלֶאכֶת אִם עַמֵּד פְּסוּל
 וְאִם לֹא עַמֵּד בָּשָׂר : י הַמוֹסֵר מִיָּמָיו לְטָמֵא פְּסוּלִין וְלְשֹׁהַר בָּשָׂרִין
 רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר אֵף לְטָמֵא בָּשָׂרִין אִם לֹא עָשׂוּ הַבְּעָלִים מְלֶאכֶת :
 יא שְׁנַיִם שֶׁהָיוּ מִמְּלֶאכִין לְחַטָּאת וְהִנְבִּיחוּ זֶה עַל זֶה וְנִטְלָה זֶה
 לְזֶה קִצּוֹ בַּקְדוּשָׁה אַחַר בָּשָׂר בְּשֵׁנֵי קְדוּשֵׁין פְּסוּל רַבִּי יוֹסֵי
 אוֹמֵר אֵף בְּשֵׁנֵי קְדוּשֵׁין בָּשָׂר אִם הִתְנוּ בִּינֵיהֶן : יב תְּפוּרֵץ עַל
 מִנְתַּ לְהַדּוּר בָּשָׂר וְאִם נָדַר פְּסוּל הָאוֹבֵל עַל מִנְתַּ לְקִצּוֹת בָּשָׂר
 וְאִם קָצָה פְּסוּל הִיָּה אוֹבֵל וְהוֹתִיר וְדָק מִה שֶׁבָּדְרוֹ לְתַחַת
 הַתְּאֵנָה אוֹ לְתוֹךְ הַמּוֹקֶצֶה בְּשִׁבִיל שְׂלֵא יֵאבֵד פְּסוּל :

ק"ו קדוש אחד לטעות ה' בכלי אחד אחרון סמלאוי הא' נפסל במלאכה ששעה
 כשמלא את כב' קודם שתקן האפר באחד וכן כב' נפסל כשמלא את כב' וכן כולם :
 שקודם הא' שקודם א' חשיב מלאכה לאחרים שהיו ממולאים ולא נתן לקובץ אפר והמלאכה פוסלת
 בזמם : אלא ראשון בדיון שאמר קדש לך כעשה שלו וכאלו מלאך הוא והקדוש שקודם הא' כעשה
 מלאכה לפסול את האחרים : פוסלת במילוי שבוטלן שבר על המלו והא' בחנם יש בו טובת
 הנאה וכמומלא לעצמו דמי משא"כ אצל הקדוש שאין בו שבר ולא טובת הנאה : לו לזרכו :
 ולחטאת לזורך חטאת : באשל במוט מל' לא קסולה : פסול משום מלאכה לזרכו :
 שלא הוצרך לעקם הדרך אלא לפי הרכבו מלא בעל החבל והחזירה לו : זה הלך על דבר
 זה הלך חכם א' לשאול כיצנה לב' : שעה שעת הדחק : המכין : מסכס החבל בידו כיוון
 טבעות שלא יסיה נגרה לדרך : זולף : שהוא מזה : הורה טוראם : פס'ד להקיר או לאסור :
 והגביה : שסיע זא' להגביה : קוצו : קץ שנתקב לו בידו : לקצת : ליעש התאכזב :
 המוקצה : מקום שמיבישין התאכזב :

הלכה נדה דף י"ז ע"ב

והשותה משקין מווגיין שעבר עליהן הלילה אמר רב יהודה אמר שמואל
 והוא שלנו בכלי מתכות אמר רב פפא וכלי נתר ככלי מתכות
 רמו וכן אמר רבי יוחנן והוא בכלי מתכות וכלי נתר ככלי מתכות
 רמו והלן בבית הקברות כרי שתשרה עליו רוח טומאה זימנין דמוסכנין
 ליה והנוטל צפורניו וזורקן לרשות הרבים מפני שאשה מעוברת עוברת
 עליהן ומפלת ולא אמרן אלא דשקל בגנוסטרי ולא אמרן אלא דשקיל דיריה
 ודרכעיה ולא אמרן אלא דלא גז מירי בתרייהו אבל גז מירי בתרייהו לית
 לן בה ולא היא לכולה מילתא חיישינן :

רש"י רוח טומאה : מדת הלזים שקדים גרמ"טיר האוחזים את העינים : בגנוסטרי
 נוסטרים :

זוהר יתרו דף פ"ח ע"ב

אמר ר' יוסי ודאי כך הוא . ווי ליה לכ"כ דלא אשלים
 סדוותא דמלכא קדישא . ומאן סדוותא דיליה . אלון
 תלת סעודתי מהימנותא . סעודתי דאברהם יצחק ויעקב כלילין
 כהו וכלהו סדו על סדו מהימנותא שלימותא מכל סטריו .
 תאנא כהדין יומא מתעטרין אכהן וכל כתיב ינקין מה דלאו כתי
 ככל שאר חנוין וזמנין . כהדין יומא חייבא דנהינס נייחין .
 כהדין יומא כל רינין אכתפיון ולא מתערוין בעלמא . כהדין
 יומא אורייתא מתעטרא בעטרין שלימין . כהדין יומא סדוותא
 ותפנוקא אשחמע כמאחין וחמסין עלמין :

יוסף לחק * מוסר * מלוקש

הרוצה לעבוד את ה' ויהר בלילות שלא יאכל מאכלי חלב ולא יאכל
 אכילה נסה וק' שלא ישתכר כי כל אחד מאלה גורם שיבה
 להשחית זרעו ויבה לידו קרי אך שם הרעשה פ' ומלאה לה מנוח לטמאו
 ולהסירא ומלא סהו קרוב למויד וחמורה טומאה הולאת מנפו ואם יעביר
 עינו מרעה אל רעה יא' ויבה לידו זיבה ומכל זה יכרה משחיתים והן הן
 מכלי עולם וכו הם מתחילים לקטרנ עליו יום יום עד שימסר בידם להמיתו
 מיתת עולם . לכן בעוד נפשו בו חסמר שערת בשרו יגון וימו והנחה לילו עד
 אשר ישוב לתקן אשר עותו ויזהר בזוהרות גדולה וישמור משמרת הטהרה
 ככל דתקון רבנן לרפאת לשכורי לב וכפס וה' ברחמיו ימין ה' רוממה לקבץ
 נדחי ישראל ורוצה בתשובת השבים אליו ויהי עליהם סמרה :

הלכה פסוקה * הר"ם ה' שבת פ"ו

דבר שאין בו להרבות ולמעט כגון נר וכבש הואיל ועשה הגוי בשביל עצמו
 נהנה אחריו ישראל בשבת ואצ"ל שהוא מכירו . נר הדלוק במסיבה
 בשבת אם רוב ישראל אסור להשתמש לאורה שהמדליק על דעת הרוב מדליק
 ואם רוב גוים מותר להשתמש לאורה מחלה על מחלה אסור . נפלה דליקה
 בשבת ובה נכרי לכבות אין אומרין לו כבה ולא תכבה מפני שאין שכיחתו
 עליו וכן כל כיוצא בזה . ב מת טעשו לו גוים ארון וספרו לו קבר בשבת
 או הביאו לו חליון לספוד בהן אם בלגעה ימתין בכדי שיעשו למולאי שבת
 ויקבר בו ואם היה הקבר בסרטיא גדולה והארון על גביו וכל העוברין
 והסנין אומרין שזה שהגוים עושין עכשיו בשבת לפלוגי הוא הרי זה לא יקבר
 בו אותו ישראל עולמית מפני שהוא בפרהסיא ומותר לקבור בו ישראל אחר
 והוא שימתין בכדי שיעשה וכן כל כיוצא בזה :

משפטים יום ראשון תורה

יכין בקריאת ששה פסוקים אלו שהם כנגד ׀ דמלוי יוד דשם ב'ן להשחיר
 בו הארץ מתוספת נשמה של שבת שעברה .

א ואלה המשפטים אשר תשים לפניך : ואילין
 דיניא די תסדר קדמיהון : ב כי תקנה עבר
 עברי

עבדי שש שנים יעבד ובשבעת יצא לחפשי חנם :
ארי תזבין עבדא בר ישראל שית שנין יפלא
ובשביעתא יפוק לבר חורין מנן : אסבגפו יבא
בגפו יצא אסבעל אשה הוא ויצאה אשתו עמו :
אם בלחודוהי יעול בלחודוהי יפוק אם בעיל אתתא
הוא ותפוק אתתיה עמיה : ד אסאדניו יתורו אשה
וילדהלו בניס או בנות האשה וילדיה תהיה לאדניה
והוא יצא בגפו : אם רבוגיה יתן ליה אתתא ותליד
ליה בנין או בנן אתתא ובנהא תהי לרבוגה והוא
יפוק בלחודוהי : ה ואסאמר יאמר העבד אהבתי את
אדני אתאשתי ואתבני לא אצא חפשי : ואם
מימר ימר עבדא רחימנא ית רבוגי ית אתתי וית
בני לא אפוק לבר חורין : ווהגישו אדניו אליהארהיס
והגישו אליהדלת או אלחמוזה ורצע אדניו אתי
אזנו במרצע ועבדו לעלם : ויקרביניה רבוגיה לקדם
דיניא ויקרביניה לות דשא או לות מזותא וירצע
רבוגיה ית אודניה במרצעא ויהי ליה עבד פלח לעלם :

נביאים ירמיהו סימן ל"ד

א הדבר אשר היה אלירמיהו מאת יהוה אחרי
ברת המלך צדקיהו ברית אתכלהעם
אשר בירושלם לקרא להם דרור : פתגם נבואה
דהוה עם ירמיה מן קדם יי בתר דגזר מלכא צדקיה
קים עם כל עמא דבירושלם למקרי להון חירו : ב לשלח
איש אתעבדו ואיש אתשפחתו העברי והעבריה
חפשים לבלתי עבדבם ביהודי אחיהו איש : לשלחא
גבר ית עבדיה וגבר ית אמתיה בר ישראל ובת
ישראל בני חורין בדיל דלא יפלחון בהון גבר באחוהי
יהודאה : ג וישמעו כלהשרים וכלהעם אשרבאו
בברית

בברית לשלח איש אתעבדו ואיש אתשפחתו
חפשים לבלתי עבדבם עוד וישמעו וישלחו : ושמעו
כל רברביא וכל עמא דערז בקיימא לשלחא גבר ית
עבדיה וגבר ית אמתיה בני חורין בדיל דלא יפלחון
בהון עוד וקבילו וישלחו : ד וישבו אחריכן וישבו את
העבדים ואתהשפחות אשר שלחו חפשים וכבשום
לעבדים ולשפחות : ותכו בתר בן ואתיכו ית עבדין
ות אמרתן דפטרו בני חורין וכבישגון לעבדין
ולאמקן : ה ויהי דבריהוה אלירמיהו מאת יהוה
לאמר : והוה פתגם נבואה מן קדם יי עם ירמיה מן
קדם יי למימר : ו בהאמר יהוה אלהי ישראל אנכי
ברתי ברית אתאבותיכם ביום הוצאי אותם מארץ
מצרים מבית עבדים לאמר : כדנן אמר יי אלהא
דישראל אנא גזרית קים עם אבהתכון ביומא דאפיקית
יתחון מארעא דמצרים מבית עבדותא למימר :

כתובים מסלי סימן ט"ז

א גל אליהוה מעשיך ויכנו מחשבתך : גלי לאלהא
עובדך ומתקנן מחשבתך : ב כל פעל יהוה
למענהו וגםדשע ליום רעה : כלחון עובדין דאלהא
לאלין דמשתמעין ליה ורשיעא ליומא בישא :
ג תועבת יהוה כלגבהלב יד ליד לא ינקרה :
מרחקתיה דאלהא כל דרם בלביה מן בישתא לא
נדכי : ד בחסד ואמת יכפר עון וביראת יהוה סור
מרע : בטיבותא וקושטא מתכפר סורחנא ורחלתיה
דאלהא מסטי מן בישתא : ה ברצות יהוה דרכי
איש נסאויביו ישלם אתו : כד אתרעי אלהא
בארחתיה דגברא ואף לבעלי דכבוי נשלים ליה :
ו טוב מעט בצדקה מרב תבואות בלא משפט : טב
קליל

קליל בצדקתא מן סגיא דעללתא דרא בדינא :

משנה רמאי פרק א'

הקלים שבדמאי השיתין והרימין והעורדין ובנות שית ובנות שקמה ונבלות התמרה והגופנין והנצפה וביהודה האוג והחומץ (שביהודה) והבסבך רבי יהודה אומר כל השיתין פטורין חוץ משל דופרה כל הרימין פטורין חוץ מרימי שקמונה כל בנות שקמה פטורות חוץ מן המוסטפות : ב הדמאי אין לו חומש ואין לו ביעור ונאכל לאוגין ונגנס לירושלם ויוצא (ונפדה) ונאבדין את מיעוטו בדרךים ונתנו לעם הארץ ויאכל בנגדו ומחליין אותו כסף על כסף נחשת על נחשת כסף על נחשת ונחשת על הפירות ובלבד שיהזור ויפדה את הפירות דברי רבי מאיר והכמים אומרים ועלו הפירות ויאכלו בירושלם : ג הלוקח לודע ולבהמה קמה לעורות שמן לנר שמן לסוף בו את הכלים פטור מן הדמאי מכיב ולהלן פטור מן הדמאי חלת עם הארץ והמדומע והלקוח בכסף מעשר שני ושיירי המנחות פטורין מן הדמאי שמן ערב בית שמאי מחייבין ובית הלל פטורין : ד הדמאי מערבין בו ומשתתפין בו ומקרבין עליו וממנין עליו ומפרישין אותו ערום בין השמשות : ה אס תקדים מעשר שני לראשון אין בכך בלום שמן שהגדרי סך באצבעיקריו חייב בדמאי וישפורק נותן בצמר פטור מן הדמאי :

ק"ו הקלן סקילו חכמים על פירות הללו שלא לעשר דמאי דא מאו : השיתין תאכיל מדבריות והרימין פרי הסנה ועורדין כל א שפירילינס : ובנות שוח מין ממין סתמים הלכמים נקנים פרין מן' סנים לנ' סנים ומתגדלין בעירוס : ובנות שקמה הוא ג' סתמים המדבריים : ונבלות תמרים סתפילן רוח : והגופנין מין ירקוק ודומה לשבת : והבסבס קורין בלשון ערב קסיר : והאוג פרי אדום : כסבר גיולילא דר : דוסרא הוא מין ממיני סתמים : שקמונה סס מקוס : מדומע שמתערב תרומה בחולין : ושירי מנחות הקומן למנחות והסורים כאלל לכהים : ערב שמן אפרסמון : מערבין עורובי תמוןין וחצרות : ומשתקפין סקופי מנאות : וגרדי הוא אורג וסורק הוא עוטה הסמר במסרק :

הלכה ברכות דף ח' ע"ב

אמר רב הונא בר יהודה אמר רבי אמי לעולם ישלים אדם פרשיותיו עם הצבור שנים מקרא ואחד תרגום ואפילו עשרות וריבון שכל המשלים פרשיותיו עם הצבור מאריכין לו ימיו ושנותיו רב כיבי בר אבוי סבר לאשלימינהו לפרשיותא דכולא שתא במעלי יומא דכפורי תנא ליה חייא בר רב מרפתי כתיב ועניתם את נפשותיכם בתשעה לחדש בערב וכי בתשעה

בתשעה מתענין והלא בעשרה מתענין אלא לומר לך כל האוכל ושותה בתשעה מעלה עליו הכתוב כאלו מתענה תשעי ועשרה סבר לאקדומינהו אמר ליה ההוא סבא תנינא ובלבד שלא יקדים ושלא יאחר כראמר להו רבי יהושע בן לוי לבניה אשלימו פרשיותיכו עם הצבור שנים מקרא ואחד תרגום והותרו בוורדין כרבי יהודה דתנן רבי יהודה אומר ער שישחוט את הוורדין והותרו בזון ששכח תלמודו מחמת אונס דאמרינן ליהות ושברי ליהות מונחות בארון אמר להו רבא לבניה כשאתם חותכין בשר אל תחתכו על גב היר איכא דאמרי משום סבנה ואיכא דאמרי משום קלקול סעורה ואל תשבו על מטת ארמית ואל תעברו אחורי בית הכנסת בשעה שהצבור מתפללין אל תשבו על מטת ארמית איכא דאמרי לא תננו בלא ק"ש ואיכא דאמרי דלא תנסבו גיורתא ואיכא דאמרי ארמית ממש ומשום מעשה דרב פפא אול לגבי ארמית הוציאה לו מטה אמרה לו שב אמר לה איני יושב ער שתכניתי את המטה הנכיהו את המטה ומצאו שם תינוק מת מכאן אמרו חכמים אסור לישב על מטת ארמית :

רש"י יסלוס פרסוקיו סל כל שבת וסבת : ואילו עטרות וריבון שאין בו תרגום : מעלה עליו הכתוב וכו' והכי קאמר קרא הכינו עמכם נקטעם לחדש לעניו המחרת והיו הוא בעיני כעניו סיוס : לאקדומיכו לסדר כל הפרשיות בשבת אחת או בשתי שבתות : ער שישחוט את הוורדין כדי שיכא כל הדם ולא יאחר כן אלא כעוף הוולו וכלו כחאחר : מנחת אונס סחלה או שסטרד בדוחק מונות הסרו בו לכבדו : סברי לוחות מונחות בארון דכתיב אר שבת וסמקס בארון אף הסברים תסיס בארון : משום סבנה שלא יקין ידו : משום קלקול סעורה אף בחכורה קטנה יוצא דס וילכלך את המאכל וימאס את המסובין : כלא קרית סמך סקסא מטת דומה למטת ארמית : ארמית ממש על מטת נוי : מעשה דרב פפא סלמרה לו שב על המטה והיה כנס מת מוטל עליה והיה רוכס להעליל עליו ולומר שיש עליו וסרגו :

זוהר משפטים דף קב"ב ע"א

תאנא ישראל הקרין קדש וכנין דאינון קדש חסיר ליה לאינוס למקרי לתכריה בשמא דנגאוי ולא לכנאה שמא לתכריה וענשיה סני . וכל סכן במלין אחרנין . תאנא כתיב כנור לשונך מרע וגו' מהו מרע רכנין לישנא כישא מרעין כחתין לעלמא . אמר רבי ווקי כל מאן דקרי לתכריה בשמא דלית ביה ובני ליה אהפס כמא דלית ביה דאמר ר' חייא אמר ר' חזקיה כל מאן דקרי לתכריה רשע כחתין ליה לבהינס וכחתין ליה לעלעוי בר אינון חזיפין דאורייתא דשרי ליה לאינוס למקרי להו רשע . הסוא נברא דלויט לתכריה אעבר רבי יוסא אמר ליה כרשע עכדת . חתויה לקמיה דר' יהודה אמר ליה רשע לא קאמינא ליה אלא כרשע דחזו מלוי כרשע ולא חמינא דחיהו רשע . חתא ר' יהודה וסאיל לעוכדא קמיה דר' אעור אמר ליה ודאי לא אהתויב . מנלן . דכתיב הים ס' כאויב ולא אויב . דאי לאו הכי לא אהתאר מישראל נועין בעלמא . כנווכא דא היתה כאלמנא ולא אלמנא כאלמנא דאזול בעלה לעכדא דימא ומחכת ליה . אמר רבי חייא ומכאן משמע מתתס משמע דהוא עקרא דכלא

דכלה דכתיב ועל רמות הכסף רמות כמראה ארס . כמראה ארס ולא מראה ארס . אמר רבי יצחק כתיב כתפוח כעלי היער וגו' כתפוח ולא תפוח . כתפוח דמתפרסא בנווניו וכנווניו אתתפרא מלס . אמר רבי יהודה אלו לא אתיבא הכא לא למשמע מלין אלין די :

יוסף לחק * מוסר * מלוקט

אם זכה ובינו הסוככים כחן דעמו לשכח והתחיל לתקן כפי מה שנראה לו שיכול להתענות . עת לחנכה ליתן אל לבו לזכור מכל הדברים הנורמים לכא לידו קרי . והלרי הגדול הוא ללמוד קודם שיסן כי כל המשביע עלמו מדברי תורה ולן אין מבשרין אותו בשורות רעות דכתיב ושבע ילין כל יפקד רע וידעת כי רע הוא המשחית ורעו כמש"ה ויהי ער בכור יהודה רע בעיני ה' הא למדת כי התורה סס חיים לעושים אגוטי מנגא ואולוי מללא . והס יוכל ללמוד אויה פרקים ממשניות על הסדר . ולפחות יבין מה שמוליא מפיו . ואם יקרא אויה פרקים ממשניות יוסיף הארה על כפשו וישכח וערבה סתמו והלמוד ח"י פרקים בכל יום הוא תיקון ליסוד הנקרא ח"י וח"י בהס ובינאות הקדושה אשר בסט"ה בין המתים חיו יחיו ויעלו למקום קדושה ובחנת בחיים :

הלכה פסוקה . הר"ם ה' ק"ש פ"א

אי זה הוא זמנה ביום מלחמה שיתחיל לקרות קודם הכן החמה כדי שיגמור לקרות ולברך ברכה אחרונה עם הכן החמה וישעור זה כמו עישור טעה קודם שתעלה השמש ואם איחר וקרא קרית שמוע אחר שתעלה השמש יא ידי חובתו טעונתה עד סוף שלש שעות ביום למי טעבר ואיחר . ב מו סהקדים וקרא קרית שמוע של שחרית אחר שיעלה עמוד השחר אעפ"י שהשלים קודם שהנן החמה ולא ידי חובתו ובשעת הדחק כגון שהיה משכים ללאת לדרך קורא לכתחילה משעלה עמוד השחר . ג הקורא אחר שלש שעות ביום אפילו היה אכוס לא יא ידי חובת קרית שמוע בעונתה אלא הרי הוא כקורא בתורה ומברך לפניה ולאחריה כל היום אפילו איחר וקרא אחר שלש שעות :

יום שני תורה

יכוין בקריאת הרבעה פסוקים אלו שהס כנגד ד' דמילוי יו"ד דהס ב"ן להשאיר בו תוספת הרוח משבת . טעברה .

א וכו'---ימכר איש אתבתו לאמה לא תצא כצאת העבדים : וארי יובין גבר ית ברתיה לאמהו לא תפוק כמפקנות עבדין : ב אסרעה בעיני אדניה אשר-לו יערה והפרדה לעם נכרי לא-ימשל למכרה בכגדורבה : אסבישא בעיני רבונה דיקיימה ליה ויפרקינה לגבר אוחרן לית ליה רשו לזבונה במשלטיה

בה

בה : ג ואם-לבנו ייערנה כמשפט הבנות יעשה-לה : ואם לבריה יקיימינה כהלכת בנת ישראל יעביר לה : ד אם-אחרת יקחלו שארה בסותה וענתה לא יגרע : אם אוחרנתא יסב ליה זיונה בסותה וענתה לא ימנע :

נביאים ירמיה סימן ל"ד

א מקץ שבע שנים תשלחו איש את-אחיו העברי אשר-ימכר לך ועבדך שש-שנים ושלחתו חפשי מעמך ולא-שמעו אבותיכם אלי ולא הטו את-אזנם : מסוף שבע שנין תשלחון גבר ית אחוהי בר ישראל דיוזבן לך ויפרחינך שית שנין ותפטריניה בר חורין מעמך ולא קבירו אבהתכון למימרי ולא ארכינו ית אורניהון : ב ותשבו אתם היום ותעשו את-הישר בעיני לקרא דרוז איש לרעהו ותכרתו ברית לפני בבית אשר-נקרא שמי עליו : ותבתון אתון זומא דין ועבדתון ית דכשר קדמי למקרי חירו גבר לחבריה וגזרתון קיים קדמי בביתא דאתקרי שמי ערוהי : ג ותשבו ותחללו את-שמי ותשבו איש את-עבדו ואיש את-שפחתו אשר-שלחתם חפשים לנפשם ותכבשו אתם להיות לכם לעבדים ולשפחות :

ותבתון ואחלתון ית שמי ואתיבתון גבר ית עבדיה וגבר ית אמתיה די פטרתון בני חורין לנפשיתהון וכבשתון יתהון למהוי לבון לעבדין ולאמהן : ד לכן כודאמר יהוה אתם לא-שמעתם אלי לקרא דרוז איש לאחיו ואיש לרעהו הנני קרא לכם דרוז נאסי-יהוה אל-החרב אל-הדבר ואל-הרעב ונתתי אתכם לזעזע לכל ממלכות הארץ : בכן כדנן אמר יי אתון לא קבלתון למימרי למקרי חירו גבר לאחוהי וגבר לחבריה הא אנא מכרי לבון חירו אמר יי מן חרבא ומן מותא ומן

כפנא

כפנא ואתן יתכון לזיע לכל מלכות ארעא :

כתובים משלי סימן ט"ז

א לב אדם יחשב דרכו ויהיה יכין צעדו : לביה דבר נשא מחשב ארחתיה ואלהא מתקן הלכתיה : ב קססו על-שפתי-מלך במשפט לא ימעל-פיו : קיסמא על שפותיה דמלכא ובדינא לא נדגור פומיה : ג פרסו ומאזני משפט ליהוה מעשהו כל-אבני-כיס : רניא ומסאחא דתריצותא מן קדם אלהא ועבדוי כולדוון מתקלי דקושטא : ד תועבת מלכים עשות רשע כי בצדקה יכון כסא : מרחקתיה דמלכין דעבדוי רישעא מטול דבצדקותא תקין כורסיא :

משנה שבת פרק י"ח

מפנין אפילו ארבע וחמש קופות של תבין ושל תבואה מפני האורחים ומפני בטול בית המדרש אבל לא את האוצר מפני תרומה שהורה ודמאי ומעשר ראשון שנמלה תרומתו ומעשר שני והקדש שנפדו והתורמוס היבש מפני שהוא מאכל לעניים אבל לא את הסביל ולא את מעשר ראשון שלא נמלה תרומתו ולא את מעשר שני והקדש שלא נפדו ולא את הלוף ולא את החרדל רבן שמעון בן גמליאל מתיר בלוף מפני שהוא מאכל עורבין : ב חבילי קש וחבילי עצים וחבילי זרדים אם התקינו למאכל בהמה מטלטלין אותן ואם לאו אין מטלטלין אותן כופין את הפל לפני האפרוחים כרי שיעלו וירדו הרגנולת שקרחה דוחין אותה עד שתכנס מדרין עגליו וסיחיו (פרשות הרבים) אשה מדרה את בנה אמר רבי יהודה אימתי בזמן שהוא נוטר אחר ומניח אחר אבל אם היה גורר אסור : ג אין מילדין את הבהמה ביום טוב אבל מסעדין ומילדין את האשה בשבת וקורין לה בהמה ממקום למקום ומחללין עליה את השבת וקושדין את הטבור רבי יוסי אומר אף חותכין וכל צדכי מילה עושין בשבת :

ק"ו מפנין : מבערין : האורחים : להוסיבם סס : ומעשר ראשון וכו' : כלבו מפורשין כפ"ד דברכות : לוף : מין קטניות ורמז'ם פי' מין כבלים : חבילי : אגודות : זרדים : עכפי

ענפי האולן לחוס : שצחה : מן הכית : מדדין : מטיע להם במטיעות רגליו לכלוך : וסיחון : חמורים קמים : נוטל : רגלו א' : אין מילדין : אין מוסין כוולד מן כרחם : מסעדין : אוח : כוולד טלא ופול : חכמה : מולדת :

הלכה שבת דף קכ"ז ע"א

מפני האורחין וכו' אמר רבי יוהנן גדולה הכנסת אורחין בהשכמת בית המדרש דקתני מפני האורחין ומפני בטול בית המדרש ורב דימי מנהרדעא אמר יותר מהשכמת בית המדרש דקתני מפני האורחין וזהו ומפני בטול בית המדרש אמר רב יהודה אמר רב גדולה הכנסת אורחין מהקבלת פני שכינה דכתי' ויאמר ה' אם נא מצאתי הן בעיניך אל נא העבור וכו' אמר רבי אלעזר בא וראה שלא כמרת הקב"ה מרת בשר ודם מרת בשר ודם אין קטן יכול לומר לגדול המתן ער שאבא אצלך ואלו בהקב"ה כתיב ויאמר ה' אם נא מצאתי וכו' אמר רב יהודה בר שילא אמר רבי אסי אמר רבי יוהנן ששה דברים אדם אוכל פירותיהן בעולם הזה והקרן קיימת לו לעולם הבא ואלו הם הכנסת אורחים וביקור חולים ועיון תפלה והשכמת בית המדרש והמגדל בנוי לתלמוד תורה והרן את חבירו לכף זכות איני והא אנן תנן אלו דברים שאדם עושה אותם אוכל פירותיהן בעולם הזה והקרן קיימת לו לעולם הבא ואלו הם כבוד אב ואם וגמילות חסדים והבאת שלום בין אדם לחברו ותלמוד תורה כנגד כלם הני אין מירי אהרינא לא הני נמי (בגמילות חסדים שייכי לישנא אהרינא הני) כהני שייכי הנו רבנן הרן חבירו לכף זכות דנין אותו לזכות ה"ר מעשה בחסיד אחר שפרה ריבה אחת בת ישראל ולמלון השכיבה תחת מרגלותיו למהר ירד ושכל ושנה לתלמידיו אמר להם בשעה שהשכבתיה תחת מרגלותי כמה חשדונוי אמרנו שמא יש בנו תלמיד שאינו ברוך לרבי בשעה שירדתי וטבלתי במה חשדונוי אמרנו שמא מפני טורה הדרך אירע קרי לרבי אמר להם העבודה כך היה ואתם כשם שדנתונוי לכף זכות המקום ירין אתכם לכף זכות :

רש"י כהשכמת בית המדרש : מדטו לכו במתנתין כי הדדי : מהשכמת בית המדרש : דקנא דידן אקדמה ברישא : אל נא תעבור : והניחו והלך לקבל האורחים : ועיון תפלה : לכיוון בתפלתו : ה"ה הכי נמי כהני שייכי : הכנסת אורחים וביקור חולים היינו גמילות חסדים ועיון תפלה היינו ככלל גמילות חסדים דמקוב גומל כספו איש חסד השכמת בית המדרש ובידול כמים לתלמוד תורה היינו תלמוד תורה דן את חבירו לכף זכות : ככלל הבאת שלום דמקוב טהור מכריעו לזכות ואמר לא חטא לי בזאת אמוס היה או לטובה נתכוון יש שלום בינינו ור"י לפרש לך אקא דככלל ג' דמתנתין אוקסו להבך ו' ואיכא נמי לכבוד אב ואם ור"י לא סליג עליה : ריבא : בערה : שאינו בדוק לה' : שאינו מכיר במדותיו לסמוך עליו ולהביחה אצלנו :

זוהר משפטים דף קכ"ב ע"א

אמר רבי אבה זכאין איכוון ישראל דקב"ה לא קרא לון כקדש אלא קדש ממס דכתיב קדש ישראל לה' וכנוין כך כל אכלויו ויאשמו וכו' : קאחנא חמר רבי יוסי מאי קא חמא קב"ה למיסב דינין לישדחל כתר עשר אמירין : לא הכי תנין מסטרא דנבוכה אחייהיכת אוריותא לישראל בנינו כך בעא למיתן שלמא בניינוכו בנין דאוריותא חסא נטירה מכל סטרוי דחמר רבי אבה חמר ר' יצחק לית עלמא מתקיימא אלא על דינא דאלמלא דינא לא מתקיימא וכנוין כך עלמא בדינא אחברוי וחקקוים

ואתקיים. תאנח ר' אכא כתיב דינו לבקר משפט. וכי לבקר ולא ככל יומא. אלא לבקר עד לא יוכלון דיונין ולא יסתין רכל מאן דראין דינא כתר דאכל וסתה לאו דיונא דקאטו הוא דכתיב לא תאכלו על הדם. מאו על הדם. אוקרא דריוני דלא יוכלון עד דריוני דינא רכל מאן דראין דינא כתר דאכל וסתו כאלו חייב דמא דחכריה לאתרא דקא דמיה נמט ויהיב לאתרא. האי כמתוכה כל שכן כדוני כפסן דבעו ריוני לאסתמרא דלא למירן דינא לא קדס דאכלו וסתו ועל דא כתיב דינו לבקר משפט וכתיב אני ה' עושה חסד משפט ודקא בארן כי בלא קפלתו נאס ה' :

יוסף לחק * מוסר * מלוקט

יזהר האדם מלהיות עובד ונאנח כי העלכות והאנחה גורמין ליטמא כי היא מדה פ' בשמה ובסיומו תופס אומנותה נותן לה יד לעשות בו תאזנה כיון דהוא מסטרא דילה. ומלבד שנתת עלבות דעה מאד כי גורמת ביטול תורה ותפלה ולערבב המוח ומרבה העללות לקיים המלות ותלמוד תורה. ומה נמשך מחלקת בכיתו על לא דבר ויהיה סגוי ומתועב. עוד בה שגורס לסלק השכינה מעליו ומקרבו כי השכינה נקראת שמה ודאס זה המ"ר ר"ב הנח"ה. ולא די זה אלא שהוא דבק עם הפ' שהוא מדה. והיא מטמאה אותו כי הוא חלקה וסיומן לדבר על"ב מוריע זרע. לכן אתה בן אדם שאמרת בפירי וכלבךך לעשות תקון היסוד העבר דעה מעליך ותהיה שמה תמיד חולי טובה שבהיותך שמה שמה של מלוא דבדק בשכינה הנקראת שמה והיא אתה בא לידו חטא וידעת כי שלום האלך :

הלכה פסוקה * הר"ם ה' ק"פ פ"ב

הקורא את שמע ולא כיון לבו בפסוק ראשון שהוא שמע ישראל לא יאז ידי חובתו והוא ארס לא כיון לבו יאז אפילו יחיד קורא בהורה כדרכו או מניה את הפרשיות האלו בעונת קריאה ולא והוא סביון לבו בפסוק ראשון. ב כל אדם קוראין כדרכו בין עומדין בין מהלכין בין שוכנין בין רוכבין על גבי בהמה ואסור לקרות ק"ש והוא מוטל ופניו טוחות בקרקע או מושך על גבו ופניו למעלה אבל קורא הוא והוא שוכב על גבו ואם היה בעל בשר הרבה ואינו יכול להסתפק על גבו או שהיה חולה נוטה מעט לגבו וקורא. ג מי שהיה מהלך על רגליו עומד בפסוק ראשון והוא קורא והוא מהלך היה יאז מערין אותו עד שיקרא פסוק ראשון ומכאן ואילך אם אנסתו שיכה אין מערין אותו :

יום שלישי תורה

כיון בקריאת חמשה פסוקים אלו שהם כנגד ה דמילוי הה ראשונה דמס ב"ן להאזיר בו תוספת נפש משנת * שעברה.

א ואם שלש אלה לא יעשה לה ויצאה חנם אין כסף : ואם תלת אידין לא יעביד לה ותפוק

מגן

מגן בלא כסף : במכה איש ומת מות יומת : דימחי אנש ויקטליניה אתקטלא יתקטיל : ג ואשר לא צדה והאלהים אנה לידו ושמתו לך מקום אשר ינוס שמה : ודלא כמן ליה ומן קדם יי אתמסר ליריה ואשוי לך אתרא דיערוק לתמן : ד וכי יוד איש על רעהו להרגו בערמה מעם מזבחי תקחנו למות : וארי ירשע גבר על חבריה למקטליה בנכיליו מן מדבחי תדבריניה למקטל : ה ומכה אביו ואמו מות יומת : ודימחי אבוחי ואמיה אתקטלא יתקטיל :

נביאים ירמיה סו' ל"ד

א ונתתי את האנשים העברים את בריתי אשר לא יהקימו את דברי הברית אשר בררתי לפני העגל אשר כרתו לשנים ויעברו בין בתריו : ואתן ית גבריא דעברו על קיימי דלא קיימו ית פתגמי קיימא די גזרו קדמי עיגלא דפסקו לתרין ועברו בין פלגוהי : ב שרי יהודה ושרי ירושלים הפרסים והכהנים וכל עם הארץ העברים בין בתרי העגל : רברבי יהודה ורברבי ירושלים ורברביא וכהנאי וכל עמא דארעא דעברו בין פלגי עיגלא : ג ונתתי אותם ביד איביהם וביד מבקשי נפשם והיתה נבלתם למאכל לעוף השמים ולבהמת הארץ : ואמסר יתהון ביד בעלי דבביהון וביד דבען למקטלהון ותהי נבילתיהון משגריא למיכל לעופא דשמיא ולבעירא דארעא : ד ואת צדקיהו מלך יהודה ואת שריו אתן ביד איביהם וביד מבקשי נפשם וביד חיל מלך בכל הערים מעליכם : וית צדקיה מלך שבטא דבית יהודה וית רברבוהי אמסר ביד בעלי דבביהון וביד דבען למקטלהון וביד משרית מלכא דבבל דאסתקא מנכון : ה הגני מצוה נאסיהוה והשבתים

אל

אלה עיר הזאת ונלחמו עליה ולכדה ושרפה באש
ואת ערי יהודה אתן שממה מאין ישב : הא אנא מפקיד
אמר יי ואתיבינון על קרתא הדא ויניחו קרבא עליה
ויכבשונה ויוקדוניה בנורא וית קירווא דבית יהודה
אתן לצרו מבלי יתיב :

כתובים משלי סימן ט"ז

א רצון מלכים שפתי צדק ודבר ישרים יאהב :
רעותיה דמלכא שפותא דצדקתא ומלתא
דתריצי רחים : ב חמת מלך מלאכימות ואיש חכם
יכפרנה : חמתיה דמלכא מלאכי דמותא אינון וגברא
חכימא נדעביניה : ג באור פני מלך חיים ורצונו כעב
מלקוש : בנהורא דפרצופיה דמלכא חיי וצביניה היך
עננא בבירותא : ד קנה חכמה מה טוב מחרוץ וקנות
בינה נבחר מכסף : דקני חכמתא טבא ליה מן
דהבא סנינא ודקני ביונא טב מן סניא גבייא : ה מסלת
ישרים סור מרע שמר נפישו נצר דרכו : שבילא דתריצי
מסמי מן בישתא ודמוהר נפשיה נטר ארחיה :

משנה כתובות פרק ב'

האשה שנתארמלה או שנתגרשה היא אומרת בתולה נשאתני
והוא אומר לא כי אלא אלמנה נשאתיך אם יש עדים
שיצאת בהינמא וראשה פרוע כתיבתה מאתים רבי יוחנן בן
ברוקא אומר אף חילוק קליוור ראיה : ב ומורה רבי יהושע
באומר לחבירו שרה זו של אביך היתה ולקחתיה הימנו שהוא
נאמן שהפה שאסר הוא הפה שהתיר ואם יש עדים שהיה של
אביו והוא אומר לקחתיה הימנו אינו נאמן : ג הערים שאמרו
כתב גדינו הוא זר אבל אנוסים היינו קטנים היינו פסולי
עדות היינו תרי אלו נאמנים ואם יש עדים שהוא כתב דם
או שהיה כתב דם יוצא ממקום אחר אינו נאמן : ד זה אומר
זה כתב ידו וזה כתב ידו של חברי וזה אומר זה כתב ידו וזה
כתב ידו של חברי תרי אלו נאמנים זה אומר זה כתב ידו

וזה

וזה אומר זה כתב ידו צריכים לצרף עמהם אחר דברי רבי
וחכמים אומרים אינם צריכים לצרף עמהם אחר אלא נאמן
אדם לומר זה כתב ידו : ה האשה שאמרה אשת איש הייתי
וגרשה אני נאמנת שהפה שאסר הוא הפה שהתיר ואם יש
עדים שהיתה אשת איש והיא אומרת גרשה אני אינה נאמנת
אמרה נשבתי וטהורה אני נאמנת שהפה שאסר הוא הפה
שהתיר ואם יש עדים שנשבית והיא אומרת טהורה אני אינה
נאמנת ואם משנשאת באו העדים תריו לא תצא : ו שהי נשים
שנשבו ואת אומרת נשבתי וטהורה אני ואת אומרת נשבתי
וטהורה אני אינו נאמנת ובזמן שהן מעירות זו את זו הרי
אלו נאמנות : ז וכן שני אנשים זה אומר כהן אני וזה אומר
כהן אני אינו נאמני ובזמן שהן מעידין זה את זה הרי אלו
נאמנים : ח רבי יהודה אומר אין מעלין לכהונה על פי עד אחר
אמר רבי אלעזר אימתי במקום שיש עוררין אבל במקום שאין
עוררין מעלין לכהונה על פי עד אחר רבן שמעון בן גמדיאל
אומר משום רבי שמעון בן הספני מעלין לכהונה על פי עד
אחר : ט האשה שנתקשה בידי גוים על ידי קמון מותרת
לבעלה על ידי נפשות אסורה לבעלה עיר שכתשה ברכום
כל הכתנות שנמצאו בתוכה פסולות ואם יש להן עדים אפילו
עבר אפילו שפחה תרי אלו נאמנים ואין נאמן אדם על ידי
עצמו אומר רבי זכריה בן חקצב המעון הזה לא וזה ידה מתוך
ידי משעה שנכנסו גוים לירושלם ועד שיצאו אמרו לו אין אדם
מעיד על ידי עצמו : י ואלו נאמנים להעיד בגודלן מר שראו
בקוטנן נאמן אדם לומר זה כתב ידו של אבא וזה כתב ידו
של רבי וזה כתב ידו של אחי זכור אני בפלונית שיצתה
בהינמא וראשה פרוע ושהיה איש פלוני יוצא מבית הספר
לטבול לאכול בתרומה ושהיה חולק עמנו על הגורן ושהמקום
הזה בית הפרס ועד כאן היינו באין בשבת אבל אין אדם
נאמן לומר דרך היה לפלוני במקום הנה מעמד ומושב ומספר
היה לפלוני במקום הנה :

ק"ו

האשה וקובעת כתובתה : הכומא חופס טל דם שגושין לכתובה וז' נעוף סתוקים
על העמים : פרוע שערס על כתופס : חילוק קלוות בתקומו היו כוסגין לחלק
קלוות כסוואו בתולה : אנוסים חוכס כסווס : יוצא חתומים כסטר אחר שחוקק כב ד וכל
חוקי שטר לפסונו וכתב חוקמן דמוס זס לזס : לטרף לחקר ונרד כ' ססדו על כל כתב וכתב :
משפטים

משפטים * משפטים להגות * אופן כחמים * לזמן להם קרומים * עוררין * שקורא עליון * סס
פסול ואין ערער פחות מע' : שחמשה * שחמשה צנית הסוטר : ע' כשסוף : שחמשה מידות
למות : כרכום * מנור : המעין הזה * שבעה סוף : בית הפרס * החורס את הקבר הרי זה
עושה בית הפרס מזה אמה שהמחירסה מולכת עממות של המע :

הלכה בתובות דף כ"ב ע"א

אמר רבי אמי מנין להפה שאסר הוא הפה שהחזיר מן התורה שנאמר
את בתי נתתי לאיש הזה לאשה * לאיש אסרה הזה התייר * למה
לי קרא סברא היא הוא אסרה והוא שרי לה אלא כי אצטריך קרא לכרר
הונא דאמר רב הונא אמר רב מנין לאב שנאמן לאסור את בתו מן התורה
שנאמר את בתי נתתי לאיש הזה למה לי מבעי ליה לברתני רבי יונה דתני
רבי יונה את בתי נתתי לאיש הזה ולא ליבם * תנו רבנן האשה שאמרה
אשת איש אני וחורה ואמרה פנייה אני נאמנת * והא שוויה לנפשה התיבה
דאיסורא אמר רבא בר רב הונא כגון שנחנה אמהלא לרבריה תניא נמי
דחי אמרה אשת איש אני וחורה ואמרה פנייה אני אינה נאמנת ואם נתנה
אמתלא לרבריה נאמנת ומעשה נמי באשה אחת גדולה שהיתה גדולה בנוי
וקפצו עליה בני אדם לקדשה ואמרה להם מקודשת אני לימים עמרה
זקדשה את עצמה אמרו לה חכמים מה ראית לעשות כן * אמרה להם בתחלה
שבאו עלי אנשים שאינם מהוגנים אמרתי מקודשת אני עכשיו שבאו עלי
אנשים מהוגנים עמרתי וקדשתי את עצמי וזה הלכה העלה רב אחא שר
הבירה לפני חכמים באושא ואמרו אם נתנה אמתלא לרבריה נאמנת * בעא
כונינה שמואל מרב אמרה טמאה אני וחורה ואמרה טהורה אני מהו אמר
ליה אף בוז אם נתנה אמתלא לרבריה נאמנת * תנא מיניה ארבעין זמנן
ואפילו הכי לא עבר שמואל עוברא בנפשיה :

ר"ש נתני לאיש אסרה * לכל העולם דלא ידעין למאן וכי אמר הזה הקורא לו : שחמין
לאסור את בתי * כשהוא קטנה או נערה כשדור לקדשה כדאמרין בפרק נערה שנתפתקה
גמין שאם אמר קדשתי לשלמי שהוא נאמן לאסרה על הכל : את בתי נתתי * אלא כדדידיה
תליא נכונה והימני קרא למימר הכי : הזה למה לי * כיון דלאו להפס שאסר מבעי ליה : ולא
ליבם * אם הוציא סס רע על משווי אחיו שאין מוכס מידון כמזיב סס רע ליעגס במאה כסף
והכי מוכס לקמן בפ' נערה : אמתלא * משל וטעם למה אמרה תקלה מקודשת אני : אם נתנה
אמתלא לרבריה * הוציא ונתנה אמתלא לרבריה נאמנת : אמרה טמאה אני * אמרה לבעלה כה
אני : טהורה אני * לא הייתי כה : לא עבר שמואל עוברא בנפשיה * פעם אחת אמרה לו אשתו
בן ונתנה אמתלא לרבריה וימרה הימנה עד שטעלה :

זוהר משפטים דף קכ"ג ע"ב

דבר אחר וככל אשר אמרתי אליכם תשמרו * רבי יודנה
פחה שמע עמי ואעידה כך וגו' לא יסיה כך אל זר
וגו' אנכי ה' אלהיך המעלך מארץ מצרים וגו' * הני קראו אמרן
רוד ברוח קדשה ואית לאסחכלא כהו * שמע עמי ככמה אחרין
אזהרה אוריותא לכר נש ככמה אחרין קב"ה אזהור ביה ככ"ג *
וכלא לתועלתא דכר נש בנין דינטר פקודי אוריותא דכל מאן
דינטר ארתי דאוריותא ואשתדל בה כמאן דאשתדל כשמא
קדישא דתנינן אוריותא כלא שמא דקב"ה ומאן דמשתדל בה
כמאן

כמאן דמשתדל כשמא קדישא בנין דאוריותא כלא חד שמא
קדישא הוא * שמא עלאה שמא דכליל כל שמאן * ומאן דגרע
אוח חד מינה כאלו עכיר פנימוקא כשמא קדישא * תארא ושס
להיס אחרים לא תוכירו לא הוסיף על אוריותא ולא חנרע מינה *
רבי חייה אמר ושס אלהים אחרים דא מאן דיתעסק כספרין
אחרנין דלא מסטרה דאוריותא לא ישמע על פיך דאסור אפי'
לארברא לון ולמילף מיכיוהו טעמא כל שכן על אוריותא * רבי
יקודה מתני הכי מאו טעמא כתיב ושס אלהים אחרים וקמין ליה
את חג המלות חשמור אלא מאן דלא נטור האו כמאן דלא נטור
מהימנותא דקב"ה * מאו טעמא * משום רביה אחרתא מלה *
אמר ר' יוסף וכן ככל שאר זמנין וקנין דהא כלאו אחרין כשמא
קדישא עלאה * ועל דא תנינן מאו דכתיב שלש פעמים כשנה
משום דבהו תליא מהימנותא * ודאה כל זכורך * אמאי כל
זכורך * אמר רבי אלעזר כל זכורך ממש בנין דנטלין ברכתא
ממכועא דנחלא * מכאן תנינן כל בר ישראל דאחגור כעני
לאתקואה קמי מלכא קדישא בנין דנטיל ברכתא ממכועי דנחלא
דא קוא דכתיב ככרכת ה' אלהיך אשר נתן לך :

יוסף דחק * מוסר * מלוקט

כשרוצה לשכב בלילה יוהר לקרות קרית שמע שעל המטה כהגון תיבה
בתיבה וסדר ק"ס ככתוב בספרים ויאמר וידוי ככתוב סס
ובתחילת שכיבתו אם יכול יהרהר חיוב פסוק או דבר תורה והוא תועלת
גדולה להכלל מקרי כי ישן ממש מתוך דברי תורה ועץ חיים היא לידבק
בחיים * ואזהרה שמענו כי בתחילת שכיבה יישן על כד שמאל ומלכד שעל
פי הרפואה טוב לנוף לישן בתחילת הלילה על כד שמאל * גם הוא רפואה
הנפש שמכניע כד שמאל * וידיעת ההפכים אחת היא כטעם ל"ד כן הסוכב
על כד ימין ומכיר כד שמאל כעשותו ולו אח"ז לקרו"ף לו רחמנא ליגלן
וביותר נריך ליוהר מהדברים אלו בהיותו בעל תשובה כי החיוב איך מדקדקין
עמו על שמאל שהוא ימין הכל בעל תשובה רודפין אחריו ונריך ליוהר :

הלכה פסוקה * הר"ה ק"ש פ"ב

מי שהיה עוסק במלאכה מפסיק עד שיקרא פרשה ראשונה כולה וכן
האומנין בטלין ממלאכתן בפרשה ראשונה כדי שלא תהא קריאתן
עראי והסאר קורא הוא כדרכו ועוסק במלאכתו אפילו היה עומד בראש האילן
או בראש הסולם קורא בעקומו ומברך לפניו ולאחריו * ב היה עוסק בתלמוד
תורה והגיע זמן ק"ס פוסק וקורא ומברך לפניו ולאחריו היה עוסק בלכרי רבים
לא יפסוק אלא יגמור עסקיהו ויקרא אם נשאר עת לקרות * ג היה עוסק
באכילה או שהיה במרחץ או שהיה עוסק בתספורת או שהיה מהסך בעורות או
שהיו עוסקין כדון גומר ואחר כך קורא ק"ס * ואם היה מתיידא שמה יעבור זמן
קריאתה ופסק וקרא הרי זה משוכח :

יום רביעי תורה

יכוון בקריאת טעה פסוקים אלו טעה כנגד ו דמלוי וו דטס כ"ן לקנות
הארת נפש יתירה נוסבת הכאה

א וּגְנַב אִישׁ וּמָכְרוֹ וּנְמָצָא בְיָדוֹ מוֹת יוֹמָת׃ וְדִיּוֹגָנוּב
נִפְשָׁא מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּזְבְּנִינִיה וַיִּשְׁתַּכַּח בְּיַדִּיה
אֲתַקְטְלָא יִתְקַטִּיל׃ ב וּמִקְלַל אָבִיו וְאִמּוֹ מוֹת יוֹמָת׃
וְדִלוּט אָבוּהִי וְאִמִּיה אֲתַקְטְלָא יִתְקַטִּיל׃ ג וְכִי־רִיבֵן
אֲנָשִׁים וְהִכָּה אִישׁ אֶת־רַעְהוּ בְּאָבֵן אוֹ בְּאֲגָרֶף וְלֹא יָמוּת
וְנָפַל לְמִשְׁכָּב׃ וְאֵרִי יִנְצוֹן גְּבִרִין וַיִּמְחִי גְבַר יֵת חֲבֵרִיה
בְּאֲבָנָא אוֹ בְּכוּרְמִיזָא וְלֹא יָמוּת וַיְפֹל לְבוֹטְלָן׃ ד אִם־
יָקוּם וְהִתְהַלֵּךְ בַּחוּץ עַל־מִשְׁעַנְתּוֹ וְנָקָה הַמַּכָּה רַק
שִׁבְתּוֹ יֵתֵן וּרְפָא יִרְפָּא׃ אִם יָקוּם וַיִּתְהַלֵּךְ בְּבֵרָא עַל
בּוֹרִייה וַיְהִי זָכָאָה מַחִיא לְחוּד בּוֹטְלָנִיה יֵתֵן וְאֲגַר אִסִּיא
יִשְׁלַם׃ ה וְכִי־יִכָּה אִישׁ אֶת־עַבְדּוֹ אוֹ אֶת־אִמּוֹ בְּשִׁבְט
וּמֹת תַּחַת יָדוֹ נָקַם יִנְקַם׃ וְאֵרִי יִמְחִי גְבַר יֵת עַבְדִּיה אוֹ
יֵת אִמִּתִּיה בְּשׂוֹלְטָן וַיָּמוּת תַּחוּת יָדִיה אֵיתְדָנָא יֵתֵדָן׃
ו אִךְ אִסְרוֹם אוֹ יוֹמִים יַעֲמֹד לֹא יָקַם כִּי כִסְפוֹ הוּא׃ בְּרַם
אִם יוֹמָא אוֹ תְרִין יוֹמִין יִתְקַיֵּם לֹא יֵתֵדָן אֵרִי כִסְפִיה הוּא׃

נביאים ירמיה סימן ל"ט

א הַדָּבָר אֲשֶׁר־הִידָּה אֶרְיִרְמִיהוּ מֵאֵת יְהוָה בְּיָמֵי
יְהוֹיָקִים בְּדִיאֲשִׁיהוּ מֶלֶךְ יְהוּדָה לֵאמֹר׃
פְּתַנֵּם נְכוּאָה דְהוּה עִם יִרְמִיה מִן קִדְם יִי בְיוֹמֵי יְהוֹיָקִים
בַּר יֵאֲשִׁיה מְלָכָא שְׂבִטָא דְבֵית יְהוּדָה לְמִימְר׃ כ הַלּוֹךְ
אֶל־בֵּית הַרְכָּבִים וּדְבַרְתָּ אוֹתָם וְהִבְאוּתָם בֵּית יְהוָה
אֶל־אֶחָת הַלְשָׁכוֹת וְהִשְׁקִית אוֹתָם יִין׃ אֲזַיִל לוֹת בְּנֵי
רַכָּב וְתַמְלִיל עֲמַהוֹן וְתַעֲלִינוֹן לְבֵית מִקְדָּשָׁא דִּי לְחַדָּא
מִן לְשַׁכְתָּא וְתִשְׁקִי יִתְהוֹן חֲמֵרָא׃ ג וְאָקַח אֶת־יְאֻזָּנִיה
בְּדִירְמִיהוּ בְּחֻכְצִנִּיה וְאֶת־אָחִיו וְאֶת־כָּל־בְּנָיו וְאֵת

כל

אוינו משלים ופריך
ל
א למעטו טיט
דאין פרה טוסה
קזה נמי או
חא דטיט דס
והו

قطعة شظية / إدراج وجد(ت) مع كتاب fragment/insert found with book

כל־בית הרכבים : ודברית ית יאזניה בר ירמיה בר
חבצניה וית אחוהי וית כל־בנוהי וית כל בני בית רכב :
ד ואבא אתם בית יהוה אל־שפת בני חנן כן־יגדליהו
איש האלהים אשר־אצל לשפת השרים אשר ממעל
ללשכת מעשיהו בך־שלם שמר הסף : ואעלית יתהון
לבית מקדשא דיי ללשכת בר חנן בר יגדליה נביא דיי
דבסטר לשפת רברביא דמעל לשכת מעשיה בר שלם
אמרכלא : ה ואתן לפני בני בית־הרכבים גבעים מלאים
יין וכסות ואמר אליהם שתריין : ויהבית קדם בני בית
רכב כלידין מלן חמרא וכסין ואמרית להון שתו חמרא :
ו ויאמרו לא נשתהיין כי יונדב בך־רכב אבינו צורה
עלינו לאמר לא תשתהיין אתם ובניכם עד־עולם : ואמרו
לא נשתי חמרא ארי יונדב בר רכב אבונא פקיד עלנא
למימר לא תשתהון חמרא אתון ובניכון עד עלמא :

כתובים משלי סימן ט"ז

א לפני־שבר גאון ולפני כשלון גבה־רוח : קדם
תברא גיותנותא וקדם תיקלא רמת רוחא :
ב טוב שפל־רוח את־עניו מחלק שלל את־נאים : טב
הוא שפל רוח וענונא מן הוא דמפליג עדיתא עם
גיותני : ג משכיל על־דבר ימצא־טוב ובוטח ביהוה
אשריו : דמסתכל במלתא ישביח טבתא ודמסבר
באלהא טובוהי : ד לחכס־לב יקרא נבון ומתק שפתים
יסוף לקח : חמים לבא יתקרי סוכלתנותא ודחליין
שפותיה מוסיף אולפנא : ה מקור חיים שכל בעליו
ומוסר אוילים אולת : מבוע דחיי סוכלא דמריה
ומרדותא דשטיי שטיותא : ו לב חכם ישכיל פיהו
ועל־שפתיו יסוף לקח : לבא דחכימא מסתכל פומיה
ובשפותוהי מוסיף אולפנא :

משנה

לנקט סוכה קד
כה תרתי דמלטר
קסה דכל מקום
חלפה כסתום
ד ססול פחות
כ בספר
א יום

השואל את הפרה ושאל בעליה עמו או שכר בעליה עמה.
שאל הבעלים או שכרן ולאחר כך שאל את הפרה
ומתה פטור שנאמר אם בעליו עמו לא ישלם אבל שאל את
הפרה ואחר כך שאל את הבעלים או שכרן ומתה חייב
שנאמר בעליו אין עמו שלם ושלם ב השואל את הפרה שאלה
חצי היום ושכרה חצי היום שאלה היום ושכרה למחר שאל
אחת ושכר אחת ומתה המשאיל אומר שאולה מתה ביום
שהיתה שאולה מתה בשעה שהיתה שאולה מתה והלה אומר
איני יודע חייב השוכר אומר שכורה מתה ביום שהיתה
שכורה מתה בשעה שהיתה שכורה מתה והלה אומר איני
יודע פטור זה אומר שאולה וזה אומר שכורה ישבע השוכר
ששכורה מתה זה אומר איני יודע וזה אומר איני יודע יחלוקו
ג השואל את הפרה ושלחה לו ביד בנו ביד עבדו ביד
שלוחו או ביד בנו ביד עבדו ביד שלוחו של שואל ומתה
פטור אמר לו השואל שלחה לי ביד בני ביד עבדי ביד
שלוחי או ביד בנו ביד עבדך ביד שלוחד או שאמר לו
המשאיל הרני משלחה כך ביד בני ביד עבדי ביד שלוחי
או ביד בנו ביד עבדך ביד שלוחד ואמר לו השואל שלח
ושלחה ומתה חייב וכן בשעה שמתורה : ד המחליף פרה
בחמור וילדה וכן המוכר שפחתו וילדה זה אומר עד שלא
מכרתי וזה אומר משלקחתי יחלוקו היו לו שני עבדים אחר
גדול ואחד קטן וכן שתי שדות אחת גדולה ואחת קטנה
חלוקת אומר גדול לקחתי והלה אומר איני יודע וזה בגדול
המוכר אומר קטן מכרתי והלה אומר איני יודע אין לו אלא
קטן זה אומר גדול וזה אומר קטן ישבע המוכר שתקטן
מכר זה אומר איני יודע וזה אומר איני יודע יחלוקו ה המוכר
זיתיו לעצים ועשו פחות מרביעית לסאה הרי אלו של בעל
הזתים עשו רביעית לסאה זה אומר ויתי גדלו וזה אומר ארצי
גדלה יחלוקו שטף נהר ויתיו ונתנם לתוך שדה חבירו זה
אומר ויתי גדלו וזה אומר ארצי גדלה יחלוקו ו המשכיר בית
לתבירו כימות הנשמים אינו יכול להוציא מן התנן ועד הפסח
כימות החמה שלשים יום ובכרכים אחר ימות החמה ואחר

ימות

ימות הנשמים שנים עשר חדש ובתניות אחר ערות ואחר
כרכים שנים עשר חדש רבן שמעון בן גמליאל אומר תנות של
נחתומים ושל צבעים שלש שנים : ז המשכיר בית לחבירו
המשכיר חייב בדילת בנגר ובמנעול ובכך דבר שמעשה אומן
אבל דבר שאינו מעשה אומן השוכר עושהו הובל של בעל
הבית ואין לשוכר אלא היוצא מן המנור ומן הכירים בלבד :
ח המשכיר בית לחבירו לשנה נתעברה השנה נתעברה
לשוכר השכיר לו לחדשים נתעברה השנה נתעברה למשכיר
מעשה בציפורי באחר ששכר מרחץ מחבירו בשנים עשר זהב
לשנה מדינר זהב לחדש ובא מעשה לפני רבן שמעון בן
גמליאל ולפני רבי יוסי ואמרו יחלוקו את חדש העבור :
ט המשכיר בית לחבירו ונפל חייב להעמיד לו בית היה קטן
לא יעשנו גדול גדול לא יעשנו קטן אחר לא יעשנו שנים
שנים לא יעשנו אחר לא יפחות מהחלונות ולא יוסף עליהן
אלא מדעת שניהם :

ק"ו עמה לעשות מלאכתו בין במלאכת הסרה או במלאכת אחרת : עמו במלאכתו בסעק
סאלס : וכן כל הדוכן סללו : וילדס : כרסוק סא' וכל ס' אומר סכולד סלו :
לססוס : לקוססין לסרופס : הססכור : סרסס לו בית ס' ס' בית כוס סמי מססור סך :

הלכה בכא מציעא דף פ"ה ע"א

אמר רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונה כל המלמד את בן חבירו
תורה וזכה ויושב בישיבה של מעלה שנאמר אם תשוב ואשיבך
לפני תעמוד וכל המלמד את בן עם הארץ תורה אפילו הקרוש ברוך הוא
גדור גזירה מבטלה בשבילו שנאמר ואם תוציא יקר מווללל כפי תהיה אמר
רבי פרנך אמר רבי יוחנן כל שהוא תלמיד חכם ובנו תלמיד חכם וכן בנו
תלמיד חכם שוב אין תורה פוסקת מזרעו לעולם שנאמר ואני זאת בריתי
וגו' לא ימושו מפוך ומפי זרעך ומפי זרע זרעך אמר ה' מעתה ועד עולם
מאי אמר ה' אמר הקרוש ברוך הוא אני ערב לך ברבר זה מאי מעתה ועד
עולם אמר רבי ירמיה מכאן ואילך תורה מחזרת על אכסניא שלה רב יוסף
יתוב ארבעין תעניתא ואקריוה לא ימושו מפוך יתיב ארבעין תעניתא
אחרוני ואקריוה לא ימושו מפוך ומפי זרעך ומפי זרעך מאה תעניתא אחרוני
אתא ואקריוה לא ימושו מפוך ומפי זרעך ומפי זרעך אמר מכאן ואילך
לא צריכנא תורה מחזרת על אכסניא שלה (ע"ב) אמר רבי חמא מאי
דכתיב בלב נכון תנוח חכמה ובקרב כסילים תודע בלב נכון תנוח חכמה
זה תלמיד חכם בן תלמיד חכם ובקרב כסילים תודע זה תלמיד חכם בן עם
הארץ אמר עולא היינו דאמרי אנשי אסתירא בלגינא קיש קיש קריא אמר
ליה רבי ירמיה לרבי זירא מאי רכתיב קטון וגדול שם הוא ועבר חפשי
מאדרוני אטו לא ידעינן דקטון וגדול שם הוא אלא כל המקטין עצמו על
דברי תורה בעולם הזה נעשה גדול לעולם הבא וכל המשמים עצמו כעבר
על דברי תורה בעולם הזה נעשה חפשי לעולם הבא :

רש"י

רש"י אם תשוב ישראל למוטב בתוכהך ואשיב אלי ולפני תעמוד הקדוש ברוך הוא אמר לי שאעמוד ואקיים לפניו אם אוכל להשיבכם וקר מולל תלמוד חכם מעם הארץ מוכן ומסוי זרעך ומסוי זרע זרעך אמר ה' מעתה ועד עולם הקדוש ברוך הוא אמר כך אני ערב מעתה שלא ימוס עד עולם ארבעין קעמיתא שלא תפסוק תורה מזרעך תודע מודיע לכל ומתפאר בתורה בן עם הארץ היינו בקרב כסילים משפחת כסילים אסתירא בלגיו סלע אחד בלגיו קיש קיש קריא מתקשקש ומשמיע קול ואם היה מלא פלעים לא היה משמיע קול

זוהר משפטים דף קכ"ה ע"א

זכאין אינון ישראל מכל עמון עובדי ע"ז דמריהון קרי עלייהו וכך כחר ה' להיות לו לעם סגולה וכתוב כי עם קדוש אתה לה' אלהיך (ובלא חד מלה) וכתוב כמים אתה לה' אלהיכם וגו' תא קזי בשעתא דישתאל לא תתכשרו עובדיהו מה כתוב עמו נוגשיו מעולל וכמים משלו בו משלו בו דיוקא והא אוקימנא מלי כרזא דספרא דשלמה מלכא והכי אשכחן ביה תו אשכחאן רכל מאן דאכיל האו מכלא דאתחבר כחדא (או) בשעתא חדא או בסעודתא חדא ארבעין יומין אתקווא גדיא מקלסא בקלפוי לגבי אינון דלעילא וסיעתא מסבבא מתקריבין בהדום וגדום לאתערר דינין בעלמא דיכין דלא קרושין ואי אוליד בר באינון יומין אופין ליה נשמתא מסערה אחרא דלא אלטרוכא וכתוב והתקדשתם והייתם קרושים וגו' אתי לאסתבבא מסבבין ליה ודאי דכתוב ונעמתם כס סקר ה' מסבבא דאטומא מכלא דלית רשו לאתרכא הכי כשאר זוכי דמסבבא דמתדכין ומו דמסבבא מחוין כישן דהא בעינייהו גדיא אשכחן ויכול לאתקווא דהא ללמא דבר נש אשכח מניה ר' יוסא (שאל) שרי למיכל לתרנגולא כנבינא או בחלבא אמר רבי שמעון אסיר לך דלא יהיב איניש פתחא לזוכין כישין לך אמרין נזירא ססור ססור לכרמא לא תקרב ודאי אסיר לך הוא דתומרא את ביה ככעירא לשחיטה ומאן דשרי האו מה כתוב ותשקו את סנזירי וין מאן דשרי האו כמאן דשרי האו וכתוב לא תאכל כל תועבה כל לאכללא כלא

יוסף לחק מוסר מלוקט

אם מן השמים סיעוד לבקש רפואות תעלה למחלותיך בתמרור עון פנס הכרית פקח עיניך וראה כי תחת אשר הרבית פשע בילדי פשע זרע שקר טוב אשר תאחזו שפ"ע תחת פש"ע ובוה תרכס השפע כי אם תס הקל"ף ועובר על פשע והוא ר"ת פשע פוור שכת ענוה וחדל מעשות הפשע וירבה השפע מתחיל בפ"ה פיזור פור נתן לאביונים דקדקו עומדת לעד ירבה בלדקה כפי כמו יום יום ולא יעבור יום אחד שלא יתן דקדק אם מעט ואם הרבה כי תחת אשר היה בפשעו גרנן מפריד אלוף עתה בלדקה עיחד שם הויה

הויה ברוך הוא והוא תקון גדול שהוא פיור בלגות הקדושה במקום הסט"א דגרא דמותא עתה יפור ממונו להחיות כפשות אביונים הכט וראה כסף במילוי כ"ף סמ"ך פ"ה גימט' כפר"ה ומיוחד השכינה וירבה השפע :

הלכה פסוקה הר"ם ה' ק"ש פ"ב

מי שירד לטבול אם יכול לעלות ולהתכנסות ולקרית קודם שתתן החמה יעלה ויתכנס ויקרא ואם היה מתיירא שמה תתן החמה קודם שיקרא יתכנס במים שהוא עומד בהן ויקרא ולא יתכנס לא במים הרעים שריחן רע ולא במי המשרה ולא במים ללולין מפני שערותו נראית בהן אבל מתכנס הוא במים עכורין שאין ריחן רע וקורא במקומו ב הקורא ק"ש לא ירמוז בעיניו ולא יקרוך בשפתיו ולא יראה בהלבושתיו כדי שלא תהיה קריחתו עראי ואם עשה כן אף על פי שיאל ידי חובתו הרי זה מנוגע ולריך להשמיע לאזני כשהוא קורא ואם לא השמיע לאזני יאל ולריך לדקדק באותיותיה ואם לא דקדק יאל :

יום חמישי תורה

יבין בקריאת חמשה פסוקים אלו שהם כנגד ה' דמילוי הה' אחרונה דשם ב"ן לקנות הארת רוח יתירה משנת הכאה

א וְכִי־יִצְאוּ אֲנִישִׁים וְנָגְפוּ אִשָּׁה הָרָה וַיֵּצְאוּ יַלְדֶיהָ וְלֹא יִהְיֶה אִסּוּן עָוֹשׂ יַעֲנֵשׂ כַּאֲשֶׁר יִשִׁית עָלָיו בְּעַל הָאִשָּׁה וְנָתַן בַּפְּלִיִּם : וְאֵרִי יִצְאוּ נְבָרִין וַיִּמְחוּן אֶתְתָא מְעַרְיָא וַיִּפְקוּן וְלִדְהָא וְלֹא יִהְיֶה מוֹתָא אֶתְנַבְאָה יִתְגַבֵּי כְּמֵא דִישׁוּי עֲלוּתֵי בְעֵלָה דְאֶתְתָא וַיִּתֵּן מִן מִימַר דִּינִיָּא : ב וְאִם־אִסּוּן יִהְיֶה וְנָתַתָּה נֶפֶשׁ תַּחַת נֶפֶשׁ : וְאִם־מוֹתָא יִהְיֶה וְנָתַתָּה נֶפֶשׁ אֶתְתָא : ג עֵין תַּחַת עֵין שֵׁן תַּחַת שֵׁן יָד תַּחַת יָד רֶגֶל תַּחַת רֶגֶל : עֵינָא חֲלָף עֵינָא שֵׁינָא חֲלָף שֵׁינָא יָדָא חֲלָף יָדָא רֶגְלָא חֲלָף רֶגְלָא : ד כּוּיָה תַּחַת כּוּיָה פִצְעָה תַּחַת פִצְעָה חֲבוּרָה תַּחַת חֲבוּרָה : כּוּאָה חֲלָף כּוּאָה פִדְעָא חֲלָף פִדְעָא מִשְׁקוּפֵי חֲלָף מִשְׁקוּפֵי : ה וְכִי־יִכֹּה אִישׁ אֶת־עֵין עֵבְרוּ אֶרְאֶת־עֵין אִמְתּוֹ וְשַׁחַתָּהּ לַחֲפָשִׁי יִשְׁלַחנּוּ תַּחַת עֵינוּ : וְאֵרִי יִמְחִי גִבְרֵי יֵת עֵינָא דְעֵבְרִיָה אוּ יֵת עֵינָא דְאִמְתִּיָה וַיִּחְבְּלִינָה לְבַר חוּרִין יִפְטָרִינָה חֲלָף עֵינָה :

נכאים ירמיה סימן ל"ט

א וּבֵית לֹא־תִבְנוּ וְרַע לֹא־תִזְרְעוּ וְכֶרֶם לֹא־תִזְטְעוּ
 וְלֹא יִהְיֶה לָכֶם כִּי בֵּאֱהָלִים תִּשְׁבּוּ כְּלִימִיכָם
 לְמַעַן תִּחְיוּ יָמִים רַבִּים עַל־פְּנֵי הָאֲדָמָה אֲשֶׁר אִתְּכֶם
 גְּרִים שָׂם : וּבֵיתָא לֹא תִיבְנוּ וְרַעָא לֹא תִזְרְעוּ
 וְכֶרֶם לֹא תִזְטְעוּ וְלֹא יְהִי לְכוּן אַרְי בְּמִשְׁכְּנֵי תִיתְכוּן
 כָּל יוֹמִיכוּן בְּדִיל דְּתַתְקִימוּן יוֹמִין סְנִיאִין עַל אַפֵּי
 אַרְעָא דְאִתּוּן דִּירִין תַּמָּן : ב וְנִשְׁמַע בְּקוֹל יְהוֹנָדָב בֶּן־
 רֵכָב אֲבִינוּ לְכָל אֲשֶׁר צִוּנוּ לְבַרְתִּי שְׁתוּתִין כָּל־
 יָמֵינוּ אֲנַחְנוּ נִשְׁיָנוּ וּבְנֵינוּ : וְקַבְלָנָא לְמִימַר
 יוֹנָדָב בֶּן רֵכָב אֲבוּנָא לְכָל דְּפַקְדָנָא בְּדִיל דְּלֹא
 לְמִשְׁתִּי חֲמָרָא כָּל יוֹמָא אֲנַחְנָא נִשְׁנָא בְּנָנָא וּבְנִתְנָא :
 ג וּלְכַלְתִּי בְּנוֹת בְּתִים לְשַׁבְתָּנוּ וְכֶרֶם וְשֵׁדָה וְרַע לֹא
 יִהְיֶה־לָּנוּ : וּבְדִיל דְּלֹא לְמַכְנֵי בְּתִין לְמַתְבָּנָא וְכֶרֶם
 וְחַקְלִין וְרַעֲיָן לֹא יֵהָא לָנָא : ד וְנִשְׁבַּ בְּאֱהָלִים וְנִשְׁמַע
 וְנַעֲשֶׂה כְּכָל אֲשֶׁר־צִוּנוּ יוֹנָדָב אֲבִינוּ : וַיְתִיבְנָא בְּמִשְׁכְּנֵי
 וְקַבְלָנָא וְעַבְדָּנָא כְּכָל דְּפַקְדָנָא יוֹנָדָב אֲבוּנָא : ה וַיְהִי
 בְּעֵלּוֹת נְבוּכַדְרֶאצַּר מֶלֶךְ־בָּבֶל אֶל־הָאָרֶץ וַנֹּאמֶר בָּאוּ
 וְנִבְּאוּ יְרוּשָׁלַם מִפְּנֵי חֵיל הַבְּשָׂדִים וּמִפְּנֵי חֵיל אֲרָם
 וְנִשְׁבַּ בִּירוּשָׁלַם : וְהוּוּ כַּד סָלִיק נְבוּכַדְרֶאצַּר מֶלֶךְ
 דְּבָבֶל עַל אַרְעָא וַאֲמַרְנָא אִתּוּ וְנִיעוּר לִירוּשָׁלַם מִן
 קֳדָם מִשְׁרֵית כְּסָדָאִי וּמִן קֳדָם מִשְׁרֵית אֲרָם וַיְתִיבְנָא
 בִּירוּשָׁלַם :

כתובים מסלי סימן ט"ז

א צוֹף־דָּבֶשׁ אֲמַרְי־נַעַם מִתּוֹךְ לִנְפֶשׁ וּמִרְפָּא לְעַצֵּם :
 כְּבִרְיָא דְּרֹבֶשׂא מֵאֲמַרָא דְּבוּסְמָא חֲלִיּוּתָא
 דְּנִפְשָׁא וְאִסוּתָא לְגַרְמֵי : ב יֵשׁ דֶּרֶךְ יִשְׂרָאֵל לְפָנֵי־אִישׁ
 וְאַחֲרֵיתָהּ דְּרַכֵּי־מוֹת : אִית אַרְחָא דְּמַתְחֻזָּא בְּעֵינֵי כְּנִי
 נִשָּׂא

נִשָּׂא דְּתִרְיָצָא הִיא וְסוּפָא אַרְחָתָא דְּמוֹתָא אִינוּן : ג נִפְשָׁא
 עֲמַל עֲמַלָּה לֹו כִּי־אֲכַף עֲלִיו פִּיהוּ : ד נִפְשָׁא לְעוֹתָא לְעוֹתָא
 תְּסוּכַר דְּמִן פּוּמָא אֲתִי לֵה כִּיפָא : ה אִישׁ בְּלִיעַל כְּרַה
 רַעָה וְעַל־שְׁפָרְתוּ כֹּאֵשׁ צְרַבְתָּ : ו גְּבִרָא טְלוּמָא חֲפַר
 בִּישְׁתָּא וּבְסַפּוֹתֶיהָ נֹורָא יִהְבֵּה זְלִיקִי : ז אִישׁ תְּהַפְכוֹת
 יִשְׁלַח מְדוּן וְנִרְגַן מִפְּרִיד אֲלוּף : ח גְּבִרָא מֵהַפְכָנָא יִגְרִי
 תִּגְרִי וְחֲרַתְנָא מְעָרִיק רַחֲמִיה :

משנה מנחות פרק ד'

הַתְּכַלֵּת אֵינָה מְעַבְבַת אֶת הַלֶּבֶן וְהַלֶּבֶן אֵינוֹ מְעַבֵּב אֶת
 הַתְּכַלֵּת הַפְּלָה שֶׁל יָד אֵינָה מְעַבְבַת שֶׁל רֹאשׁ וְשֶׁל
 רֹאשׁ אֵינָה מְעַבְבַת שֶׁל יָד הַסּוּלַת וְהַשְּׂמִן אֵינוֹ מְעַבְבִּין אֶת
 הַבֵּיץ וְלֹא הַבֵּין מְעַבְבִּין הַמַּתְנֹת שֶׁעַל מִזְבֵּחַ הַחִיצוֹן אֵינוֹ מְעַבְבוֹת
 זֶה אֶת זֶה : ב הַפְּרִים וְהָאֵלִים וְהַכִּבְשִׁים אֵינוֹ מְעַבְבִּין זֶה אֶת זֶה
 רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר אִם הָיוּ לָחֶם פְּרוֹסִים מְרוּכָבִים וְלֹא הָיוּ לָחֶם
 נִסְכִּים יָבִיאוּ פֶר אֶחָד וְנִסְכּוֹ וְלֹא יִקְרְבוּ כָּלן כְּלֹא נִסְכּוֹ : ג הַפֶּה
 וְהָאֵלִים וְהַכִּבְשִׁים וְהַשְּׂעִיר אֵינוֹ מְעַבְבִּין אֶת הַלֶּחֶם וְלֹא הַלֶּחֶם
 מְעַבְבִּין הַלֶּחֶם מְעַבֵּב אֶת הַכִּבְשִׁים וְהַכִּבְשִׁים אֵינוֹ מְעַבְבִּין אֶת
 הַלֶּחֶם דְּכַרְבִּי רַבִּי עֲקִיבָא אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן גַּנֵּס לֹא כִי אֵלֹא
 הַכִּבְשִׁים מְעַבְבִּין (אֶת) הַלֶּחֶם וְהַלֶּחֶם אֵינוֹ מְעַבֵּב אֶת הַכִּבְשִׁים
 שֶׁבֶן מִצִּיגוֹ כִּשְׁהָיוּ יִשְׂרָאֵל בְּמִדְבַר אַרְבַּעִים שָׁנָה קָרְבוּ כִּבְשִׁים
 כְּלֹא לָחֶם אָף (כָּאן) יִקְרְבוּ כִּבְשִׁים כְּלֹא לָחֶם אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן
 הַלֶּכָּה כְּדַרְבִּי בֶּן גַּנֵּס אֲכָל אֵין הַטַּעַם כְּדַרְבִּיו שֶׁכָּל הָאָמֹר
 כְּחוּמֵשׁ הַפְּקוּדִים קָרַב בְּמִדְבַר וְכָל הָאָמֹר כְּתוּרַת כְּהֵנִים לֹא
 קָרַב בְּמִדְבַר מִשְׁבָּאוֹ לְאָרֶץ קָרְבוּ אֵלוֹ וְאֵלוֹ : וּמִפְּנֵי מַה אָנִי
 אוֹמֵר יִקְרְבוּ כִּבְשִׁים כְּלֹא לָחֶם שֶׁהַכִּבְשִׁים מִתִּירִין אֶת עֲצָמָן
 כְּלֹא לָחֶם (לָחֶם) כְּלֹא כִּבְשִׁים אֵין לִי מִי וְתִירְנוּ : ד הַתְּמִירִין
 אֵינוֹ מְעַבְבִּין אֶת הַמוֹסְפִין וְלֹא הַמוֹסְפִין מְעַבְבִּין אֶת הַתְּמִירִין
 וְלֹא הַמוֹסְפִין מְעַבְבִּין זֶה אֶת זֶה לֹא הַקְּרִיבוּ כֶּבֶשׁ בְּבִקְרָא יִקְרִיבוּ
 בֵּין הָעֲרָבִים אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן אֵימְתִי בְּזִמְן שְׁהָיוּ אֲנוֹסִין אִז
 שׁוֹנְנִין אֲבָל אִם הָיוּ מְזִידִין וְלֹא הַקְּרִיבוּ כֶּבֶשׁ בְּבִקְרָא לֹא יִקְרִיבוּ
 בֵּין הָעֲרָבִים לֹא הַקְּטִירוֹ קִטְרַת בְּבִקְרָא יִקְטִירוּ בֵּין הָעֲרָבִים :
 אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן וְכֵלָה הָיְתָה קְרָבָה בֵּין הָעֲרָבִים שְׂאִין מִחֲנִכִין
 אֶת

את מִזְבַּח הַהֹרֵב אֵלָא בְקִטּוֹרֶת הַסַּמִּים (שֶׁל בֵּין הָעֲרָבִים) וְלֹא
מִזְבַּח הָעוֹלָה אֵלָא בְחִמְדֵי שֶׁל שַׁחַר וְלֹא אֶת הַשְּׁלֶחֶן אֵלָא בְּלַחַם
הַפָּנִים בְּשִׁבְרָת וְלֹא אֶת הַמְּנוּרָה אֵלָא בְּשִׁבְעָה גְרוּתֵיהֶּ בֵּין
הָעֲרָבִים: הַ חֲבִיתֵי כֶהֱן גְּדוֹל לֹא הָיוּ בְּאוֹת הַצִּיצִים אֵלָא מִבֵּיא
עֶשְׂרוֹן שְׁלֹם וְחֻצְהוֹ וּמִקְרִיב מִחֻצָּה בְּכֶקֶר וּמִחֻצָּה בֵּין הָעֲרָבִים
וְכֶהֱן שֶׁהִקְרִיב מִחֻצָּה בְּשַׁחֲרִית וּמִתּוֹ וּמִנּוּ כֶהֱן אַחַר חֲתֻמּוֹ לֹא
יָבִיא חֻצֵי עֶשְׂרוֹן מִבֵּיתוֹ וְלֹא חֻצֵי עֶשְׂרוֹנוֹ שֶׁל רֹאשׁוֹן אֵלָּא
מִבֵּיא עֶשְׂרוֹן שְׁלֹם וְחֻצְהוֹ וּמִקְרִיב מִחֻצָּה וּמִחֻצָּה אֶבֶר גִּמְצָאוֹ
שְׁנֵי הַצִּיצִים קָרְבָּין וְשְׁנֵי הַצִּיצִים אוֹבְדִין לֹא מִנּוּ כֶהֱן אַחַר מִשַׁל
מִי הָיְתָה קָרְבָּה רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר מִשַׁל צְבוּר רַבִּי יְהוֹדָה
אוֹמֵר מִשַׁל יוֹדֵשִׁים וְשְׁלִימָה הָיְתָה קָרְבָּה:

ק"ו תַּפְלַת וְכו' שֶׁל אֵין תַּפְלַת אֶעפ"כ וְלֹכֵס צוֹטֵיט לִבֵּן וְכֵן בְּמִסְלוֹן אֵם אֵין טַל יֵד וְלֹכֵס
טַל רֹאשׁ: הַסַּלֵּת וְהַסַּמִּין טַל מִנְחַת כַּסְּסִים: הַחִיּוֹן כֶּהֱן ד' תַּמְנוֹת טַל חֲתָפָה:
מִרְצוֹן דְּמִים לְקוֹט כַּסְּסִים פְּרִים: כִּדְכָרוּ בֵּן כַּסְּסִים דְּכַסְּסִים מִעֲכָבִין אֶת הַלֶּחֶם: הַטַּעַם
שֶׁאֵמֵר שֶׁקָּרְבוּ כַּסְּסִים בְּלֹא לֶחֶם: מִי יִתְרֹנוּ שֶׁאֵין הַלֶּחֶם מוֹתֵר בְּחִמְלָה לְכַסְּסִים עַד שֶׁיִּקְרִיב
הַכַּסְּסִים: הַתְּמִידוֹן לְעִנְיֵן קְדִימִים: מִחֲכִיבִין תַּפְלַת הַמַּעֲשֵׂה בְּאֵיזֶם דְּכָר קָרָא חִיּוֹן: מִנְתּוֹ
מִנְחַת כ"ג שְׂמִינִי בְּכָל יוֹם מִנְחַת:

הלכה מנחות דף מ"ב ע"א

תנו רבנן הכל חייבין בציצית כהנים ליום וישראלים גרים נשים ועבדים
רבי שמעון פוטר בנשים מפני שמצות עשה שהזמן גרמא הוא ויכל
מצות עשה שהזמן גרמא נשים פטורות אמר מר הכל חייבין בציצית
כהנים ליום וישראלים פשיטא דאי כהנים ליום וישראלים פטוין מאן ליחייבי
כהנים אצטריכא ליה סלקא דעתך אמינא הואיל וכתוב לא תלבש שעטנז
צמר ופשתים יחריו גרילים תעשה לך מאן דלא אשתרי כלאים לגביה
בלבישה הוא דמחייב בציצית הני כהנים הואיל ואשתרי כלאים לגבייהו
לא ליחייבו קא משמע לן נהו דאשתרי בעירן עבודה בלא עירן עבודה לא
אישתרי רבי שמעון קא משמע לן נהו דאשתרי בעירן עבודה בלא עירן עבודה לא
אותו פרט לכסות לילה אתה אומר פרט לכסות לילה או אינו אלא פרט
לכסות סומא כשהוא אומר אשר תכסה בה הרי כסות סומא אמור הא מה
אני מקיים וראיתם אותו פרט לכסות לילה ומה ראית לרבות כסות סומא
ולתוציא כסות לילה מרבה אני כסות סומא שישנה בראייה אצל אחרים
ומוציא אני כסות לילה שאינה בראייה אצל אחרים ורבנן האי וראיתם
אותו מאי עבדי ליה מבעי להו לכרתניא וראיתם אותו וזכרתם ראה מצות
זו וזכור מצוה אחרת התלויה בו ואי זו זו קרית שמע דתנן מאימתי קורין
את שמע כשחרית משיכיר בין תכלת ללבן ותניא אירך וראיתם אותו
וזכרתם ראה מצוה זו וזכור מצוה אחרת הסמוכה לה ואי זו זו מצות כלאים
דכתוב לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחריו גרילים תעשה לך תניא
אירך וראיתם אותו וזכרתם את כל מצות ה' כיון שנתחייב אדם במצוה זו
נתחייב בכל מצות כולן:

רש"י שהזמן גרמא הוא הלכא לה"ט לאו זמן צויות והו"ו וזמנא: כהנים אשתרי כלאים
לגבייהו אצטריכא דקריב כיה טע וקטל: כסות סומא דחייב: ורבנן דמית להו
לילה

לילה זמן צויות והו"ו מצוה שלא הזמן גרמא וכסות חייבות: זו קרית שמע דכסבור מנין טל
צויות קרא את ק"ט: כיון שנתחייב במצוה זו שיהא יוום נתחייב בכל המצות דרוב מנות
וכהנות צוים:

זוהר משפטים דף קב"ה ע"ב

תאנא כמה זכו רניאל חנניה מישאל ועזריה דאשתויבו
מאינון נסיוני אלא בנין ללא אסתאבו במיכליוהו.
אמר רבי יהודה כתיב וישם רניאל על לבו אשר לא יתנאל בפת
כג המלך ונר' ותאנא כסתומא דמתניתין מיכלא דההוא רשע
כשרא כחלבה הוה וגבינה עם כשרא בר מיכלן אחרנין ורא
סליק ליה כפחוריה בכל יומא. ורניאל דאסתקמר מהאי כד רמו
יתיה לגובא דאריוותא אשתלים כולמא דמאריה ולא שני זולמיה
לכולמא אחרא ועל דא דקולו אריוותא מניה ולא חלבוהו.
וההוא רשע כשעתא דמלכותא אשתדי מניה ועם חיות כרא הוה
מדוריה אשתדי זולמא דאנפוי מניה ומההוא יומא לא אסתוי
זולמיה זולמא דכ"כ. וכל בעירא דאחי אסתוי ליה זולמא
דזינים ונוקביה וסווי אסתיון עליה כללו וככמה זמנין הוה אכליון
ליה חיות כרא בר דאחנור האי עונשא עליה בנין דכתיב והוא
כמלכים יתקלס כנ"כ כלא יתקלסו ביה כל ההוא זמנא. תא חזי
מה כתיב ולמקלת ימים עשרה נראה מראה טוב מכל הילדים
האובלים אפת כג המלך. נראה מראה טוב דזולמא דמאריהו
לא אשתדו מנהו ומאחרוני אשתדו. מאן גרים האי. בנין
דלא אשתעלו בניעולי מיכליוהו. זכאם חולקיהו דישאל דכתיב
כהו ואנשו קדש תהיון לי:

יוסף לחק מוסר מלוקט

תקנת השנים להיות עניים וכשכרי לב באמת וגדולה ענוה כאלו
הקריב כל הקרבנות והוא מרכבה לשכינה ואין תפלתו נמאסת
ואמרו ז"ל כי על ידי הענוה אם נגור עליו מיתה מתבטלת הנורה וכן אם
נגור עליו מיתה בניס מתבטלת הנורה ומחלים עונותיו וממילא רווחא
שתכפר לו אשר חטא כפנס הכרית. ותחת כי היה נדחב ונתעב ונאלח
עתה אם יהיה ענוו באמת יהיה מרכבה לשכינה וירבה השפע ואדרבה הוה
יהיה לגור להמשיך השפע כי הלדיק על ידו משפיעין השפע והוא לגור וסביל
לחיות הטולם וז"ש כל העולם כיוון כשב"ל חנינה בני כי רבי חנינה הוה
סביל לגור להוריד השפע לעולם:

הלכה פסוקה הר"ם ה' ק"ש פ"ב

ביצר ידקדק ישמור שלא ירפה החוק ולא יחוק הרפה ולא יניח הנד ולא
יניח הנח. לפיכך צריך ליתן ריוח בין הדבקים בין כל שתי
החיות השומות שאחת מהן סוף תיבה והאחרת תחלת תיבה הסמוכה לה
כגון ככל לכנך קורא ככל וזוהא וחזר וקורא לכנך וכן ואכדתם מהרה
הכנך

הכסף פתיל וזרע לכהר ויין של תוכרו וזרע להזרע כל"ת של אחר כלי
סימליכהו בשמים ובארבע רוחות וזרע שלה יחטוף כח"ת כלי שלא
יבא כאומר אי חר - ב קורה אדם שמוע ככל לשון סיהיה מבינה והקורה ככל
לשון זרע להזרע מדברי סבוס שכחותה הלשון ומקדק כחותה הלשון כמו
שמוקדק כלשון סקד :

ליל שישי

זיוף יהוה

א ואם-שן עבדו או- **א ואם** שינא דעבדיה או
שן אמרו שינא דאמתיה
יפיל לחפשי ישלחנו יפיל לבר חורין יפטריניה
תחת שנו : כ וכי-יגח חלף שיניה : כוארי יגח-תור
שור את-איש או ית גברא או ית אתתא
את-אשה ומת סקול ומות אתרגמא יתרגם
יסקל השור ולא יאכל תורא ולא יתאכיל ית
את-בשרו ובעל השור בשריה ומריה דתורא יהי
נקי : : ואם שור זכאה : גואם תור נגח הוא
נגח הוא מתמל שלשם ומדקדמוהי
והועד בבעליו ולא ומדקדמוהי
ישמרנו והמת איש או ואיתסהד במריה וליא
אשה השור יסקל וגם- נטריה ויקטול גבר או
בעליו יומת : ד אם-כפר אתתא תורא יתרגם ואף
יושת עליו ונתן פדיו מריה יתקטיל : ד אם ממון
נפשו בכל אשר-יושת נפשיה בכל די-שוון עלוהי :
עליו : ה או-בן יגח או- ה או לבר ישראל יגח תורא
בת יגח כמשפט הזה או לבת ישראל יגח כדינא
יעשה לו : ו אם-עבד יגח הדין יתעביד ליה : ואם
השור או אמה כסף ו לעבדא יגח תורא או
שלשים שקלים יתן אמתא כספא תלתין סלעין
קאדניו והשור יסקל : יתן רבוגניה ותורא יתרגם :

וארי

ז וארי יפתח גבר גוב או ז וכי-יפתח איש בור לא
ארי יכרה גבר גוב ולא כי-יכרה איש בר ולא
יכסיניה ויפל תמן תורא או יכסנו ונפל-שמה שור
חמרא : ח מריה דגובא או חמור : ח בעל הבור
ישלם כסף יתיב למרוהי וישלם כסף ישיב לבעליו
ומיתא יהא דיליה : ט וארי והמת יהיה-לו :
יגוף תור דגבר ית תורא ט וכי-יגף שור-איש את-
דחבריה וימות ויזבנון ית שור רעהו ומת ומכרו
תורא היא ויפלגון ית את-השור החי וחצו
כספיה ואף ית דמי מיתא את-כספו וגם את-
יפלגון : י או אתידע ארי המת יחצון : י או נודע
תור נגח הוא מאתמלי פי שור נגח הוא מתמול
ומדקדמוהי ולא נטריה שלשם ולא ישמרנו
מריה שלמא ישלם תורא בעליו שלם ישלם שור
חלף תורא ומיתא יהא תחת השור והמת יהיה-
דיליה : יא ארי יגנוב גבר לו : יא כפי-גנב איש
תור או אימר ויכסיניה או שור או-שה וטבחו
יזבניניה חמשא תורין או מכרו חמשה כקר
ישלם חלף תורא וארבע יתן תחת השור
ענא חלף אימרא : יב אם וארבע-צאן תחת השנה :
כמחתרתא ישתכח גנבא יב אם-כמחתרת ימצא
ותמחי וימות לית ליה הגנב והכרה ומת אין
דמא : יג אם ענא דסהריא דו דמים : יג אם-זרחה
נפלת עלוהי דמא ליה השמש עליו דמים לו
שלמא ישלם אם לית ליה שלם ישלם אם-אין
ויזרבן בגנובתיה : יד אם לו וגמכר בגנבתו :
אשתכחא ישתכח בידיה יד אם-המצא תמצא בידו
גנובתא מתור עד חמר עד הגנבה משור עד-חמור
אימר כד אינון חזין על חד ער-שה חיים שנים ישלם :
תרין כי

תרין

טו כי יבער איש שדה או כרם ושלח את בעירו ובער בשדה אחר מיטב שדהו ומיטב כרמו שלם : טז כי תצא אש ומצאה קצים ונאכל גדיש או הקמה או השדה שלם שלם המבעיר את הבערה : יז כיתתן איש אל רעהו כסף או כלים לשמור ונגנב מבית האיש אם ימצא הנגב שלם שנים : יח אם לא ימצא הנגב ונקרב בעל הבית אל האלהים אם לא שלח ידו במלאכת רעהו : יט עד כל דבר פשע על שור על חמור על שיה על שלמה על כל אבדה אשר יאמר כי הוא זה עד האלהים יבא דבר שניהם אשר ירשיען אלהים שלם שנים לרעהו : כ כי יתן איש אל רעהו חמור או שור או שיה וכל בהמה לשמור ומת או נשבר או נשבה אין ראה : כא שבעת יהוה תהיה

תרין שלם : טו ארי וזכיל גבר חקל או כרם וישלח ית בעריה ויכול בחקל אחרן שפר חקליה ושפר כרמיה שלם : טז ארי יתפק נור וישכח כובין ויתאכרון גדישין או קמתא או חקל שלמא שלם דאדליק ית דליקתא : יז ארי יתן גבר לחבריה כסף או מנין למיטר וירגנבון מבית גברא אם ישתכח נגבא שלם על חד תרין : יח אם לא ישתכח נגבא ויתקרב מריה דביתא לקדם דיניא אם לא אושיט ידיה במא דמסר ליה חבריה : יט על כל פתגם דחוב על תור על חמר על אימר על כסו על כר אבדתא די ימר ארי הוא דין לקדם דיניא ייעול דין תרויהון די יתיבון דיניא שלם על חד תרין לחבריה : כ ארי יתן גבר לחבריה חמר או תור או אימר וכל בעירא למיטר וימות או אתבר או אשתבי לית דחוי : כא מומתא דין תהי בין תרויהון אם לא אושיט

אושיט ידיה במא דמסר ליה חבריה ויקביל מריה מיניה מומתא ולא שלם : כב ואם אתגנבא יתגניב מעמיה שלם למרוהי : כג אם אתברא יתבר יתי סהדין דתביר לא שלם : כד וארי ישאר גבר מן חבריה ויתבר או ימות מריה לית עמיה שלמא שלם : כה אם מריה עמיה לא שלם אם אנירא הוא על באגריה : כו וארי ישדל גבר בתולתא דדיא מארסא וישכב עמה קיימא יקימינה ליה לאינתו :

תהיה בין שניהם אם לא שלח ידו במלאכת רעהו ולקח בעליו ולא שלם : כז ואם נגב יגנב מעמו שלם לבעליו : כח אם סטרף יטרף יבאהו עד הטרפה לא שלם : כט וכי ישאל איש מעם רעהו ונשבר או מת בעליו אין עמו שלם : לח אם בעליו עמו לא שלם אם שכיר הוא בא בשכרו : לו וכי יפתה איש בתולה אשר לא ארשה ושכב עמה מהר מהרנה לו לאשה :

יום השישי

אחר קריאת פרשת השבוע שנים מקרא ואחד תרגום והפטרה ומומור ה' מלך גאות לבש (או מומור שיר ליום השבת וה' מלך) ילל"ח דברו משנה והלכה מסדר טהרות שהיא נגד היסוד בחינת היום :

משנה פרה פרק ח'

שנים שהיו שומרים את השוקת נטמא אחד מהם כשרים מפני שהן ברשותו של שני טהר ונטמא שני כשרים מפני שהן ברשותו של ראשון נטמאו שניהן כאחת פסולין עשה אחד מהן מלאכה כשרין מפני שהן ברשותו של שני עמד ועשה השני מלאכה כשרין מפני שהן ברשותו של ראשון עשו שניהם כאחת פסולין : כ המקדש מי הטאת לא יעול את הסנדל שאם נפלו משקין על הסנדל נטמא וטמאהו הרי הוא אומר מטמאך לא טמאני ואתה טמאתני נפלו משקין על בשרו טהור נפלו על כסותו נטמאת וטמאתו הרי זה אומר שמות כה 25 מטמאך

מטמאך לא טמאוי ואתה טמאתני : ג השורף פרה ופרים
 והמשלת את השעיר מטמא בנדים פרה ופרים ושעיר המשתלה
 עצמן אינו מטמאין בנדים הרי זה אומר מטמאך לא טמאוי
 ואתה טמאתני : ד האוכל מנבלת העוף שהחור והיה בבית
 הבליעה מטמא בנדים יגבלה עצמה אינה מטמאה בנדים
 הרי זה אומר מטמאך לא טמאוי ואתה טמאתני : ה כל ולד
 הטומאות אינו מטמא כלים אלא משקה גטמא משקה טמאין
 הרי זה אומר מטמאך לא טמאוי ואתה טמאתני : ו אין בלי
 הרש מטמא חבירו אלא משקה גטמא משקה טמאהו הרי זה
 אומר מטמאך לא טמאוי ואתה טמאתני : ז כל הפוסל את
 התרומה מטמא את המשקין להיות תחלה לטמא אחר ולפסול
 אחר חוץ משבול יום הרי זה אומר מטמאך לא טמאוי ואתה
 טמאתני : ח כל הימים במקורה שנאמר ולמקנה הימים קרה
 ימים דברי רבי מאיר רבי יהודה אומר היס הגדול במקנה
 לא נאמר ימים אלא שיש בו מיני ימים הרבה רבי יוסי אומר
 כל הימים משהרין בוותלין ופסולין לזבים ולמצורעים ולקדוש
 מהן מי חטאת : ט הימים המוכים פסולים אלו הם המוכים
 המלוחים והפושרים הימים המוכים פסולין אלו הם הימים
 המוכים המוכים אחר בשבוע המוכים בפולמוסיות ובשני
 בצרון כשרים רבי יהודה פוסל : י מי קרמיון ומי פונה פסולין
 מפני שהם מי ביצים מי הדרין ומי ירמוך פסולים מפני שהם
 מי תערובות ואלו הן מי תערובות אחר כשר ואחר פסול
 שנתערבו שניהם כשרים ונתערבו כשרים רבי יהודה
 פוסל : יא באר אחאב ומערת פמים כשרה הימים שגשתנו
 ושנין מחמת עצמן כשרים אמת הימים הבאה מרחוק כשרה
 ובלבר שישמנה שלא יפסיקנה אדם רבי יהודה אומר הרי
 היא בחוקתה ומותרת באר שנפל לתוכה חרסית או ארמה
 ימתין לה עד שתצד דברי רבי ישמעאל רבי עקיבא אומר
 אינו צריך להמתין :

ק"ו טהור אופן טמא וטמא ב' היינו חבירו שהיה טהור : כשרים הימים ששוקת
 עמ' הא' : מלאכה תחתיו : משקין טמאים : מטמאין וכו' : משקין טמאים
 את הסנדל לא היו יכולין לטמא חטאת אם נגעו בכשרו כדאמרן והסנדל הוא מכתם
 מטמאין : ולד כגון א' וב' : אלא אב טומאה ומסקה : הרי זה וכו' : כלם אומרים לולד
 מטמאך וכו' : הסוס : כגון ידים שמות ועשין עסקה תחילה לטמא חולין : מטמא יום : סלא
 הערב

הערב שמש : המוכין : המוקין כדמפרש ואולי : והפסוקין : לא חמין ולא כוכין : המכזבים
 מוסקין כמו אשר לא יכזבו מימיו : סולמוסיות : בחילוק של גייסות : שמי כדרון : כשמים של
 עזרת נשמים : קרמיון ופונה : כהרות שבה' : מי ביצים : חומר וטוב מעורבים בהם :
 תערובות : שמים פסולין מתערבין בהם : מוסל : אפילו אם ב' וכשרים : שגבל : שיחורו הימים
 כלולים כדמעיקרא : א"ל להמתין : ולא דמין למי ביצים שכתבין הן מעורבין :

הלכה נדה דף י"ז ע"ב

תנו רבנן שלשה רבדים נאמרו בצפרנים שורפן חסיד קוברן צריך זורקן
 רשע : והמוקין רם ומשמש כושתו דאמר מר מקוין רם ומשמש מטהו
 הוין לו בניס ויתקון הקיוו שניהם ושמשו הוין לו בניס בעלי ראתן אמר רב
 ולא אמרן אלא דלא טעים מירי אבל טעים מירי לית לן בה :

רש"י חסיד : עדיף מזדקן כשקוברן איכא למוחש דהדרי ונמלו : ויתקין : חלסים : בעלי
 ראתן : חלס יוקר מולאי טיס להם שרין כמחש כדאמר בכתובות :

זוהר יתרו דף פ"ח ע"ב

תא סוי בכל שיקא וומי רשכתא כד מטא שעתא דלנותא
 דמנחה דינא תקיפא שלטא וכל דיכין מתערין . אבל
 כיומא רשכתא כד מטא עידן דלנותא דמנחה דעוה דרעיון
 אשכחא ועתיקא קדישא גליא רטון דוליה וכל דיכין מתכפיון
 ומשכחא רעותא וחדו ככלא . וכהאי רטון אסתלק משה כביאה
 מהומנא קדישא מעלמא בנין למכרע דלא כדינא אסתלק וקהיא
 שעתא כרטון דעתיקא קדישא כפק כשמתיה ואתערמ כיה . כנין
 כך ולא ידע איש את קבורתו כתיב . מה עתיקא קדישא טמירא
 מכל טמירין ולא ידעין עלאיזן וקתאין . חוף הכה האי כשמתא
 דאתערמ כהאי רטון דאתגליא בשעתא דלנותא דמנחה רשכתא
 כתיב ולא ידע איש את קברתו והוא טמיר מכל טמירין דעלמא
 ודינא לא שלטא כיה . זכאה קולקיה דמסקה :

יוסף לחק * מוסר * מלוקט

מן השלשה שהם ר"ת שפע הנאמרים . הכי נכבד טין רומן לשבת כי השומר
 שבת כהלכתו במחשבה ודיבור ומעשה רפי' עע"ו כהנוש מוחלין לו .
 וכדאי שמועיל לתקן פנס הכרית דהכור לדיקא בשביעה אחיד . ומעלים
 עליו כאלו קיים כל התורה כולה . וכיבוד לריך ליוהר מדבור של חול וק"ו
 מדיבור חסור והוא מדברי קבלה דכתיב ודבר דבר . וממוקומו הוא מוכרע וכב
 יכול הוא שבת מדיבור כי בדבר ה' שמים נעשו . ואחר אשר יכבד ה' כרחמיו
 להחילנו השבת . לריך לשבת גם מדיבור . ויענן השבת כמה שהיא ענג שבת
 לאכול לכבוד שבת דוקא ולכבוד בנידי שבת לכבוד השבת . ולקבוע לימוד בשבת
 כי לא ניתן השבת אלא לעסוק בתורה והם כה יעשה כמחלים עונותיו וככלל
 אשר חטא בפנס הכרות ושכ ורפא לו :

הלכה פסוקה * הר"ם ה' שבת פ"ו

ישראל אומר לנו לעשות לו מלאכה זו בשבת אעפ"י שעבר ומכין
 אותו מכת מרדות מותר לו ליהנות באותה מלאכה לערב אחר
 שימתין

שימתין בכדי שתעשה ולא אמרו ככל מקום שימתין בכדי שיעשו אלא מפני
דבר זה שאם תאמר יהא מותר מיד שמה יאמר לנו לעשות לו וימלא הדבר
מוכן מיד וכיון שאסור עד שימתין בכדי שיעשו לא יאמר לנו לעשות לו
סהרי אינו משתכר כלום מפני שהוא מתעבכ לערב בכדי שיעשה דבר זה
שכעשה בשבת . ב דבר שאינו מלאכה ואין אסור לעשותו בשבת אלא משום
שבות מותר לישראל לומר לנו לעשותו בשבת והוא שיהיה עם מקלת חולי או
יהיה לריוך לדבר לורך הרבה או מפני מנוח :

תרומה יום ראשון תורה

כיון בקריאת טעה פסוקים אלו טעה כנגד ו דמילוי יו"ד דסס כ"ן להשאיר
בו הארה מתוספת נשמה של שבת שבערה .

א וידבר יהוה אל משה לאמר : ומליל יי עם משה
למימר : ב דבר אל בני ישראל ויקחו לי
תרומה מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את
תרומתי : מליל עם בני ישראל ויפרשון קדמי
אפרשותי מן כל גבר דיררעי לפיה תסבון ית
אפרשותי : ג וזאת התרומה אשר תקחו מאתם זהב
וכסף ונחשת : ודא אפרשותא דתסבון מנהון דהב
וכסף ונחשא : ד ותכלת וארגמן ותולעת שני ושש
ועזים : ותכלא וארגוונא וצבע זהורי ובוץ ומעוי :
ה וערת אילים מאדמים וערת תחשים ועצי שמים :
ומשכי דדיברי מסמקי ומשכי דססגונא ואעי שיטין :
ו שמן למאר בשמים לשמן המשהה ולקטרת הסמים :
משחא לאנהרותא בוסמיא למשח דרבנותא ולקטורת
בוסמיא :

נביאים מלכים ה' סימן ה'

א ויהוה נתן חכמה לשלמה כאשר דבר לו ויהי
שלום בין חירם ובין שלמה ויכרתו ברית
שניהם : ויי יהב חוכמתא לשלמה כמא דמליל ליה
והוה שלמא בין חירם ובין שלמה וגזרו קיים תרויהון :
ב ויעל המלך שלמה מס מבד ישראל ויהי המס שלשים
אלף

אלף איש : ומני מלכה שלמה מסקי מסין מכל
ישראל והוה מסקי מסין תרתין אלפין גברא :
ג וישלחם לבנונה עשרת אלפים בחדש חרופות הודש
יהיו בלבנון שנים חדשים בביתו ואדנירם עליהם :
וישלחינון דלבנון עשרא אלפין ירחא משתנן ירחא הוה
בלבנון תרין ירחין גבר בביתיה ואדנירם ממנא על
מסקי מסין : ד ויהי לשלמה שבעים אלף נשא סבל
ושמנים אלף חצב בהר : והוה לשלמה שבעין אלפין
דנטלין בכתפא ותמנין אלפין דפסלין בטורא : ה לבד
משרי הנצבים לשלמה אשר על המלאכה שלשת
אלפים ושלש מאות הרדים בעם העשים במלאכה :
בר מרבני אישטריגיניא דממנן על עבדתא דשלמה
תלתא אלפין ותלת מאה דמפלחין בעמא דעבדין
בעבדתא : ו ויצו המלך ויסעו אבנים גדולות אבנים
יקרות ליסד הבית אבני גזית : ופקיד מלכא ועקרו
אבנין רברבן אבנין יקרן לשכללא ביתא אבנין
פסילן :

כתובים מסלי סימן ט"ז י"ז

א איש חמס יפתה רעהו והוליכו בדרך לא טוב :
גברא חטופא משרנג חכריה מוביל ליה
בארחא דלא שפירא : ב עצה עיניו לחשב תהפכות
קרין שפתיו פלה רעה : רמו בעיניוהי וחשיב הפיכתא
גזים בשפוותא וגמר בישתא : ג עטרת תפארת שיבה
בדרך צדקה תמצא : כלילא דשבהידא סיבותא
בארחא דצדקתא משתכחא : ד טוב ארף אפים מגבור
ומשל ברוחו מלכד עיר : טב נגיד אפי רוחא מן
גברא ודמכביש נפשיה טב מן הוא דאחד מדינתא :
ה בחיק יוטל את הגורל ומיהוה כל משפטו : בעובה
דעצתא

דַעַמָא נַפְלָה פִּיצְתָא וּמִן אֱלֹהָא נַפֵּק דִּינְיָה : ו י טוֹב
פֶּת חֲרֵבָה וְשִׁלּוּחֵיהָ מִבֵּית מְלָא זְבַחֵי דִּיב : טַבָּא
הִיא דְחָמָא שְׂרִיבְתָא וְשִׁלּוּחָא בְּה מִן בֵּיתָא דְמַלְי
דְבַחֵי דִּינְיָא :

משנה רמאי פרק ב'

ואלו דברים מתעשרין רמאי בכל מקום. הדבילה והתמרים
והחרובין האורז והקמון האורז שבחוצה לארץ. כל
המשמש ממנו פטור: כ המקבל עליו להיות נאמן מעשר
את שהוא אוכל ואת שהוא מוכר ואת שהיה לוקח ואינו
מתארח אצל עם הארץ. רבי יהודה אומר אף המתארח אצל
עם הארץ נאמן אמרו לו על עצמו אינו נאמן כיצד יהיה
נאמן על של אחרים: כ המקבל עליו להיות חבר אינו מוכר
לעם הארץ לח ויבש ואינו לוקח ממנו לח ואינו מתארח אצל
עם הארץ ולא מארחו אצלו בכסותו. רבי יהודה אומר אף לא
יגבל בהמה דקה ולא יהא פרוץ בגדרים ובשחוק ורא יהיה
משמא למתים ומשמש בבית המדרש אמרו לו לא באו אלו
לכלל: ד הנחתומים לא חיבו אותם חקמים להפריש אליה
בדי תרומת מעשר וחלה החנוניים אינן רשאים למכור את
הרמאי כל המשפיעין במדה גסה רשאים למכור את
הרמאי אלו הן המשפיעין במדה גסה בגון הסתוגות ומוכרי
תבואה: ה רבי מאיר אומר את שדרכו להמדר בגסה ומדרו
בדקה טפלה דקה לגסה את שדרכו להמדר בדקה ומדרו
בגסה טפלה גסה לדקה אי זו היא מדה גסה בבבש שלשה
קבין ובלח דיגד רבי יוסי אומר סלי תאנים וסלי ענבים
וקופות של ירק כל זמן שהוא מוכרן אכסרה פטור:

ק"ו דבילה קאניס וכסיס: האורז ר"ז: וקמון: טרגרוו מושרים: חבר
בקרל ת"ח: פרוץ בגדרים: מרנס בטבעות: וכחוק: דמרגול לערוס: לכלל
לכלל טכרוק: כחמומן: ין האוסין: החנוסים: בעלי חיות: סוסיות: סוחרים גדולים
במנאס: אכסרה: פי' כלל שיעור ומנה אלא כפי שזדמן לו:

הלכה ברעות דף י' ע"ב

אמר אביי ואיתימא רבי יצחק הרוצה ליהנות יהנה כלישע ושאינו
רוצה ליהנות אל יהנה בשמואל הרמתי שנאמר ותשובתו הרמתה
כי שם ביתו ואמר רבי יוחנן שכל מקום שהלך שם ביתו עמו ותאמר אל
אישה הנה נא ירעתי כי איש אלהים קדוש הוא אמר רבי יוסי ברבי חנינא
מכאן

מכאן שהאשה מוכרת באורחים יותר מן האיש קדוש הוא מנא ידעה רב
ושמואל חר אמר שלא ראתה זכוב עובר על שלחנו וחר אמר סדון של פשתן
הציעה על מטתו ולא ראתה קרי עליו קדוש הוא אמר ר' יוסי ברבי חנינא
הוא קדוש ומשחתו אינו קדוש (שנאמר) ויגש גיחוי להרפה אמר רבי יוסי
ברבי חנינא שחזוהו בהוד יפיה עובר עלינו תמיד אמר ר' יוסי ברבי חנינא
משום ר' אליעזר בן יעקב כל המארה תלמיד חכם בתוך ביתו ומהנהו מנכסיו
מעלה עליו הכתוב כאלו יעמוד ארס במקום גבוה ויתפלל אלא במקום נמוך
רבי אליעזר בן יעקב אל יעמוד ארס במקום גבוה ויתפלל אלא במקום נמוך
ויתפלל שנאמר ממעמקים קראתוך ה' הניא נמי הכי לא יעמוד ארס לא על
גבי כסא ולא על גבי שרפרף ולא במקום גבוה ויתפלל אלא במקום נמוך
ויתפלל לפי שאין גבהות לפני המקום שנאמר ממעמקים קראתוך ה' וכתוב
תפלה לעני כי יעטוף ואמר ר' יוסי ברבי חנינא משום ר' אליעזר בן יעקב
המתפלל צריך שיכוין רגליו שנאמר ורגליהם רגל ישרה:

רש"י הרובע ליהנות משל אחרים: יסה ואין אסור בדבר: כלישע כמו שמינו
בלישע טכנסה: וכרובס טלא ליהנות משל אחרים: אל יסנה ואין בדבר לא
משום גסות הרוח ולא משום טכנסה: כשמואל הרמתי כמו שמינו בשמואל הרמתי טלא רצה
ליהנות: כי שם ביתו לעול מוסיס כתוב ויהי טכנסה וסכנ בית אל והמכסה ושפט את
ישראל וסמוך ליה וקטובתו הרמתה כי שם ביתו וכי אינו יודע שם ביתו אלא אכולהו מקומות
דקרא דלעיל מוסיס קאי שכל מקום סהיס הולך שם היה נושא כל כלי תשמישי בית עמו ואל תמיתו
טלא ליהנות מן אחרים: כבוד יוסי כדדוס: קסלה לעני דרך עניות: וכוון את רגליו
יו אכל זו: ורגליהם רגל ישרה כראון כרגל אחד:

זוהר תרומה דף קל"א ע"א

זכאה

עמא קדישא דמאריהון בעי עלון וקרא לון לקרכא
לון לנכיה כדון עמא קדישא בעאן לאתחברא ולאעלא
ככי כנישתא. וכל מאן דאקדוס בקרמיתא אחכר בשכינתא
בכורה חדא. ת"ח הוא קרמאה ראשכח ככי כנישתא (ואורז
כני כנישתא) זכאה חולקיה רחיהו קיימא כדרגא דלדיק כהדי
שכינתא ורה ריהו דוא ומשחרי ומלאכני דא סליק כסליקו
עלאה. ואי תימא הא תנינן כשעתא דקכ"ה אחי לבי כנישתא
ולא אשכח תמן עשרה מוד כועס. ואת אמרת הוא חד דאקדוס
אתחבר בשכינתא וקיימא כדרגא דלדיק. אלא למלכא דשדר
לכל בני מתא. רישתכחון עמיה כיוס פלן כדוך פלן ער דהו
מזמני גרמיייהו אינון בני מתא אקדוס חד ואתא לההוא חר.
בין כך ובין כך אתא מלכא אשכח לההוא בר נש דאקדוס תמן
אמר ליה פלן בני מתא אן אינון. אמר ליה מארי אנה אקדימנא
מנייהוהא אינון אתאן אבתראו לכקורא דמלכא כדון טכ בעיני
מלכא ויחיב תמן כהדים ואשתעי עמיה ואשככי רחיימא
דמלכא בין כך ובין כך אתו כל עמא ואשתפייס מלכא עמהון
ושדר לון לשלם. אכל אי אינון בני מתא לא אחיין וחד לא אקדוס
לאשתעי קמי מלכא לאחואה בניייהו דא כולוהו אחיין מוד
כעיס

כעיס ורגיו מלכא . אוף הכא כיון דחד אקדום ואשתכח ככו
כנישתא ושכיכתא אחיא ואשתכח ליה כרון אשתכח כאלו אשתכחו
תמן דהא דא אוריך לון תמן מיר אשתכרת עמיה שכיכתא
ויחכי כזוונא חד ואשתמודע כהדיו ואותיב ליה כדרבא דרדוק .
ואי חד לא אקדום ולא אשתכח תמן מה כתיב מדוע כחתי ואין
איש . ואין עשרה לא כתיב לא ואין איש לאתסכרע כהדאי למהוי
נכאי כמה דאת אמר איש האהים למהוי כדרבא דרדוק . ולא עוד
אלא דאשתמודע כהדיו ושחיל עלוי אי יומא חד לא אתי כמא
דאוקימנא דכתיב מי בכס ירא ה' שומע בקול עבדו :

יוסף לחק * מוסר * משערי קרושה ה"ב שער ד'

הגאווה היא שורס להרבה עבירות אס בין אדם למקום ואס בין אדם
לחבירו כי גורס להזיק לחבירו ולשנאתו ולדבר לשון הרע עליו
וכאלה דבות ואס דינו למקום שכן כתיב ורס לבך ושכחת את ה' אלטיך .
וארו"ל כל שיש בו גסות הרוח נקרא תועבה שנאמר תועבת ה' כל גבה לב .
והמרו בשמתא תאן דלית ביה וראוי לנדעו כאלסיה ואין עפרו נכער ושכיכתא
מיללת עליו ושקול כעובד ע"ו וככופר בעיקר וכאלו בא על כל העריות כולן
וכאלו בנה כמה ואפילו שיקנה להקב"ה שמים וארץ כאברהם אבינו לא יקנה
מדנה של גהינס וסופו מתמעט ונאסף מן העולם שלא בזמנו ואפילו ירבעם
שכל חכמי דורו היו לפניו כעשבי השדה ולא היה בתורתו דופי והיה טובה ק"ג
פנים לתורה לא כעשם וכטורד מן העה"ז והע"כ אלה מפני גסות הרוח :

הלכה פסוקה * הר"ם ה' ק"ש פ"ב

הקורא למפרע לא יאז בד"ה בסדר הפסוקים אבל אס הקדים פרשה
לפרשה אעפ"י שאינו רשאי אני אומר שיהא לפי שאינה סמוכה
לה בתורה . קרא פסוק וחזר וקראו פעם שניה הרי זה מנונה . קרא מלה
אחת וכפלה כגון שקרא שמע שמע משתקין אותו . ב קראה סירוגין יא
אפילו ששה בין סירוג לסירוג כדי לגמור את כולה יא והוא שיקרא על
הסדר . קראה מתגמס והוא מי שאינו ער ולא נדרס בשניה יא ובלבד
שיהיה ער בפסוק ראשון :

יום שני תורה

כיון בקריאת ארבעה פסוקים אלו שהם כנגד ד' דמילוי יו"ד דהם ב"ן
להשאר בו תוספת הרוח משנת סעברה .

א אבניי שיהם ואבני מלאים לאפד ולחשן : אבני
בורלא ואבני אשלמותא לשקעא באפודא
ובחושנא : ב ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם : ויעבדון
קדמי מקדש ואשרי שכינתי ביניהון : ג בכל אשר אני
מראה

מראה אותך את תבנית המשכן ואת תבנית כל
כליו וכן תעשו : ככל די אנא מחוי יתך ית דמות
משכנא וית דמות כל מנוהי וכן תעבדון : ד ועשו ארון
עצי שטים אמתים וחצי ארפו ואמה וחצי רחבו ואמה
וחצי קמתו : ויעבדון ארונא דאעי שטיין תרתין אמין
ופלגא אורביה ואמתא ופלגא פותיה ואמתא ופלגא
רומיה :

נביאים מלכים ה' סימן ה' ו'

א ויפסלו בני שלמה ובני חירם והגבלים ויכינו
העצים והאבנים לבנות הבית : ופסלו
ארדכלי שלמה וארדכלי דחירום וארנוכליא ואתקיננו
אעיא ואבניא למבני ביתא : ב ויהי בשמונים שנה
וארבע מאות שנה לצאת בני ישראל מארץ מצרים
בשנה הרביעית בחדשו הוא החדש השני למלך
שלמה ער ישראל ויבן הבית ליהוה : והוה בארבע
מאה ותמנין שנין למיפק בני ישראל מארעא דמצרים
בשתא רביעתא בירח זיו ניצניא הוא ירחא תנינא
למימלך שלמה ער ישראל ובנא ביתא קדם " :
ג והבית אשר בנה המלך שלמה ליהוה ששים אמה
ארפו ועשרים רחבו ושלישים אמה קומתו : וביתא
די בנא מלכא שלמה קדם " שתין אמין אורביה
ועטרין פותיה ותלתין אמין רומיה : ד והאולם על
פני היכל הבית עשרים אמה ארפו עלפני רחב הבית
עשר באמה רחבו עלפני הבית : ואולמא על אפי
היכלא דביתא עטרין אמין אורביה על אפי פותיה
דביתא עטר אמין פותיה על אפי ביתא :

כתובים מסלי סימן י"ז

א עבד משכיל ימשל בבן מביש ובתוך אחים יחלק
נחלה

נחלה : עבדא סוכרתנא ישתלט בנרא
מכהתנא ובינת אחי נפלג ירותתא : כ מצרף לכסף
וכור לזהב ובחן לבות יהוה : צרפא נקי לסאמא וכורא
לדהבא ואלהא בדיק לביא : נ מרע מקשיב ער
שפתאון שקר מזין על לשון הות : גברא בישא צית
לספותא דעאתא שקרא ורגלותא על לישנא דעאתא :
ד לעג לרש חרף עשהו שמח לאיד לא ינקה : דמצדי
במסכניא מרגו לבריה ורחדי לתברא דחבריה לא
מודכי :

משנה שבת פרק י"ט

רבי אליעזר אומר אם לא הביא בלי מערב שבת מביא
בשבת מגולה ובסכנה מכסהו על פי עדים ועור אמר
רבי אליעזר בורתים עצים לעשות פחמין לעשות (כלי) ברזל
כלל אמר רבי עקיבא כל מלאכה שאפשר לעשותה מערב שבת
אינה דוחה את השבת ושאף אפשר לעשותה מערב שבת
דוחה את השבת : כ עושין כל צרכי מילה בשבת מוחליין
ופורעין ומוציין ונותנין עליה איספלגית וקמון אם לא שחק
מערב שבת לועס בשניו ונותן אם לא טרף יין ושמן מערב
שבת ונתן זה בעצמו וזה בעצמו ואין עושין לה חלוק לכתחלה
אבל כורך עליה סמרטוט אם לא התקין מערב שבת כורך
על אצבעו ומביא ואפילו מחצר אחרת : ג מרחיצין את הקטן
בין לפני המילה ובין לאחר המילה ומלפין עליו ביר
אבל לא בכלי רבי אלעזר בן עזריה אומר מרחיצין את
הקטן ביום השלישי שחל להיות בשבת שנאמר ויהי ביום
השלישי בהיותם כואבים ספק ואנדרוגיניוס אין מהללין עליו את
השבת ורבי יהודה מתיר באנדרוגיניוס : ד מי שהיו לו שתי
תנוקות אחד למול אחד השבת ואחד למול בשבת ושבח
ומל את של אחד השבת בשבת חייב אחד למול בערב שבת ואחד
למול בשבת ושבח ומל את של ערב שבת בשבת רבי אליעזר
מתניב השאת ורבי יהושע פוטר : ה קטן נמול לשמנה ולתשעה
ולעשרה ולאחד עשר ולשנים עשר לא פהורה ולא יותר

הא

הא כיצד בדרכו לשתנה נולד לבין השמשות נמול לתשעה
בין השמשות של ערב שבת נמול לעשרה יום טוב לאחר
השבת נמול לאחר עשר שני ימים טובים של ראש השנה
נמול לשנים עשר קטן החולה אין מוחלין אותו עד שיבריא :
ו אלו הן ציצין המעכבין את המילה בשך החופרה את רוב
העטרה ואינו אוכל בתרומה ואם היה בעל בשר מתקנו
מפני מראית העין מל ולא פרע את המילה כאלו לא מל :

ק"ו כלי חזול למול את הקיטוק : וכסכה שגור גזירה על המילה : פחמין גמלים :
כלי ברזל : חזול : אשכנז : תמוסק : ומזון : כך סמו בערבי : טרף : עורב :
חלוק : חתכת כגד קבוס : סמרטוט : חתופת כגד : ומולפין זריקת מים קרוי זילוף :
ספק : כן ה' א' ב' ט' : מוכין : מומין של בשר : עטרה : טסה גבוהה המקפת את הגיד : ולא
פרע : לא גילס :

הלכה שבת דף קל"ו ע"א

מל ולא פרע וכו' אמר רבי אבינא אמר רבי ירמיה בר אבא אמר רב
בשר החופה את רוב גובהה של עטרה ואם היה בעל בשר וכו' אמר
שמואל קטן המסורבל בבשר רואין אותו כל זמן שמתקשה ונראה מהול אינו
צריך למול ולא צריך למול : כמתניתא תנא רבן שמעון בן גמליאל
אומר קטן המסורבל בבשר רואין אותו כל זמן שמתקשה ואינו נראה מהול
צריך למול ואם לאו אינו צריך למול מאי בינייהו איכא בינייהו נראה
ואינו נראה תנו רבנן המל אומר אשר קרשנו במצותיו וצונו על המילה
אבי הבן אומר אשר קרשנו במצותיו וצונו להכניסו בכריתו של אברהם
אבינו העומדים אומרים כשם שנכנס לברית כך וכנס לתורה להופה
ולמעשים טובים והמברך אומר אשר קירש יודי מבטן חוק בשארו שם
וצאצאיו חתם באות ברית קדש על כן בשכר זאת אל חי חלקנו צוה להציל
ידידות שארנו משחת למען בריתו אשר שם בבשרנו ברוך אתה ה' כורת
הברית המל את הגרים אומ' אשר קרשנו במצותיו וצונו על המילה והמברך
אומר אשר קרשנו במצותיו וצונו למול את הגרים ולהטיף מתן דם ברית
שאלמלא דם ברית לא נתקיימו שמים וארץ שנאמר אם לא ברית יומם
ולילה חוקות שמים וארץ לא שמתו ברוך אתה ה' כורת הברית המל את
העברים אומר אשר קרשנו במצותיו וצונו על המילה והמברך אומר אשר
קרשנו במצותיו וצונו למול את העברים ולהטיף מהם דם ברית שאלמלא
דם ברית חקות שמים וארץ לא נתקיימו שנאמר אם לא ברית יומם ולילה
חוקות שמים וארץ לא שמתו ברוך אתה ה' כורת הברית :

רש"י רוב גובהה : לא תמא רוב העטרה דקתני מתמיתין רוב היקוסה אלא חסלו רוב גובהה
במקום אחד : קטן המסורבל כגד : פלטריו כלבו שסמן ועב ולאחר טימול נראה
כמסכה : כל זמן שמתקשה ומתוך קשוח מתקשה כשרו כשמואל גרסוין ובראש מהול כמתניתא
גרסוין ואינו נראה מהול : איכא בינייהו נראה ואינו נראה : לשמואל נראה מהול הוא דאין צריך
למולו בא נראה ואינו נראה כריך : למתניתא אינו נראה הוא דכריך הוא נראה ואינו נראה אין
כריך : אשר קדש יודי מבטן : יחק קרו יודי על סס אשר אהבת : מבטן : דקודס סובל כתקדש
למנוחו דכתיב ואל תשך נגו' והקויות את בריתו אלו סיני מילה : בשארו : כשטרו :
סס : חק של מילה : ובראשו : אחריו : חתם באות : זו של ברית קדש : כוה לטבול ידויות
שארנו משחת : מנהיבס דכתיב גם את כדס כריקת סלחתי אשיריך מבור אין מים בו :

כד אחי כפרה וכבורה אשתכחו כבי כנישתא בעו לאשתכחא
 כשירין וקושכחן דרור והא חוקימנא דסדורה חיהו
 לאתערה רחיו לעילא ותתא לאתקנא תקונין ולאשתערא חרוא
 דהא כנין דא לוחי מתערי לאתערה רחיו וחרוא לעילא
 כאינון שירין וקושכחן. ומתן דמשעתי כבי כנישתא במלון דחול
 ווי ליה דאחיו פרודא ווי ליה דגרע מהימנותא. ווי ליה דלית
 ליה חולקא בלשה דישרא דאחיו דהא לית ליה אלהא ולא אשתכח
 תמן (ולית ליה חולקא ביה) ולא דקול מניה ואכהיג קלגא בתקובה
 (ס"א בתקיפתא) עלאה דלעילא. דהא כשעתא דישראל מסררי
 כבי כנישתא סדורה דשירין וקושכחן וסדורה דליתא. כדון
 מתכנשי תלת משיריין דמלאכי עלאי. משרייתא קרא אינון
 מלאכין קדישין (עלאין) דקא משכחן לקב"ה ביממא כנין דלית
 אחרנין דקא משכחן לקב"ה בליליא. ואחרנין (ס"א וחלין)
 אינון דקא משכחן לקב"ה ואמרין שירין ומשכחן בהדיהו דישרא
 ביממא. משרייתא תנינא אינון מלאכין קדישין דמשכחו ככל
 קדושה וקדושה דישראל מקדשי לתתא. וכשלטנו דלחון כל אינון
 דמתערין ככל אינון קדישין (ס"א היכולין) כההיא לותא דישרא
 (ס"א דמיושב). משרייתא תלייתא אינון עולמתן עלאין דקא
 מתקני עס מטרוכיתא ומתקני לה לאעלא לה קמי מלכא ולין
 אינון משריין עלאין על כולהו. וכולהו מתקני בסדורה דישרא
 דמתקני לתתא כאינון שירין וקושכחן וכההיא לותא דקא
 מללו ישראל. כיון דאלין תלת משיריין מודמנן כדון ישראל
 פתחי שירתא וזמרי קמי מארוסון. וההיא משרייתא תרא רי
 ממנא לשכתא למארוסון ביממא אודמנן עליוהו וזמרי עמסון
 כחרא כאינון שכחי דרור מלכא והא חוקימנא מלי.

יוסף לחק • מוסר • שערי קדושה ח"ב שער ד'

הגאה כאלו דוחק רגלי השכינה ומסתלקת מן העולם והזמרת הין אני
 והוא יכולין לדור יחד בעולם ומורד על מלכות שמים ומתעטר
 בטליתו של מלך מלכי המלכים הקב"ה שבהמר בו ה' מלך גאות לבש וכמה
 יתנאה האדם והיותו מטיפה סרוחה ויולדתו בדם נרה ובחיוו טנוף וסרחון
 ואחר מותו רמה ותולעה וביראת עפר וכפשו יורדת לנהינם. אמנם
 הענוה והשפלות הין מזה גדולה הימנה כי משה רבינו ע"ה רכן של כל
 הנביאים בתורה ובמלות ובידאת חטא לא נשכח אלה בענוה והאיש משה
 עביו מאד לא ולמד מן הקב"ה שהכית שמו מרום ויורד לשכון אלל השפלים
 כהמר מרום וקדוש אשכון ואת דכא וספל רוח וכתוב קרוכ ה' לשכרי
 לב וכתוב מי יגור בהלך וגו' כזה בעיניו מאמס :

הלכה

הלכה פסוקה • הר"ם ה' ק"ש פ"ב

ספק קרא ק"ש ספק לא קרא חזר וקורא ומברך לפניו ולאחריו אבל אם
 ידע שקרא וכסתפק לו אם בירך לפניו ולאחריו או לא בירך אינו
 חוזר ומברך קרא וטעה יחזור למקום שטעה נעלם ממנו בין פרטה לפרטה
 ואינו יודע אי זו פרטה השלים ואי זו לרדך להחמיל חוזר לפרטה ראשונה שהוא
 ואסתת את ה' אלהיך וגו' : ב טעה בחלמט הפרק ואינו יודע להיכן פסק חוזר
 לראש הפרק. היה קורא וכסתת ואינו יודע אם הוא בוכתתם של שמע או
 בוכתתם שכוהיה אם שמוע חוזר לוכתתם של שמע. ואם כסתת לו אחר
 שקרא למען ירכו ימיכם אינו חוזר שעל הרגל לשנונו הוא הולך :

יום שלישי תורה

יבין בקריאת חמשה פסוקים אלו טסה כנגד ה' דמילוי היה ראשונה דטס
 ב'ן להשאר בו תוספת נפש משבת • עכרה •

א וצפית אתו זהב טהור מבית ומחוץ תצפנו ועשית
 עליו זר זהב סביב : ותחפי יתיה דהב דבי
 מגיו ומברא תחפיניה ותעביד עלוהי דיר דרהב סחור
 סחור : ב ויצקת לו ארבע טבעת זהב ונתתה על
 ארבע פעמתי ושתי טבעת על צלעו האחת ושת
 טבעת על צלעו השנית : ותתיך ליה ארבע עקן
 דרהב ותתן על ארבע זויתיה ותרתינן עקן על סטריה
 חד ותרתינן עקן על סטריה תנינא : ג ועשית בדי
 עצי שטים וצפית אתם זהב : ותעביד אריחי דאעי
 שטינן ותחפי יתהון דהבא : ד והבאת אתהבדים
 בטבעת על צלעת הארן לשאת אתהארן בהם :
 ותעיד ית אריחיא בעוקתא על סטרי ארונא דמיטר
 ית ארונא בהון : ה בטבעת הארן יהיו הבדים לא יסרו
 ממנו : בעוקת ארונא יהון אריחיא לא יעדון מיניה :

נביאים מלכים א' סימן ו'

א ויעש לבית חלוני שקפים אשמים : ועבר לביתא
 כיון פתיחן מלגיו וסתימן מלברא וחפן
 בלנא בית אנהת רישי שיריית ארויא : כ ויבן על־קיר
 הבית יציע סביב ארתי־קירות הבית סביב להיכל
 ולרבי

ודדביר ויעש צלעות סביב : ובנא על כתלי ביתא זיזא
סחור סחור להיכלא ולבית כפורי ועבר מחיצתא סחור
סחור : ג היציע התחתנה חמש באמה רחבה והתיכנה
שיש באמה רחבה והשלישית שבע באמה רחבה פי
מגרעות נתן לבית סביב הוצה לברתי אחו בקירות
הבית : מחיצתא ארעיתא חמש אמין פותיה ומציעתא
שית אמין פותיה ותליתיתא שבע אמין פותיה אר
נפקתא עבר רביתא סחור סחור לברא מן מחיצתא
למהוי רישי שריתא ניחין על זיזא ולא יהוין שריתא
מעברן בכתלי ביתא : ד והבית בהבנתו אבן שלמה
מסע נבנה ומקבורת והגרזן כל-כלי ברזל לא-נשמע
בבית בהבנתו : וביתא באתבניותיה אבנין שלמן
מסקס אתבני וארויבין וחורילין כל מאן דברזל לא
אשתמע בביתא באיתבניותיה : ה פתח הצלע התיכנה
אל-כתף הבית הימנית ובלולים יעלו על-התיכנה ומך
התיכנה אל-השליש : תרעא דמחיצתא ארעיתא
פתיה לעבר ביתא מימינא ובמסבתא סלקין מן
ארעיתא לעיליתא באורח מציעתא :

כתובים מטלי סימן י"ז

א עטרת זקנים בני בנים ותפארת בנים אבותם :
כלילא דסבי בני בניא ושיבההוהון דבניא
אבהתיהוון : ב לא-נאווה לנבל שפתיתר אף פילנדיב
שפת שקר : לא יאי לטפשא שפותא יתרתא אף לא
לשליטא שפותא דשקרא : ג אבן-חן השחר בעיני
בעליו אל-כל-אשר יפנה ישכיל : כיפא דשוחריא
חסידא היא באפי מאן דשקיל לה לכל אתר דמתפני
שיכולא : ד מכסה-פישע מבקש אהבה ושנה ברבר
מפריד אלוף : דמכסי חובה בעי רחומותא ודשני מילתא

מפרק

מפרק רחמא : ה תחת גערה במבין מהכות בסיל
מאה : עלא בעאתא במאן דמתבין טב מן דלממחי
לסכלא מאה חוטרין :

משנה כתובות פרק ג

אלו גערות שיש להן קנס הבא על הממורת ועל הנתינה
ועל הכותית הבא על הגיורת ועל השבויה ועל
השפחה שנפדו ושנתגירו ושנשתחררו פחותות מבנות שלש
שנים ויום אחר הבא על אחותו ועל אחות אביו ועל אחות
אמו ועל אחות אשתו ועל אשת אחיו ועל אשת אחי אביו
ועל הנדה וש להן קנס אף על פי שהן בהכרת אין בהן מיתת
בית דין : ב ואלו שאין להם קנס הבא על הגיורת ועל השבויה
ועל השפחה שנפדו ושנתגירו ושנשתחררו יתירות על בנות
שלש שנים ויום אחר רבי יהודה אומר שבויה שנפדית הרי
היא בקרשותה אף על פי שגדולה הבא על בתו ועל בת
בתו ועל בת בנו ועל בת אשתו ועל בת בנה ועל בת
בתה אין להן קנס מפני שמתחייב בנפשו שמיחתו בירי
בית דין וכל המתחייב בנפשו אינו משלם ממון שנאמר אם לא
יהיה אסון עגוש יעגש : ג גערה שנתארסה ונתגרשה רבי יוסי
הגלילי אומר אין לה קנס רבי עקיבא אומר יש לה קנס וקנסה
לעצמה : ד המפתח נותן שלשה דברים האונס ארבעה המפתח
נותן בושת ופגם וקנס מוסיף עליו האונס שנותן את הצער
מה בין האונס למפתח האונס נותן את הצער המפתח אינו נותן
את הצער האונס נותן מיד והמפתח לכשיוציא האונס שותה
בעציו והמפתח אם רצה להוציא מוציא : ה כיצר שותה
בעציו אפילו הוא הנרת אפילו היא סומא ואפילו היא
מוכת שחין נמצא בה דבר ערוה או שאינה ראויה לכא
בושראל אינו רשאי לקיטה שנאמר ולו תהיה לאשה אשה
הראויה לו : ו יתומה שנתארסה ונתגרשה רבי אלעזר אומר
המפתח פטור והאונס חייב : ז איזהו בושת הכל לפי המכש
והמתביש פגם רואין אותה כאלו היא שפחה נמכרה כמרה
היתה יפה וכמה היא יפה קנס שוה בכל אדם וכל שיש לו
קצבה מן התורה שוה בכל אדם : ח כל מקום שיש מכר אין
כנס

קָנָם וְכָל מְקוֹם שֵׁשׁ קָנָם אֵין מְכָר קִטְנָה יֵשׁ לָהּ מְכָר וְאֵין לָהּ קָנָם נַעֲרָה יֵשׁ לָהּ קָנָם וְאֵין לָהּ מְכָר הַבּוֹנֵרֶת אֵין לָהּ לֹא מְכָר וְלֹא קָנָם ט האומר פתיתי את בתו של פלוני משלם בושרת ופנס על פי עצמו ואינו משלם קנס האומר גנבתי וישבתי ומכרתיו משלם את הקרן על פי עצמו ואינו משלם השלומי כפל ותשלומי ארבעה וחמשה המית שורי את פלוני או שורו של פלוני הרי זה משלם על פי עצמו המית ש עבדו של פלוני אינו משלם על פי עצמו זה הכלל כי המשלם יתר על מה שהיוק אינו משלם על פי עצמו :

ק"ג נתיים : נכעמים טמנים וחסע חוטטים וסואנים ; יש לה קנס : דדרסון אשר לא אורסה לאביה הא אורסה לעצמה ; שוקה בעצמו ; בכלי מאוס ר"ל יסאה ע"כ ; שחין : נכורע ; המניש ; דארס קל טניש כוסתו מרובה ; מכר : לאב בנתו דהיינו בקטנות אין לו דה קנס דאין קנס בקטנה ; אין מכר : שאין לו מכר כבערה ; הנוגרת : מנת י"ב טים ויום א' והביאה ב' שעות ; קנס : דמודה בקנס פטור דמכר אשר ורשעון אלסים פרט למרשע את עצמו :

הלכה כתובות דף ט"ל ע"ב

האונס נותן מיר המפתה לכשיוציא וכולי לכשיוציא אשתו היא אמר אביו אימא לכשלא יכנסם : תניא נמי הכי אף על פי שאמרו המפתה נותן לכשלא יכנסם בושת ופנס נותן מיר ואחר האונס ואחר המפתה בין היא ובין אביה יכולין לעכב בשלמא מפתה כתיב אם מאן ימאן אביה אין לי אלא אביה היא עצמה מנין תלמוד לוטר ימאן מכל מקום אלא אונס בשלמא איהו כתיב ולו תהיה מרעתה אלא אביה מנלן אמר אביו שלא יהא חוטא נשכר : רבא אמר קל וחומר ומה מפתה שלא עבר אלא על דעת אביה בלבד בין היא ובין אביה יכולים לעכב אונס שעבר על דעת אביה ועל דעת עצמה לא כל שכן רבא לא אמר כאביו כיון דקא משלם קנס לאו חוטא נשכר הוא : אביו לא אמר כרבא מפתה דאיהו מצי מעכב אביה נמי מצי מעכב : אונס דאיהו לא מצי מעכב אביה נמי לא מצי מעכב : תניא אידך אף על פי שאמרו אונס נותן מיר כשיוציא הוא אין לה עליו כלום : כשיוציא מי מצי מפיק לה : אימא כשתוציא היא אין לה עליו כלום מה יצא בסף קנסה בכתובתה רבי יוסי בר יהודה אומר יש לה כתובה מנה : במאי קמיפלגי רבנן סברי שעמא מאי תקינו רבנן כתובה כרי שלא תהא קלה בעיניו להוציאה והא לא מצי מפיק לה ורבי יוסי ברבי יהודה סבר הא נמי מצער לה עד דאמרה היא לא בעינא לך :

ר"י אשתו היא : וכי אשתו היא כבר דקאמר לכשיוציא : לכשלא יכנסם : שתמאן היא או אביה או המפתה עצמו : יכולין לעכב : שלא יכנסה : תסו : משמע היא מהיה את עצמה לו : מני מעכב : טאם רצה אינו כונס כדאמרין לקמן ומהרה לו מדעתו : אביה נמי לא מצי מעכב : אי לאו טאם יהא חוטא נשכר : אף על פי שתמרו אונס נותן מיר כשיוציאה אין לה עליו כלום : ולא אמרין אין קנסה תחת כתובתה שהרי לאביה נותן מיר אלא כסף קנסה הוא בתובתה וכן את יבא כסף קנסה בכתובתה : מי מצי מפיק לה : לא יוכל לשלמה קניו : כשתא היא : אם יתקו מאליה ותקעה הימנו גט : טעמא מאי תקינו רבנן כתובה : לשאר נשים :

זוהר תרומה דף קל"א ע"ב

בההוא

ומנא למסוימו ישראל שכחי דאינון תושבתי דדור כדון תושבתי דשירתא דומא כמה דאוקימנא ואי תימא האי תשכתיא אמאי איהו בתקונא בתריותא כתר שכחי דדור והא תורה שככתב אקדימת לתורה שכעל פה ואקדימת לכתיבים ואקדימת לכתובים וכמה דאקדימת הכי אלטריוך לאקדמת כשירתא : אלא מנו דכ"י לא תתקנת אלא מקורה שככתב משום הכי אלטריוך לומר לה כשירותא דתקונתא והאי תושבתיא מעליא מבל שאר תושבתיא דעלמא ואיהו לא תתקנת מכולהו כמה דתתקנת מתושבתיא דה : ובגין דא איהו סמוך ללנותא דמיושב כמה דאוקימנא : כה שעתא כד שירתא דומא אחרת מתעטרא כנסת ישראל כההוא כתר דומין קב"ה לאעטרא למלכא משיחא : וההוא כתר גליפא מחקקא בשמאן קרושין כמה דאחערט קב"ה ההוא יומא דאעכרו ישראל ות ימא ואתכע כלל מסיריון דפרעה ופרשקו : כגון דא בעי כר כש לשוואת רעותיה כהאי שירתא : וכל מאן דזכי לה כהאי עלמא זכי למתמי למלכא משיחא כהקוני ההוא כתר ובסגורו דזוניה וזכי לשכחא האי שירתא תמן והא אוקימנא מלי : כיון דמטי כר כש לישכח טיול קב"ה ההוא כתר ושוי ליה קמיה וכ"י שריאת לתתקנת למיתו קמי מלכא עלאה : ואלטריוך לאכללא לה כתיבוסר מכלין דרחתו עלאי דמנתון תתכרת : ואינון תליסר כוסמין עלאין כד"א כרד וכרכוס קנה וקנמון ונו' והכא אינון שיר : ושכחה : הלל : וזמרה : עוז : וממשלה : נחם : גדולה : גבורה : תהלה : ותפארת : קדושה : הא תריסר ולכתר לתכר לה כהדויהו ולומר ומלכות והו תריסר כגון דאיהו מתכרת מנייהו : ועל דא אלטריוך כשעתא דתכלילת בינייהו לשוואת לבא ורעותא כהאי ולא לישתעי כלל דלא לפסוק בינייהו : ואי פסיק בינייהו מתחות גרפי כרוכיוה נפיק חד שלהוכא וקארי כחילא דאמר פלניא די פסיק גאותא דקב"ה ישחני ויתפסק רלא יסמי גאותא דמלכא קדישא כד"א וכל יראה גאות ה' : כגון דאלין תריסר אינון גאות ה' : מכאן ולהלאה אל ההודאות וכו' : דא מלכא עלאה דשלמא כלא דיליה : כגון דכל הני שבחן אינון לגבה דכ"י כר משכחא כמשריותא דתתא כד"א שיר השירים אשר לשלמה למלכא דשלמא דיליה : מתמן ולהלאה יוצר אור וכורה חשך עושה שלום וכורה את הכל והא תתענדא כיה ותתערו חבריו דהני אינון תקונין דעלמא עלאה :

יוסף לחק * מוסר * משערי קדושה ח"ב ש"ד

אף על פי שהיראה כתיב בה הן יראת ה' היא חכמה וכתוב יראת ה' היא אולרו רח"ל כי עקב היא אל הענוה כמ"ס עקב ענוה יראת ה' ומי שדעתו שפלה עליו כאלו הקרוב כל הקרובות שנאמר וזכתי אלהים רוח כשברה ולא עוד אלא שאין תפלתו גמאסת וכו' ואין תפלתו של אדם נשמעת אלא אם כן משיס עצמו כבשר שנאמר והיה מדי חרט בחדשו וגו' יבא כל כשר להשתחוות וגו' וכתוב ואל זה אכית אל עני וככה רוח וכל מי שהוא עניו גורס להשרות שכונה על האדם כהרץ ונאמר ומה נגס אל הערפל וגו' מי גרס לו זה ענותנותו שנאמר והאיש משה עניו מאד ותאלף רבי פנחס בן יאיר אומר זהירות מביאה לידי זריוות וריוות מביאה לידי בקיות וקיות מביאה לידי טהרה וטהרה מביאה לידי פרישות ופרישות לידי קדושה וקדושה לידי ענוה וכו' וענוה גדולה מכולן מביאה לידי רוח הקדש שנאמר רוח ה' אלהים עלי יען משח ה' אותי לכשר עניים :

הלכה פסוקה * הר"ם ה' קרית שמע פ"ב

היה קורא ופגע באחרים או פגעו בו אחרים אם היה בין פרק לפרק פוסק ומתחיל ושאל שלום מי שהוא חייב בכבודו כגון שפגע באביו או רבו או מי שהוא גדול ממנו בחכמה ומשיב שלום לכל אדם שנחן לו שלום - ב' היה קורא באמצע הפרשה אינו פוסק ומתחיל לשאול אלא בשלום מי שהוא מתירא ממנו כגון מלך או אבס וכיוצא בכן - אכל מי שהוא חייב בכבודו כגון אביו או רבו אם נתן לו שלום תחילה פוסק ומשיב לו שלום - ג' ואלו הן בין הפרקים בין ברכה ראשונה לשניה בין שניה לשמוע בין שמע לזהיה אם שמע בין והיה אם שמע לראשונה האלו שאל מפני הכבוד ומשיב שלום לכל אדם - אכל בין ויאמר לאמת ויזיב ה' כל אמצע הפרק ולא יפסיק אלא לשאל מפני היראה ולהשיב מפני הכבוד :

יום רביעי תורה

יכון בקריאת ששה פסוקים אלו שהם כנגד ו' דמלוי וו' דטס ב'ן לקנות הארת נפש יתירה משבת ה' הכאה -

א ונתת אל-הארץ את הערת אשר אתן אליך : ותתן בארונא ית סהדותא די אתן לך : ב ועשית כפרת זהב טהור אמתים וחצי ארבה ואמה וחצי רחבה : ותעביד כפורתא דרהב דכי תרתין אמן ופלגא אורכה ואמתא ופלגא פותיה : ג ועשית שנים כרבים זהב מקשה תעשה אתם משני קצות הכפרת : ותעביד תרין כרובין דרהב נגיד תעביד יתהון מתרין סטרי כפורתא : ד ועשה כרוב אחד מקצה מזה וכרוב-

אחד

אחד מקצה מזה מן הכפרת תעשו אתהכרבים על-שני קצותיו : ועביד כרובא חד מסטרא מכא וכרובא חד מסטרא מכא מן כפורתא תעבדון ית כרוביא על תרין סטרוהי : ה והיו הכרבים פרשי כנפים למעלה סככים בכנפיהם על-הכפרת ופניהם איש אל-אחיו אל-הכפרת יהיו פני הכרבים : ויהון כרוביא פריסן גרפיהון לעילא מטלין בגרפיהון על כפורתא ואפיהון חד לקביל חד לקביל כפורתא יהון אפי כרוביא : ונתת את-הכפרת על-הארץ מלמעלה ואל-הארץ תתן את-הערת אשר אתן אליך : ותתן ית כפורתא על ארונא מלעילא ובארונא תתן ית סהדותא די אתן לך :

נביאים מלכים א' סימן ו'

א ויבן את-הבית ויכלהו ויספן את-הבית גבים ושררת בארזים : ובנא ית ביתא ושכלליה וטליל ית ביתא בהנתוכין ועילא מנהון סדרא דריכפת רישי שרית ארזיא : ב ויבן את-היציע על-פל-הבית חמש אמות קומתו ויאחו את-הבית בעצי ארזים : ובנא ית תיקא על כל ביתא חמש אמן רומיה וטליל ית ביתא באעי ארזיא : ג ויהי דברייהוה אל-שלמה לאמר : והוה פתגם נבואה מן קדם יי עם שלמה למימר : ד הבית הזה אשר-אתה בנה אסתלך בחקתי ואת-משפטי תעשה ושמרת את-כל מצותי ללכת בהם והקמתי את-דברי אתך אשר דברתי אל-דוד אביך : ביתא הדין די את בני אם תהך בקיימי וית דיני תעביד ותטר ית כל פיקודי למהך בהון ואקים ית פתגמי עמך די מליית עם דוד אבוך : ה ושכנתי בתוך בני ישראל ולא אעזב את-עמי ישראל : ואשרי שכנתי בגו בני ישראל ולא ארחיק ית עמי ישראל : ו ויבן

שלמה

שלמה את הבהית ויכלהו: וכנא שלמה ית ביתא ושכלליה:

כתובים מסלו סימן י"ז

א אר-מרי יבקשרע ומלאך אכזריי שלח-בו: ברם גברא מרירא בעי בישתא ומלאכא נוכזריא ישתדר עליה: כ פגוש דב שכור באיש ואל-כסיל באולתו: פגע דוב ורתיתא בגברא חפימא לא מתויע וסכלא בשטיותיה נפיל: ג משיב רעה תחת טובה לא תמוש רעה מביתו: ד פריע בשתא חלף טבתא לא תפסוק בשתא מן ביתיה: ד פוטר מים ראשית מדון ולפני התנלע הריב נטוש: א אשר דמא היה מיא מגרי תגרי וקדם קריא אטעי דינא: ה מצדיק רשע ומרשיע צדיק תועבת יהוה גס-שניהם: ו המזכי לרשיעא ומחייב לצדיקא מרחקתיה דאלהא אף תרויהון: ו למהרזה מחיר ביד-כסיל לקנות חכמה ולב-אין: למה דין אזלא ליה תיגרותא לסכלא דלית ליה לבא וחכמתא:

משנה בכא מציעא פרק ט'

המקבל שרה מחבירו מקום שנהגו לקצור וקצור לעקור ועקור דחרוש אחריו יחרוש הכל כמנהג המדינה בשם שחולקין בכתובא בך חולקין בתבן ובקש בשם שחולקין ביין בך חולקין בומורות ובקנים וישניהם מספקין את הקנים: כ המקבל שרה מחבירו והיא בית השלחין או בית האילן יבש המעין ונקצץ האילן אינו מנכה לו מן חבורו אם אמר לו חכור לי שרה בית השלחים זה או שרה בית האילן זה יבש המעין ונקצץ האילן מנכה לו מן חבורו: ג המקבל שרה מחבירו והזכירה שמין אותה כמה ראויה לעשות ונותן לו שבך כותב לו אם אוכיר ולא אעביר אשלם במיטבא: ד המקבל שרה מחבירו ולא רצה לנבש ואמר לו מה איכפת לך הואיל ואני נותן לך חבורך אין שמעין לו מפני שכול לומר לו לקח אתה וצא ממנה ומעלה לפני עשבים: ה המקבל שרה מחבירו ולא עשתה אם יש בה כדי להעמיר כרי תיב לפפל

כה אמר רבי יהודה מה קצפת בכרי אלא אם יש בה כרי גפילה: ו המקבל שרה מחבירו ואכלה חנב או נשפחה אם מכת מדינה היא מנכה לו מן חבורו אם אינה מכת מדינה אין מנכה לו מן חבורו רבי יהודה אומר אם קבלה הימנו כמעות בין כך ובין כך אינו מנכה לו מחבורו: ז המקבל שרה מחבירו בעשרת כור חטים לשנה לקחה נותן לו מתוכה היו חטיה יפות לא יאמר לו הריני לוקח לך מן השיק אלא נותן לו מתוכה: ח המקבל שרה מחבירו לזרעה שעורים לא יזרענה חטים חטים יזרענה שעורים רבן שמעון בן גמליאל אוסר תבואה לא יזרענה קטנית קטנית יזרענה תבואה רבן שמעון בן גמליאל אוסר: ט המקבל שרה מחבירו לשנים מועטות לא יזרענה פשתן ואין לו בקורת שקמה קבלה הימנו לשבע שנים שנה ראשונה יזרענה פשתן ויש לו בקורת שקמה: י המקבל שרה מחבירו לשבוע אחת בשבע מאות זוז השביעית מן המנון קבלה הימנו שבע שנים בשבע מאות זוז אין השביעית מן המנון: יא שכיר יום גובה כל הלילה שכיר לילה גובה כל היום שכיר שעות גובה כל היום וכל הלילה שכיר שבת שכיר חדש שכיר שנה שכיר שבוע יצא ביום גובה כל היום יצא בלילה גובה כל הלילה וכל היום: יב אחר שכר אדם ואחר שכר בהמה ואחר שכר כלים יש בו משום ביזמו תתן שכרו ויש בו משום לא תלין פעולת שכיר אתך עד בקר אימתי בזמן שתבעו לא תבעו אינו עובר עליו המחהו אצל חנוני או אצל שולחני אינו עובר עליו שכיר בזמנו נשבע ונוטל עבר זמנו אינו נשבע ונוטל אם יש עדים שתבעו (הרי זה נשבע ונוטל גר תושב יש בו משום ביזמו תתן שכרו ואין בו משום לא תלין פעולת שכיר אתך עד בקר: יג המלוה את חבירו לא ימשכננו אלא בבית דין ולא יכנס לביתו לטול משכנו שנאמר בחוץ תעמוד היו לו שני כלים נוטל אחד ומניח אחר ומחזיר את חבר בלילה ואת המחרישה ביום ואם מת אינו מחזיר לזרשיו רבן שמעון בן גמליאל אומר אף לעצמו אינו מחזיר אלא עד שלשים יום ומשלשים יום ולהלן מוכרן בבית דין אלמנה בין שהיא עניה בין שהיא עשירה אין ממשכנן אותה שנאמר ולא תחבל בגר אלמנה תחובל אר

הריחיים עיבור בלא תעשה וחיוב משום שני בלים שגאמר לא יתבול ריחיים ורכב ולא רחיים ורכב בלבד אמרו אלא כל דבר שעושיין בו אוכל נפש שגאמר כי נפש הוא חובל:

ק"ו המקבל באריות למחנה ולשלו ולרביעי בקנים המעמידים הנפנים מספקין מה טעם חולקין בקנים ממני שטיסה מספקין קנים חדשים בכל טעם: שלחין קרקע יבשה שאין לה די בניו נשמים והזוניה לא חרשה ולא זרעה: ממוטבא כפי מה שטיסה דאיהו לעשות: לכנס לעקור עשבים רעים: לך אם יחסר חלקי: נפילה כשעור מה שזרע צה: מדינה שאכל חב או שדפון רוב שדות אותה מדינה: אין מנכה שזולו גרם: לקמה בשלשון: מועטות לפחות מן שנים: עין תאסה מדברית: ונא ביום בלטה שטרותיו ביום: המחיה אמר לחנוני ליתן לו למועל זה מרות ואני חלש לך אינו עובר שגאמר אתך ינא זה: ככד ברשות כ"ד ל"ו יום: וכן כ"ד ב' כלים העלוסה רכב והתחמסה רחיים:

הלכה מציעא דף ק"ז ע"א

אמר ליה רב יהודה לרבין בר רב נחמן רבין אחי לא תובין ארעא דסמיכא למתא ראמר רבי אבהו אמר רב הונא אמר רב אסור לו לארם שיעמור על שרה חבירו בשערה שעומרת בקמותיה איני והיא אשכחניהו ר' אבא לתלמידי דרב אמר להו מאי אמר רב בהני קראי ברוך אתה בעיר וברוך אתה בשרה ברוך אתה בבאך וברוך אתה בצאתך ואמרו ליה הכי אמר רב ברוך אתה בעיר שיהא ביתך סמוך לבית הכנסת ברוך אתה בשרה שיהו נכסין קרובין לעיר ברוך אתה בבאך שלא תמצא אשתך ספק גרה בשעת ביאתך מן הררך וברוך אתה בצאתך שיהיו צאצאי מעין כמותך ואמר להו רבי יוחנן לא אמר הכי אלא ברוך אתה בעיר שיהא בית הכסא סמוך לשולחנך אבל בית הכנסת לא ורבי יוחנן לטעמיה ראמר שכר פסיעות יש: ברוך אתה בשרה שיהו נכסין משולשים שלישי לטעמיה ראמר שכר בזיתים ושלישי בגפנים: ברוך אתה בבאך וברוך אתה בצאתך שתהא יציאתך מן העולם כביאתך לעולם מה ביאתך לעולם בלא חטא אף יציאתך מן העולם בלא חטא לא קשיא הא דמהדר ליה שורא ורתקא הא דלא מהדר ליה שורא ורתקא והסיר ה' מןך כל חולי אמר רב זו עין רב לטעמיה דרב סליק לבי קברי עבר מאי דעבר אמר תשעים ותשעה בעין רעה ואחר ברוך ארץ ושמואל אמר זו הרוח שמואל לטעמיה ראמר שמואל הכל ברוח ולשמואל הא איכא הרוגי מלכות הנך נמי אי לאו זיקא עברי להו סמא וחיי:

רש"י לא קובין לא תקנה טעם הסמוכה לעיר שער בני אדם שולטת סס קמיד: אסור לאדם וכו' שלא יפסידנה בעין הרע: קרובין לעיר: שלא יבא טורח להכניס פירות: וכל שכן דמאי: ואמר להו רבי אבא רבי יוחנן לא אמר הכי: סמוך לשולחנך: כלומר סמוך לכותל שלא תסרח להרחיק בשדות והוא דנקט שולחנך סמוך לבדוק עמך לפני אכילה ולאחר אכילה כדאמרינן בשבת כדתמא הסרך לקביו ואוכל דומה לתכור שסמיקוהו על גני אפרו ואחר אכילה שמואל דוחק ומזוזה את המעובל וחס יבא כריך להרחיק פעמים סעמור חוזר ונא ליהו דדרוקן אבל בית הכנסת סמוך לביתו רבי יוחנן לאו מעליותא הוא: רבי יוחנן לטעמיה: דאמר בנא' מוטב שטר פסיעות יש דאמר למדני ורתק חטא ונתולה וקבול שטר מאלמנה שאמרה לו ולא שטר פסיעות יש אם יש בית הכנסת בשכונתו ואני פאה לבית מדרשך להפלה: משולשין: שיש טעם שלוקה בנפנים ובזיתים ואין לוקה בתבואה ויש טעם שלוקה צו ולא צו ותקו לו פליטה: לא קשיא: דרב אדרב: שורא ורתקא: חומה ורתקא גדר של ככרים כגו חול וחומה: כל חולי: דבר שכל החלמים תלוים בו: זו העין: עין רעה: עבר מה דעבר: יודע הוא ללחוש על הקריות ולהבין על כל קבר וקבר באינו מיתה מת אם מת בזונו

אם בעין רעה: הכל ברוח: כל החלמים ותולדות מיתה על נשיות ברוח באים הכל לפי השעה והאדם יש לך אדם שרוח פלוני קסה לו ובשעה פלוני: והאכזה הרוגי מלכות: הרוגי חרב: אי לאו זיקא: שכנסו נמסה: עבדי סמא וחיי: סס המחבר בשר חתיכה ומן העשבים הוא: כדאמר בהמוכר את הספיסה:

זוהר תרומה דף קל"ב ע"ב

אל ברוך דא סדורה דאתון זעירין וקינוי כנסת ישראל בכל יומא כללוקא וכנין דאינון אתון זעירין לית רווחא כונויהו ואינון תיקוני עולמתן דאתין עם מטרוניקא לנבי מלכא עלאה. קדושה דא דקא מקדשי מלאכי עלאהו לאו איהו כיחיד והא חוקימנא כל קדושה דאיהו כלשון הקדש יחיד אסיר ליה למימר. תרגום לעולם כיחיד ולא כסניאון ויחיד איהו הקונא דליה ורחי ולא סניאין. וסומן לרזא דא שנים מקדש ואחד תרגום. שנים ליטכא דסניאין איהו דודא קדושה דלשון הקדש אסיר איהו כיחיד. קדושת תרגום אסיר איהו כסניאון לא כיחיד לעולם. אחד תרגום הניכין ולא חרין ולא יחיד. תרגום איהו למיעוטא והכי אלטריך. לשון הקדש איהו לריכוויא והכי אלטריך דמעלין בקדש ולא מורדין. ובתרגום מורדין ולא מעלין. אחד תנינן ולא יחיד ולא מעלין כלל. קדושה דא קדושתא דאתקדשת שכינתא וכל אינון רתיבין דילה לאתקדשת לנבי מלכא עלאה. וכנין דאיהו קדושת עלמא חתאה איהו מיושב ולא כעמידה. קדושה אחרא דאדודרי לוחא איהו קדושתא דעלמא עלאה וכנין כך איהו כעמידה כנין לאמשכא לה לתתא וכל מלוו דעלמא עלאה איהו כעמידה ולא מיושב וככל הני קדושתן ישראל מקדשי כהו לתתא. ועד ישראל מקדשי כקדושה דתיכא חתאה מיושב. וכקדושה דתיכא עלאה מעומד. קדושה אחרא איהו תוספת קדושה על קדושתן אחרנין איהו כתר לוחא וכנין דאיהו תוספת קדושה על קדושתן אחרנין איהו לכתר לוחא. וכנין דכל חד וחד כעו לאמשכא עליה מההוא תוספת אהתקן לכל יחיד ויחיד קדושת תרגום. ואי תימא הא איהו כה קדושת לשון הקדש. ההוא לזכור לאתקדשת כללהו ככלל כההוא תוספת קדושה. וכנין דיחיד לית ליה רשו לאומרה כלשון הקדש ולאתקדשת ויחידא איהו לה כלשון תרגום. ואיהו כיחיד לאתקדשת כל חד וחד כההוא תוספת לאמשכא עליה קדושה יחיד. זכאה חולקתו דישאל דקא מתקדשי כקדושי עלאה כנין דאינון דכין לעילא דכתוב ואתא דבכיס כה' אלהיכם חיים כלכם היום:

יוסף לחק * מוסר * משערי קדושה ה"ב ש"ד

שלחו מותם חיוונו בן הע"כ ענותן וספל כרך סייף עייל סייף כפיס וגרים באוריות תדירה ולא מחזיק טיבותא לנפשיה ועתיד הקב"ה להיות עטרה בראש כל צדיק וכו' יכול לכל ת"ל ולשאר עמו למי שמשים עצמו כשיריים ובספר הוויבר פרשת שלח הכי פתח רב מתיבתא וזכא איבו מאן דחזינן גרמיה בהאי עלמא כמה איבו רס בהטוא עלמא מאן דחזינן זעיר איבו רב ומאן דחזינן רב איבו זעיר וכו' . עוד סס פ' תרומה אמאי חקרי יחזקאל בן בוזי על דהוה מבוה גרמיה לבני מאן דגדול מוניה וע"ד זכא לחקרי בן אדם מה דלא חקרי הכי בר נש אחרא וחקרי רס כדכתיב ברכאל הכוזב ממשפחת רס וכו' ואר"ל למה נמשלה התורה למים מה המים אין הולכין אלא למקום נמוך כך אין התורה שורה אלא במי שרוחו נמוכה :

הלכה פסוקה * הר"ם ה' ק"ש פ"ג

הקורא את שמע רוחן ידיו במים קודם שיקרא . הגיע זמן קריאתה ולא מלא מים קודם שיקרא לא יאחר קריאתה וילך לבקש מים אלא מוקנה ידיו בעפר או בלרור או בקורה וכיוצא בהן וקורא . ב אין קורין לא בבית המרחץ ולא בבית הכסא אף על פי שאין בו לואה ולא בבית הקברות ולא בגד המת עצמו ואם הרחיק ארבע אמות מן הקבר או מן המת מותר לקרות . וכל מי שקרא במקום שאין קורין בו חוזר וקורא . ג בית הכסא החדש שהוכן ועדיין לא נשתמש בו מותר לקרות ק"ש כנגדו אבל לא בתוכו . מרחץ החדש מותר לקרות בתוכו . היו שני בתים זימן אחת מהם לבית הכסא ואמר על השני וזה הרי ספק אם הזמינו לכך אם לא לפיכך אין קורין בו לכתחילה ואם קרא יאל אומר גם זה הרי שניהם מוזמנין ואין קוראין בהם . חלד המרחץ והוא המקום שבני אדם עומדין בו לבטחין מותר לקרות בו ק"ש :

יום חמישי תורה

יכיון בקריאת חנשה פסוקים אלו שהם כנגד ה' דמילוי ה'ה אחרונה דסס ב"ן לקנות ה'הרת רוח יתירה משבת הבאה .

א ונועדתי לך שם ודברתי אתה מעל הכפרת מבין שני הכרבים אשר על ארון הערת את כל אשר אצוה אותך אל בני ישראל : ואיזמן מימרי לך תמן ואמליל עמך מעילוי כפורתא מבין תרין כרוביאי די על ארונא דסהדותא ית כל די אפקיר יתך לות בני ישראל : ב ועשית שלחן עצי שטים אמתים ארכו ואמה רחבו ואמה וחצי קמתו : ותעביד פתורא דאעי שישין תרתין אמין אורביה ואמתא פותיה ואמתא ופלגא רומיה : ג וצפית אתו זהב טהור ועשית

ועשית לו זר זהב סביב : ותחפי יתיה דהב דכי ותעביד ליה דיר דדהב סחור סחור : ד ועשית לו מסגרת טפח סביב ועשית זר זהב למסגרתו סביב : ותעביד ליה גדנפא רומיה פושכא סחור סחור ותעביד דיר דדהב לגדנפיה סחור סחור : ה ועשית לו ארבע טבעת זהב ונתת אתהטבעת על ארבע הפאת אשר לארבע רגליו : ותעביד ליה ארבע עוקן דדהב ותתן ית עוקתא על ארבע זייתא די לארבע רגלוהי :

נביאים מלכים ה' סימן ו'

א ויבן את קירות הבית מביתו בצלעות ארזים מקרקע הבית עד קירות הספן צפה עץ מבית ויצף את קרקע הבית בצלעות ברושים : ובנא ית כותלי ביתא מלגיו במחיצת ארזיא מארעית ביתא עד בותליא עד מטי שמי שריתא חפי נסרין דארזא מלגיו וחפא ית אושי ביתא במחיצת בירוון : ב ויבן את עשרים אמה מירכתי הבית בצלעות ארזים מן הקרקע עד הקירות ויבן לו מבית לדביר לקדש הקדשים : ובנא ית עשרין אמין מסיפי ביתא במחיצת ארזיא מן אושיא עד כותליא ובנא ליה מגיו לבית כפורי לקודש קודשיא : ג וארבעים באמה היה הבית הוא ההיכל לפני : וארבעין אמין היו ביתא הוא היכלא לקבליה : ד וארו ארבעיבית פנימה מקלעת פקעים ופטורי צצים הכל ארו אין אבן גראה : ונסרין דארזא חפי ביתא מלגיו וגדף חזו בעין ואטונין שושנין כל ביתא חפי נסרין דארזא לית אבנא מתחזיא : ה ודביר בתוך הבית מפנימה הכין לתתן שם את ארון ברית יהוה : ובית כפורי מגו ביתא מלגיו ארזקין למתן תמן ית ארון קימא די :

כתובים משלי סימן י"ו

א **בכל** עת אהב הרע ואח לצרה יולד : **בכל** עירן
 נברא רחום הוא ואחא לעקתא מתיליד :
 ב אדם הסרלב תוקע כף ערב ערבה לפני רעהו : בר
 נש חסיר רענא משלם ידיה ועריב ערבותא על חבריה :
 ג אהב פשע אהב מצה מגביה פתחו מבקש שבר :
 דרחם חובא רחם מצותא ומורים תרעיה בעי תכרא :
 ד עקש לב לא ימצא טוב ונהפך בלשונו יפול ברעה :
 מאן דעקים לביה לא משכיח טבתא ודמתהפך
 בלישניה נפיל בבישתא : ה ילד בסיל לתונה לו ולא
 ישמח אבי נבל : דמוליד סיכרא חימוצא דיליה ולא
 חדי אבוי דטפשא :

משנה מנהות פרק ה'

כל המנחות באות מצת חוץ מחמץ שבתורה ושתי הלחם שהן
 באות חמץ רבי מאיר אומר שאור בורה להן מתוך ומתמצין
 רבי יהודה אומר אף היא אינה מן המוכחר אלא מביא את השאור
 ונותן לתוך המדה וממלא את המדה אמרו לו אף היא היתה
 חסירה או יתירה : ב כל המנחות גלושות בפושרין ומשמרן שלא
 יחמיצו ואם החמיצו שיריה עובר בלא תעשה שנאמר כל
 המנחה אשר תקריבו לוי לא תעשה חמץ ותייבם על לישתה
 ועל עריכתה ועל אפיתה : ג יש טעונות שמן ולבונה שמן ולא
 לבונה לבונה ולא שמן לא שמן ולא לבונה ואלו טעונות
 שמן ולבונה מנחת הסלת והמחבת והמרחשת והחלות
 והרקיקין מנחת כהנים ומנחת כהן משיח ומנחת גוים ומנחת
 נשים ומנחת העומר מנחת נסבין טעונה שמן ואינה טעונה
 לבונה לחם הפנים טעון לבונה ואין טעון שמן שתי הלחם
 ומנחת חוטא ומנחת קנאות לא שמן ולא לבונה : ד ותייב על
 השמן בפני עצמו ועל הלבונה בפני עצמה גתן עליה שמן
 פסקה לבונה ילקטנה גתן שמן על שיריה אינו עובר בלא
 תעשה גתן כלי ער גבי כלי לא פסקה : ה יש טעונות הנגשה ואין
 טעונות הנגפה הנגשה ולא הנגשה והנגפה לא הנגפה ולא

הנגשה

הנגשה אלו טעונות הנגשה ואין טעונות הנגפה מנחת הסלת
 והמחבת והמרחשת והחלות והרקיקין מנחת כהנים מנחת
 כהן משיח מנחת גוים מנחת נשים ומנחת חוטא רבי שמעון
 אומר מנחת כהנים ומנחת כהן משיח אין בהן הנגשה מפני שאין
 בהן קמיצה וכל שאין בהן קמיצה אין בהן הנגשה : ו אלו
 טעונות הנגפה ואין טעונות הנגשה לוג שמן של מצורע ואשמו
 והכפורים כדברי רבי אליעזר בן יעקב ואמרו שלמי יחיד ותיה
 דשוק שלהן אחר אנשים ואחר נשים בישראל אבל לא באחרים
 ושתי הלחם ושני כבשי עצרת כיצד הוא עושה נותן שתי
 הלחם על גבי שני כבשים ומניח שתי ידיו מלמטן מוליד
 ומביא מעלה ומוריד שנאמר אשר הונף ואשר הורם הנגפה
 היתה כמורה והנגשה במערכ ומנופות קודמות להגשות מנחת
 העומר ומנחת קנאות טעונות הנגפה והנגשה לחם הפנים ומנחת
 נסכים לא הנגפה ולא הנגשה : ז רבי שמעון אומר שלשה מינים
 טעוניים שלש מצות שמים בכל אחר ואחר והשלישית אין
 בהן ואלו הן זבחי שלמי יחיד וזבחי שלמי צבור ואשם מצורע
 זבחי שלמי יחיד טעונים סמיכה חיים ותנופה שחוטים ואין
 בהן תנופה חיים זבחי שלמי צבור טעונים תנופה חיים ושחוטים
 ואין בהן סמיכה ואשם מצורע טעון סמיכה ותנופה חי ואין בו
 תנופה שחוט : ח האומר הרי עלי במחבת לא יביא במרחשת
 במרחשת לא יביא במחבת ומה בין מחבת למרחשת אלא
 שהמרחשת יש לה כסוי והמחבת אין לה כסוי דברי רבי
 יוסי הגלילי רבי חנניה בן גמליאל אומר מרחשת עמוקה
 ומעשיה רחשים ומחבת צפה ומעשיה קשים : ט האומר הרי
 עלי בפנור לא יביא מאפה כופח ומאפה רעפים ומאפה
 יורות הערבים רבי יהודה אומר אם רצה יביא מאפה כופח
 הרי עלי מנחת מאפה לא יביא מחצה חלות ומחצה רקיקין
 רבי שמעון מתיר מפני שהוא קרבן אחד :

ק"ו סבאמר על חלות לחם חמץ ושתי הלחם דמתוך חמץ קמיצת : מודה
 3' סוכה : ומחמץ : סבאמר : מוכחר : אוכס יפה : או יקורה : טון אם סבאמר
 טבה כמעט מוס אוי המדה יקורה ואל אוי המדה חסרה : בטורין : לא זכין ולא חמין :
 ערוכס : שנתעסק בעושה אחר לוסה לרכסה : טעובות : כרכות : גוים : עיין משנה ה' פ"ק
 דסקלים : כסוי : אשה שהתנדבה מנחה : על הסמן : אם נתן שמן ולבונה על מנחת קנאות חייב
 על כל אחת : כלי ע"ג כלי : נתן ככלי שיש בו הסמן על הכלי שיש בו מנחה : ר"ל : סבאמר
 סבאמר טעון קנאה : רוחס : סבאמר טע ונד נקוסה : כסה : סוכה עמוקה : כופח :

מקום

מקום שפיקת קדמה א' : רעמים * עמים מחרם ומסיקין אותן ככסנן : וזרות הערבים * כמין
גומא חופרין בקרקע וטחין בטיש ומסיקין את בתוכה ואופין בה עינים :

הלכה מנהות דף מ"ג ע"ב

תניא אירך וראיתם אותו וזכרתם את כל מצות ה' שקולה מצוה זו כנגד כל המצות כולן ותניא אירך וראיתם אותו וזכרתם ועשיתם ראייה מביאה לידי זכירה וזכירה מביאה לידי עשייה ורבי שמעון בן יוחאי אומר כל הוריו במצוה זו זוכה ומקבל פני שכניה כתיב הכא וראיתם אותו וכתיב התם את ה' אלהיך תירא ואותו תעבוד : ר' אליעזר בן יעקב אומר כל שיש לו תפילין בראשו ותפילין בזרועו וציצית בכגרו ומוזוזה בפתחו הכל בהזקק שלא יחטא שנאמר והחוט המשולש לא במהרה ינתק ואומר הונה מלאך ה' סביב ליריאי ויחלצם : תניא היה ר' מאיר אומר מה נשתנה תכלת מכל מיני צבעונין מפני שהתכלת דומה לים וים דומה לרקיע ורקיע לכסא הכבוד שנאמר ותחת רגליו כמעשה לבנת הספיר וכעצם השמים לטוהר וכתיב כמראה אבן ספיר דמות כסא : תניא היה רבי מאיר אומר גדול ענישו של לבן יותר מענישו של תכלת משל למה הרבה דומה למלך בשר ודם שאמר לשני עבדיו לאהר אמר הבא לי חותם של טיש ולאחר אמר הבא לי חותם של זהב ופשעו שניהם ולא הביאו אי זה מהן ענשו מרובה הוי אומר זה שאמר לו הבא לי חותם של טיש ולא הביא תניא היה ר' מאיר אומר חייב אדם לברך מאה ברכות בכל יום שנאמר ועתה ישראל מה ה' אלהיך שואל מעמך רב הייא בריה דרב אויא כשבתא וביומי טבי טרח וממלי להו באיספרקמי ומגורי :

רש"י שקולה מצוה זו * מדכתיב את כל המצות ועוד דכתיב בנימטרוף ק"ר וחמש קשרים וז' חוטין היו קר"ג : ראיה * מצוה מביאה לידי זכירה מצוה : כתיב הכא וכו' ומקום הקס את ה' וכו' * מה להלן שכונה אף כאן שכונה : הכל בחיזוק * מכל וכל עומד בחזקה שלא יחטא : המשולש * תפילין וציצית ומוזוזה : סביב ליריאי * העושים מצוה ויחלצם מחטא : מה כשנתם תכלת * שחדו הקדוש ברוך הוא לנפשו זו : דומה לים * שנעשו בו נסים לישראל : ורקיע לכסא הכבוד * ומצוה התכלת מזכיר הישג על כסא ועוד כאן לישראל סיבה ככא * עליהם שנאמר ותחת רגליו וכו' דהיינו רקיע : וכתיב ספיר * וכסא כתיב ספיר אלמא רקיע כמחזה כסא ותכלת לים וים לרקיע ואכן קחויקן : גדול ענישו של לבן * למו שאינו מטויל מצוה ותכלת : חוקם * היו עושין לבשמה ולעבד כשקויין אותו לשם טימן עבדות : זה שאמר לו המלך הבא לי חותם של טיש * שמכיו הוא ולא הביא ענשו מרובה : מה ה' אלהיך * קרי ביה מאה : בשבתות וי"ט * דלא מכלו שמורה עשרה : טרח וממלא להו * למאה ברכות : באיספרקמי * בשמים : ומגדו * מיני מגדים שטעוים ברכה :

זוהר תרומה דף קס"ה ע"א

פתח ההוא רביא בכרכת מונוח ואמר כתיב ה' אומר ואכלת לפני ה' אלהיך * הני קראי כד ישראל הוה שראן בארעה קדישא ואתחזון קמי קב"ה ככי מקדשא הוה מתקיימי * השתא הוה מתקיימי * מאן ויכל למיכל לפני ה' ולמחדי לפני ה' * אלא ודאי הכי הוה בקדמיתא כד יתיב כר נש על פקוריה למיכל מכרך על כהמא המוילא * מאי טעמא המוילא ולה מוילא דהא כתיב כורא השמים ולה כתיב הכורא * עושה ארץ ולה כתיב העושה ארץ מאי

מאי טעמא הכא המוילא * אלא כל מלין דאיכון מרזא דעלמא עלאה סקורה אסתחרא ה' מתמן לאסתחאה דהא מעלמא גביזה וסקורה איהו * וכל מלין דאיכון מעלמא תחאה דאחגליא וקיר כתיב בה' דכתיב המוילא כמספר זכאם הקורא למו הים כולהו מרזא דעלמא תחאה איהו ואי אכתיב בשמא איהו כה' כנון האל הגדול והכא דאיהו כארס סקום * (כ"ל באחגליא) מרזא דעלמא דאמר ואכלת לפני ה' אלהיך הכא אהכליל למלא כלמי דאורויקא דהכי אלטריך הואיל וקב"ה קמיה לקיימא דכתיב זה השלחן אשר לפני ה' וכתיב ואכלת סם לפני ה' אלהיך * הואיל וקאים כר נש קמי מאריה למיכל כמי למיחן למסכני למיחן לון כמה דאיהו יהיב ליה למיכל כמאן דאכיל קמי מלכא קדישא * ואלטריך דלא ישחכך כלען על פקוריה דהא כלענו מסטרא אחרא הוי ורזא דא הלעטני נא ארס כלענו והכי אלטריך לסטרא אחרא וכתיב וכטן רשעים תחסר ועל דא ואכלת לפני ה' אלהיך כתיב ולא לפני סטרא אחרא * ואלטריך דלא יתעסק כמלין כטלין וכלרכי סעודה * (ספיר) ואלטריך לאתעסקא כמלין דאורויקא דהא כד מלין דאורויקא אהמרו על פקורא יהיב הסוא כר נש תקפא למאריה :

יוסף לחק * מוסר * משערי קדושה ח"ב ש"ד

אשרי מי שאינו קולף ורוחו נמוכה ושפלה הרבה וכן הוא אומר וצחי אלהים רוח נשכרה אשרי מי שמאריך הכל ונושא הכל לרצון בדורו ועושה עצמו כשיריים וכן הוא אומר נושא עון ועובר על פשע לשארית נחלתו למי שמים עצמו שיריים אשרי אדם שישים עצמו עפר שהכל ירמסוהו ויהיה כאסקופה התחונה שהכל דשין בה וכיתד הנמוכה שהכל נתלין בה וכו' הכעס הוא ענף הנאה ושקול כמוהו * והרז"ל כל הכועס כל מיני פורעניות של נהינס שולטין בו וכו' והרז"ל המקרע בגדיו והמפור מעותיו והמשבר כלים בחמתו יהיה בעיניך כעובד ע"ז שנא' לא יהיה בך אל זר וכו' והאמר רז"ל כל הכועס אין שכינה חסובה כנגדו וכו' ומשכח תלמודו ומוסיף טפשות ובידוע טענותיו מרובים מוכיותיו וכו' שנא' ובעל חימה רב פשע :

הלכה פסוקה * הר"ם ה' ק"ש פ"ג

לא קרית שמע בלבד אלא כל ענין שהוא מדברי הקדש אסור לאומרו בבית המרחץ ובבית הכסא והפילו אמרו בלשון חול * ולא לאמרו בלבד אלא הפילו להרסר בלבו בדברי תורה בבית הכסא ובבית המרחץ ובמקום הטבופת והוא המקום שיש בו גראה ומי דגלים אסור * ב דברים של חול מותר לאמרו בלשון קדש בבית הכסא וכן הכנויים כגון רחום ונאמן וכיוצא בהן מותר לאמרו בבית הכסא אבל השמות המיוחדים והן השמות שאינן נמחקין אסור להזכירן בבית הכסא ובבית המרחץ ישן ואם נודמן לו להפריש מן דבר האסור בבית המרחץ

המרחק או כנית הכסף מפריש ואפילו כלסון הקדש וכעניני קדש :

ליל ששי

לילה יהוה

א לעמית המסגרת תהיין
הטבעת לבתים
לבדים לשאת את השלחן
ב ועשית את הברדים עצי
שטים וצפית אתם זהב
ונשאתכם את השלחן
ג ועשית קערותיו וכפתיו
וקשורותיו ומנקיתיו אשר
יסך בהן זהב טהור תעשה
אתם ד ונתת על השלחן
לחם פנים לפני תמיד
ה ועשית מנרת זהב טהור
מקשה תיעשה המנורה
ירכה וקנה גביעיה
כפתריה ופרחיה ממנה
יהיו ו ו וששה קנים יצאים
מצדיה שלשה ו קני
מנרה מצדה האחד
ושלשה קני מנרה
מצדה השני : ז שלשה
גביעים משקדים בקנה
האחד כפתר ופרח
ושלשה גבעים משקדים
בקנה האחד כפתר
ופרח בן לששת הקנים
היצאים

א לקביל גדנפא תהיין
עוקתא לאתרא
לאריחיא למיטל ית
פתורא : ב ותעביד ית
אריחיא דאעי שיטין
ותחפי יתהון דהבא ויהון
נטלין בהון ית פתורא :
ג ותעביד מגיסוהי ובזיכוהי
וקסוורתיה ומכילתיה
דיתנסף בהן דהב דכי
תעביד יתהון : ד ותתן על
פתורא לחם אפיא קדמי
תדירא : ה ותעביד מנרתא
דהב דכי נגיד תתעביד
מנרתא שדה וקנה
כלדהא חזורהא ושושנהא
מינה יהון : ו ושיתא קנין
נפקין מסטרהא תלתא
קני מנרתא מסטרה חד
ורלתא קני מנרתא
מסטרה תנינא : ז תלתא
כלידין מצירין בקניא חד
חזור ושושן ותלתא כלידין
מצירין בקניא חד חזור
ושושן בן לשיתא קנין
דנפקין

דנפקין מן מנרתא :
ה וכן מנרתא ארבע כלידין
מצירין חזורהא ושושנהא :
ט וחזור תחות תרין קנין
דמינה וחזור תחות תרין
קנין דמינה וחזור תחות
תרין קנין דמינה לשיתא
קנין דנפקין מן מנרתא :
י חזוריהון וקניהון מנה יהון
כלה נגידא חדא דדהב
דכי : יא ותעביד ית
בוצינהא שבעא ותדליק
ית בוצינהא ויהון מנהרין
לקבל אפהא : יב וציבתהא
ומחתיתהא דהב דכי :
יג כפרא דדהב דכי יעביד
יתה ית כל מניא האילין :
יד וחוי ועיביד בדמותהון
דאת מתחזי בטורא : טו וית
משכנא רתעביד עשר
יריען דבוץ שזיר ותיכלא
וארגונא וצבע זהורי
צורת כרוכין עובד אומן
תעביד יתהון : טז אורכא
דיריעתא חדא עשרין
ותמני אמין ופותיא ארבע
אמין דיריעתא חדא
משחתא חדא לכל
יריעתא : יז חמש יריען
יהויין

היצאים מן המנרה :
ח ובמנרה ארבעה גבעים
משקדים כפתריה ופרחיה :
ט וכפתר תחת שני הקנים
ממנה וכפתר תחת שני
הקנים ממנה וכפתר תחת
שני הקנים ממנה לששת
הקנים היצאים מן המנרה :
י כפתריהם וקנתם ממנה
יהיו פלה מקשה אחת
זהב טהור : יא ועשית את
נרתיה שבעה והעלה את
נרתיה והאיר על עבר
פניה : יב ומלקחיה
ומחתתיה זהב טהור :
יג כפר זהב טהור יעשה
אתה את כל הכלים
האלה : יד וראה ועשה
בתבניתם אשר אתה
מראה בהר : טו ואת המשכן
תעשה עשר יריעת שש
משור ותכלת וארגמן
ותלעת שני כרבים מעשה
חשב תעשה אתם : טז ארך
היריעה האחת שמנרה
ועשרים באמה ורחב ארבע
באמה היריעה האחת
מדה אחת לכל היריעת :
יז חמש היריעת תהיין
חברת

חברת אשה אל אחתה
 וחמש יריעת חברת אשה
 אל אחתה: יח ועשית
 לראת תכלת על שפת
 היריעה האחת מקצה
 בחברת וכן תעשה בשפת
 היריעה הקיצונה
 במחברת השנית:
 יט חמשים לראת תעשה
 ביריעה האחת וחמשים
 לראת תעשה בקצה
 היריעה אשר במחברת
 השנית מקבילת הלראת
 אשה אל אחתה: כו ועשית
 חמשים קרסי זהב וחברת
 את היריעת אשה אל
 אחתה בקרסים והיה
 המשכן אחד: כא ועשית
 יריעת עזים לאהל על
 המשכן עשתי עשרה
 יריעת תעשה אתם: ככ ארך
 היריעה האחת שלשים
 באמה ורחב ארבע באמה
 היריעה האחת מדה
 אחת לעשתי עשרה
 יריעת: כג וחברת את
 חמש היריעת לבד ואת
 שש היריעת לבד וכפלת
 את היריעה הששית אל

משכנא: כד ותעביד חמשין
 ענובין על שפת
 היריעתא חדא בסטרא
 דבית לופי וחמשין ענובין
 על שפתא היריעתא
 דבית לופי תנינא:
 כה ותעביד פורפין דנחשא
 חמשין ותעיל ית פורפין
 בענובין ותלפין ית
 משכנא ויהי חד: כו וסרח הערף
 דיתיר ביריעת משכנא
 פלגות יריעתא דיתירא
 תסרח על אחורי משכנא:
 מול פני האהל: כז ועשית
 חמשים לראת על שפת
 היריעה האחת הקיצנה
 בחברת וחמשים לראת
 על שפת היריעה החברת
 השנית: כח ועשית קרסי
 נחשת חמשים והנאת
 את הקרסים בלראת
 וחברת את האהל והיה
 אחד: כז וסרח הערף
 ביריעת האהל חצי
 היריעה העדפת תסרח
 על אחרי המשכן:

יום השישי

אחר קריאת פרשת השבוע שנים מקרא ואחד תרגום והפטרה וזמור ה' מלך
 גלות לבש (או זממור סיר ליום השבת וה' מלך) ילל'ח זכרו משנה והלכה
 מסדר טהרות שהוא נגד היסוד בחינת היום:

משנה פרה פרק ט'

צלוחית שנפל לתוכה מים כל שתן רבי אליעזר אומר יזה
 שתי תניות וחכמים פוסלין יבד לתוכה טל רבי
 אליעזר אומר ביחנה בחמה והטל עולה וחכמים פוסלין גפל
 לתוכה משקין ומי פירות יערה וצריך לנגב דיו קומום
 וקנקנתים וכל דבר שהוא רשם יערה ואינו צריך לנגב:
 ג גפל לתוכה שקצים ורמשים ונתבקעו או שנשתנו מראיהם
 פסולין חפושית בין כך ובין כך פוסלת מפני שהיא כשופרת
 רבי שמעון ורבי אליעזר בן עקיבא אומרים הדיברה והבגרה
 שכתבואה כשרים מפני שאין בהם לחה: ג שחה מחן בחמה
 או חנה פסולין כל העופות פסולין חוץ מן היונה מפני שהיא
 מוצצת כל השרצים אינם פסולין חוץ מן החולדה מפני שהיא
 מלקת רבן גמליאל אומר אף הנחש מפני שהיא מקיאה רבי
 אליעזר

אליעזר אומר אף העבדך : ה החושב על מי תשאת לשתותן
 רבי אליעזר אומר פסול רבי יהושע אומר בשיטה אומר רבי
 יוסי במה דברים אמורים במים שאינם מקודשים אבל במים
 המקודשין רבי אליעזר אומר בשיטה רבי יהושע אומר
 בשיטה ואם גרגר בשר : ה מי תשאת שנגפלו לא יגבלם
 בטיט שלא יעשם תקלה לאחרים רבי יהודה אומר בטלו
 פרה ששתתה מי תשאת בשרה טמא מעת לעת רבי יהודה
 אומר בטלו במעיה : ו מי תשאת ואפר תשאת לא יעבירם
 בנהר ובפניה ולא ישיטם על פני המים ולא יעמוד בצד זה
 ויורקם לצד זה אבל עובר הוא במים עד צוארו עובר הוא
 הטהור לתשאת ובדיו כלי ריקם הטהור לתשאת ובמים
 שאינם מקודשין : ז אפר בשר שנתערב באפר מקלה הולכין
 אחר הרוב לטמא ואין מקדשין בו רבי אליעזר אומר מקדשין
 ככולן : ה מי תשאת שנגפלו מטמאין את הטהור לתרומה
 בדיו ובגופו ואת הטהור לתשאת לא בדיו ולא בגופו נטמאו
 מטמאין את הטהור לתרומה בדיו ובגופו ואת הטהור לתשאת
 בדיו אבל לא בגופו : ט אפר בשר שנתנו על גבי המים
 שאינן ראויין לקדש מטמאין את הטהור לתרומה בדיו ובגופו
 את הטהור לתשאת לא בדיו ולא בגופו :

ק"ו כלותית כלי שנותנים בו המים המקודשין לאחר שהטוץ האפר קרוו כלותית ;
 עולה עם המים טמאין וקטל טמא בטל : יערה מריק דיו וכו' מטורטין
 צפ"ב דמגולה מ' ג' : חסוית תולעת טמאה : כשפופרת קנה חלול והמים נכנסין מחד א'
 זיוטאין מחד א' : דורה וכסה מיני תולעים גדולים בתבואה : מוצקט ואין המסקה חוזרת
 מטיה להמים : מלקת לוקקת בלשונם ועו' מתערב הרוק עם המים : כטיטה חבנית לשתות
 או לוקח וממנה מים לשתות : גרגר טספק המים בנרובו : נטלו כטיט ולא מטמא : אפר
 כסר : אפר פרה : אפר מקלה : אפר כירה :

הלכה נדה רף י"ז ע"א

ובורקין מטותיהן כמילא פרהבא מסייע ליה לשמואל דאמר שמואל אין
 בורקין את המטה אלא בפקולין או בצמר נקי ורך אמר רב היינו
 רבי הואי החם בערבי שבתות הוו אמרו מאן בעי פקולי בנהמא ולא ירענא
 מאי קאמרו אמר רבא הני שחקי דכיתנא מעלי לבדוקה אינו והא תנא רבי
 מנשה אין בורקין את המטה לא בער ארום ולא בער שחור ולא בפשתן אלא
 בפקולין או בצמר נקי ורך לא קשיא הא בכיתנא הא במאני דכיתנא ואי
 בעית אימא הא והא במאני דכיתנא הא בהרתי הא בשחקי :

ד"י מילא פרהבא קוטון מתוך סטול לכן נראה כי טיטה כחדל לטמא אחריו אמר
 נקי ורך : פקולין : קוטון : דמי הואי סק : באי : בערבי שבתות : זמן עובת
 כרושים

כרושים וקלמנדי חכמים יוערב טבת לערב טבת : טחקי דכיתנא : בגדים כלוים של פשתן : ולא
 כפשתן : טאינו לכן ואין דם ניכר ומה אלא בעד לכן טחקים לבנים יותר מן החכמים :

זוהר יתרו רף פ"ט ע"א

תאנא כהאי יומא דהוריתא מקעטרה כיה מקעטרה ככלא
 ככל אינון פקודין ככל אינון בורין ועונשין כשכעין
 ענפין דנחורא דוקרין מכל סטרה וסטרה . מאן חמי ענפין
 דנפקין מכל ענפא וענפא חמשה קיימין כגו אילנא כולהו
 ענפין כהו אחודין . מאן חמי אינון סרעין דמתפתחן ככל סטר
 וסטרי כלהו מזדורין ונחרין כההוא נחורא דכפיק ולא פסק . קל
 כרווא כפיק אהערו קדישי עליונין אהערו עמא קדישא דאתכסר
 לעילא ותתא . אהערו סדוואתא לקדמות מארוכין . אהערו
 כסדוואתא שלימתא . אודמנו כתלת סדוואן דתלת אבהן אודמנו
 לקדמות מהימנותא דמרוואתא רכל סדוואתא . זכאה חולקין ישראל
 קדישין בעלמא דין ובעלמא דאתי דת הוא ירותא לכוין מכל
 עמין עע"ז . וע"ד כתיב כיני וכין בני ישראל :

יוסף לחק מוסר משערי קרושה ה"ב ש"ד

ארז"ל כל הכועס אם תלמיד חכם הוא חכמתו מסתלקת ממנו וכו' וכל
 מנשה והלישע וכו' ואמר ליה אליהו ז"ל לרב יהודה לא תתח ולא
 תחטא וכוהר פ' תלום אי בר נש כעיס עקר מיניה נשמתייה עלאה קדישא
 למשרי בהתרא סטרה אחרא ודא איהו בר נש דמריד במריה ואסור לאתקרבא
 כהדיה ודא איהו טורף נפשו בהפו וכו' דטריף נפשיה ואשרי באתרה אל זר
 וכו' כי כמה נחשב הוא ע"א איקרי ומאן דאשתעי עמייה כאלו אחבר לע"א
 ממש דע"א ממש שריא בגויה והסור לאסתכלא בהנפוי ועליה כתיב אל תפנו
 אל האלילים וע"ד כתיב אלהי מסכה לא תעשה לך וכל מסאיבין אתדכין בר
 מהאי בנין דמסאיב גופא מנו ומבר ונפשא וכולא מסאיב והפילו כד אתי
 בר נש ועקר להסור זר מנויה מכל וכל לעלמין ולבחר אשתדל לאתקדשא
 ולאמסכא התיא קדושה דנשמתיא קדישא עליה כדון ולוהי דאתקדש כדון
 דערקת מיניה ומנא חדא כמה יעביד בר נש עד דתיחוב לאתריה :

הלכה פסוקה הר"ם ה' שבת פ"ו

אומר ישראל לעכו"ם בשנת לעלות באילן או לשוט על פני המים כדי
 להביא לו סופר או סכין למילה או מביא לו מחלך לחלך שאין עירוב
 ביניהן . מים חמין להרחיץ בהם קטן ומנטער וכן כל כיוצא בזה . ב הלוקח
 בית בארץ ישראל מן העכו"ם מותר לו לומר לעכו"ם לכתוב לו סטר בשנת
 שאמורה לעכו"ם בשנת אסורה מדבריהם ומשום יסוב א"ל לא גזרו בדבר
 זה . וכן הלוקח בית מהם בסוריא אסוריא כארץ ישראל לכבר זה :

תצוה יום ראשון תורה

כיון בקריאת ששה פסוקים אלו שסע כנגד ו דמלו יוד דסע כ"ן להשאיר
בו הארה מתוספת נשמה של שבת מעברה.

א ואתה תצוה ו את בני ישראל ו יקחו אליך שמן
זית זך כתיב למאור להעלות נר תמיד ואת
תפקיד ית בני ישראל ויסבון לך משח זיתא דכניא
כתישא לאנהרא לאדלקא בוציניא תדירא : ב באהל
מועד מחוץ לפרכת אשר על העדות יערך אתו אהרן
ובניו מערב ערבקר לפני יהוה חקת עולם לדורתם
מאת בני ישראל : במשכן זמנא מברא לפרוכתא דעל
סהדותא יסדר יתיה אהרן ובנוהי מרמשא עד צפרא
קדם יי קים עלם לדריהון מן בני ישראל : ג ואתה הקרב
אליך את אהרן אחיך ואת בניו אתו מתוך בני
ישראל לכהנולי אהרן נדב ואביהוא אלעזר ואיתמר
בני אהרן : ואת קרב לותך ית אהרן אחוק וית
בנוהי עמיה מנו בני ישראל לשמשא קדמי אהרן נדב
ואביהוא אלעזר ואיתמר בני אהרן : ד ועשית בגדי
קדש לאהרן אחיך לכבוד ולתפארת : ותעביד לבושי
קודשא לאהרן אחוק ליקר ולתושבחה : ה ואתה
תדבר אל כל חכמי לב אשר מלאתיו רוח חכמה
ועשו את בני אהרן לקדשו לכהנולי : ואת תמליל
עם כל חכמי לבא דאשלמית עמהון רוח חוכמתא
ויעבדון ית לבושי אהרן לקדשותיה לשמשא קדמי :
ו ואלה הבגדים אשר יעשו חשן ואפוד ומעיל
וכתנת תשבץ מצנפת ואכנט ועשו בגדי קדש לאהרן
אחיך ולבניו לכהנולי : ואילין לבושיא דיעבדון
חושנא ואיפודא ומעילא וכתונא מרמצא מצנפתא
והמינין ויעבדון לבושי קודשא לאהרן אחוק ולבנוהי
לשמשא קדמי :

נביאים יחזקאל סימן מ"ג

א אתה בן אדם הנד את בית ישראל את הבית
ויבדמו מעונותיהם ומדדו את תכנית : את
בר אדם חוי ית בית ישראל ית ביתא ויתכנעון
מחוביהון וימשחון ית טיקוסיה : ב ואסגבלמו מכל
אשר עשו צורת הבית ותכונתו ומוצאיו ומובאיו וכל
צורתיו ואת כל חקתיו וכל צורתיו וכל תורתיו הודע
אותם וכתב לעיניהם וישמרו את כל צורתו ואת כל
חקתיו ועשו אותם : ואם יתכנעון מכל דעבדו
במחזיהון צורת ביתא וטיקוסיה ומפקנוהי ומעלנוהי
וכל צורתיה וית כל גזירתיה וכל צורתיה וכל דחוי ליה
הודע יתהון וכתוב לעיניהון ויטרון ית כל צורתיה וית
כל גזירתיה ויעבדון יתהון : ג זאת תורת הבית על
ראש ההר כל גבלו סביב ו סביב קדש קדשים הנה
זאת תורת הבית : דא אוריתא דביתא על ריש טורא
כל תחומיה סחור סחור קדש קודשא הא דא אוריתא
דביתא : ד ואלה מדות המזבח באמות אמה אמה
וטפח וחיק האמה ואמה רחב וגבולה אל שפתה
סביב זרת האחד וזה גב המזבח : ואילין משחת מדבחה
באמיא באמתא דהיא אמה ופשה ותשויתא אמתא
ואמתא פותיא וגדנפא מקף לה על ספתיה סחור סחור
זרתא חדא ודין טיקוס מדבחה : ה ומחיק הארץ עד
העורה התחתונה שתים אמות ורחב אמה אחת
ומהעורה הקטנה עד העורה הגדולה ארבע אמות
ורחב האמה : ומתשוית ארעא עד מסמתא ארעיתא
תרתין אמיין ופותיא אמתא חדא וממסמתא זערתא
עד מסמתא רבתא ארבע אמיין ופותיא אמתא :
ו וההראל ארבע אמות ומהאריאל ולמעלה הקדנורת

ארבע : ומדבחה ארבע אמין ומדבחה ולעיל
קרנתא ארבע :

כתובים מסלו סימן י"ו

א לב שמח ייטיב נהה ורוח נכאה תיבשגרים : לבא
חדיא משפיר גופא ורוחא דכיכתא מיבששא
גרמא : ב שחד מחקרשע יקח להטות ארחות משפט :
שוחדא מן עובא יסב רשיעא למצלי ארחא דדינא :
ג אתפני מבין חכמה ועיני כסיל בקצה ארין : אפוי
דסוכלתנא חרין בחכמתא ועיניו דסכלא בעומקא
דארעא : ד פעם לאביו בן כסיל וממר ליוולדתו : ברא
סכלא מכביד אבוי וממרמיר לאמיה : ה גם ענוש
לצדיק לא טוב להכות גדיבים עליישר : למתך לצדיקא
לא שפיר אף לא לממחי צדיקא דאמרין תרצותא :
ו חושף אמריו יודע דעת יקררוח איש תבונה :
דחשף מילוי ידיע ידיעתא ודמכיכא רוחיה גברא
דמתבין :

משנה רמאי פרק ג'

מאכילין את העניים רמאי ואת האכסניה רמאי רבן גמליאל
היה מאכיל את פועליו רמאי גבאי צדקה בית שמאי
אומרים נותנין את המעושר לשאינו מעשר ואת שאינו מעושר
למעשר נמצאו כל האדם אוכלין מתוקן וחכמים אומרים
גובין סתם ומחלקין סתם והרוצה לתקן יתקן : ב הרוצה לתזום
עלי ירק להקל ממשאו לא ישליך עד שיעשר הלווקח ירק מן
השוק ונמלך להתויר לא יחזיר עד שיעשר שאינו מחוסר אלא
מזון הויה עומד ולוקח וראו טוען אחר יפה ממנו מותר
להחזיר מפני שלא משך : ג המוצא פירות בדרך ונטלן לאוכלן
ונמלך להצניע לא יצניע עד שיעשר ואם מתחלה נטלן
בשביל שלא יאבדו פטור כל דבר שאין אדם רשאי למכרו
רמאי לא ישלח לתבירו רמאי רבי יוסי מתיר בודאי ובלבד
שיודיענו : ד המוליד חטים לטוחן כותי או לטוחן עם הארץ
בחוקתן

בחוקתן למעשרות ולשביעית לטוחן נכרי רמאי המפקיד
פירותיו אצל הכותי או אצל עם הארץ בחוקתן למעשרות
ולשביעית אצל הנכרי כפירותיו רבי שמעון אומר רמאי :
ה הנותן לפונדקית מעשר את שהוא נותן לה ואת שהוא נוטל
ממנה מפני שחשודה לחלוף אמר רבי יוסי אין אנו אחראין
לרמאים אינו מעשר אלא מה שהוא נוטל ממנה בלבד :
ו הנותן לחמותו מעשר את שהוא נותן לה ואת שהוא נוטל
ממנה מפני שהיא חשודה לחלוף את המתקלקל אמר רבי
יהודה רוצה היא בתקנה בתה ובושה מתנה מורה רבי
יהודה בנותן לחמותו שביעית שאינה חשודה להחליף להאכיל
את בתה שביעית :

ק"נ האכסניא אורחים חול של מלך ; מועלוו עמים היו ; לחזום לכרות ; מעשר
שלא להכסול אחרים ; מנין כלומר כבר קרה אוקס כנגסה ; אחר משאוי אחר
של ירקות ; לטוחן כותי ; לטוחן תבואה ; פונדקית ; שומרת הפונדק ללין לעובדי דרכים ;
לרמאים ; ר"ל אין אחריות הרמאים עליו ; שאלמר שלא יתן לו דלא כסל ; המתקלקל ; נסמך
וכסח ; שאינה חשודה ; דמורה לכו שביעית ;

הלכה ברכות דף י"ב ע"א

אמר רבה בר חיננא סבא משמיה ררב כל מי שלא אמר אמת ויציב שחרית
אמת ואמונה ערבית לא יצא ידי חובתו שנאמר להגיד בבקר חסדך
ואמונתך בלילות ואמר רבה בר חיננא משמיה ררב המתפלל כשהוא
כורע כורע בכרוך וכשהוא זוקף זוקף בשם אמר שמואל מאי טעמא ררב
דכתיב ה' זוקף כפופים מתיבי ומפני שמי נחת הוא מי כתיב בשמי מפני
שמי כתיב אמר ליה שמואל להיאי בר רב בר אוריאן תא ואימא לך מילתא
מעלייתא דאמר אבוך דהכי אמר אבוך כשהוא כורע בכרוך וכשהוא
זוקף זוקף בשם רב ששת כי כרע כרע כחזירא כי קא זוקף זקיף כחזירא
ואמר רבה בר חיננא סבא משמיה ררב כל השנה כולה אדם מתפלל האל
הקדוש מלך אוהב צדקה ומשפט הוין מעשרה ימים שבין ראש השנה ויום
דוכפורים שמתפלל המלך הקדוש והמלך המשפט ורבי אלעזר אמר אפילו
אמר האל הקדוש יצא שנאמ' ויגבה ה' צבאות במשפט והאל הקדוש נקדש
בצדקה אימתי ויגבה ה' צבאות במשפט אלו עשרה ימים שמראש השנה
ועד יום הכפורים וקאמר האל הקדוש מאי הוי עלה אמר רב יוסף האל
הקדוש ומלך אוהב צדקה ומשפט רבה אמר המלך הקדוש והמלך המשפט
והלכתא כרבה :

רש"י כל מי שלא אמר ברכת אמת ויציב כמו שתקבוה וכן אמת ואמונה בערית לא יצא ;
שאלמר להגיד בבקר חסדך ; וברכת אמת ויציב כולה על חסד טעמא עם אבותינו הוא
סבאנאס מנחמים וכקע להם הים והעברים ; וברכת אמת ואמונה מדבר בה אף על העתידות
שאינו יודעים שיקיים לנו הכנתנו ואמונתנו לנאלכו מיד מלכים ומיד עריצים ולשום כשנו בחיים
ולסדרכנו על צמות אויבנו כל אלה הכסים הקדירים תמיד ; כסבא כורע ; באבות וכסבא
כורע בכרוך וזוקף את ענמו כסבא מזכיר את הכס על סם ה' זוקף כסופים ; כחת ; לשון
הכנסה ; כחזירא ; שבת ביד אדם וחובטו כלמי מטה בעת אמת ; זקיף כחזירא ; כחת ראשו
תחלה ואח"כ גופו שלא תראה כרועקו עליו כמסוי ; כחזירא ; כחתס הוה כסבא זוקף ענמו
ענבים

ענבים הראש תחלה וזקוק מעט מעט : המלך הקדוש : לפי שביום סללו הוא מראה מלכותו לשפט את העולם : המלך המשפט : כמו מלך המשפט פשו נושאי הארון הכהנים כמו ארון הכהנים וכו' :

זוהר תצוה דף קע"ט ע"ב

ואתה תלוה את בני ישראל וגו' . ואתה הקרב אליך את אהרן אחיך וגו' . אמר רבי חייא מאי טעם הכא

ובכל אהר דכתיב ואתה הקרב אליך . ואתה תדבר אל כל חכמי לב . ואתה תלוה את בני ישראל . ואתה קח לך בשמים ראש מר דרוו . אלא כלא כרוז עלאה איהו לאכללא שכינתא כהדים . אמר רבי יצחק כהורא עלאה ונהורא תהאה כלול כהורא אהרי ואתה . כמה דאת אמר ואתה מקים את כלם . ועל דא לא כתיב והקרב את אהרן אחיך . ולוית את בני ישראל . ודברת אל כל חכמי לב . בנין דההוא זמנא שריא שמשא בסיהרא והשתקף כלא כהורא לשריא על אומנותא רעוכרא . אמר רבי אלעזר מהכא אשר נתן ה' חכמה וחכונה בהמה . רבי שמעון אמר מהכא ואתה תדבר אל כל חכמי לב אשר מלאהו רוח חכמה . אשר מלאהים מכעיליה . אף אשר מלאהו להסוא לכא . מלאהו רוח חכמה כד"א ונתה עליו רוח ה' רוח חכמה וגו' ועל דא אלטריך אשר מלאהו רוח חכמה דשריא שמשא בסיהרא בשלמותא דכלא ועל דא אחרשים כלא ככל אהר . אמר רבי אלעזר אי הכי הכי הכי ואתה היך מקווישכין בקראו . אמר ליה כולהו מקווישכין ניכחו . ואתה הקרב אליך ליסורא כהדים ולקרבא כהדים רוא דשמא קרישא כדקא יאות . ואתה תדבר ל כל חכמי לב . בנין דכולהו לא אחיין למעכר עכירתא ער דרוח קרשא ממללא כגוויהו ולחש לון כלחישו וכדין עכרי עכירתא :

יוסף לחק . מוסר . משערי קרושה ח"ב ש"ד

הקפדנות הוא עקף מן הנאות ומן הכעס וארו"ל מאן דקפיד קפידין ליה והין מוחלין לו עובתיו שחומר נושא עון ועובר על פסע למו נושא עון למו שזוכר על פסע ומעביר על מדותיו . אמרו ר"ל לטולם יבקש אדם רחמים שלא יבעוס ככל יום ויכל עת יתן בעפר פיהו וכו' יתן למכהו לחי יבעע בהרפה אשרי מו שמוע חרפתו ואינו משיב וכן כתיב גוי נתתי למכיס וגו' כך אמרו חכמים כל המעביר על מדותיו מעבירין לו על פסעיו שחא' נושא עון ועובר על פסע וגו' ואמרו בחופת אליהו ז"ל ג' הקב"ה אוהבן מו שאינו כועס ומי שאינו משתכר ומי שאינו עומד על מדותיו :

הלכה פסוקה . הר"ם ה' ק"ש פרק ג'

צוואת האדם ולוואת כלבים וחזירים בזמן שיש בתוכו עורות וכל לואה שריחה רע כגון אלו אסור לקרות ק"ש כנגדן . וכן כנגד מי רגלים של אדם אבל מי רגלים של בהמה קורין כנגדן . קטן שאינו יכול לאכול כות

לגן ככדי שיאכל הגדול כשלאה בימי דגן אין מרחיקין לא מלואתו ולא ממי רגליו . ב היתה לואה יבשה כחרס אסור לקרות כנגדה ואם היתה יבשה יותר מחרס עד שאם זרקה תתפרך הרי היא כעפר ומותר לקרות כנגדה . מי רגלים שנכלעו בקרקע אם היו מרטיבין יד אסור לקרות כנגדן ואם לאו מותר . ג כמה ירחיק אדם מלואה וממי רגלים ואח"כ יקרא ארבע אמות כד"א בזמן שהם מלאחוריו או מלפניו אבל אם היו כנגד פניו מרחיק מן עד שלא יראה אותן ואח"כ יקרא :

יום שני תורה

יבין בקריאת ארבעה פסוקים אלו שהם כנגד ד דמילוי יו"ד דסס ב"ן להשאיר בו תוספת הרוח משבת . שפברה .

א והם יקחו את הזהב ואת התכלת ואת הארגמן ואת תולעת השש : ואינן יסבון ית דהבא וית תכלא וית ארגנא וית צבע זהורי וית בוצא : ב ועשו את האפוד זהב תכלת וארגמן ותולעת שני ושש משור מעשה חשב : ועבדון ית אפודא דהבא תכלא וארגנא צבע זהורי ובויז שזיר עובד אומן : ג שתי כתפת חבלת יהיהלו אל שני קצותיו וחבר : ד תרתין בתפין מלפפן יהון ליה על תרין סטרוהי ויתלפף : ד וחשב אפדתו אשר עליו כמעשהו ממנו יהיה זהב תכלת וארגמן ותולעת שני ושש משור : והמיין תקנינה די עלוהי בעובדיה מניה יהא דהבא תכלא וארגנא וצבע זהורי ובויז שזיר :

נביאים יחזקאל סימן מ"ג

א והאריאל שתיים עשרה ארך בשתיים עשרה רחב רבע אל ארבעת רבעיו : ומדבחה תרתא עסרי אורכא בתרתא עסרי פותיא מרבע על ארבעא סטרוהי : ב והעזרה ארבע עשרה ארך בארבע עשרה רחב אל ארבעת רבעיה והגבול סביב אותה חצי האמה והחיקלה אמה סביב ומעלתהו פגורת קדים : ומסמנא ארבע עסרי אורכא בארבע עסרי פותיא

פותיא על ארבע סטרהא וגדנפא מקף לה סחור סחור
פלגות אמתא ותשויתא לה אמתא סחור סחור ודרג
דסלקין לה מתפנן למדנחא: ג ויאמר אלי בן אדם כה
אמר אדני יהוה אלה חקות המזבח ביום העשותו
להעלות עליו עולה ולזרק עליו דם: ואמר לי בר אדם
כדנן אמר יי אלהים אילין גזירת מדבחא ביום
אתעבודתיה לאסקא עלוהי עלתא ולמזרק עלוהי
דם נכסת קודשיא: ר ונתתה אלההבנים הלויים אשר
הם מזרע צדוק הקרובים אלי נאם אדני יהוה לשרתני
פר בדבקר לחטאת: ותתן לכהניא ליואי די אינון
מזרעא דצדוק דקריבין לפולחני אמר יי אלהים
לשמשא קדמי תור בר תורי לחטאתא:

כתובים משלי סימן יז יח

א גם אויל מחריש חכם יחשב אטם שפתיו נכון: ואף
שטיא דשתק חכימא הוא מתחשב ודכאלי
שפותיה מתבין: ב לתאוה יבקש נפרד בכרתושיה
יתגלע: לרונתא בעי פהיא ובכר מלכנא מצטי: ג לא
יחפין פסיל בתבונה כי אסבהתגלות לבו: לא צבי
סכלא בסוכלתנא אלא בשטיות פהי לבא: ד בבוא
רשע בא גסבוו ועסקלון חרפה: פד אתי רשיעא
בשטיותא יתי ובצערא ובהיסודא:

משנה שבת פרק כ

רבי אליעזר אומר תולין את המשמרת ביום טוב: ונותנין
לתלויה בשבת: וחכמים אומרים אין תולין את המשמרת
ביום טוב: ואין נותנין לתלויה בשבת: אבל נותנין לתלויה
ביום טוב: ב נותנין מים על גבי שמרים בשביל שיצלו ומסננין
את הנין בסודרין: ובכפיפה מצרית: ונותנין ביצה במסננת של
חרדל: ועושין אנומלין בשבת: רבי יהודה אומר בשבת בכוס
ביום טוב בלנין: ובמועד בקבית: רבי צדוק אומר הכל לפי
האורחין

האורחין: ג אין שורין את החלתית בפושרין: אבל נותן לתוך
החומין: ואין שורין את הכרשינין: ולא שפין אותן: אבל נותן
לתוך הכבדה: או לתוך הכלקלה: אין כוכרין את התבן
בכבדה: ולא יתננו על גבי מקום גבות: בשביל שירר חמוין:
אבל נוטל הוא בכבדה: ונותן לתוך האבוס: ד גורפין מלפני
הפטם: ומסלקין לצדדין מפני הרעי: דברי רבי דוסא: וחכמים
אוסרים נוטלין מלפני בהמה זו: ונותנין לפני בהמה זו בשבת:
ה הקש שעל גבי המטה לא ינענענו בירו: אבל מנענעו בנופו:
ואם היה מאכל בהמה: או שהיה עליו בר או פרוץ: מנענעו
בירו: מכבש של בעלי בתים מתיירין: אבל לא כובשין: וישל
בוכסין לא ינעו בו: רבי יהודה אומר אם הורה מורה מערב
שבת: מתור את כלו ושומטו:

ק"ו המשרפ: טוקמן כה שמרי זין: לתלים: כלי לסנן: טיבלו: טיבלו השמרים
חזוב כל יום: וכמסה מרות: סלים או קושות: אנומלין: זין ודכס ופסל:
לנין: כל גדול מכוס: החולקית: כך סמה בערנו: סמין: מיד לסמור מסולקין: האבוס: כלי
סוקן: כו מאכל לפני נכמה: גורפין: האבוס: מככס: כ' לוחות שמטויים בימים הנגדים:

הלכה שבת רף ק"מ ע"ב

אמר רב קטינא העומר באמצע המטה כאלו עומד בכריסה של אשה
ואמר רב חסדא בר בי רב דלא נפישא ליה ריפתא לא לזיכר ירקא
משום רגריה: ואמר רב חסדא אנא לא בעניותי אכלי ירקא ולא בעתידותי
אכלי ירקא: בעניותי משום רגריה: בעתורותי דאמינא ריבא דעויל ירקא
ליעול בשרא וכורוי: ואמר רב חסדא האי מאן דאפשר ליה למיכל נחמא
דשערי ואכיל דחימי קעבר משום כל תשחית: ואמר רב פפא האי מאן
דאפשר למשתי שיכרא ושתי המרא עבר משום כל תשחית: ולאנ מילתא
היא כל תשחית דגופא עדף: ואמר רב חסדא בר בי רב דוכין אומצא
ליובן אונקא ארית ביה תלתא מיני בישרא: ואמר רב חסדא בר בי רב לא
ליתב אציפתא חרתא דמכליא מאניה: ואמר רב חסדא בר בי רב לא לישדר
מאניה לאושפזיה לחזוריה ליה דלא אורח ארעא דילמא חזי ביה מירי
ואתי למגניא אמר לחו רב חסדא לבנתיה תיהוין צניעותן באפי גברייכו לא
תיכלון נחמא באפי גברייכו לא תיכלון ירקא בלוליא לא תיכלון חמרו
בלוליא ולא תשתוין שיכרא בלוליא: ולא תיפנון היכא דמפנו גברייכו וכי
קא קארי איניש אבכא לא תימרוין מנו אלא מני:

רש"י במשנה המטה: שאם ואשתו דגילין בה לטן: כאלו עומד וכו': דאכרה: לא
ליכול ירקא: ירק חזי כרישין כה' פול ושחלום: משום דגרי: ליבא ומאכלו לחם
הרבה ואין לו: אונקא: כואר: קלקא מוסי כשרא: יסעוס בו ג' מיני מטעמים שגן וכחוס
וגיד כואר: אציפתא חדתא: מתכלת חדסה של גמי לא ולחלוחית סגמי מבלה סגדים:
לאושפזיה: לסוכקת סבו לא ישלח חלוקין ללגן: דילמא חזייא כהו: קרי ומגניא עליה: לא
תיכלון כחמא באפי גברייכו: פעמים תכלה הרבה ותקננה עליו: לא תיכלון ירקא בלוליא: מפני
רוח הסה: שיכרא ותמרי: משלסין ומגניאין לירי הפסה: היכא דמפנו גברייכו: כגילוי בפניס
כשדות ואשילו שלל כפניס שמיר: מקומו ומקומכס ומאחסס לו כוכרו: לא קימרוין מנו: מי
הוא

הוא ל' זכר לא תרגילו לשונכם לדבר עם זכרים ; אלא ממי' מי הוא :

זוהר תצוה דף קפ"א ע"א

ואתה הקרב אליך וגו' . אמר רבי שמעון לא שמעו לה שמש משה (כ"א שמשא) כסיהרה עד דיתכליל בכל סטרין כרוז דו' כמה דאוקימנא . תא סזי מה כתיב מתוך בני ישראל לכהנו לי לכהן לי לא כתיב . אלא לכהנו לי לשמשא דיליה לשמשא דתא דא לשמשא דיליה ודאי . לי . דא תא ה' לאעלא ולשמשא ו' כה' למהוי כלא חר . זכאין אינון ישראל דעאלו ונפקו וירעי כרוז דארתי דאורייתא למתך בארץ קשוט . מתוך בני ישראל אמאי מתוך בני ישראל אלא כלא לא תתקריב למהוי חר כדקא יאות אלא מתוך בני ישראל . דתא בני ישראל קיימין לתתא לאפתחא ארסין ולאכהרה שבלין ולאדלקא בווינין ולקרבא כלא מתתא לעילא למהוי כלא חר ובניני כך כתיבואתם הדקקים כה' וגו' . אמר רבי שמעון כלא איהו קריבה למאן דידע ליחרה יסורה ולמפלגא למאריה דתא בזמנא דאשכחא קרבנא כדקא יאות כדון תתקריב כלא כחדא ונהירו דאנפין אשכחא בעלמא וכבי מקדשא ותתכפיה ותתכסיה סטרא אחרא ושליט סטרא דקרושה בכסירו וסירו . וכד קרבנא לא אשכחא כדקא יאות או יסורה לא הוי כדקא יאות כדון אנפין עזובין ונהירו לא אשכחא ותתכסיה סיהרה ושליטא סטרא אחרא בעלמא . (כ"א דלא תתקריב כי מקדשא אלא) בנין דלא אית מאן דידע ליחרה שמש קרושה כדקא יאות . אמר ר"ש קב"ה לא נסוי לאיוב ולא תתא עמיה בכסיונא ככסיונא דשאר לדיקיא דתא לא כתיב ביה והאלהים נסה את איוב כמה דכתיב באברהם והאלהים נסה את אברהם דאיהו בדיה תקריב לכרוס יסודאי לגביה . ואיוב לא יתב ליה ולא מסר ליה כלום ולא תתמר ליה אכל התמסר כידא דמקטרגא כדינא דקב"ה . דאיהו תתער להסוה מקטרגא לגביה מה דאיהו לא כעא דתא ככל זמנא אתי הסוה מקטרגא לתתערה על בני נשא . והכא קב"ה תתער לגביה דכתיב השמת לכך על עברי איוב . אכל רזא עמיקא איהו :

יוסף לחק' מוסר * שערי קרושה ה"ב ש"ד

שאל ר' עקיבא לרבי נחמיה הגדול כמה החרכת ימים אמר לו מימי לא קבלתי מתנות ולא עמדות על מדותי וארו"ל רב הוגא בר יוסע חלש וכו' וה"ל מאי חזית ה"ל הכי אמר קב"ה הואיל ולא עוקי במלתא לא תקימו בהדיה שנה נוסה עון ועובר על פסע וכו' ואמרו רז"ל רב נחמן חפר תל אחד והיה רב אחא בר יאשיה קבור שם ודחהו קיים בעלמותיו ה"ל מאי הו"ל מימי

מימי לא עמדותי על מדותי ולא תפסתי בלבי קלאת חכירי וכו' סכאמר ורקב עצמות קלאת . וארו"ל מעשה ברבי אלעזר שירד לפני התיבה ולא נענה וכו' וירד רבי עקיבא ונענה וילאת בה קול ואמר מפני שזה מעביר על מדותיו :

הלכה פסוקה * הר"ם ה' ק"ש פ"ג

אם היה מקום גבוה מהן (מזוזה ומי רגלים) עשרה טפחים או נמוך מהם עשרה טפחים יושב כלל המקום וקורא שהרי נפסק ביניהן והוא שלא יגיע לו ריח רע . וכן אם כפה כלי על הזוזה או על מימי רגלים אעפ"י שהן עמו כבית הרי אלו כקבורין ומותר לקרות כנגדן . ב היה בינו ובין הזוזה מחיצה של זכוכית אעפ"י שהיא רוחה אומה מאחרי הזכוכית מותר לקרות בלידה . נתן רביעית מים לתוך מי רגלים של פסע אחת מותר לקרות עמהן כמוד הרבע אמות :

יום שלישי תורה

יבין בקריאת חמשה פסוקים אלו שהם כנגד ה' דמולוי הה' ראשונה דשס ב"ן להשחיר בו תוספת נפש משבת . שבערה .

א ולקחת את שתי אבני־שהם ופתחת עליהם שמות בני ישראל : ותסב ית תרתין אבני בורלא ותגלוף עליהן שמהת בני ישראל : ב ששה משמתם על האבן האחת ואת שמות הששה הנותרים על־האבן השנית בתולדתם : שיתא משמהתהון על אבנא חדא וית שמהת שיתא דאשתארו על אבנא תנייתא בתולדתהון : ג מעשה חרש אבן פתוחי התם תפתח את־שתי האבנים על־שמת בני ישראל מסבת משבצות זהב תעשה אתם : עובר אומן אבן טבא כתב מפרש בגלף דעזקא תגלוף ית תרתין אבניא עד שמהת בני ישראל משקען מרמצן דדהב תעביד יתהון : ד ושמת את־שתי האבנים על כתפת האפוד אבני זכרון לבני ישראל ונשא אהרן את־שמותם לפני יהוה על־שתי כתפיו לזכרון : ותשוי ית תרתין אבניא על כתפי אפודא אבני דכרנא לבני ישראל ויטול אהרן ית שמהתהון קדם יי על תרין כתפיה לדכרנא : ה ועשית משבצות זהב : ותעביד מרמצן דדהב :

א ולקחת מדמו ונתתה על ארבע קרנתיו ואל-
 ארבע פנות העזרה ואל החבל סביב
 וחטאת אותו וכפרתהו: ותסב מדמיה ותתן על ארבע
 קרנתיה ועל ארבע זוית מסמתא ועל תחומא סחור
 סחור ותרכי יתיה ותכפר עלויה: ב ולקחת את הפר
 החטאת ושרפו במפקד הבית מחוץ למקדש: ותסב
 ית תורא דחטאתא ויוקדיניה באתר דחזוי לביתא
 מברא למקדשא: ג וביום השני תקריב שיער עזים
 תמים לחטאת וחטאו אתהמוזבח כאשר חטאו בפר:
 וביומא תנינא תקריב צפיר בר עזי שלים לחטאתא
 ותרכי ית מרבחא כמא דדביאו בתורא: ד בכלותך
 מחטא תקריב פר בדבקר תמים ואיל מןהצאן תמים:
 בשיציותך מלדכאה תקריב תור בר תורי שלים ודכר
 מן ענא שלים: ה והקרבתם לפני יהוה והשליכו הכהנים
 עליהם מלח והערו אותם עלה ליהוה: ותקריבונן
 קדם יי ויתנון כהניא עליהון מרחא ויסקון יתהון עלתא
 קדם יי:

כתובים מסלי סימן י"ח

א מים עמקים דברי פי איש נחל נבע מקור חכמה:
 מיא עמיקי פומיה דנברא נחלא דנביע מבווע
 דחכמתא: ב שאת פני רשע לא טוב להטות צדיק
 במשפט: למיסב אפי רשיעא לא שפיר אף לא למצלי
 דינא לצדיקא: שפתי כסיל יבאו בריב ופיו למהלמות
 יקרא: שפותיה דסכלא מיתן ליה דינא ופומיה
 מסטי ליה לחרתא: ד פי כסיל מחתהלו ושפתיו מוקש
 נפשו: פומיה דסכלא שציא הוא ליה ושמותיה פחא
 אינון לנפשיה: ה דברי נרגן כמתלהמים והם ירדו חררי

בטן: מלוי דשנושא מרכנן ליה ומחתן ליה לעומק דשיוול:

משנה כתובות פרק ד'

נערה שנפתחה בושטה ופגמה וקנסה של אביה והצער
 בהפוסה: עמדה כדון עד שלא מת האב הרי הן של
 אב: מת האב הרי הן של אחים: לא הספיקה לעמוד כדון עד
 שמת האב הרי הן של עצמה: רבי שמעון אומר אם לא הספיקה
 לנכות עד שמת האב הרי הן של עצמה: עמדה כדון עד שלא
 כנדה הרי הן של אב: מת האב הרי הן של אחים: לא הספיקה
 לעמוד כדון עד שכנדה הרי הן של עצמה: רבי שמעון אומר
 אם לא הספיקה לנכות עד שמת האב הרי הן של עצמה מעשה
 ידיה ומציאותה אף על פי שלא נכתה: מת האב הרי הן של
 אחים: ב המאירס את בתו ונירשה אירסה ונתארמלה כתובתה
 שלו: השיאה ונירשה השיאה ונתארמלה כתובתה שלה: רבי
 יהודה אומר הראשונה של אב: אמרו לו (משהשיאה) אין
 לאביה רשות בה: ג הגיורת שנתיירה כשה עמה ונתתה הרי
 זו כתנן: אין לה לא פתח בית האב: ולא מאה סלע: היתרה
 הורתה שלא בקדושה ולידתה בקדושה: הרי זו בסקילה: אין
 לה לא פתח בית האב ולא מאה סלע: היתרה הורתה ולידתה
 בקדושה: הרי היא כבת ישראל לכל דבר: יש לה אב ואין לה
 פתח בירת האב: יש לה פתח בית האב ואין לה אב: הרי זו
 בסקילה: לא נאמר פתח בית אביה אלא למצוה: ד האב זכאי
 בבתו בקדושיה: בכסף בשטר ובכיואה: וזכאי במציאותה
 ובמעשה ידיה ובהפרת נדריה: ומקבל את גטה: ואינו אוכל
 פירות בחייה: גשאת יתר עליו הבעל שאוכל פירות בחייה
 וחיוב במוזנותיה בפרקנה ובקבורתה: רבי יהודה אומר אפילו
 עני שבושדאל: לא יפחות משני חלילים ומקוננת: הלעולם היא
 ברשות האב עד שתכנס לרשות הבעל לנשואין: מסר האב
 לשלוחי הבעל: הרי היא ברשות הבעל: הלך האב עם שלוחי
 הבעל: או שקלכו שלוחי האב עם שלוחי הבעל: הרי היא
 ברשות האב: מסרו שלוחי האב לשלוחי הבעל: הרי היא
 ברשות הבעל: ו האב אינו חייב במוזנות בתו: זה מדרש דרש
 רבי אלעזר בן עזריה לפני חכמים בכרם בבינה: הכניס ירשו

והבנות יזונו מה הבנים אינם יורשים אלא לאחר מיתת אביהן
 אף הבנות אינן נזונות אלא לאחר מיתת אביהן : לא כתב לה
 כתובה בתולה גובה מאתים ואלמנה מנה מפני שהיא תנאי
 בית דין כתב לה שרה שיה מנה תחת מאתים ולא כתב לה
 כל נכסים ראית לי אחריו לכתובתיך חייב שהוא תנאי בית
 דין : ה לא כתב לה אם תשתבאי אפרקינך ואותבינך לי
 לאנתו ובכחנת אחרדינך למדינתך חייב שהוא תנאי בית
 דין : ט נשבות חייב לפדותה ואם אמר הרי גטתה וכתובתה
 תפדה את עצמה אינו רשאי לקתה חייב לרפאתה אמר הרי
 גטתה וכתובתה תרפא את עצמה רשאי : י לא כתב לה בנין
 דכרין דיהוה ליכי מינאי אינו ירתון בסף כתובתיך יתר על
 הולקתון דעם אחוהו חייב שהוא תנאי בית דין : יא בנן נוקבין
 דיהוין ליכי מינאי יהוין יתבן בביתי ומתוון מנכסי עד דתנסבן
 לגובדין חייב שהוא תנאי בית דין : יב את ההא יתבא בביתי
 ומיתוונא מנכסי כל ימי מינר אלמנותך בביתי חייב שהוא
 תנאי בית דין כך היו אנשי ירושלם כותבין ואנשי גליל היו
 כותבין באנשי ירושלם אנשי יהודה היו כותבין עד שירצו
 היורשין לתן ליה כתובתיך לפיכך אם רצו יורשין נתתן לה
 כתובתה ופותרין אותה :

ק"ג מעשה ידיה שעסקה בחיי אביה ומצאתה ה' ק מעשה ידיה כמציאתה מה מצאתה
 בחיי האב לאב אחר מנת האב לעמיה כן מעשה ידיה : ונתת מן הארוסין : ככתו
 בקטנותה ובנערותה : מצאתה : משום אובד : ונתת כדריה : דכתיב בנערותה בית אביה :
 חלילה להסדר : יורשין : כתובת אמן : אהרדין : שאפת כסן אסורה לבעלה משאנסה :
 עד דתנסבון עד שתארסו : מגד אלמנותך : מסך אלמנותך :

הלכה כתובות דף נ' ע"א

אמר רבי אילעא באושא התקינו המבזבז אל יבזבז יותר מחומש תניא
 נמי הכי המבזבז אל יבזבז יותר מחומש שטא יצטרך לבריות
 ומעשה בא' שבקש לבזבז יותר מחומש ולא הניח לו חברו ומנו רבי ישכב
 ואמרי לה ר' ישכב ולא הניחו חבריו ומנו ר' עקיבא אמר רב נחמן ואיתימא
 רב אחא בר יעקב מאי קראה וכל אשר תתן לי עשר אעשרנו לך והא לא
 דמי עישורא כתרעא לעישורא קמא אמר רב אשי אעשרנו לבתרא כי קמא
 אמר רב יצחק באושא התקינו שיהא ארם ומגלגל עם בנו עד שתיים עשרה
 שנה מכאן ואילך יורד עמו לחייו אינו והא אמר ליה רב לרב שמואל בר
 שילה בציר מבר שית לא תקביל בר שית קביל וספיה ליה כתורא אין ספי
 ליה כתורא מיהו אינו יורד עמו לחייו עד לאחר שתיים עשרה שנה ואי
 בעית אימא לא קשיא הא למקרא הא למשנה דאמר אביי אמרה לי אם בר
 שית למקרא בר עשר למשנה בר תליסר לתעניתא מעת לעת ובהניקת בת
 הירסר אמר רב קטינא כל המבזבז את בנו פחות מכן שר רין אחריו ואינו
 מגיעו

מגיעו איכא דאמרי חבריו רצין אחריו ואין מגיעין אותו ותרוייהו איתנהו
 חליש ונמיר איבעית אימא הא רכחיש הא דכריא אשרי שומרי משפט
 עושה צדקה בכל עת וכי אפשר לו לאדם לעשות צדקה בכל עת דרשו
 רבותינו שכיבנה ואמרי לה ר' אליעזר זה הון בניו ובנותיו כשהם קטנים
 ר' שמואל בר נחמני אמר זה המגדל יתום ויתומה בתוך ביתו ומשואן הון
 ועושר בכיתו וצדקתו עומדת לעד רב הונא ורב הסרא הר אמר זה הלומד
 תורה ומלמדה וחר אמר זה הכותב תורה נביאי וכתובים ומשאלין לאהרים
 וראה בניו לבניך שלום על ישראל אמר ר' יהושע בן לוי כיון שבנים לבניך
 שלום על ישראל רלא אתו לירי הליצה ויבוס רבי שמואל בר נחמני אמר
 כיון שבנים לבניך שלום על דויני ישראל רלא אתו לאנצוי :

רש"י המבזבז לעמים : מחומש : שנכסיו של יצטרך לבריות : עשר אעשרנו : שמי
 עשורין הוה לבו חומש : והא לא דמי בקרא לקמא : דכי שקלת לקמא פטו לבו קטע
 וכי הדרת מדלות מעשר דידכו לאו כי קמא הוא ואין כלן חומש בשמיס : אעשרנו : מדלא כתיב
 עשר אעשר לך הכי קאמר אעשרנו לראשון כלומר מעשר שמי יהא כראשון : מגלגל עם בנו : אם
 מסרב מללמוד ויגלגל עמו בנחת ובדברים רעים : יורד עמו לחייו : לרדוףו ברוגז ובחוסר
 לחס : רב שמואל בר שילת : מלמד תנאים סיים : וספי ליה כי תורא : הליעטוהו תורה כסור
 שאתה מלעטו ואובסו מאכל : לקטמתא מעת לעת : להקטנות כל היום וחוכמה לשפוט קודם לכן
 סתמים כדאמר' ביומא : ובתוכות : סבוא ממחרת להבוא כח שאינה מתקנת כח בלימוד תורה וי' ב'
 דקאמר שנת י' ב' גופא קאמר דאי בת י' ב' ויום א' דאורייתא הוא שמונא שתי שפרות ונת עושבים
 ואין צורך לבו ללמוד מממיקתו של אביו : המבזבז את בנו : ללמוד תורה : רן אחריו : להכרותו
 ולחיותו : ואין מגיעו : מסוכן הוא למות מרוב חולשו : חבריו רצין אחריו : להיות פקחין
 בתורה כמותו : הא דכתיב : אל יכסכו שמוכין הוא בן יהלום וימות : דכריא : וכסכו לבי
 שמקתק : זה הון בניו ובנותיו קטנים : שקמיר יום וזילה הן עליו והיא צדקה שאינו חייב עליו
 בהס : הון ועושר בביתו : שאין המון כלל ואעפ"כ צדקתו עומדת לעד : זה הלומד תורה
 ומלמדה : מתקיימת בו ריו הון ועושר בכיתו וצדקתו עומדת לעד על סטרא ללמד לתלמידים :
 זה הכותב וכו' : הספרים קיימים לו שאינם כלים וצדקתו עומדת לעד : לאנצוי : מי קרוב
 וקודם לנחלה :

זוהר תצוה דף קכ"ב ע"א

רבי יהודה פתח חרלו לכם מן האדם אשר נשמה באפו .
 הכה פקיד קב"ה לבר נש ואזהיר ליה לאסתמרה מחינון
 בני נשא דאסטו ארסויהו מארח עב לארח ביש ומסאכי נפשייהו
 בהסוה מסאכו אחרת . דהא בר ברא קב"ה לבר נש עבד ליה
 כדיוקנא עלאה ונפח ביה רוחא (נ"א נשמתא) קדישא דכליל
 בתלת כמה דאוקימנא דאית ביה נפש רוח ונשמה ועילא מכללא
 נשמה דאיהו חילא עלאה למכרע ולמטר פקדויו דקב"ה . ואי
 ההיא נשמתא קדישא אעיל לה בפולחנא אחרת האי איהו מסאכיב
 לה . ונפיק מפולחנא דמאריה . בנין תלתא חילין אלין כלהו חד
 נפש רוח ונשמה משתתפי כחדא והווי חד וכללא כנונא דרוח
 עלאה (על דא כאמר הולך את חכמים וכו') ואי חזינן להאי
 בר נש דהווי ביה אלין רגזין כלהו . עד לא קיימא כקיומיה
 למכרע מאן איהו . במאי איתרע רלא לקרבא בר נש כהדוה אי
 לאתמנעא

לאחמנעא מניה (ס"א כ"כ דאית ביה דרבין אלון כולחו וקיימא
בקיימיה דא איהו גבר שלים עבדא מהומנא דמאריה ובעו
לאשתתפא ביה ולאשתכרא בהדיה למילף ארחוי מניה . וכמאי
אקידע ב"כ למנדע מאן איהו לקרבא בהדיה או לאחמנעא מניה)
ברוגויה ממס ידע ליה ב"כ וישתמודע מאן איהו . או ההוא
כשנתא קדישא נטר בשעתא דרוגויה אחי עליה ולא יעקר לה
מאתרא בנין למשרי תחומה ההוא אל זר דא איהו בר נש כדקא
יאות . דא איהו עבדא דמאריה דא איהו גבר שלים . ואי ההוא
בר נש לא נטיר לא ואיהו עקר קדושה דא עלאה מאתריה למשרי
באתרא סטרא אחרא . ודא דא איהו בר נש דמריר במאריה
ואסיר לקרבא בהדיה ולאשתכרא עמיה ודא איהו טורף כפשו
באפו . איהו טריף ועקר נפשיה בנין רוגויה ואשרי בנויה אל
זר . וע"ד כתיב חללו לכם מן האדם אשר נשמה באפו והיה
נשמתא קדישא טריף לה וסאיב לה בנין אפו אשר נשמה אהלף
באפו . כי כמה נחשכ הוא . ע"ז אשתשיב ההוא בר נש . ומאן
דאשתכר עמיה ומאן דאשתעי (ס"א דאשתתף) כהדיה כמאן
דאשתכר בעבודה זרה ממס . מאי טעמא בנין דע"ז ממס
שארי בנויה . ולא עוד לא דעקר קדושה עלאה מאתרה . ושארי
באתריה ע"ז א זר . מה א זר כתיב ביה א תפנו א השלילים כנוונא
דא אסיר לאשתכלא באנפוי ואי קימא הא רוגוה דרכין . רוגוה
דרכין טב איהו לכל סטרין דא תנין דאורייתא אשא איהו
ואורייתא קא מרתתא ליה דכתיב הלא כה דברי כאש כאש ה' :

יוסף לחק • מוסר • משערי קרושה ח"ב ש"ד

אמרו ז"ל אין העולם מתקיים אלא כמי שכולס פיו בשעת מריבה וכו'
שכאמר תולה ארץ על בלימה ר' אבהו אומר על מי שמשיס עלמו
כמי שאינו וכו' ותנו רבנן הנעלבים ואינם עולבים שומעין חרפתם ואינן
משיבין עליהם הכותב אומר ואזהבתי כלאת השמש בנבורתו . ואמר אליהו ז"ל
לעולם היו עלוב לבני אדם ולבני ביתך יותר מכולם ואמר אבא אליהו ז"ל
לעולם אין תורה מתפרשת אלא במי שאינו קפדן ואף הני איני נגלה אלא למי
שאינו קפדן . השרי אדם מכיר ערכו ויום המיתה נגד עיניו . ויודע שהוא
לפני הכורא יתכרך שמו . וזוכר שנתן לו חיים לעובדו ולעסוק בתורתו
וכן הוא עושה ודאי אהוב למעלה ונחמד למטה וה' עמו :

הלכה פסוקה • הר"ם ה' ק"ש פ"א

היתה לואה בגומא עומד בסנדלו על הגומא וקורא והוא שלא יהיה
סנדלו נוגע בה היתה כנגדו לואה מעוטה ביותר כמו טפה רוקק
עליה רוק ענה עד שתחכסה וקורא . היתה נטישת לואה על בשרו או ידיו
מטונפות מבית הכסא ולא היה לה ריח רע כלל מפני קוטן או יבשות מותר
לקרות

לקרות לפי שאין להן ריח רע . אבל אם היתה במקומה אעפ"י שאינה נראית
כשהוא עומד הואיל ונראית כשהוא יושב אסור לקרות עד שינקח יפה יפה
מפני שהלואה למה היא ויש לה ריח רע וכמה נאונים הורו שאסור לקרות
אם היו ידיו מטונפות וכך ראוי לעשות . ב ריח רע שיש לו עיקר מרחיק
ד' אמות וקורא אם פסק הריח ואם לא פסק הריח מרחיק עד מקום שפסק
הריח ואין לה עיקר כגון מי שיכלא מנונו רוח מלמטה מרחיק עד מקום
שתכלה הריח וקורא . נרף של רעי ועבית של מימי דגלים אסור לקרות ק"ש
כנגדן ואעפ"י שאין בהם כלום ואין להם ריח רע מפני שהם כבית הכסא :

יום רביעי תורה

יכוון בקריאת ששה פסוקים אלו ששה כנגדן דמלוי וד דשם ב"ן לקנות
הארת כפש יתירה משבת הכאה .

א וישתי שרשרת זהב טהור מגבלת תעשה אתם
מעשה עבת ונתתה את שרשרת העבתות
עלהמשבצת : ותרתין תבין דדהב דבי מתחמן
תעביד יתהן עובר גדילו ותתן ית תביא גדילתא על
מרמצתא : ב ועשית השן משפט מעשה חשב כמעשה
אפר תעשנו זהב תכלרת וארגמן ותולעת שני ויש
משור תעשה אתו : ותעביד חושן דינא עובר אומן
כעובר אפודא תעבדיניה דהבא תכלא וארגונא וצבע
זהורי ובוץ שזיר תעביד יתיה : ג רבוע יהיה כפול
זרת ארכו וזרת רחבו : מרבע יהי עיף וזרתא
אורפיה וזרתא פותיה : ד ומלאת בו מלאת אבן
ארבעה טורים אבן טור אדם פטדה וברקת הטור
האחר : ותשלם ביה אשלמות אבנא ארבעה סדרין
דאבן טבא סדרא קדמאה סמקן ירקון וברקן סדרא
חד : ה והטור השני נפך ספיר ויהלם : וסדרא תנינא
איזמרגדין שבזין וסבהלום : ז והטור השלישי לשם
שבו ואחלמה : וסדרא תליתאה קנבירי טרקיא ועין
עגרא :

עגרא :

נביאים יחזקאל סימן מ"ג מ"ד

א שבעת ימים תעשה שעירחטאת ליום ופר בך
בקר

בקר ואיל מדהצאן תמימים יעשו : שבעה יומין תעביר צפירא דחטאתא ליומא ותור בר תורי ודבר מן ענא שלימין יעבדון : כ שבעת ימים יכפרו אתהמוצח וטהרו אתו ומלאו ידיו : שבעה יומין יכפרון על מדבחה וירכון יתיה ויקרבון קורבניה : ויכלו אתהימים והיה ביום השמיני והלאה יעשו הכהנים ערהמוצח אתעולותיכם ואתשלמיכם ורצאתי אתכם נאם אדני יהוה : וישלמון ית יומיא ויהי ביומא תמינאה ולהלא יעבדון כהניא על מדבחה ית ערותכון וית נכסת קורשיכון ויתקבלון קורבניכון ברעוא אמר " אלהים : ד וישב אתי דרך שער המקדש החיצון הפנה קדים והוא סגור : ואתיב יתי אורה תרע מקדשא בראה דפתיה למדינחא והוא אחיד : ה ויאמר אלי יהוה השער הזה סגור יהיה לא יפתח ואיש לא יבא בו כי יהוה אלהי ישראל בא בו והיה סגור : ואמר " לי תרע הדין אחיד יהי ולא יתפתח ואנש לא יעול ביה ארי " אלהא דישראל איתגלי ערוהי ויהי אחיד : ו אתהנשיא נשיאיהוא ישבבו לאכל לחם לפני יהוה מדרך אולם השער יבוא ומדרכו יצא : דרבא יהי רבא הוא יתיב ביה למיכל לחמא קדם " מאורח אולמא דתרעא יעול ומאורחיה יפוק :

כתובים משלי סימן י"ט

א גם מתרפה במלאכתו אח הוא לבעל משחית : ואף דמתרפא בעבידתיה חברא הוא לגברא מחבלנא : ב מגדלעז שם יהוה בוריון צדיק ונשגב : מגדלא דעושנא שמיה דאלהא וביה נרהט צדיקא ונתרים ביה : ג הון עשיר קרית עוז וכחומה נשגבה במשכתו

במשכתו : מזליה דעתירא קריתא דעושניה וכשורא ירום משריה : ד לפני שבר יגבה לבאיש ולפני כבוד ענוה : קדם תברא יתרום לביה דגברא וקדם יקרא ענותנותא : ה משיב דבר בטרם ישמע אולת הואילו וכלמה : מחזיר פתנמא עד לא שמיע שטיותא ליה ובהתתא : ו רוחאיש יכלכל מחלהו ורוח נכאה מי ישאנה : ו רוחיה דגברא תסובר בורחניה ורוחא מכתתא מן נטעניה :

משנה כבא מציעא פרק י

הבית והעלוי של שנים שנפלו : שניהם חולקים בעצים ובאבנים ובקפר ורואין אלו האבנים הראויות להשתבר אם הנה אחר מתן מכיר מקצת אבניו נוטלין ועולות לו מן החשבון : ג הבית והעלוי (של שנים) נפחתה העלוי ואין בעל הבית רוצה למקן הרי בעל העלוי יורד ודר למטה עד שיתקן לו את העלוי רבי יוסי אומר המחזון נורחן את התקרה והעליון את המעויכה : ג הבית והעלוי של שנים שנפלו אומר בעל העלוי לבעל הבית לבנות והוא אינו רוצה לבנות הרי בעל העלוי בונה את הבית ודר בתוכו עד שימתן לו את יציאותיו רבי יהודה אומר אף זה דר בתוך ביתו של חבירו צריך להעלות לו שבר אלא בעל העלוי בונה את הבית ואת העלוי ומקרה את העלוי ויושב בבית עד שימתן לו את יציאותיו : ד זכן בית חבד שהוא בנוי בסלע ויניח אחת על גביו ונפחת הרי בעל הבית יורד וזרע למטה עד שיעשה לבית ברו כפיין הביתל והאילן שנפלו לרשות הרבים ותחיקו פטור מלשלים נתנו לו זמן קוץ את האילן ולסתור את הביתל ונפלו בתוך הזמן פטור לאחר הזמן חייב : ה מי שהיה כותלו סמוך לגנת חבירו ונפל ואמר לו פנה את אבניך אומר לו הגיעך אין שומעין לו אם משקבל עליו אומר לו הילך את יציאותיך ואני אטול את שלי אין שומעין לו השוכר את הפועל לעשות עמו בתנן ובקש ואמר לו תן לי שכרי ואמר לו מול מה שעשית בשכרך אין שומעין לו אם משקבל עליו אומר

אמר לו היךך שברך ואני אטול את שלי אין שומעין לו המוציא ובלו לרשות הרבים המוציא מוציא והמובל מובל אין שורין טיט ברשות הרבים ואין לובגין לבנים אכל גובלין טיט ברשות הרבים אכל לא לבנים הבונה ברשות הרבים המביא אבנים מביא והבונה בונה ואם הזיק משלם מה שהזיק רבן שמעון בן גמליאל אומר אף מתקן הוא את מלאכתו לפני שלשים יום ו שתי ננות זו על גב זו והיךך בנתים רבי מאיר אומר של עליון רבי יהודה אומר של תחתון אמר רבי מאיר אם ירצה העליון לקח את עפרו אין כאן ירך אמר רבי יהודה אם ירצה תחתון למלא את גנתו עפר אין כאן ירך אמר רבי מאיר מאחר ששניהן יכולין למחורת זה על זה רואין מהיכן ירך זה חי אמר רבי שמעון כל שהעליון יכול לפשוט את ידו ולטול תרי הוא שלו והשאר של תחתון

ק"ו והעלים אמר לחכמו עלה ט"ז בית זה אמי משכר לך בפתה ד' טל ד' טפחים : הקקרה : הם קורות סבית והסכרום טעלין : מעזבה : פוט טבותין ע"ג הקקרה : בית סכר : בית לפנור בו חקים : כיסין : תקרה עגולה כמין קפת בוני דס בלעז : פטור : דאנוס הוא : גיטורף : הרי קן סלף : כקנן : ללקוח טמן מתוך סלו או משל הסקר : גובלין : לתת מוד בכמן : זו על זו : סקרקע הא' גנוס משל חכרתה : חי : ממקום שהוא יונק ולא ינקה :

הלכה בבא מציעא דף ק"ז ע"ב

אמר רבי הנינא הכל כירי שמים חוץ מצנים פחים שנאמר צנים פחים בדרך עקש שומר נפשו ירחק מהם רבי יוסי בר חנינא אמר זו צואה דאמר מר צואת החושם וצואת האווז רובן קשה ומיעוטן יפה רבי אלעזר אמר זו מרה הניא נמי הכי מחלה זו מרה ולמה נקרא שמה מחלה שהיא מחלה כל נזפו של אדם רבר אחר מחלה ששמונים ושלשה חלאים תלוים במרה וכולן פת שחרית במלה וקיתוון של מים מבטלתן הנו רבנן שלשה עשר דברים נאמרו בפת שחרית מצלת מן החמה ומן צהנה ומן הזיקין ומן המזיקין ומחכימת פתי וזוכה בדין ללמוד תורה וללמד ודבריו נשמעים ותלמודו מתקיים בידו ואין בשרו מעלה הכל ונזקק לאשתו ואינו מתאוה לאשה אהרת והורגת כנה שבכני מעים ויש אומרים אף מוציא את הקנאה ומכניס את האהבה אמר ליה רבה לרבא בר מרי מנא הא מילתא דאמרי אנשי שתין רהוטי רהוטי ולא מטו לגברא דמצפרא כרך ואמרו רבנן השכם ואכול בקיץ מפני החמה ובהורף מפני הציה אמר ליה רבתיב לא ירעבו ולא יצמאו ולא יכם שרב ושמש לא יכם שרב ושמש כיון דלא ירעבו ולא יצמאו אמר ליה את אמרת לי מהתם ואנא אמינא לך מהכא ועברתם את ה' אלהיכם וברך את לחמך ואת מימך ועברתם את ה' אלהיכם זו קרית שמע ותפלה וברך את לחמך ואת מימך זו פת במלה וקיתוון של מים מוכאן ואילך והסירותי מחלה מקרבך :

רש"י כנס פחים : קור הכוסם ולאו סינו רוח דקאמר טמאל דטמאל זקא בלא ניכס מיי מוקף : זו מרה : סכמרתה סכס גדולה וכוונתה ומתפסקת בנידון ועצמות : וכולן פת

פת במלח מטבילתן כדילוף לקמן מקראו : וקתוון של מים : למו סאון לו יין : ומן הזיקין : סינו רוח דאמר טמאל : מחכימת פתי : שדעתו מיושבת עליו לפי שאינו מטבער בטיבו : וזוכה בדין : אם יש לו דין עם חבירו דעתו מיושבת לטוב דבריו בבית דין להטעום : ללמוד וללמד : מתמת ישוב הדעת : ודבריו כשמעוין : לבריות טוס לו לב להטעומו : הכל : זועם וזס : נזקק לאשתו : אם בעל הרורום הוא ומתוך סלבו טוב בנקר טאכל קפת קובע לאשתו ובגאחו לטון ורואה טסוס איכו מתאווה לכן : ככס טבכני מעים : קולעים : מוציא את הקנאה : ואת התגר טכסאין לבו טוב עליו הוא כוח לכעוס : ואמרו רבנן הטכס ואכול : כערבי פסחים דבריהם טסוס רבי לבניו :

זוהר תצוה דף קפ"ב ע"ב

רוגזיה

דרכנן כמלי דאוריותא . רוגזיה דרכנן למוהב וקרא לאוריותא וכלא לפולסנא דקכ"ה הוי . לכך כאמר כי ה' שטיך אש אוכלה הוא חל קנא . אבל אי כמלין אחרנין לאו פולסנא דקכ"ה האי כנין דככל טעאוס דקא עכיר בר נש לאו איהו ע"ז ממש כהאי וסאקיר לקרבה כהרים דהאי . ואי תימא הא לשעתא הוה דעכר והדר אהדר . לאו הכי רכיון דאעקר קדושה דנפשיה מניה ומאתריה והוא אל זר מקפח ההוא אחר התקף ביה ולא שביק ליה . בר כד אחרני בר נש מכל וכל ועקר ליה לעלמין ולבחר אשתדל לאתקדשא ולאמשכא קדושה עליה . כדון ולואי דאתקדש . א"ל רבי יוסי אתקדש ממש . (ס"א אמאי ווא אחרני ואתקדש) א"ל תה חוי כשעתא דאיהו עקר קדושה דנפשיה וסריף כאתריה ההוא חל זר דאקרי טמא אסתאכ בר נש וסאיכ למאן קריב כהדיה והסאי קדושה ערקת מניה . וכיון דערקת מניה זמנא קרא כמה דיעכיר בר נש עור לא תיחוב לאתרהא . א"ל אי הכי כמה מסאכין אינון דמחרכאן . א"ל שאני מסאכו אחרא דלא ויכל למעכר יתיר . אבל דה שניא מכלא דכל גופא סאיכ מנו ומכר . ונפשא וכלא מסאיכ . ושאר מסאכו דעלמא לאו איהו אלא גופא לכר בלסודו וכנין כך כתיב חדלו לכס מן הארס אשר כשמה כהפו דחלף קדושה דמאריה כנין אפו דרא איהו מסאכו דמסאיכ כלא . כי כמה נחשב הוא . כמה ע"ז ודאי נחשב איהו . ת"ס האי איהו רוגזיה דאיהו ע"ז סטרה אחרת כמה דאמרן דבעי בר נש לאסתמרה מניה ולאסתפרשא מעליו וע"ד כתיב אלהי מסכה לא תעשה לך . לך כנין לאכאשא ברמך . וכתיב כתריה את חנ המלות תשמר . תשמר דא סטרה דקדושה דבעי בר נש לנטרא ליה ולא יחלף ליה כנין סטרה אחרת :

יוסף לחק * מוסר * משערי קדושה ח"ב ש"ד

העצבות נורמת מניעת העבודה וקיום המלות וכטול עסק התורה וכוונת התפלה ומבטל מחשבה טובה לעבוד את ה' והיא שער התחלת

התחלת נדויה הסתת אל"ס הפילו אם הוא לדיק כהראותו כי אין לו תועלת בעבודה כהיות יסורין עליו וכו' וגם כי בא עליו בדרך חסידות באומר לו איך יעלה בדעתך נוש עפר רמה ותולעה להתקרב להתקדש בקדושת מלכו של עולם וכמ"ס ראמות לאויל חכמות וגו' וכמ"ס ואלס לזקת מה תקן לו וגו' גם נרמזת סילוק רוח הקדש מעליו והספק כהיותו עובד ותכרך בשמחה כמ"ס עבדו את ה' בשמחה כי השמחה מוסיפה חזק רב והשנה להדבק בו יתכרך :

הלכה פסוקה * הר"ם ה' ק"ש פ"ג

צואה עובדת כגון שהיה טטה על פני המים אסור לקרות כנגדה ופי חזיר כלואה עובדת דמי ואסור לקרות כנגדו עד שיפברו ממנו ארבע המות . ב היה קורא והגיע למקום הטנופת לא יבוא וכו' על פיו ויקרא אלא יפסיק עד שיפברו מאותו מקום וכן הקורא סילתה ממנו רוח מלמטה יפסיק עד שתכלה באשם וחזר לקריאתו וכן בדברי תורה יתה רוח מחכירו אע"פ שמפסיק לק"ש אינו פוסק לדברי תורה . ג היה קורא ק"ש בבית וכסתפק לו אם יש סם לואה או מנימי רגלים או אין סם הרי זה מותר לקרות . היה קורא באצפה וכסתפק לו אם יש סם לואה או אין סם לא יקרא עד שיברוק סחוקת האצפה שהיא מקום הטנופת אבל ספק מי רגלים הפילו באצפה מותר לקרות :

יום חמישי תורה

יכוין בקריאת חנוכה פסוקים אלו שהם כנגד ה' דמילוי היה אחרונה דעס ב"ן לקנות הארת רוח יתירה משנת הכאה .

א והפור הרביעי תרשיש ושהם וישפה משבצים זהב יהיו במלואתם : וסדרא רביעאה פרום ימא ובורלא ופנטירי מרמצין בדהב יהון באשלמותהון : ב והאכנים תהיין על-שמות בני-ישראל שתים עשרה על-שמתם פתוחי חותם אייש על-שמו תהיין לשני עשר שבט : ואכניא יהויין על שמהות בני ישראל תרתי עשרי על שמהתהון כתב מפרש בגדוף דעוקא גבר על שמהיה יהויין לתרי עשר שבטין : ג ועשית על-החשן שרשת גבלת מעשה עבת זהב טהור : ותעביר על חושנא תכין מתחמן עובד גדירו דהב דכי : ד ועשית על-החשן שתי טבעות זהב ונתת את-שתי הטבעת על-שני קצות החשן : ותעביר על חושנא תרתין עוקן דדהב ותמן ית תרתין עוקתא :

על

על תרין סטרי חושנא : ה ונתתה את-שתי עבתת הזהב על-שתי הטבעת אל-קצות החשן : ותמן ית תרתין גדילן דדהב על תרתין עוקתא בסטרי חושנא :

נביאים יחזקאל סימן מ"ד

א ויביאני דרך-שערי-הצפון אל-פני הבית וארא והנה מלא כבוד-יהוה את-בית יהוה

ואפל אל-פני : ואעלני ארח תרע ציפונא דקדש ביתא וחזית והיא אתמלי יקרא ד"י ית בית מקדשא ד"י ואשתתחית על אפי : ב ויאמר אלי יהוה בך-אדם שים לבך וראה בעיניך ובאזניך שמע את כל-אשר אני מדבר אתך לכל-חקות בית-יהוה ולכל-תורתיו ושמת לבך למבוא הבית בכל מוצאי המקדש : ואמר לי בך אדם שוי לבך וחזי בעיניך ובאזניך שמע ית כל דאנא ממליל עמך לכל גזירת בית מקדשא ד"י ולכל דחזי ליה ותשוי לבך למעלני ביתא בכר מפקני מקדשא : ג ואמרת אל מרי אל-בית ישראל כה אמר אנני יהוה רב-לכם מכל-הועבותיכם בית ישראל : ד ותימר לעמא סרבנא לדבית ישראל כדנן אמר יי אלהים סגיי לכון מכל הועבתכון בית ישראל : ד בהביאכם בני-נכר עררי-רב וערלי בשר להיות במקדשי לחללו את-ביתי בהקריבכם את-לחמי חלב ודם ויפרו את-בריתי אל כל-הועבותיכם : באיתיותכון בני עממיא רשיעי לבא וערלי בשרא למהוי במקדשי לאפסא ית עורתי בקריבכון ית קורבני תרב ודם נכסת קודשין ואשניאו קיימי על כל הועבתכון : ה ולא שמרתם משמרת קדשי ותשימון לשמרי משמרת במקדשי לכם : ולא נטרתון מטרת קודשי ומניתון לנטרי מטרת מימרי במקדשי לכון :

כתובים

כתובים משלי סימן י"ח

א לב נכון יקנה דעת ואזן חכמים תבקש דעת
 לבא דמתבין נקנא ידיעתא ואדנא דחפמי
 תבעי מנדעא : כ מתן אדם ירחיב לו ולפני גדלים
 ינחנו : מזהבתייה דבר נשא מרוחא ליה וקדם
 דברכי מקימא ליה : ג צדיק הראשון בריבו ובאדעהו
 וחקרו : זכי הורה קדמאה בדיניה ואתא חבריה
 ונציה ליה : ד מדינים ישבית הנורל ובין עצומים יפריד :
 תיגרי מבטלא פיצתא ובינת תקיפי פרשא : ה אח
 נפשע מקריתעו ומדינים בכריח ארמון : ו אחא דמתעו
 מן אחוי היך קריתא עשנתא ואחדא היך סוברא
 דחוסנא :

משנה מנחות פרק ו'

אלו מנחות נקמצות ושיריהו לכהנים מנחת הפלת והמחבת
 והמרחשת והחלות והרקיקין מנחת גוים מנחה נשים
 מנחת העומר מנחת חוטא ומנחת קנאות רבי שמעון אומר
 מנחת חוטא של כהנים נקמצת והקומץ קרב לעצמו והשירים
 קרבין לעצמן : ב מנחת כהנים ומנחת כהן משיח ומנחת נסכים
 למזבח ואין בהם לכהנים כזה יפה כח המזבח מכל הכהנים
 שתי הלחם ולחם הפנים לכהנים ואין בהם למזבח ובה יפה
 כח הכהנים מכל המזבח : ג כל המנחות הנעשות בבלי טעויות
 שלש מתנות שמן יציקה ובלילה ומתן שמן בבלי טעויות
 לעשיתן והחלות (כוללן) דברי רבי וחכמים אמרים (סלת)
 החלות טעויות בלילה הרקיקין משיחה ביצר מושחן במין כי
 ושאר השמן נאכל לכהנים : ד כל המנחות הנעשות בבלי
 טעויות פתיתה מנחת ישראל כופל אחת לשנים ושנים
 לארבעה ומכדיל מנחת כהנים כופל אחת לשנים ושנים
 לארבעה ואינו מכדיל מנחת כהן המשיח לא הורה מכפלה
 רבי שמעון אומר מנחת כהנים ומנחת כהן משיח אין בהם
 פתיתה מפני שאין בהם קמיצה וכל שאין בהם קמיצה אין
 בהם פתיתה וכלן (פתיתתם) כותים : ה כל המנחות טעויות
 שלש

שלש מאות שיפה וחמש מאות בעיטרה והשיפה והבעיטרה
 בחטים רבי יוסי אומר יאף בכצק כל המנחות באורת עשר
 עשר חוץ מלחם הפנים וחביתי כהן גדול שהן באות שמים
 עשרה דברי רבי יהודה רבי מאיר אומר כלן באות שמים
 עשרה חוץ מחלות תורה והגזירות שהן באות עשר עשר :
 ו העומר היה בא עשרון משלש סאין שתי הלחם שני עשרונים
 משלש סאין לחם הפנים עשרים וארבעה עשרונים מעשרים
 וארבע סאין : ז העומר היה מנופה בשלש עשרה גפרה ושתי
 הלחם בשמים עשרה ולחם הפנים באחת עשרה רבי שמעון
 אומר לא היה לה קצפה אלא סלת מנופה כל צרכה הורה
 מכיא שנאמר ולקחת סלת ואפית אותה עד שתהא מנופה
 כל צרכה :

ק"ו

ככלי כגון מחבת ומרחשת ככלי קודש כותן סמן ככלי ואח"כ כותן עליו סלת :
 כוללן כשמן כסוף חלות סלת וכו' משולו קודש האפיקים : כמין כי כף וזית
 כמין ט' שלבו הספרט גדול מאכצע כלומר ססופך הסמן באופן שיתחלק חילך ואורך לב' : במנחות
 סד' האפיקים : פתקים חלק ושבר : כופל כל זית לב' וכו' : מכפלה לא היה כופל :
 סיפס' משפס' המטס בין ידו לכלו כדי שיהא כותה לספור קלופים : בעיטת' סבועט בגרופו :
 וחנקו' כקראו ע"ס מחבת : כפס' כלי שמרקדן בו הקמח :

הלכה מנחות דף ס"ח ע"א

רב ושמואל ראמרי תרווייהו בזמן שבית המקדש קיים עומר מתיר בזמן
 שאין בית המקדש קיים האיר מורה מתיר מאי טעמא תרי קראי
 כתיבי כתיב עד יום הכיבוש וכתיב עד עצם היום הזה : הא כיצד : כאן בזמן
 שבית המקדש קיים כאן בזמן שאין בית המקדש קיים : ר' יוחנן וריש לקיש
 ראמרי תרווייהו אפילו בזמן שבית המקדש קיים האיר מורה מתיר : והכתיב
 עד יום הכיבוש : למצוה משקרב העומר הותר חדש מיר למצוה העומר
 היה מתיר במדינה ושתי הלחם כמקדש למצוה משחרב בית המקדש
 התקין רבן יוחנן בן זכאי שיהא יום הנף כולו אסור מאי טעמא מהרה יבנה
 בית המקדש ויאמרו אשתקד לא הוה עומר האיר מורה השתא נמי ניכול
 ולא ירעי דאשתקד לא הוה עומר האיר מורה השתא נמי ניכול
 עומר מתיר ואי סלקא רעתך למצוה משום מצוה ליקום וליגזור : אמר רב
 נחמן בר' יצחק רבן יוחנן בן זכאי בשיטת רבי יהודה אמרה דאמר מן
 התורה אסור שנאמר עד עצם היום הזה עד עצמו של יום וקסבר עד ועד
 בכלל : רב פפא ורב הונא בריה דרב יהושע אכלי חדש באורתא דשיתכר
 נגהי שבסר קסברי חדש בחוצה לארץ דרבנן ולספיקא לא היישנין ורבנן
 רבי רב אשי אכלי בצפרא דשבסר קסברי חדש בחוצה לארץ דאורייתא
 ורבן יוחנן בן זכאי מורבנן קאמר וכי תקון ליום הנף לספיקא לא תקין
 אמר רבינא אמרה לי אם אבוך לא הוה אכיל חדש אלא באורתא דשבסר
 נגהי המניסר דסבר לה כרבי יהודה וחייש לספיקא :

רש"י

האיר שזורת : סבן החמס סל' ו' אכל לילו אסור : עד פסח חיים : עד מראש חיים
 וקסבר עד ולא עד בכלל : משקרב העומר : כל סבן משום מרבא קמייתו סל' לרבי
 יוחנן

יוחנן ורום לקח : הותר חדש : אלא בעומר תלוי מלקח : ומשי למזבח : מצום להמתין עד
סירק בעומר אבל כלאו לא עבר : והתן כמתמין העומר מתיר חדש במדינה : לאוכלו וסקני
הלחם שנעברת מתירין חדש במקדש להביא מנחות מן החדש אלא בעומר תלוי מלקח : והתן
משחרב וכו' : ואמרינן מ"ט וכו' : אמר רב כהנן רבן יוחנן בשיטת רבי יהודה אמר : דאמר מן
הקורה הוא אסור לאחר חורבן ולא משום גזירה שמה ובעה : עכ"ל : עכמו של יום : קסבר
חדש בחובה לארץ דרבנן : ולפסיקא שמה למחר יהיה ששה עשר לא חיישו : רבנן דבי רב אשי :
בעינן לאמתו עד שיאיר מורה : כגפרא דשכר : דאי כמו שיקר הוא הרי הקור האיר המורה :
דקסבר חדש בחובה לארץ דאורייתא : הילכך חיישין לפסיקא ולא אכלי מאורקא : וכגפרא אכלי
ליה ולא חיישין לתקנת רבי' משום גזירה דרבנן הוא שמה ובעה וכו' וחשו רבנן למיגור ביום
הקף גופיה ולפסיקא לא תקבו להמתין כל היום : וסבר לה כרבי יהודה : דאמר כל יום הקף אסור
מן הקורה וחדש בחובה לארץ אסור דאורייתא הילכך חייש לפסיקא להמתין כל היום :

זוהר תצוה דף קפ"ג ע"א

תריין נהמי אכלו ישראל חר כד נפקו ממזרים אכלו מזה לחם
עוני וחר במדבר לחם מן השמים (חדפסח וחד בשבעות)
דכתיב הני מעטיר לכם לחם מן השמים . ועל דא קרבנא
דיומא דא נהמא איהו . ועל נהמא דתקריבו כל שאר קרבניו .
דנהמא איהו עיקר דכתיב ותקרבתם על הלחם שבעה ככשים
וגו' וכתיב ממשוכותיכם תביאו לחם חנופה וגו' דדא איהו
נהמא דתחכימו כיה ישראל חכמתא עלאה דאורייתא ועאלו
בארקאה . השתא איה לן לאסתכלא . כפסח נפקו ישראל מנהמא
דאתקרי חמץ כתיב ולא יראה לך חמץ וכתיב כי כל אוכל מחמץ
מאי עעמא בגין יקרא דהפוא נהמא דאתקרי מנה . השתא
דוכו ישראל לנהמא עלאה וקיר לא יאות הוה לאתכטלא חמץ
ולא אחתו כלל . ואמאי קרבנא דא חמץ הוה דכתיב סלת תסיינה
חמץ תאפנה . ותו דהשתא כיומא דא אתכטל וצר הרע ואורייתא
דאתקרי חירו אשתכח . אלא למלכא דהוה ליה בר יקירא
וחלש . יומא דא הוה תאיב למיכל . אמרו ויכול בריה דמלכא
מיכלא דאסותא דא ועד דויכול ליה לא ישחכח מוכלא ומזונא
אחרא כביחא . עכדו הכי . כיון דאכל הפוא אסותא אמר מכאן
ולהלאה ויכול כל מה דאיהו תאיב ולא יוכל לנוקא ליה . כך כד
נפקו ישראל ממזרים לא הוו ידעו עקרא ורוא דמהימנותא
אמר קכ"ה יעעמון ישראל אסותא ועד דויכלון אסותא דא לא
אחטו להון מיכלא אחרא . כיון דאכלו מנה דאיהו אסותא
למיעל ולמכרע כרוא דמהימנותא . אמר קכ"ה מכאן ולהלאה
אחטו לון חמץ ויכלון ליה דהא לא יוכל לנוקא לון . וכל סכן
דכיומא רשבעות אורמץ נהמא עלאה דאיהו אסותא בכלא .
ועל דא מקרבין חמץ לאתוקרא על מדכחא . ומקרבין תריין
נהמין אחרנין כתיב . וחמץ אתוקרא כנורא דמדכחא ולא יוכל
לשטאה

לשטאה ולנוקא לון לישראל . וכנינו כד ישראל קדישין אתרכו
כיה בקכ"ה כאסותא דאורייתא כיומא דא :

יוסף לחק * מוסר * משערי קדושה ה"ב שער ד'

כתיב תחת אשר לא עבדת את ה' אליך בשמחה ובטוב לבב וגו' כי
העבודה אם הוא בעלכון דומה לעבד העובד לרבו בפנים עבדות
חופפות וכתיב ברכת ה' היא תעשיר ולא יוסף עבך עמה כי העלכון הוא
כמשך מזהמת סמ"ל ונחש שהטילו בלדס וחיה כמ"ס בלדס בעלכון תאכלנה
וכתיב בעבך תלדי בנים ועי"כ הקב"ה ושכינתיה מסתלקין מעליו והראיה
מיעקב בחיר שבאבות שנסתלקה ממנו שכינה ורוח הקדש כ"כ שנים שפירש
יוסף ממנו וכששמח בכשורתו כתיב ותחי רוח יעקב ששרתה עליו רוח הקדש :

הלכה פסוקה * הר"ם ה' ק"ש פ"ג

כשם שאסור לקרות כנגד רואה ומי רגלים עד שירחיק כך אסור לקרות
כנגד הערוה עד שיחזיר פניו הפילו עכ"ל או קטן לא יקרא כנגד
ערותו הפילו מחילה של זכויות מפסקת הואיל והוא רואה אותה אסור
לקרות עד שיחזיר פניו . וכל גוף האשה ערוה לפיכך לא יסתכל בגוף האשה
כשהוא קורא והפילו אשתו ואם היה מגולה טפה מגופה לא יקרא כנגדה .
ב וכשם שהוא אסור כנגד ערות אחרים כך הוא אסור לקרות כנגד ערותו .
לא יקרא כשהוא ערום עד שיכסה ערותו . היתה חגורה של בגד או עור או
שק על מתניו אע"פ שאר גופו ערום מותר לו לקרות קרית שמע והוא שלא
יהיה עקיבו נוגע בערותו . היה יסן בטליתו והיה ערום חוץ בטליתו מתחת
לבו וקורא אבל לא יחון נארו ויקרה מפני שלבו רואה את הערוה ונמלא
כמו שקורא בלא חגורה :

ליל ישי

זירוף יהוה

א ואת שתי קצות שתי א וית תרתי גרילן דעל
העבתת תתן תריין סטרוהי תתן
על שתי המשבצות על תרתי מרמצתא ותתן
ונתתה ערבתפות האפד על כתפי אפודא לקבל
אלמול פניו: ב ועשית שתי אפוחי : ב ותעביד תרתיין
טבעות זהב ושמת אתם עוקן דדהב ותשני יתהן
ערשני קצות החישן על על תריין סטרי חושנא על
שפרו אשר אל עבר ספתיה די לעברא דאפודא
האפוד ביתה: ג ועשית שתי לגיו : ג ותעביד תרתיין
טבעות זהב ונתתה אותם עוקן דדהב ותתן יתהן
על על

על תרין כרפי אפורא
מלרע מלקביל אפוחי
לקביל בית לופי מעילוי
להמיין אפורא: ד ויחדון ית
חושנא מעוקתיה לעוקתא
דאפורא בחוטא דתכלתא
למהוי על חמיין אפורא
ולא יתפרק חושנא מעילוי
אפורא: ה ויטול אהרן ית
שמהת בני ישראל בחשן
דינא על לביה במעליה
לקודשא לדכרנא קדם יי
תדירא: ו ותתן בחשן דינא
ית אוריא וית תומיא ויהון
על לבא דאהרן במעליה
קדם יי ויטול אהרן ית דין
בני ישראל על לביה קדם
יי תדירא: ז ותעביד ית
מעילא דאפורא גמיר
תכלא: ח ויהי פומיה בפיל
לגויה תורא יהי מקף
לפומיה סחור סחור עובד
מחי כפום שיריין יהי ליה
לא יתבזע: ט ותעביד על
שיפולוהי רמני תכלא
וארגנא וצבע זהורי על
שיפולוהי סחור סחור ווגין
דדהב ביניהון סחור סחור:
י זנא דדהבא ורמונא זנא
דרהבא

על שתי כתפות האפור
מלמטה ממול פניו לעמת
מחברתו ממעל לחשב
האפור: ד וירכסו את
החשן מטבעתיו אל
טבעת האפור בפתיל
תכלת להיות על חשב
האפור ולא יזח החשן מעל
האפור: ה ונשא אהרן
את שמות בני ישראל
בחשן המשפט על לבו
בבאו אל הקדש לזכרון
לפני יהוה תמיד: ו ונתת
אל חשן המשפט את
האורים ואת התמים והיו
על לב אהרן בבאו לפני
יהוה ונשא אהרן את
משפט בני ישראל על
לבו לפני יהוה תמיד:
ז ועשית את מעיל האפור
כליל תכלת: ח והיה פי
ראשו בתוכו שפיה יהיה
לפיו סביב מעשה ארג
כפי תחרא יהיה לו לא
יקרע: ט ועשית על שוליו
רמני תכלת וארגמן
ותולעת שני על שוליו
סביב ופעמני זהב בתוכם
סביב: י פעמן זהב ורמון
פעמן

פעמן זהב ורמון על שולי
המעיל סביב: יא והיה על
אהרן לשרת ונשמע
קולו בבאו אל הקדש
לפני יהוה ובצאתו
ולא ימות: יב ועשית ציץ
זהב טהור ופתחת
עליו פתוחי חתם קדש
ליהוה: יג ושמת אתו
על פתיל תכלת והיה על
המצנפת אל מול פני
המצנפת יהיה: יד והיה
על מצח אהרן ונשא אהרן
את עון הקדשים אשר
יקרישו בני ישראל לכל
מתנת קדשיהם והיה
על מצחו תמיד לרצון
להם לפני יהוה: טו ושבעת
הכתנת שש ועשית
מצנפת שש ואבנט תעשה
מעשה רקם: טז ולבני
אהרן תעשה כתנת ועשית
להם אבנטים ומגבעות
תעשה להם לכבוד
ולתפארת: יז והלבשת
אתם את אהרן אחיך
ואת בניו אתו ומישחת
אתם ומלאת את ידים
וקדשת אתם וכהנו
לי

דרהבא ורמונא על
שיפולי מעילא סחור סחור:
יא ויהי על אהרן לשמשא
וישתמע קליה במעליה
לקודשא קדם יי ובמפקיה
ולא ימות: יב ותעביד ציצא
דרהב דכי ותגלוף עלוהי
כתב מפרש קודש ליי:
יג ותשוי יתיה על חוטא
דרתכלתא ויהי על
מצנפתא לקביל אפי
מצנפתא יהי ידויהי על בית
עינוהי דאהרן ויטול אהרן
ית עוית קודשיא די
יקדשון בני ישראל לכל
מתנת קודשיהון ויהי על
בית עינוהי תדירא לרעוא
להון קדם יי: טו ותרמין
כתונא דבוצא ותעביד
מצנפתא דבוצא והמיין
תעביד עובד צייר: טז ולבני
אהרן תעביד כיתונין
ותעביד להון המיין
וכובעין תעביד להון ליקר
ולתושבחה: יז ותלביש
יתהון ית אהרן אחיך וית
בנוהי עמיה ותרבי יתהון
ותקריב ית קורבניהון
ותקדש יתהון ויהון
משמשיין

משמשין קדמי : יח ועיבד
 להון מכנסין דבוין לכסאה
 בסר עירי'א מחרצין ועד
 ירכן יהון : יט ויהון על אהרן
 וער בנוהי במיעלהון
 למשכן זמנא או במקרבון
 למדבחה לשמשא
 בקודשא ולא יקבלון
 חובא ולא ימותון קיים
 עלם ליה ולבנוהי בתרוהי :
 כ ודין פתגמא דתעביד
 לרוון לקדשא יתהון
 לשמשא קדמי סב תור
 חד בר תורי ודכרין תרין
 שלמין : כא ולחם פטיר
 וגריצן פטירן דפילן במשח
 ואספוגין פטירין דמשיחין
 במשח סולת דחישין
 תעביד יתהון : כב ותתן
 יתהון על סלא חד ותקרב
 יתהון בסלא וית תורא וית
 תרין דכרין : כג וית אהרן וית
 בנוהי תקריב לתרע משכן
 זמנא ותסחי יתהון במיא :
 כד ותיסב ית לבושי'א
 ותלביש ית אהרן ית
 כהונא וית מעיל איפודא
 וית איפודא וית חושנא
 ותרתקין ליה בהימין
 איפודא

ושמת

כה וישמת המצנפת על
 ראשו ונתת ארתגור
 הקדש על המצנפת : דקודשא על מצנפתא :
 כו ותסב ית משחא
 דרבותא ותריק על רישיה
 ותרבי יתיה : אתו :

יום השישי

אחר קריאת פרשת השבוע שנים מקרא ואחד תרגום והפטרה וזמור ס' מלך
 נאזח לכס (או זמור סיר ליום השבת וס' מלך) ילל'ח דכרו מסנה והלכה
 מסדר טהרות שהיא נגד היסוד כמינת היום :

משנה פרה פרק י'

כל הראוי לטמא מדרס מדרג לחטאת בין טמא בין טהור
 ואדם כיוצא בו כל הראוי לטמא טמא מת בין טמא
 בין טהור רבי אליעזר אומר אינו מדרג רבי יהושע אומר
 מדרג וחכמים אומרים הטמא מדרג והטהור אינו מדרג : ב הטהור
 לחטאת שנגע במדרג טמא לגין של חטאת שנגע במדרג טמא
 הטהור לחטאת שנגע באוכלים ומשקים כידו טמא וכרגלו
 טהור הסיטן כידו רבי יהושע מטמא וחכמים מטהרין :
 ג קלל של חטאת שנגע בשרץ טהור נתנו על גביו רבי אליעזר
 מטהר וחכמים מטמאים נגע באוכלין ומשקין ובכתבי הקדש
 טהור נתנו על גביהן רבי יוסי מטהר וחכמים מטמאים :
 ד הטהור לחטאת שנגע בתנור כידו טמא וכרגלו טהור היתה
 עומד על גבי תנור ופשט ידו חוץ לתנור והלגין בתובה וכן
 האסל שהוא נתון על גבי התנור וכו' שני קללות אחר מבאן
 ואחר מבאן רבי עקיבא מטהר וחכמים מטמאין : ה הטהור
 עומד חוץ לתנור ופשט ידו לחלון ונטל את הלגין והעבירו
 על גבי התנור רבי עקיבא מטמא וחכמים מטהרין אכל
 עומד הוא הטהור לחטאת על גבי תנור וכידו כלי ריגון הטהור
 לחטאת ובמים שאינן מקודשין : ו לגין של חטאת שנגע בשל
 קדש ושל תרומה של חטאת טמא ושל קדש ושל תרומה
 טהורין שניהן בשתי ידיו שניהם טמאים שניהם בשני גיורות
 שניהם

שניהם טהורים של חטאת בנייר ושל תרומה בירד שניהם
טמאין של תרומה בנייר ושל חטאת בירד שניהם טהורין רבי
יהושע אומר של חטאת טמא היו נתונין על גבי הארץ ונגע
בהם של חטאת טמא של קדש ושל תרומה טהורים הסימן
רבי יהושע מטמא וחכמים מטהרים :

ק"ו מדרס כל דבר שהוא דורס עליו כגון כלום המיוחדים למסכב ומושב ומרכב :
מדף ל קול עלה כדף וקרי ליה מדף לפי שהוא חומרא דהכין בעלמא : ואדם שאם
הטבור לחטאת הסוט אדם הטבור לתרומה טמא לחטאת שהטבורים לתרומה כחטוב כחטוב
לגבי חטאת : במדף טמא עליו טל זב קרוי מדף כגון אם היו י' מכסאות זו ע"ז זו כלן טמאין
מדף אבילו העלוכה אחר לא נגע בה : לנין כלי שטף הוא ורואה להכניס בו מי חטאת :
הסוין ל' דכוד : קלל - משרש לעול פ"ג : האכל - המוט שחוקים ב' כדון ב' ראשו :
הקבור - שחוקים הו סוס למעלה : חון לקבור - כלומר להלך מן הקבור שהקבור ממשוק
בינו לבין הכותל וחלון ככותל ובו הלנין של מי חטאת : בשל קדש ושל תרומה : או או קמיי :
כב' כירות - שהנייר ממשוק : וחכמים מטהרין א"כ הו ראוי לטמא מדרס :

הלכה גרה דף י"ז ע"א

נוהגין שומאה וטהרה בשלגין תנן התם שלג אינו לא אוכל ולא משקה
הישב עליו לאכילה אינו משמא שומאת אוכלין למשקה משמא
שומאת משקין נטמא מקצתו לא נטמא כולו נטהר מקצתו נטהר כולו הא
גופא קשיא אמרת נטמא מקצתו לא נטמא כולו והדר תני נטהר מקצתו
נטמא כולו למימרא דנטמא כולו אמר אבוי כגון שהעבירה על אויר תנור
דהתורה העירה על כלי חרס אפילו מלא חרדל :

רש"י חושב עליו וכו' - דקריב הוא להיות משקה יותר מאוכל : לא נטמא כולו - דאילו
חיבור אלל כל קורט בפני עצמו חשבו ואילו טמא אלל מקום נגע טומאה : נטהר
מקצתו - כגון חושב עליו למשקה ונטמא שומאת משקין סלקא ליה השק בתקום כשאר מים ולא
שום טבילה דאין אוכל ומשקה נטהרין בתקום דלא כתיב טבילה אלל באדם וכלים אבל יין ולא שום
משקה אין להם טהרה אלל מים ומשום זריעה דכי מסוף להו הו"ל חיבור מים שכלי עם מי המקוה
ובטילו להו גבויהו כדקבן שתי תרומה שנטמאו ושלקן טהרו מלטמא אלמא מטהרה להו זריעה
ומים כמים זו היא זריעתן : נטהר מקצתו - שלא נגעו המים אלל בפני הכלי : נטהר כולו -
ומדקמיי נטהר כולו מכלל דטמא כולו והכי משכח לה דנגעה טומאה בכלו : שהעבירה - לשלג :
על אויר תנור - ושרץ בתקום דנטמא מאויר כלי חרס : דהקורה העידם - כל אשר בתקומו וטמא :
ואש' מלא חרדל - שאין נוגע בתנור אלל גרגרין שאלל הדפנות ואש' כולו טמא מן האויר :

זוהר יתרו דף פ"ט ע"א

אמר ר' יהודה הכי הוא וראוי וע"ד כתיב זכור את יום
השבת לקדשו - וכתיב קדושים תקיו כי קדוש אתה ה' -
וכתיב וקראת לשבת עונג לקדוש ה' מכובד - האנח כהאי וימא
כל נשמתהון דלדיקיא מתערנין כחפנוקי עתיקא קדישא סתימא
דכל סתימין - ורוחא חדא מענונא דההוא עתיקא מחפסעא
(כ"א ההוא מחפסעט) ככלהו עלמין וסלקא ונחתא ומחפסעא
לכלהו כני קדישין לכלהו כטורי אורייתא ונייתון כנייתא שלים
ומתנשי מכולהו כל רוגזין כל רינין וכל פולחנין קשין - הו"ד
כיום

כיום הניח ה' לך מעטכך ומרנך ומן העבודה הקשה בניוכיך
שקיל שכתא לקבלי אורייתא וכל דנטור שכתא כאלו כטור
אורייתא כלה - וכתיב אשרי אנוס יעשה זאת וכן ארס יחזיק כה
שמר שכת מחללו ושמר ידו מעשות כל רע - אשחמע דמאן
דנטור שכת כמאן דנטור אורייתא כלה :

יוסף לחק * מוסר * שערי קרושה ח"ב שער ד'

אמרו רז"ל אין שכינה ואין נבואה שורה לא מתוך עצמות וכו' וכן מצינו
באלושע ובכני הנביאים דכתיב והיה כנגן המנגן וכו' וכתיב
ולפניהם חוף וחליל וכבוד והמה מתנבאים וכו' ואפילו בכל עבודת מלוא
ותהלה צריך שיהיה בתכלית השמחה כמו שמצינו בחיי דהו בדיח טובא
ואמר תפילין קא מכתבא וכן רב ברוגא משום דסמך גאולה לתפלה לא פסק
חוכא מפותיה כל ההוא יומא - לכן יעורר האדם שמחה בלבו כי זכה להיות
מעבדי ה' זוכה לתורת אמת ומה יש שמחה בעולם יותר מזה להכיר ה' מרובי
דנכות חסדו ויתרך שכראו לכבודו ונבר עליו חסדו מדיר וכלל כנפיו יחסה :

הלכה פסוקה * הר"ם ה' שבת פ"ו

פוסק אדם עם העכו"ם על המלאכה וקולץ דמים והעכו"ם עושה לעצמו
ואעפ"י שהוא עושה בשבת מותר - וכן השוכר את העכו"ם לימים
הדבה מותר אעפ"י שהוא עושה בשבת - כיצד כגון ששכר העכו"ם לשנה או
לשתיים שיכתוב לו או שיאדונו לו הרי זה כותב ואורג בשבת ומותר כאילו קלץ
עמו שיכתוב לו ספר או שיאדונו לו בנד שהוא עושה בכל עת שירצה - והוא
שלא יחשוב עמו יום יום - ב כמה דברים אמורים בלגעה שאין מכירים הכל
סזו המלאכה הנעשית בשבת של ישראל היא אבל אם היתה ידועה וגלויה
ומפורסמת אסור שהרואה את העכו"ם עוסק אינו יודע שקלץ ואומר שפלוני
שכר העכו"ם לעשות לו מלאכה בשבת :

חשא יום ראשון תורה

יכוין בקריאת ששה פסוקים אלו שהם כנגד ן דמילוי יו"ד דסס ב"ן להשאיר
בו הרהר מתוספת נשמה של שבת שבערה -

א וידבר יהוה אל-משה לאמר : ומילי יי עם משה
למימר : ב כי תשא את-ראש בני-ישראל

לפקדיהם ונתנו איש כפר נפשו ליהוה בפקד אתם
ולא יהיה בהם נגף בפקד אתם : ארי תקביל ית

חושבן בני ישראל למניניהון ויתנון גבר פורקן נפשיה
קדם יי בך תמני יתהון ולא יהי בהון מותא בך תמני

יתחון : ג זה יתנו בל-העבר ער-הפקדים מחצית
השקל בשקל הקדש עשרים גרה השקל מחצית

השקל

השקל תרומה ליהוה : דין יתנון כל דעבר על מניניא
פלגות סלעא בסלעי קודשא עסרין מעין סלעא פלגות
סלעא אפרשותא קדם " : ר כל העבר על הפקדים
מבן עשרים שנה ומעלה יתן תרומת יהוה : כל דעבר
על מניניא מבר עסרין שנין ולעילא יתן אפרשותא קדם
" : ה העשיר לא ירבה והדר לא ימעט ממחצית
השקל לתת את תרומת יהוה לכפר על נפשתיכם :
דעתיר לא יסגי ודמסכן לא יזעיר מפלגות סלעא למתן
ית אפרשותא קדם " לכפרא על נפשתיכון : ו ולקחת
את כסף הכפרים מאת בני ישראל ונתת אתו על
עבדת אהל מועד והיה לבני ישראל זכרון לפני יהוה
לכפר על נפשתיכם : ותסב ית כספא דכפוריא מן בני
ישראל ותתן יתיה על פולחן משכן ומנא והי לבני
ישראל לדכרנא קדם " לכפרא על נפשתיכון :

נביאים מלכים ח' סימן י"ח

א וישלח אחאב בכל בני ישראל ויקבץ את הנביאים
אלהר הכרמל : ושלח אחאב בכל בני
ישראל וכנש ית נביי שקרא לטור ברמא : כ וינש
אליהו אל כל העם ויאמר עדמתי אתם פסחים על-
שתי הסעפים אם יהוה האלהים לכו אחריו ואם יהוה
לכו אחריו ולא ענו העם אתו דבר : וקריב אליהו לות
כל עמא ואמר עד אימתי אתון פליגיין לתרין פלגון
הלא " אלהים פלחו קדמוהי בלחודוהי ולמה אתון
טען בתר בעלא דלית ביה צרוך ורא אתיכו עמא יתיה
פתגם : ג ויאמר אליהו אל העם אני נותרתי נביא
ליהוה לבדי ונביאי הבעל ארבע מאות וחמשים איש :
ואמר אליהו לעמא אנא אשתארית נביא קדם " :
בלחודי ונביי בעלא ארבע מאה וחמשים נברא :

ויתנו

ד ויתנו לנו שנים פרים ויבחרו להם הפר האחד
וינתחוו וישימו על העצים ואש לא ישימו ואני אעשהו
את הפר האחד ונתתי על העצים ואש לא אשים :
ויתחבון לנא תרין תורין ויבחרון להון תורא חד
ויהדמוניה וישוון על אעיא ואשתא לא ישוון ואנא
אעביד ית תורא חד ואתן על אעיא ואשתא לא אשוי :
ה וקראתם בשם אלהיכם ואני אקרא בשם יהוה והיה
האלהים אשר יענה באש הוא האלהים ויען כל העם
ויאמרו טוב הדבר : ותיקרון בשום טעותכון ולא
תתענון מן קדם דלית ביה צרוך ברם אנא אצלי
בשמא ד" וישלח מימריה ויחות אשתא ארי " הוא
אלהים ואתיב כל עמא ואמרו תקין פתגמא : ו ויאמר
אליהו לנביאי הבעל בחרו לכם הפר האחד ועשו
ראשנה כי אתם הרבים וקראו בשם אלהיכם ואש לא
תשימו : ואמר אליהו לנביי בעלא בחרו לכון תורא
חד ועבידו קדמיהא ארי אתון סגיאיין וקרו בשום
טעותכון ואשתא לא תשוון :

כתובים משלי סימן י"ח י"ט

א מפרי פי איש תשבע בטנו תבואת שפתיו ישבע :
מן פרי פומיה דגברא תסבע פרסיה ומן
עללתא דשפותיה נסבע : ב מות וחיים ביד לשון
ואהביה יאכל פריה : מותא וחיי בידא דלישנא ודרחם
ליה ניכול מן פירוי : ג מצא אשה מצא טוב ויפק
רצון מיהוה : דמשבח אתא טבאתא משבח ומקבל
רעותיה מן אלהא : ה תחנונים דבררש ועשיר יענה
עזות : תחנוני נמלל מסבינא ועתירא נמלל עשינתא :
ה איש רעים להתרועע ויש אהב דבק מאה : אירת
חברי דמתחברין ואית רחמא דבק מן אח : ו טוב רש

הולך

הולך בתמו מעקש שפתיו והוא כסיל : טב מסמינא
דמהלך בתמימותא מן הוא דמעקמן ארחותיה והוא
ככל :

משנה דמאי פרק ד'

הלוקה פירות ממי שאינו נאמן על המעשרות ושכח לעשרן
ושאלו בשבת יאכל על פיו השקה מוצאי שבת לא
יאכל עד שייעשר לא מוצאו אמר לו אחר שאינו נאמן על
המעשרות מעושרין הן אוכל על פיו השקה מוצאי שבת לא
יאכל עד שייעשר תרומת מעשר של המאי שחודה למקומה
רבי שמעון שזורי אומר אף בחול שואלו ואוכלו על פיו :
ב המדיר את חבירו שיאכל אצלו והוא אינו מאמינו על
המעשרות אוכל עמו בשבת הראשונה אף על פי שאינו
מאמינו על המעשרות ובלבד שיאמר לו מעושרין הן ובשבת
שניה אף על פי שנגד ממנו הנייה לא יאכל עד שייעשר : ג רבי
אליעזר אומר אין אדם צריך לקרות שם למעשר עני של המאי
וחכמים אומרים קורא שם ואינו צריך להפריש : ד מי שקרא
שם לתרומת מעשר של המאי ולמעשר עני של ודאי לא ימלאם
בשבת ואם היה כהן או עני למודים לאכול אצלו ובאו ויאכלו
ובלבד שיודיעם : ה האומר למי שאינו נאמן על המעשרות קח
לי ממי שהוא נאמן וממי שהוא מעשר אינו נאמן מאיש פלוני
הרי זה נאמן הדך ליקח ממנו ואמר לו לא מצאתיו לקחתי לך
מאחר שהוא נאמן אינו נאמן : ו הנכנס לעיר ואינו מכיר אדם
שם אמר מי כאן נאמן מי כאן מעשר אמר לו אחר אני אינו
נאמן (אמר לו) איש פלוני נאמן הרי זה נאמן הדך לקח
ממנו אמר לו מי כאן מוכר ישן ואמר לו מי ששלחך אצלי
אף על פי שהן בנומלין זה את זה הרי אלו נאמנין : ז החמרים
שנכנסו לעיר אמר אחר שלי חדש ושלי חברי ישן שלי אינו
מתקן ושלי חברי מתקן אינן נאמנין רבי יהודה אומר נאמנין :

ק'ונ סודות נשנת : המדיר והו' ר"ל הנשבע על חטאו : הראשונה הקורא משני
דרכי טעם : שקרא סס : שאמר תרומת מעשר תהיה בזה הכד וסומן עליו : למודים
רגילין : מכלפי : כוזבא חמת דמקורא שמה וסאל לו : גומלין : שזה מעיד ע"ז וזה מעיד ע"ז :
החמרים : מוליכין תבואה ממקום למקום : כאמנין : דרוב ע"ס מעשרין הן :

הלכה ברכות דף י"ד ע"ב

אמר עולא כל הקורא קרית שמע בלא תפילין כאלו מעיד ערות שקר
בעצמו אמר רבי חייה בר אבא אמר רבי יוחנן כאלו הקריב עולה
בלא מנחה וזבח בלא נסכים : ואמר רבי יוחנן הרוצה שיקבל עליו עול
מלכות שמים שלימה יפנה וישול ידיו ויניח תפילין ויקרא קרית שמע
ויתפלל וזו היא מלכות שמים שלימה : אמר רבי חייה בר אבא אמר רבי
יוחנן כל הנפנה ונטול ידיו ומניח תפילין וקורא קרית שמע ומתפלל מעלה
עליו הכתוב כאלו בנה מזבח והקריב עליו קרבן דכתיב ארחץ בנקיון כפי
ואסוכבה את מזבחך ה' אמר ליה רבא לא סבר לה מר כאלו טבל דכתיב
ארחץ בנקיון ולא כתיב ארחץ כפי אמר ליה רבינא לרבא חזי מר האי
צורכא מרבנן דאתא ממערבא ואמר מי שאין לו מים לרחוץ ידיו מקנה
ידיו כעפר וביצור ובקסמית אמר ליה שפיר קאמר מי כתיב ארחץ בנקיון
בנקיון כתיב כל מירי דמנכי רהא רב חסדא לייט אמאן דמהדר אמאי
בעירן צלותא והני מילי לקרית שמע אבל לתפלה מהדר ועד כמנה ער פרסה
והני מילי לקמיה אבל לאחוריה אפילו מיל אינו חוזר ומניח מיל הוא דאינו
חוזר הא פחות ממיל חוזר :

רש"י כאלו מעיד עדות שקר בעצמו : ליטבא מעליא : כאלו הקריב עולה בלא מנחה
סחינוו הסקוב להקריב עמה טכאמר ועשירית האיסה וגו' אף הקורא ואינו מקיים אינו
גומר את המזבח : נסכים : הוא היין המונסק ע"ג המנחה אחר העולה והזבח כדכתיב ונסכים
חזי הסון וגו' והוא הדין דמנו למימר כאלו הקריב עולה בלא מנחה ונסכים דהא עולה ממי
טעינא נסכים אלא ליטבא דקרא קט עולה ומנחה זבח ונסכים : ושם : לנקונו : דכתיב ארחץ
בנקיון : משמע ארחץ כל הנוף ולא כתיב ארחץ כפי לדרשא אהא לומר שמעלה עליו שכר רמינת
כפיס כאלו טבל כל גופו : קסמית : קיסס :

זוהר תשא דף קפ"ה ע"א

פתח אידך (ס"ח רכי חייה) ואמר שפת חמת הכון לעד ועד
ארביעה לשון שקר . הלין ישראל דאינון שפת חמת .
ה' אלהינו ה' אלהי . וכלא חיהו חמת ורזא חמת ומסוימי ה'
אלהיכם חמת . ודא חיהו שפת חמת חכון לעד . ועד ארביעה .
ועד רגע מכעו ליה . מאי ארביעה . אלא עד כמה והא קיומא
דלחון בעלמא . עד זמנא דויתקו ויהא לי ניוסא מפולחנא קשיא
דעלי . וכזמנא דארביעה ויטלי לשון שקר אינון דקראן אלהא
למאן דלאו הוא אלהא . אכל ישראל דאינון שפת חמת כתיב כהו
עס זו וזרתי לי קהלקי וספרו . ארכרנא חדה זמנא דהוינא אויל
כהדי רכי אלעזר פגע כיה הנמוכא אמר ליה לרבי אלעזר חנת
ודעת מאוריתא דיהוראי . חמר ליה ודענא . חמר ליה חתון
חמרין דמסימנא דלכון קשוע ואוריתכון קשוע והאן דמסימנא
דילן שקר ואוריתא דילן שקר . והא כתיב שפת חמת חכון לעד
ועד ארביעה לשון שקר . חכן מיומין דעלמא קיימין כמלכותא
ולא אעדי מיכן לעלמין דרש בחר דרש חכון לעד ודאי . והחון
זעיר קוק לכו מלכותא ונויר אעדי מנכון וקרא חתקייס ככו
דכתיב

דכתיב ועד ארגיעה לשון שקר . א"ל תמינה כך דאנת חכים באורייתא . תפס רוחיה דההוא גברא . אלו אמר קיה שפת אמת כוננך לעד הוה כדקאמתך אבל לא כתיב לא תכון . ומינה שפת אמת דתכון מה דלאו הכי השתא דהשתא שפת שקר קיימא ושפת אמת שכיב לעפרה ובההוא זמנא דאמת יקום על קיימיה ומגו ארץ תלמת כדון שפת אמת תכון לעד וכו' . א"ל הוה הנמון זכאה אנת . וזכאה עמא דאורייתא דקשוט ירתין . כתר וימין שמענא דאתגוייר . אזלו מעו חד כי תקל וללו ללותהון . כיון דללו ללותהון אמרו מכאן ולהלאה נתחבר כשכינתא וכוול ונתעסק באורייתא :

יוסף לחק * מוסר * משערי קרושה ח"ב ש"ד

שנאה על ידי כך חוטא לחבירו להרע לו בכל מיני רעה ואז"ל שנאת הכרות מוטיא את האדם מן העולם והנה טובה כב יכול להקב"ה על שברא אותו והנה כולנו בניו לה' אלהינו ושוכא את אברהם יצחק ויעקב שיצא מהם זה . והנה כל הנשמות באחות בש"ת ולורך נבוא מהם אשר בהם יתפאר ויך תשגהו . וארו"ל בית שני היה בו לדיקים וחכמים גדולים ולא נחרב אלא בעון שנאת חנם ולא נתארך הקץ ולא נעלם אלא לסבת שנאת חנם ולא עוד אלא ששאר העבירות אינו עובר עליהן אלא בשעה שעובר עליהן אבל שנאת חנם בלב היא תמיד וככל רגע עובר על לא תשגה וגו' וביטל מצות עשה והאבת לרעך כמוך ולא עוד אלא שעל מצוה זו אמרו שזה כלל גדול שבחורה שכולה תלויה בה ולא זכה משה לכל מעלותיו אלא שהיה אוהב לישראל ומלשער בדתם כמשור"ל על פסוק וירא בסבלותם ועל פסוק ועמה אם תשא חטאתם ואם אין מחני נא וגו' . ולכן היה שקול ככל ישראל כמ"ס ויזכור ימי עולם משה עמו :

הלכה פסוקה * הר"ם ה' ק"ש פ"ג

שנים שהיו ישנים בטלית אחת כל אחד מהן אסור לקרות אע"פ שיכסה מתחת לבו עד שתהא טלית מעסקת ביניהן כדי שלא יגע בשר זה בכשר זה ומתניו ולמטה ואם היה ישן עם אשתו או בניה ובני ביתו הקטנים הרי נוסף כנוספו ואינו מרגיש מהן לפיכך אע"פ שכשרו נוגע בהם מחזיר פניו וחוצץ מתחת לבו וקורא . ב עד אומתו הם קטנים לענין זה עד שיהא הזכר בן שנים עשרה שנה ויום א' והנקבה בת אחת עשרה שנה ויום אחד . והוא שיהא תבניתם כתבנית גדולים שדים נכונו ושערך למח ואח"כ לא יקרא עד שהפסיק טלית ביניהן אבל אם עדיין לא היו לא שדים נכונו ושערך למח קורא עממן בקרוב בשר ואינו לריך הפסק עד שיהיה הזכר בן י"ג שנה ויום א' והנקבה בת שנים עשרה שנה ויום א' :

יום שני תורה

יכין בקריאת ארבעה פסוקים אלו שהם כנגד ד למילוי י"ד דסס ב"ן להשגיר בו תוספת הרוח משבת . שעברה .

א וידבר יהוה אל-משה לאמר : ומילי יי עם משה למימר : ב ועשית כבוד נחשת וכנו נחשת לרחצה ונתת אתו בין אהל מועד ובין המזבח ונתת שמה מים : ותעביד כבודא דנחשא ובסיסיה דנחשא לקדוש ותתן יתיה בין משכן זמנא ובין מדבחא ותתן תמן מיא : ג ורחצו אהרן ובניו ממנו את-ידיהם ואת-רגליהם : ויקדשון אהרן ובנוהי מניה ית ידיהון וית רגליהון : ד בבאם אל-אהל מועד ירחצו-מים ולא ימתו או בגשתם אל-המזבח לשרת להקטיר אשה ליהוה : במיעלהון למשכן זמנא יקדשון מיא ולא ימותון או במקרבהון למדבחא לשמשא לאסקא קורבנא קדם יי :

נביאים מלכים ה' סימן י"ח

א ויקחו את-הפר אשר-נתן להם ויעשו ויקראו בשם-הבעל מהבקר ועד-הצהרים לאמר הבעל עננו ואין קור ואין ענה ויפסחו עליהמזבח אשר עשה : ונסיבו ית תורא דיהב להון ועברו וקרו בשום בעלא מצפרא ועד עידן טיהרא למימר בעלא ענינא ולית קל ולית דעני ואשטתו על איגורא דעבד : ב ויהי בצהרים ויהתל בהם אליהו ויאמר קראו בקול-גדול כי-אלהים הוא כי-שיח וכי-שיג לו וכי-דרך לו אולי ישן הוא ויקץ : והוה בעידן טיהרא וחיך בהון אליהו ואמר קרו בקל רב ארי אתון אמרין דחלא הוא דיקמא שועי ליה או אישתדפא אישתדוף או אורח הות ליה או דיקמא דמוך הוא ויתער : ג ויקראו בקול גדול

גדול ויתגדרו כמשפטם בחרבות וברמחים ערש שפך
דם עליהם : וקרו בקל רב ואתהממו בנימוסיהון
בסיפין וברומחין עד דאשתפיה דמא עליהון : ד ויהי
בעבר הצהרים ויתבאו עד לעלות המנחה ואין קול
ואין ענה ואין קשב : והיה כמעבר טיהרא ואישתטיוא
עד למיסק מנחתא ולית קל ולית דעני ולית דמצית :

כתובים משלי סימן י"ט

א גם בלא דעת נפש לא טוב ואין ברגלים חוטא :
מן דרבי ידיע נפשיה לא שפיר ליה ורקליל
ברגלוי לבשתא חטיא הוא : כ אולת אדם תסלף דרכו
ועליהו יועף לבו : שטיותא דבר נשא מטלטלא
ארחתיה ועל אלהא מתרעם לפיה : ג הון יסיף רעים
רבים ודל מרעהו יפרד : מזלא מוסיף חברי סניעי
ומסבינא פריש חבריה מניה : ד עד שקרים לא ינקה
ויפיח כזבים לא ימלט : סהדיא דשקרא לא נודכי
ודמועי בדבותא לא נתמרט :

משנה שבת פרק כ"א

גוסל אדם את בנו והאבן בידו וכלכלה והאבן בתוכה
ומטלטלין הרומה ממאה עם השחורה ועם החולין רבי
יהודה אומר אף מעלין את המרמץ באהר ומאה : כ האבן שעל פי
החבית משה על צדה והיא גופלת היתה בין החביות מגביהה
ומשה על צדה והיא גופלת מעות שעל הכר נוער את הכר
והן גופלות היתה עליו לשלשת מקנחו בסמרטוט היתה של
עור נותנין עליה מים עד שתכלה : ג בית שמאי אומרים מגביהין
מן השלחן עצמות וקליפין ובית הלל אומרים גוסל את השכלה
כלה ומנערה מעבירין מעל השלחן פירורין פחות מביית ושער
של אפונים ושער ערשים מפני שהוא מאכל בהמה ספוג אם
יש לו עור בית אחיזה מקנחין בו : ואם לאו אין מקנחין בו
(וחכמים אומרים) בין כך ובין כך נשל בשבת ואינו מקבל טומאה:
ק"ו כלכלה : סל : מדוע : חולין שנקער בתרומה : מניחה : לחות : ויהי : האבן :

לשכת : דבר של טיוף : סמרטוט : חתוכה של נגד : מקנחים : מטטרים ומקוס :

הלכה שבת דף קמ"ב ע"א

מעות שעל הכר וכו' : אמר רב חייה בר אשי אמר רב לא שנו אלא
בשוכה אבל במנוח נעשה בסיס לדבר האסור : אמר רבה בר בר
הנה אמר רבי יוחנן לא שנו אלא לצורך גופו אבל לצורך מקומו מטלטלה
ועורן עליו : אמר רבי אושעיא שבה ארנקי בחצר מניה עליה כבר או תינוק
ומטלטלה : אמר רב יצחק שבה למינה בחצר מניה עליה כבר או תינוק
ומטלטלה : אמר רבי יהודה בר שילא אמר רבי אסי פעם אחת שכחו דסקיא
מליאה מעות בסרטיא ובאו ושאלו את רבי יוחנן ואמר להם הניחו עליה
כבר או תינוק ושלטלו : אמר מר גוטרא הלכתא ככל הני שמעתהא בשוכה
רב אשי אמר אפילו שבה נמי לא ולא אמרו כבר או תינוק אלא למת בלבד
אביי מנח כפא אכיפי רבא מנח סכונא אבר יונה ומטלטלה : אמר רב יוסף
כמה חריפא שמעתתא דרדקי אימור דאמור רבנן בשוכה לכתלה מי
אמור אמר אביי אי לאו דארס חשוב אנא כפא אכיפי למה לי הא הו
למונא עליהו אמר רבא אנא אי לאו דארס חשוב אנא סכינא אבר יונה
למה לי הא חזו ליה לאומצא : מעמא דחזי לאומצא הא לא חזי לאומצא לא
למיטרא דרבא כרבי יהודה סבירא ליה והאמר רבא לשמעיה טוו לי בר
אוונא ושדי מייעיה לשונרא התם כיון דמסרת דעתיה עליוהי פאתמול : הכר
נמי מסתברא דרבא כרבי יהודה סבירא ליה דדרש רבא : אשה לא תכנס
לבית העצים ליטול מהם אור : ואור שנשבר אסור להסיקו ביום טוב לפי
שמסיקין בכלים ואין מסיקין בשברי כלים שנוע מינה :

רש"י

לא שנו : דמונר : מעשה : הכר כסוס למעות ופי הכר אסור בטלטול : לא שנו :
מנערה ואינה מטלטלה בעודו עליה : אלא שצריך לגופו : סל כר לשכב עליו הלכך
בניער סניא וסדי ליה בנאריהו : אכל צריך למקומו : סל כר מטלטלה עם המעות למקום אחר :
דסקיא מלאה מעות : גרסינן : בסרטיא : רשות הרבים : הניחו עליה כבר או תינוק : דליתקרו
בטלטלה מצביהו תוך ארבע אמות וטלטלה פחות פחות מן אמות או כתיבה של בני אדם
כדאמרן בעירובין : בשוכה : אכל במינה מדעת מערב חס שבת לא תקירו לו לטלטלה על ידי
כבר או תינוק : אלא למת : משום כבוד הכריות כסומטל בחמה : אביי מנח כפא אכיפי : מיסת
קרווד על העומרים לטלטל אגב קרווד : אבר יונה : חי בלא מליח : חריפא שמעתתא דרדקי :
סטרס הס סהס חרסוס : אומער דאמור רבנן : בארנקי ודסקיא מיסת עליה כבר או תינוק
בשכחה ומקוס הקורפה ומסוס הססד מונון : אחר אביי : אלא שפיר מטלטלה שבו ואפילו בלא
קרווד : אי לאו דארס חשוב אנא : ואנא נחמיה על עמי שלא ילמדו ממנו להקל באיסורין :
כפא אכיפי למה לי : בלאו כפא נמי שרי לטלטלסכו דהא חזי למונא עליהו : לאומצא : לאוכלו
חי בשבת שס בני אדם שדעתן יפה ואוכלים כבר חי וקרו לה אומצא : הא לא חזי לאומצא לא :
אוונא : ביום טוב : ושדי מעינא לכוורא : אלמא מטלטל להו משום סוכרא ופי על גב דהאודנא
לא חזי לארס דלאו אורח ארעא למוכלא ביום טוב ומיחו מתקמול לארס הוו קיימי : הסס כיון
דמסרת : מעינא חי מוכנע ליה עד ארתא : דעתיה עליוהי לסוכרא וכוין השמעות מני
מוכן לנכסה סוס : אור : סור גון דסקס עבוס להסקס מינא ולא לטלטל כלי : ואור שנשבר :
גי"ט : נשברו כלים : שנשברו ביום דכו"ל כולד : ס"מ : דבר"ס ל' דעת ליה מוקפה :

זוהר תשא דף קפ"ה ע"ב

פתח רכי וסוי ואמר הן יכושו ויכלמו כל הנכרים כך וכו' .
זמין קב"ם למעבד לישראל כל חינון טכאן דקאמר
על

על ידי כביאי קטוע וישראל סבלו עליהון כמה כפיין בגלותהון .
ואלמלא כל אינון טכאן דקא מחכאן וחמאן כתיבין כאוריתא לא
הוו יכלין למיקס ולמסכל גלותא אכל זולין לכו מדישוק פתחין
ספרין וחמאן כל אינון טכאן דקא מחכין וחמאן כתיבין כאוריתא
דאכטח לון קב"ה עליהו ומתחמין בגלותהון . ושאר עמין
מחריפין ומגדפיין לון ואמרי אן הוא אלהכון אן אינון טכאן
דאחון אמרין דומיין לכון וכי כל עמין דעלמא יכספון מנייכו
היא הוא דכתיב שמעו דבר ה' החרדים אל דברו אמרו אחיכם
שונאיכם וגו' . מאי החרדים אל דברו . אינון דסבלו כמה כפיין
כמה שמועות שמעי אלון על אלון אלון כפר לון וחרידו עליהון
כמה דאח אמר כי וגו' קול חררה שמענו פחד ואין שלום וגו' .
אינון חרדים תדיר אל דברו כד אתעביד דיכא . אמרו אחיכם
שונאיכם אלון אינון אחוכון בני עשו . מכריכם כמה דאח אמר
סורו עמא קראו לנו . דלית עמא דקא מבזין לון כאנפי
ומרקקין באנפיהו לישראל ככני ארום ואמרו כלהו מסאכין
ככרה ודא איהו מכרכס . למען שמי יכבר ה' אן דאמרין כנו
דאל חי . די בן ותוקד שמה . אן שלטנין על עלמא בנין הוא
דאקרו גדול . עשו בנו הגדול . וכשמא דא אקרו קב"ה גדול
גדול ה' ומהולל מאד . אן בני הגדול ואיהו גדול . ודאי למען
שמי יכבר ה' . אכל אחון זעירין מכלא יעקב בנה הקטן כתיב
אן הוא אלהכון . אן הוא אינון טכאן דיכספון כל עממיה מחדוה
דלכון . מאן יחן וכראה בשמחתכם כמה דאחון אמרין . והס
יבושו (רוח הקדש אומר והס יבושו) כמאן דתלי קללתא באחרת
בנין דאחון אמרין דכדין יבושו ויכלמו וכנין דא רוח קדשא הוא
אמר מלא הכי ועל דא הן יבושו ויכלמו כל הנחרים כד . מאי כל
הנחרים כד דאחפון נחיריהון כרוגזא עלך בגלותא דא . כההוא
זמנא יבושו ויכלמו מכל טבין דיחמון להון לישראל :

יוסף לחק . מוסר . משערי קרושה ח"ב ש"ר

הקנאה היא גרמא לבא לידו שכלא וגם היא יותר קשה כי מורד על הקב"ה
למה השפיע טובה לחיירו יותר ממנו וארו"ל הקנאה והתאווה
והכבוד מוואיין את האדם מן העולם . לא ולמד כי כל הראשונים לא נענשו אלא
בשביל הקנאה כי הנה קין המדבר פה אל פה עם השי"ת נטרד מן העולם הוא
וזרעיתו על שקבא לתאומו של הכל ועל ידי כן עבר כל אותן העבירות .
ועשרת השבטים לא נלו למלכים אלא בעון ויקבא בו אחיו יוסף סוף נענשו
בעשרה הרוגי מלכות . וירבעם שכל חמיו דורו לפניו כעשבי השנה נטרד מן
העולם בקנאתו ממלכי בית דוד גם שאול בחיר ה' ככן שנה שלא טעם טעם
הטא ולא היה במלכותו שום דופי כמ"ס רז"ל נטרד ממלכותו ונהרג הוא ושם
כניו

כניו ונהרג כוב עור הטהנים וגלו ישראל ביד פלשתים ונחרב משכן שילה והכל
על שקינא לדוד בענין גלית סרה מעליו רוח הקדש ונחה רוח עושים . ה'
יזלנו מכל מדות רעות ויזכנו לעשות רצונו תדיר כ"ר :

הלכה פסוקה * הר"ם ה' ק"ש פ"ר

נשים ועבדים וקטנים פטורים מקרית שמע . ומלמדין את הקטנים
לקרותה בעונתה ומברכין לפניה ולאחריה כדי לחנכן במצוה . מי
שהיה לבו טרוד ונחפו לדבר מילה פטור מכל המצוות ומקרית שמע . לפיכך
חמין שגא בתולה פטור מקרית שמע עד שיבא עליה לפי שאין דעתו פנויה
שמה לא ימצא לה בתולים והס שהיה עד מואלי שבת ולא בעל חייב לקרות
ממוואלי שבת ואילך שהרי נחקררה דעתו ולכו גם בה אעפ"י שלא בעל . ב' אכל
הנושא את הכעולה אעפ"י שעוסק במצוה חייב לקרות הואיל ואין לו דבר
שמעבט דעתו וכן כל כוונת בזה :

יום שלישי תורה

יכין בקריאת חמשה פסוקים אלו שהם כנגד ה' דמילוי הה' ראשונה דשם
ב' להשאיר בו תוספת נפש מסכת . שעררה .

א ורחצו ידיהם ורגליהם ולא ימתו והיתה להם חק
עולם לו ולזרעו לדרתם : ויקדשון ידיהון
ורגליהון ולא ימותון ותהי להון קיים עלם ליה ולבגוהי
דדריהון : ב וידבר יהוה אל משה לאמר : ומליר יי עם
מישה למימר : ג ואתה קח לך בשמים ראש מרדרור
חמש מאות וקנמן בשם מחציתו חמישים ומאתים וקנה
בשם חמישים ומאתים : ואת סב לך בוסמין רישא מירא
דכייא מתקל חמש מאה וקנמן בשם פלגותיה מתקל
מאתן וחמישין וקנה בוסמא מתקל מאתן וחמישין :
ד וקדה חמש מאות בשקל הקדש ושמן זית הין :
וקציעתא מתקל חמש מאה בסלעי קודשא ומישח זיתא
מדא הינא : ה ועשית אתו שמן משחת קדש רקח
מרקחת מעשה רקח שמן משחת קדש יהיה : ותעביד
יתיה מישח רבות קודשא בוסם מבסם עובד בוסמנו
מישח רבות קודשא יהא :

נביאים מלכים ה' סימן י"ח

א ויאמר אליהו לכדהעם גשו אלי ויגשו כל העם
אליו

אליו וירפא את מזבח יהודה ההרוס : ואמר
אלהו לכל עמא אתקריבו לותי וקריבו כל עמא
לותיה ובנא ית מדבחא דיי דהוה מפנר : ב ויקח אליהו
שתים עשרה אבנים במספר שבטי בני יעקב אשר היה
דבר יהוה אליו לאמר ישראל יהיה שמך : ונסיב אליהו
תרתי עשרי אבניא למניין שבטי בני יעקב די הורה
פתגמא דיי עמיה למימר ישראל יהי שמך : ג ויבנה
את האבנים מזבח בשם יהוה ועש תעלה כבית
סאתים זרע סביב למזבח : ובנא ית אבניא מדבחא
בשמא דיי ועבד מזיקתא כבית סאתן זרעא סחור
סחור למדבחא : ד ויערך את העצים ונתח את הפך
וישם על העצים : וסדר ית אעיא והדים ית תורא
ושי על אעיא : ה ויאמר מלאו ארבעה כדים מים
ויצקו על העלה ועל העצים ויאמר שנו וישנו ויאמר
ששנו וישלשו : ואמר מלו ארבע כדין מיא ואריקו
על עלתא ועל אעיא ואמר תנו ותנו ואמר תליתו
ותליתו :

כתובים משלי סימן י"ט

א רבים יחלו פני נדיב וכל הרע לאיש מתן : סגיעי
דמשמשין קדם רבא ודלבישין יהיב
מוהבתא : ב כל אחיריש שנאהו אף פי מרעהו רחקו
ממנו מרדף אמרים לרהמה : בלהון רחמו דמסכינא
סניין ליה ואף חברו רחקין מיניה איבא דטרך במילוי
לא שריר : ג קנה לב אהב נפשו שמר תבונה למצא
טוב : קני לבא טבא רחס נפשיה נטר בינא משכיח
טבתא : ד עד שקרים לא ינקה ופיח בזבים יאבה :
סהדא דשקרא לא נודכא ודמועי כדכותא נאבד :
ה לאנאוה לכסיל תענוג אף פילעבד משל בשרים :

לא יאי לסכלא פנוקא אף לא לעבדא דנשתלט
ברברבנין :

מישנה כתובות פרק ה'

אף על פי שאמרו בתולה גובה מאתים ואלמנה מנה אם רצה
להוסיף אפילו מאה מנה יוסיף נתארמלה או נתגרשה
בין מן הארוסין בין מן הנשואין גובה את הכל רבי אלעזר
בין עריתה אומר מן הנשואין גובה את הכל מן הארוסין בתולה
גובה מאתים ואלמנה מנה שלא כתב לה אלא על מנת
לכונסה רבי יהודה אומר אם רצה פותח לבתולה שטר של
מאתים והיא כותבת התקבלתי ממך מנה ולא למנה מנה והיא
כותבת התקבלתי ממך חמשים וזו רבי מאיר אומר כל הפותח
לבתולה ממאתים ולא למנה ממנה הרי זו בעילת זנות : ב נותנין
לבתולה שנים עשר חדש משתבעה הבעל לפרנס את עצמה
וכשם שנותנין לאשרה כך נותנין לאיש לפרנס את עצמו
ולאלמנה שלשים יום הגיע זמן ולא נשאו אוכלות משלו
ואוכלות בתרומה רבי טרפון אומר נותנין לה הכל תרומה
רבי עקיבא אומר מהצה חולין ומהצה תרומה : ג היבם אינו
מאכיל בתרומה עשתה ששה חדשים בפני הבעל וששה
חדשים בפני היבם ואפילו כלן בפני הבעל חסר יום אחר
בפני היבם או כלן בפני היבם חסר יום אחר בפני הבעל
אינה אוכלת בתרומה זו משנה ראשונה בית רבן של אחריהן
אמרו אין האשה אוכלת בתרומה עד שתבגס לחפה : ד המקדיש
בעשה ידי אשתו הרי זו עושה ואוכלת המותר רבי מאיר
אומר הקדש רבי יוחנן הסנדלר אומר חולין : ה אלו מלאכות
שהאשה עושה לבעלה טוחנת ואופה ומכבסת ומבשלת
ומניקה את בנה ומצעת לו המטה ועושה בצמר הכניסה לו
שפחה אחת לא טוחנת ולא אופה ולא מכבסת שתיים אינה
מבשלת ואינה מניקה את בנה שלש אינה מצעת (לו) המטה
ואינה עושה בצמר ארבע יושבת בקתדרא רבי אלעזר אומר
אפילו הכניסה לו מאה שפחות כופה לעשות בצמר שהבשלה
מביאה לידי זיקה רבן שמעון בן גמליאל אומר אף המריר את
אשתו מלעשות מלאכה יוציא ויתן בתובה שהבשלה מביאה
לדי

לירי שיעמום : המריר את אשתו מתשמיש המטה בית שמאי
אומרים שתי שבתות בית הלל אומרים שבת אחת הפלמירים
יוצאים לתלמוד תורה שלא ברשות שלשים יום הפועלים שבת
אחת העונה האמורה בתורה השולין בכל יום הפועלים
שתיים בשבת החמרים אחת בשבת הגמלים אחר לשלשים
יום הספגין אחת לששה חדשים דברי רבי אליעזר : המורדת
על בעלה פוחתין לה מכתובתה שבגרה דיגרון בשבת רבי
יהודה אומר שבגרה טרפעים ער מתי הוא פוחת עד בגר
כתובתה רבי יוסי אומר לעולם הוא פוחת והולך שמא תפול
לה ירושה מקום אחר ויחזור ויגבה הימנה וכן המורד על
אשתו מוסיפין לה על כתובתה שלשה דיגרון בשבת רבי יהודה
אומר שלשה טרפעים : המשרה את אשתו על ידי שלישי
לא יפחות משני קבין חטין או מארבעה קבין שעורים אמר
רבי יוסי לא פסק לה שעורים אלא רבי ישמעאל שהיה סמוך
לארום ונותן לה תצי קב קטנית וצחי לוג שמן וקב גרוגרות
או קנה דבידה ואם אין לו פוסק לעמתן פירות מקום אחר
ונותן לה מטה ומפץ ומחצלת ונותן לה כפה לראשה ונתור
למתניה ומנעלים ממועד למועד וכלים של חמשים וזו משנה
לשנה ואינו נותן לה לא חדשים בימות החמה ולא שחקים
בימות הגשמים אלא נותן לה כלים של חמשים וזו בימות
הגשמים והיא מתבסה בכלאותיהן בימות החמה והשחקים
שלה : מ נותן לה מעה כסף לצרכיה ואוכלת עמו מלילי שבת
ללילי שבת ואם אין נותן לה מעה כסף לצרכיה מעשה ידיה
שלה ומה היא עושה לו משקל חמש סלעים שתי ביהודה
שהן עשר סלעים בגליל או משקל עשר סלעים ערב ביהודה
שהן עשרים סלעים בגליל ואם היתה מניקה פוחתין לה ממעשה
ידיה ומוסיפין לה על מוונותיה במה דברים אמורים בעני
שבישראל אבל במכבד הכל לפי כבודו :

ק"ו משקנים לאחר שקדשה : נסאו : סבעלים עכנו : מחסה חולין : לחבל בניו
טומאת : מחסה ח' : דמשיגע זמן אוכלת בקרומה : הסותר : הקדוש את הסותר
מעסה ידו אשתו מה שהיא עושה וקר על הראוי למונותיה : טוחנת : ברחיים טל יד : שפחה
כסוס כדי לקנות כסן שפחה : בקתדרה : כסא מנוחה : שענוס : כסא : הטילים : שאין להם
טוס מלאכה : החמרים : מיוצאים לכפרים להביא קבואה : הגמלים : שנוצאים חבילות על
הגמלים ממקום רחוק : הסמס : המרשים לים הגדול : המורדת : מתשמיש : טרפעים
הוא

הוא מסקל מ' טעורות טל כסף כסף : האסרה : המפרנס ע' : אסורוסוס : לא יפחות לה
מכסופה : לארוס : ססס הסעורים רעות ניוקר : מסן : רך : מחללת : כספ : נעוף :
והשחקים : בלאות שיכולה להקסם כסס ניוס כקס : לולי סנת : סהול לול עוס : סני
קסה לטוות כסלים כסל ער :

הלכה בתוכות דף ס"ד ע"ב

וחצי לוג שמן אלו יין לא קתני מסייעא ליה לרבי אלעזר דאמר רבי
אלעזר אין פוסקין יינות לאשה ואם תאמר אלכה אחרי מאהבי
נותני לחמי ומומי צמרי ופשתי שמני ושקווי דברים שהאשה משהוקת
עליהן ומאי ניהו תבשיטין ררש רבי יהודה איש כפר נביריא ואמרי לה
איש כפר נפור חיל מנין שאין פוסקין יינות לאשה שנאמר ותקם הנה אחרי
אכלה כשילה ואחרי שחה שחה ולא שחת מתיכי רגילה נותנין לה רגילה
שאני דאמר רב חיננא בר כהנא אמר שמואל רגילה בפני בעלה שני כוסות
שלא בפני בעלה נותנין לה כוס אחר אינה רגילה בפני בעלה אלא כוס א'
שלא בפני בעלה אין נותנין לה כל עיקר תנא כוס אחר יפה לאשה : שנים
ניוול הוא שלשה תובעת כפה ארבע אפילו חמור תובעת בשוק ואינה
מקפדת אמר רבא לא שנו אלא שאין בעלה עמה אבל בעלה עמה לית לן
בה והא הנה דבעלה עמה הואי אכסנאי שאני דאמר רב הונא מנין
לאכסנאי שאסור בתשמיש המטה שנאמר וישכימו בבקר וישתהו לפני ה'
וישבו ויבאו אל ביהם הרמחה וירע אלקנה וגו' השתא אין מעיקרא לא
דביתיהו ררב יוסף בריה רבא אתאי לקמיה דרב נחמיה בריה דרב יוסף
אמרה ליה פסוק לי מווני פסק לה פסוק לי חמרא פסק לה אמר לה ירענא
ברו כבני כחוזא דשתו חמרא דביתיהו ררב יוסף בריה רב מנשיא מדוויל
אתאי לקמיה דרב יוסף אמרה ליה פסוק לי מווני פסק לה פסוק לי חמרא
פסק לה פסוק לי שיראי אמר לה שיראי למה אמרה ליה לך ולחברך
ולחברורך (ס"ח ע"ב) ואם היתה מניקה וכו' ררש רבי עולא רבה אפיתחא
דכי נשיאה אעפ"י שאמרו אין אדם זן את בניו ובנותיו כשהם קטנים אבל
זן קטני קטנים ער כמה ער בן שש כררבי אסי דאמר רבי אסי קטן בן שש
יוצא בעירוב אמו ממאי מרקתני היתה מניקה פוחתין לה ממעשה ידיה
ומוסיפין לה על מוונותיה מאי טעמא לאו משום דבעי למיכל בהרה
ורילמא משום רחולה היא אם כן ליתני אם היתה חולה מאי אם היתה
מניקה ורילמא הא קא משמע לן דסתם מניקות חולות ניהו אהמר אמר
רבי יהושע בן לוי מוסיפין לה יין שהיין יפה לחלב :

רש"י אין ב"ד פוסקין יינות לאשה : ססין מרגילה לתאות קטנים : רגילה סאמי : כיון
דאינו לה חידוש כנר דססנו נו ואינו מויה לכה : קובעת כפה : קטמים : ויבאו חל
דיקס : וסדר וידע אלקנה את חס : לחברך ולחברורך : טלח אקבוס על הכריות מכבדי הרשון
לא כפמי ולא כפי חבוריך : יוצא בעירוב אמו : ערכה אמו לבסוף ואינו לדרוס אמו מוליכמו
אכלה ואין אביו מוליכו אכלו סעדין הוא כרדך לאמו וקתרי סדויה רבנן אלמא עד סס כרדך סיוע
מאמו וכסס סבעל זן אוקס כך זן איתו עמה :

זהרר תשא דף קכ"ט ע"ב

פתח ואמר כשונכה בין חקוקים כן רעיתי בין הככות
בעא קכ"ט למעבר לון לישרא כנוונא דלעולא ולמקו
שונכה סדא כארעא כנוונא עלאה ושונכה דסלקא ריקא
ואתכרירי מכל שאר וורדין דעלמא לא הוי חלף סהיא דסלקא בין
חקוקים שמות לה 35

החומים . ודא ארמא כדקא יאות . וע"ד זרע שכעין זוגין דהוו
שכעים כפס ואעיל לון בין החומים . ואינון חומים מיד דהוו
אינון זוגין חמן סליקו ענפין וטרפין ושליטו על עלמא וכדון
פרכת שושנה כינייהו . כיון רבעא קב"ה לאפקא שושנה ולקיט
לה מכינייהו כרין יבשו חומים ואודריקו ואשחיליו ולא אחשכו
לכלום . כשעהא דאזיל למלקט שושנה דא לאפקא כרוה כוכריה
בההוא זמנא אזל מלכא נו כמה חוילין רכרכנין ושליטין עם
דגלין פרישן ואפיק לכריה כוכריה בכמה נכורן ואייתי ליה
להיכליה ויחיב סגו כבי מלכא . כיון דחכ לגבי הכוס אוכח ליה
ואלקי ליה דכתיב ויחר ה' כושראל ויתנס כיד שוסים וגו' סרח
כמלקדמין ומרד באכזה אפקיה מכיתיה . מה עכדו ישראל חמו
דהא אחברו לככל אחערבו בעממיה נסיכו נשין נכריות
ואולידו כנין מנהון . עם כל דא אימא קדישא הוה אפטרופוסא
עלייהו . ועל דעכד הכי קב"ה אמר הויל וכסופא איהו ליתי
כרי איהו מנרמיה הויל וכלל יקרו לא אחמו דאנא חויל חמן
לאפקא ליה ולמעבר ליה נסין וגבורין כמלקדמין . תכו אינון כל
סיועה דאחמו לון כלא פליאן ונסיין לא כלסו מחכרין כלהו לאן
כמסכנו וחבו להיכלא דמלכא ככסופא ואימא קדישא ערכה לון .
סאכו כמלקדמין מה עכד קב"ה אפיק להאי כרא כמלקדמין
מהיכליה ואמיה כהדיה . אמר מכאן ולהלאה אימא וברה יסכלון
כמה כישין כהרא הה"ד וכפשעוכס שלתה אמכס . ועל דא כתיב
בזר לך ומלאוך כל הדברים השא באחרית הימים . מאו באחרית
הימים . אלא דא הוא אימא קדישא דהיא אחרית הימים ועמה
סבלו כל מה דסבלו כגלותא . ואילו יתרון כתיובהא אפילו חד
כיש או חד זערא דיעבר עלייהו אהתשכ עלויהו כאלו סבלו
כלא . ואו לאו סתים קינא (כישא) וכל דרין דיליה כמה דאמר
בזוינא קדישא דכתיב לנמיתות לקונה אותו לדורותיו . וכל דא
כתיובהא תלוא מלכא :

יוסף לחק * מוסר * משערי קדושה ה"ב ש"ד

אין בן דוד בא עד שיוסרה הקנאה כמו שכתוב הפירוש לא יקנא את יהודה
וגו' ולא עוד אלא כי הפי' מלאכי מרום נפלו מקדושתן על זה כמ"ס בפרקי
ר' אליעזר על סמ"אל שהיה גדול מן השרפים שאין להם רק שש כנפים והוא היה
לו י"ב כנפים ובעקר מן הקדושה בשביל קנאה על אדם וכן הנפילים הוא ועזאל
נטרדו מן העולם על שנתקנאו בדםם וכל מי שיש בו קנאה עגמותיו מרקיבין
ולכן ראוי להדם להיות בחלקו שמה אף אם מעט הוא כי לא טוב הוא מהלל
הזקן ורבי חנינא בן דוסא ר' יהודה בר אלעאי רבי אלעזר בן פדת חולתם ויתן
אל לבו כי הע'ו הכל הכלים והעיקר הוא ע"כ עולם האמת ויבטח בה' :

הלכה

הלכה פסוקה * הר"ם ה' ק"ש ב"ד

קברו את המת וחזרו האכלים לקבל תנחומים וכל העם הולכים אחרים
ממקום הקבר למקום שעומדים בו האכלים לעשות שורה לקבל
תנחומין אם יכולין העם להתחיל ולנמור אפילו פסוק אחד קודם שיגיעו
לשורה יתחילו ואם לאו לא יתחילו אלא יבאמו את האכלים ואחר שיפטרו
ממן יתחילו לקרות . בני אדם העומדים בשורה הפנימית סוף רואין פני
האכלים פטורין מק"ש והחיצוניים הואיל ואינן רואין את האכלים חייבין
פק"ש בחקונן . ב כל מי שהוא פטור מלקרות ק"ש אם רצה להחמיר על
עלמו לקרות קורא . והוא שמהא דעתו פנויה עליו . אכל אם היה זה הפטור
מלקרות מבוהל אינו רשאי לקרות עד שתתיישב דעתו :

יום רביעי תורה

כיון בקריאת ששה פסוקים אלו ששה כנגד ׀ דמלוי וו דסס ב'ן לקנות
הארץ כפס ימירה משנת הכאה .

א ומישחת בו את־אהל מועד ואת ארון העדת :
ותרבי ביה ית משכן זמנא זית ארונא
דס־הרותא : ב ואת־השלחן ואת־כַּלְבַּלְיו ואת־המנרה
ואת־כִּלְיֶיהָ ואת מִזְבַּח הַקְטֹרֶת : זית פתורא וית כל
מנוהי וית מנרתא וית מנחא זית מדבחא דקטורת
בוסמיא : ג ואת־מִזְבַּח העֹלָה ואת־כַּלְבַּלְיו ואת־הכִּיֹּר
ואת־כַּנּוֹ : וית מדבחא דעלתא וית כל מנוהי וית כִּיֹּרֵא
וית בסִיסִיה : ד וקדשת אתם והיו קדש קדשים כל
הנגע בהם יקדש : ויתקדש יתהון ויהון קודש קודש־יא
כל דיקרב בהון יתקדש : ה ואת־אֹהֲרֹן ואת־בָּנָיו תִּמְשַׁח
וקדשת אתם לכהן לי : וית אהרן וית בנוהי תרבי ויתקדש
יתהון לשמשא קדמי : ו ואל־בני ישראל תדבר לאמר
שִׁמֹן מִשְׁחַת־קֹדֶשׁ יִהְיֶה זֶה לי לדרת־כֶּם : ועם בני ישראל
תִּמְלִיל לְמִימֵר מִשַׁח רַבּוֹת קוֹדֶשׁא יְהִי דִין לי לדרִיכוֹן :

נביאים מלכים א' סימן י"ח

א וילכו המים סביב למזבח וגם את־התעלה מלא־
מים : ואזלו מִיָּא סחור סחור למדבחא ואף
ית מוֹקֵתָא מלי מִיָּא : ב ויהי בעלות המנחה ויגש
אליהו

אליהו הנביא ויאמר יהוה אלהי אברהם יצחק וישראל
היום יודע כי אתה אלהים בישראל ואני עבדך
וכדברך עשיתי את כל הדברים האלה : והוה במיסק
מנחתא וקריב אליהו נביא ואמר " אלהיה דאברהם
יצחק וישראל יומא דין יתירע ארי את " דשכינתך
שריא בישראל ואנא עבדך ובפתגמך עבדתי ית כל
פתגמיא האילין : ג ענני יהוה ענני וידעו העם הזה כי
אתה יהוה האלהים ואתה הסבת את לבם אחרנית :
קביל צלותי " באשתא קביל צלותי " במטרא וידעון
עמא הדין במיעבדך להון ניסא ארי את " אלהים ואת
ברחמתך יתהון משתאיל להון במימרה לאתבותהון
לדחלתך ואינון יהבו ית לבהון פליג : ד ותפל אשיהוה
ותאכל את העלה ואת העצים ואת האבנים ואת
העפר ואת ההמים אשר בתעלה לחכה : ונפלת אשתא
מן קדם " ואכלת ית עלתא וית אעיא וית אבניא וית
עפרא וית מיא דבמזיקתא לחיכת : ה וירא כלהעם
ויפלו על פניהם ויאמרו יהוה הוא האלהים יהוה הוא
האלהים : וחזו כל עמא ונפלו על אפיהון ואמרו "
הוא אלהים " הוא אלהים : ו ויאמר אליהו להם תפשו
את נביאי הבעל איש אל ימלט מהם ויתפשו וירדס
אליהו אל נחל קישון וישחטם שם : ואמר אליהו להון
אחורו ית נביי בעלא גבר אל ישתויב מנהון ואחדונון
ואחתונון אליהו לנחלא דקישון ונכסינן תמן :

כתובים מסלי סימן י"ט

א שכל אדם האריך אפו ותפארתו עבר על פשע:
שכליה דבר נשא נגידות אורחיה ושבהוריה
שכוק חובא : כנהם בכפיר זעף מלך וכטל על עשב רצונו:
נהם היך אריא זעפיה דמלכא והיך טלא על עסבא
רעותיה

רעותיה : ג הות לאביו בן כסיל ודלף טרד מדיני אשה:
בר סכלא קשה הוא לאביו היך קרסי והיך דלפא
דדלף תגרי דאיתתא : ד בית והון נחלת אבות ומיהוה
אשה משפלת : ביתא ומולא וירותתא הוא דאבהון
ומן אלהא מתמסרא אתתא לגברא : ה עצלה תפיל
תרדמה ונפש רמיה תרעב : עטלותא יהבא שינתא
ונפשא רמיתא תכפן : ו שמר מצוה שמר נפשו בווה
דרכו ימות : דנטיר פוקדנא נטיר נפשיה ודמישית
אורחתייה ימות :

משנה ככא בתרא פרק א'

השותפין שרצו לעשות מחצרה בחצר בזנין ארת הכותל
באמצע מקום שנהנו לבנות נויל בגיית כפיסין
לבנים בונים הכל במנהג המדינה בגייל זה נתן שלשה
טפחים וזה נתן שלשה טפחים בגיית זה נתן טפחים ומחצה
וזה נתן טפחים ומחצה בכפיסין זה נתן טפחים וזה נתן
טפחים בלבנים זה נתן טפח ומחצה וזה נתן טפח ומחצה
לפיכך אם נפל הכותל המקום והאבנים של שניהם : ג וכן
בגנה מקום שנהנו לגרור (מחבין אותו) אבל בבקעה מקום
שנהנו שלא לגרור אין מחבין אותו אלא אם רצה כונס לתוך
שלו וכוונה ועושה חזית מבחוץ לפיכך אם נפל הכותל המקום
והאבנים שלו אם עשו מדעת שניהם בזנין ארת הכותל
באמצע ועושים חזית מכאן ומכאן לפיכך אם נפל הכותל
המקום והאבנים של שניהם : ג המקף ארת חבירו משלש
רווחתיו ונדר את הראשונה ואת השניה ואת השלישית
אין מחבין אותו רבי יוסי אומר אם עמד ונדר את הרביעית
מגלגלין עליו ארת הכל : ד כותל חצר שנפל מחבין אורתו
לכנורו עד ארבע אמות בחזקת שנתן עד שיביא ראיה שלא
נתן מארבע אמות ולמעלה אין מחבין אותו סמך לו כותל
אחר אף על פי שלא נתן עליו את החקרה מגלגלין עליו את
הכל בחזקת שלא נתן עד שיביא ראיה שנתן : ה כופין אותו
לבנות בית שער ודלת לחצר רבן שמעון בן גמליאל אומר
לא

לא כל החצירות ראויות לבית שער כופין אותו לבנות לעיר
 חומה ולתים וברית רבן שמעון בן גמליאל אומר לא כל
 העירות ראויות לחומה כמה יהא בעיר ויהא כאנשי העיר
 שנים עשר חדש קנה בה בית דירה חרי הוא כאנשי העיר
 מיר ו אין חולקין את החצר עד שיהא בה ארבע אמות לוח
 וארבע אמות לוח ולא את השדה עד שיהא בה תשעה קבין
 לוח ותשעה קבין לוח רבי יהודה אומר עד שיהא בה תשעה
 חצאי קבין לוח ותשעה חצאי קבין לוח ולא את הגדה עד
 שיהא בה חצי קב לוח וחצי קב לוח רבי עקיבא אומר בית
 רובע ולא את השרקליון ולא את המורן ולא את השוכך
 ולא את השלית ולא את המרחץ ולא את בית הכר (ולא
 את בית השלתי) עד שיהא בהן כדי לוח וברי לוח זה הכלל
 כל שחלק ושמו עליו חולקין ואם לאו אין חולקין אימתי
 בזמן שאין שניהם רוצים אבל בזמן ששניהם רוצים אפירו
 בפחות מקאן יתלוקו וכתבי הקדש אף על פי ששניהם רוצים
 לא יתלוקו

ק"ו גזיל כנין אכנס טאונס משופות ומקובות גזית אכנס משופות כסוסין חני
 לבנה טהיל טעם ומחנה חזית סימן ומכאן להודיע שמיטה עשויה הכל
 כל וכו' וכו' כיון מה טעם חזר טל שוקטין בית שער להיות שומר הסתא וישב על
 להרחיק בני הר' מלכנס לחצר כאנשי העיר טאטא עמם בעול מרקליון ומורן מיני פלטין

הלכה ככא בתרא דף ט' ע"ב

אמר רבי אלעזר גדול העושה צדקה כסתר יותר ממשה רבינו דאלו
 במשה רבינו כתיב כי יגרתו מפני האף והחמה ואלו בעושה צדקה
 כתיב מתן כסתר יכפה אף ושוחר בחיק חמה עזה ופליגא רד' יצחק דאמר
 רבי יצחק אף כופה חמה אינו כופה שנאמר ושוחר בחיק חמה עזה אף על
 פי ששחר בחיק חמה עזה איכא דאמרי אמר ר' יצחק כל דיון שנוטל שוחר
 מביא חמה עזה לעולם ואמר ר' יצחק כל הנותן פרוטה לעני מתברך כשש
 ברכות והמפייסו ברברים מתברך באחת עשרה ברכות הנותן פרוטה לעני
 מתברך כשש ברכות רכתוב הלא פרום וגו' ועניים מרודים הביא בית וגו'
 כי הראה ערום וגו' והמפייסו ברברים מתברך כ"א ברכות שנאמר ותפק
 לרעב נפשך ונפש נענה תשביע וזרח כחשך אורך ואפלתך בצהריום ונחך ה'
 תמיר והשביע בצחצחות נפשך וגו' וכנו ממך חרבות עולם מוסרי דור ודור
 תקומם וגו' ואמר ר' יצחק מאי רכתוב רורף צדקה וחסד ימצא חיים צדקה
 וכבוד משום דרורף צדקה ימצא צדקה אלא לומר לך כל הרורף אחר צדקה
 הקב"ה ממציא לו מעות ועושה בהן צדקה רב נחמן בר יצחק אמר הקב"ה
 לאפוקי מאי לאפוקי מדררש רבה דררש רבה מאי רכתוב ויהיו מוכשלים
 לפניך בעת אפך עשה בהם אמר ירמיה לפני הקב"ה רבוננו של עולם בשעה
 שכופין את יצרן ומכששים לעשות צדקה לפניך חבשילם בכני אדם שאינם
 מהוגנים

מהוגנים כדי שלא יקבלו עליהם שכר רבי יהושע בן לוי אמר כל הרגיל
 לעשות זוכה הויין לו בניס בעלי חכמה בעלי עושר בעלי הגדה בעלי
 חכמה דכתוב ימצא חיים בעלי עושר דכתוב צדקה בעלי הגדה דכתוב
 וכבוד כתיב הכא וכבוד וכתוב התם כבוד חכמים ינחלו

רש"י אף וקומה כ' לנימות קשים הן לזרע מן החוטאים אעפ"י ששחר בחיק טהור
 עושה צדקה כסתר חומה עזה עדין טהור כחוקס רד' סכר דהאי מוחד בחיק אריסא
 קאי ושחר בחיק וכסה חמה עזה ותפק לרעב נפשך טהור פיוס דברי נוחומים ימצא צדקה
 משמע יבא לרד עמות וימצא בני אדם טועמו לו צדקה ויכיו מוכשלים לפניך את אנשי ענקות
 היה מוקל טהור מבקשין נפשו ימצא חיים וכתוב בני חכמה כי מוצאי מלא חיים בעלי הגדה
 מתוך סגן דרשנין ומיטכין את הלכ הכל מוכדיון חומס

זוהר תשא דף קצ"ג ע"ב

כנוניא דא עד לא חאכו ישראל כשעתא דקיימו ישראל על
 טורא דסיני אתעבר מנייהו וזהמא דהאי חויה
 דהא כדיון בטול יצר הרע הוה מעלמא ודחו ליה מנייהו וכדיון
 אתחאידו כחילנא דסיני וסליקו לעילא ולא נסתא לקתא כדיון הו
 ידעין והוו חמאן אספקלריאן עלאיין ואתההרן עינייהו וחדאן
 למנדע ולמשמע וכדיון חגר לון קב"ס חנירין דהתוון דשמה
 קדישא דלא יכול לשלטאה עליוהו סאי חויה ולא יסאכ לון
 כרבךדמיתא כיון דחטו כעגלא אתעברו מנייהו כל אינון דרגין
 ונהרין עלאיין ואתעבר מנייהו חנירו מזוינין דאתעטרו משמה
 קדישא עלאה ואתמיכו עליוהו חויה כישא כמלקדמין וגרימו
 מוקא לכל עלמא ולכתר מה כתיב וירא אהרן וכל בני ישראל
 את משה והנה קרן עור פניו ויוראו מנשת אליו ח"מ מה כתיב
 בקדמיתא וירא ישראל את הויה הגדולה וכלהו חמאן זהרין
 עלאיין ואתההרין כאספקלריאה דנהרה דכתוב וכל העם ראים
 את הקולת ועל ימא הו חמאן ולא דקליון דכתיב זה אלי ואנוהו
 לכתר דחטו פני הסרסור לא הו וכלו למחמי מה כתיב ויוראו
 מנשת אליו ותא חוי מה כתיב בהו ויתנללו בני ישראל את
 עדיס מהר חרב דאתעברו מנייהו אינון מזוינין דאתחברו בהו
 כטורא דסיני כגין דלא ישלוט בהו ההוא חויה כישא כיון
 דאתעבר מנייהו מה כתיב ומשה יקח את האהל ונטה לו מחוץ
 למחנה הרחק מן המחנה אמר רבי אלעזר מאי סאי קרס לנכי
 סאי חלא כיון דידע משה דאתעברו מנייהו דישרל אינון זוינין
 עלאיין אמר סא ודאי מכאן ולהלאה חויה כישא ויתו לדיירא
 בינויהו ואי יקום מקדשא הכא בינויהו יסתאב מיד ומשס יקס
 את האהל ונטה לו מחוץ למחנה הרחק מן המחנה כגין דחמא
 משה דסא כדיון ישלוט חויה כישא מה דלא הוה מקדמת דנא

יוסף לחק * מוסר * משערי קדושה ח"ב ש"ד

החמדה אב הטומאה כי היא מביאה לשנאה וקנאה ומביאה לידי גול וזכוות שקר ולידי רליחה והיא העשירית שבשער הדברות שקולה ככולו כי עינו לא תשבע עושר כעין הנפש שנאמר לו ונפש עפר לחמו וכתיב כהלו ליהו אים רע עין ונו' ואח"ל התאזה מוהיאה את האדם מן העולם כי מטרידו מעסק התורה ומקיום מצותיו והוא כופר בהשגחה ואינו מאמין שהכל על ידי השגחתו יתברך וכמאר"ל כל מי שיש לו פת בסלו ואומר מה אוכל למחר הרי זה מקטני אמנה ועליו נאמר כי מי צו לייס קטנות מי גרם ללדריקים שיתבזבו סלחנס לעתיד לבא קטנות האונה שהיתה בהם • הכל הכתחון אין מעלה כמות וכמ"ס אשרי כל חוסי בו כי מאמין שיש בעולם אלה שכול ומשגיח וכתיב ברוך הנבר אשר יבטח בה' והיה ה' מבטחו ומובטח הוא שלא יחסרו מזונותיו כמ"ס השלך על ה' יהנך והוא יכלכלך ובתנאי שיהיה באמת ובכל לבו בלי שום פקפוק • ועוד כי בהיותו נוטח יעסוק בתורה ומצות בכל לבו בלי הרהור כלל :

הלכה פסוקה הר"ם ה' תפלה פ"א

מצות עשה להתפלל בכל יום שנאמר ועבדתם את ה' אלהיכם מפי השמועה למדו שבורה זו היא תפלה שנאמר ולעבדו בכל לבבכם ואמן חכמים אי זו היא עבודה שכלל זו תפלה ואין מנין התפלות מן התורה ואין משנה התפלה האת מן התורה • ואין לתפלה זמן קבוע מן התורה • ב ולפיכך נשים ועבדים חייבין בתפלה לפי שהיא מצות עשה שלא הזמן נרמז • אלא קבוע מצוה זו כך הוא שהיא אדם מתחנן ומתפלל בכל יום ומגיד סגנו של הקב"ה ואח"כ סוף הוא לרכיבו שהוא לרץ להם בנקשה ובתחנה ואח"כ נותן טבח ובודיה לה' על הטובה שהשפיע לו כל אחד לפי כמו • ג אם היה רגיל טבח בתחנה ובקשה ואם היה ערל שפתים מדבר כפי יכולתו ובכל עת שיראה וכן מנין התפלות כל אחד כפי יכולתו יש מתפלל פעם אחת ביום ויש מתפלל פעמים הרבה • והכל יהיו מתפללין נכח המקדש בכל מקום שיהיה וכן היה הדבר תמיד ממש רכיבו ועד עזרא :

יום חמישי תורה

יכיון בקריאת חמשה פסוקים אלו שהם כנגד ה' דמילוי הרה אחוונה דשם ב"ן לקנות הארת רוח יתירה משנת הכאה •

א על-בשר אדם לא יסך ובמתכנתו לא תעשו
כמהו קדש הוא קדש יהיה לכם : על בסרא
דאנשא לא יתסך ובדמותיה לא תעבדון כותיה
קודשא הוא קודשא יהי לבון : ב איש אשר ירקח כמהו
ואשר יתן ממנו על-זר ונכרת מעמיו : גבר די יבסם
דכותיה ודי יתן מניה על חילוני וישתצי מעמיה :
ג ויאמר יהוה ארמישה קחלך סמים נטף ו וישחלך
וחלבנה

וחלבנה סמים ולבנה זכה בד בבר יהיה : ויאמר יי
למישה סב לך בוסמין נטופא וטופרא וחלבנתא בוסמין
ולבונתא דכיתא מתקל במתקל יהי : ד ועשיית אתה
קטרת רקה מעשה רוקח ממדח טהור קדש : ותעבד
יתא קטורת בוסמין בוסם עובד בוסמנו מערב דכי
קודשא : ה ושחקת ממנה הרק ונתתה ממנה לפני
העדה באהל מועד אשר אועד לך שמה קדש קדשים
תהיה לכם : ותשחוק מינה ותדיק ותתן מינה קדם
סהרותא במשכן זמנא די אזמין מימרי לך תמן קודש
קודשין תהי לבון :

נביאים מלכים ה' סימן י"ס

א ויאמר אליהו לאחאב עליה אכל ושתה ביי-קול
המון הנשים : ויאמר אליהו לאחאב סק
אכול ושתי ארי קל אתרגושת מטרא : ב ויעלה אחאב
לאכל ולשתות ואליהו עליה אל-ראש הפרמל ויגהר
ארצה וישם פניו בין ברכיו : וסליק אחאב למיכל
ולמישתי ואליהו סליק לריש טורא דברמלא ונחין
לארעא ושוי אפוהי בין ברכוהי : ג ויאמר אל-נערו
עלה-נא הבט דרדדים ויעל ויבט ויאמר אין מאומה
ויאמר שב שבע פעמים : ויאמר לעולמיה סק בען סכי
לאורח מערבא וסליק וסכא ויאמר לית מדעם ויאמר
תוב שבע זמנין : ד ויהי בשבעית ויאמר הנה-עב
קטנה כנף-איש עליה מים ויאמר עליה אמר אל-אחאב
אסר ורד ולא יעצרכה הנשים : והוה בזמנא שביעיתא
ויאמר הוא ענגא סליק זעירא כפיסת יד גבר סליק
ממערבא ויאמר סק אמר לאחאב אזדרו וחות ולא
יעבבינך מטרא : ה ויהי ערבה וערבה והשמים
התקדרו עבים ורוח ויהי גשם גדול וירכב אחאב וילך

יורעאלה

יורעאלה : והוה עד דמזדרו ונחית ושמיא אתחפאיו
עננא ורוחא והוה מטר סגני ורכיב אחאב ואול
לזרעאל :

כתובים מסלי סימן י"ט

א מלוה יהוה חנו דל ונמלו ישלסלו : מן דבעי
דנזיף לאלהא מתרחם על מסכנא
ופורענותא טבתא משלם ליה : כ יסר בנה כייש
תקוה ואלהמיתו אלהתשא נפשך : רדי בך מטול
דאית סכויא ולמיתותיה לא תרים נפשך : ג גדלחמה
נשא ענש כי אסתציל ועוד תוסף : גברא חמתנא
מקבל תבא וכמה דמתעלי על טועניה מוסף : ד שמע
עצה וקבל מוסר למען תחכם באחריתך : שמע עיצתא
וקביל מרדותא מטול דתתחכם בסופך : ה רבות
מחשבות בלב איש ועצת יהוה היא תקום :
סגיש מחשבתא בלביה דגברא ועצתא דאלהא היא
תקום :

משנה מנהות פרק ד

התורה היתה באה חמש סאין ירושלמיות שהן שש מדבריות
שתי איפות האיפה שלש סאין עשרים עשרון עשרה
לחמין (עשרה למצה) עשרה לחמין עשרון לחלה ועשרה
למצה ובמצה שלשה מינין חלות ורקיקים ורכובה נמצאו
שלשה עשרונות ושלש לכל מיין שלש חלות לעשרון במרה
ירושלמית היו שלשים קב חמשה עשר לחמין וחמשה עשר
למצה חמשה עשר לחמין קב וחצי לחלה וחמשה עשר
למצה והמצה שלשה מינין חלות ורקיקים ורכובה נמצאו
חמשת קבין לכל מיין שתי חלות לקב : ב המלואים היו באים
במצה שבתורה חלות ורקיקים ורכובה הנזירות היתה באה
שתי ידות כמצה שבתורה חלות ורקיקים ואין בה רכובה
(נמצאו) עשרת קבין ירושלמיות שהן ששה עשרונות וערין
ומכלן היה נוטל אחר מעשרה תרומה שנאמר והקריב כמנו

אחר

אחר מכל קרבן תרומה לוי אחר שלא וטול פרום מכל קרבן
שהיו כל הקרבנות שוין ושלא וטול מקרבן לחבירו לכתן
הזרק את הם השלמים לו יהיה והשאר נאכל לפעלים :
ג השוחט את התודה בפנים ולחמה חוץ לחומה לא קדש
הלחם שחטה עד שלא קרמו בתנור ואפילו קרמו בלן חוץ
מאחר מהן לא קדש הלחם שחטה חוץ למנה וחיון למקומה
קדש הלחם שחטה ונמצאת טריפה לא קדש הלחם שחטה
ונמצאת בעלת מום רבי אליעזר אומר קדש ותכמים אומרים
לא קדש שחטה שלא לשמה וכן איל המלואים וכן שני
כבשי עצרת ששחטן שלא לשמן לא קדש הלחם : ד נסבין
שקדשו בכלי ונמצא הזבח פסול אם יש שם זבח אחר וקרבן
עמו ואם לאו ופסלו כלניה ולר תודה ותמורתה והפסריש
הותרו ונאברה והפריש אחרת תחתיה אינן טענין לחם
שנאמר והקריב על זבח התודה התודה טעניה לחם ולא
גדה ולא תליפתה ולא תמורתה טענין לחם : ה האומר
הרי עלי תודה יביא היא ולחמה מן החולין תודה מן החולין
ולחמה מן המעשר יביא לחמה מן החולין תודה מן המעשר
ולחמה מן החולין יביא התודה היא ולחמה מן המעשר יביא
ולא יביא מחשי מעשר שני אלא ממעות מעשר שני : ו ומנין
לאומר הרי עלי תודה לא יביא אלא מן החולין שנאמר וזבחת
פסח לוי אלהיך צאן ובקר והלא אין פסח בא אלא להקיש כל תבא
ומן העוים אם בן למה נאמר צאן ובקר אלא להקיש כל תבא
מן הצאן ומן הבקר לפסח מה הפסח שהוא בא בחובה אינו
בא אלא מן החולין אף כל דבר שהוא בא בחובה לא יבוא
אלא מן החולין (לפיכך) האומר הרי עלי תודה הרי עלי שלמים
הואיל והם באים חובה לא יביאו אלא מן החולין והנסבין
בכל מקום לא יביאו אלא מן החולין :

ק"ו הסלת שמונו עוסין הלחם טבא עם התודה היו ה' סאין ירושלמיות סבן'
מדבריות : ב' אובות : טבס עשרים עשרון : עשרה : לטור חלות חמס סעודים :
רכובה : חלותם כמים רותחין וי"א מרכבס בשמן רותח וסא מל' מורבכס : צנדה ירושלמית
טלל היו עשרונות אלא קבס הכך ה' סאין היו ל' קבס סססאס ו' קבין : המלואים : קרבן
סהיוו ססמתקן אחרן וכמו לכסוס : ב' ידות : ב' חלקים : ועדוין : עוד סטוסף עלובן :
פרוס : סבור וחתוך : לחבירו : זעז : כפוס : צעורה : לחומה : מחמת המקום סאופין
בו המנחות : קרמו : טענב על הלחם קלף מחמת האס : לא קדש : דסטובו קודס סחושס סא :
פסול : ססכסל כוריקס : זכח אחר : זכות כטעס סכסכסל סאחר : חלפתס : אס אנדה א'
ויסריש

וכספים אחרת : קמורת : שממיר אותה באחרת :

הלכה מנחות דף צ"ט ע"א

מנא לן דמעלין בקרבן אמר רבי אחא בר יעקב דאמר קרא את מחתות החטאים האלה בנפשותם ועשו אותם רקיעי פחים ציפוי למזבח וגו' בתחלה תשימי מוכח ועבשיו גופו של מוכח : אשר שברת ושמתם בארון תני רב יוסף מלמד שהלוחות ושברי לוחות מונחין בארון מכאן לתלמוד חכם ששבת תלמודו מחמת אונסו שאין נוהגין בו מנהג ביוון אמר ריש לקיש פעמים שביטלה של תורה זה הוא יסודה דכתיב אשר שברת אמר לו הקדוש ברוך הוא למשה יישר כחך ששברת : ואמר ריש לקיש תלמיד חכם שפרח אין מביין אותו בפרהסיא שנאמר וכשלת היום וכשל גם נביא עמך לילה בכהו כלילה ואמר ריש לקיש כל המשכה דבר אחד מלימודו עובר בלאו : שנאמר רק השמר לך ושמור נפשך מאד פן תשכח את הדברים ובררבי אבין אמר רבי אילעא דאמר רבי אבין אמר רבי אילעא כל מקום שנאמר השמר פן ואל אינו אלא לא תעשה רבינא אמר השמר ופן שני לאוין ניהו : רב נחמן בר יצחק אמר בשלשה לאוין שנאמר השמר לך ושמור נפשך מאד פן תשכח את הדברים יכול אפילו מחמת אונסו תלמוד לומר ופן יסורו מלבבך במסרים מלכו הכתוב מרבר : רבי דוסתאי בר ינאי אמר יכול אפילו תקפה עליו משנתו תלמוד לומר רק : רבי יוחנן ורבי אלעזר דאמרי תרויהו תורה ניתנה בארבעים ונשמה נוצרה בארבעים כל המשמר תורתו נשמרת משתמרת וכל שאינו משמר את התורה אין נשמרת משתמרת : תנא רבי רבי ישמעאל משל לאדם שמסר צפור דרור לעבדו אמר כמירומה אתה שאם אתה מאכרה שאני נוטל ממך איסר כדמיה נשמחך אני נוטל ממך לפיכך כל המשמר את התורה נשמרת משתמרת :

רש"י אשר שברת ושמתם בארון : ששים הסברים בארון : שביטלה של קורה : כגון שמנבל קורה להוציא אתם ולהכנסת כלל זהו יסודה כלומר מקבל שבר כאלו יושב ומייסד ועושה דבר שאמר אשר שברת ולא אמר לוי כלשון כעש שמע מינס הסמיכה עמו דעת השכינה כשניטל קורה וסוין כיון דתכיון לטובה : תקפה : שלא יכול להעמיד גרסתו : רק : מועט הוא : כוונה בארבעים : תורת הולד לארבעים יום ביום כדא :

זוהר תשא דף קצ"ר ע"א

וקרא לו אהל מועד . וכי לא הוה בקדמיתא אהל מועד . אלא בקדמיתא אהל סהם השתא אהל מועד . מאי מועד . ר' אלעזר אמר לטב . רבי אבה אמר לכי . רבי לעזר אמר לטב . מה מועד דאיהו יוס חרות דקיהרא דאחוספא ביה קדושה לא שלעה כה פנומותא אוק הכא קרי לה בשמא דא לאחוספא דהא אחרתיק מכוניהו ולא אחפנים . ועל דא וקרא לו אהל מועד כתיב . ור' אבה אמר לכי דהא בקדמיתא הוה אהל סהם כמה דתא אמר אהל כל ילעני כל יסע וקדושו לנלח . והשתא אהל מועד . בקדמיתא למיהב חיון ארוכין לעלמין דלא יסלוט כהו מותא . מכאן ולהלאה אהל מועד כד"ה וביח מועד לכל חי . השתא אחויהיב ביה זמנא וסוין קלובין לעלמא . בקדמיתא לא אחפנים והשתא אחפנים . בקדמיתא כפרותא וזווגא לסיהרא בשמא

בשמא דלא יעדון . השתא אהל מועד זווגא דלהון מזמן לזמן . וכנ"כ וקרא לו אהל מועד מה דלא הוה קודם . (ע"כ) ועל דא אהל מועד קרי ליה דהא שריא ביה זמן קלוב לכל עלמא . ועל דא רזא דמלה אית ימונא לעילא ואית ימונא לתתא . אית שמלא לעילא ואית שמאלא לתתא . אית ימונא לעילא בקדושה עלאה . ואית ימונא לתתא דאיהו כסערה אחרת . אית שמאלא לעילא בקדושה עלאה לאתערא רסומותא לאתקשרא סיהרא באחר קדושה לעילא לאתקשרא . ואית שמאלא לתתא דאפריש רסומותא דלעילא ואפריש לה מלאכהרא בשמא ולאקשרא כהריה ודא הוה סערה רסויה כישא . דכד שמאלא דא דלתתא אתערת כדון משיך לה לסיהרא ואפריש לה מעילא ואחשכת כהורה ואחדקת כחויא וכדון שאיבס מותא לתתא לכלא דאתדקת כחויא ואתרפת מאלנא דחוי ועל דא גריס מותא לכל עלמא . ודא הוה כד אסתאב מקדשה עד זמנא קל"ב דאתקנת סיהרא ותכת לאנהרא ודא הוה אהל מועד . זכאין חנון דיקויה דידעין ריון דאורויהא ומתדבקין כה כאורויהא ומקיימין קרא דכתיב וקנית בו יומם ולילה וגו' וכנינה יזכון לקוי עלמא דהתי דכתיב כי הוה חייך וארך ימך וגו' בילא"ו :

יוסף לחק . מוסר . משערי קדושה ח"ב ש"ד

האות התענוגים דעה מכל הנ"ל כי בהיותו גרנרן ויבואו לדי חמדה וגול וסבועת שקר ושנאה הכריות וקנאה דומה לעשו שנאמר בו הלעיטני בא וגו' ועליו כאמר ושמת סכין בלועך אם בעל נפש אתה כי על ידי כן יאכל נבילות וטריפות וכל מאכלות אסורות וכתיב כל עמל אדם לפיהו וכתיב וכתן רשעים תחסר וכתיב וישמן ישורון וגו' ויטוש אלוה עשהו כי מביאו לבחוש בש"ת כמ"ס פן אשבע וכאשתי ואמרתו מי ה' ועל כל העבירות אין הקטן נענש וכן סורר ומורה שאכל טרטימר בשר וחזי לוג יין נסקל ואמר רז"ל מנהג הרשעים אכול בשר ושתה יין וכו' וכתיב אם יכופר העון הזה לכם עד תמותו ואמר אלוהו ז"ל לרבי יהודה לא תרוי ולא תחטא :

הלכה פסוקה * הר"ם ה' תפלה פ"א

עזרא ובית דינו תקנו שמונה עשרה ברכות על הסדר שלש ראשונות שבה לה' ושלוש אחרונות הודיה ואמנויות יש בהן שאלת כל הדברים שהן כמו אבות לכל חפצי איש ואיש ולכרי הלבור כולן כדי שיהיו ערוכות בפי הכל וילמדו אותן ויהיה תפלת אלו העלנים תפלה שלימה כתפלת בעל השלשון הטהרה . ומפני ענין זה תקנו כל הברכות והתפלות מסודרות בפי כל ישראל כדי שיהא ענין כל ברכה ערוך בפי העלג . וכן תקנו שיהא מנין התפלות כמנין הקרבנות שהיו תפלות בכל יום כנגד שני תמידין וכל יום שיש קרבן מוסף תקנו בו תפלה שלישית כנגד קרבן מוסף . ותפלה שיהא כנגד תמיד של דקר היא הנקראת תפלת השחר . ותפלה שכנגד תמיד של בין הערבים היא הנקראת תפלת

תפלת מנחה ותפלה שכנגד המוספין היא הנקראת תפלת המוספין :

ליל שישי

לירוף יהוה

* והקטרת

אשר תעשה

במתכנתה לא תעשו לכם
 קדש תהיה לך ליהוה :
 ב איש אשר יעשה כמוה
 להריח בה ונכרת
 מעמו : ג וידבר יהוה
 אל משה לאמר : ד ראה
 קראתי בשם בצלאל
 בן אורי בן חור למטה
 יהודה : ה ואמלא אתו
 רוח אלהים בחכמה
 ובתבונה וברעת ובכל
 מלאכה : ו להשב
 מחשבת לעשות
 בזהב ובכסף ובנחשת :
 ז ובחרשת אבן למלאת
 ובחרשת עץ לעשות
 בכל מלאכה : ח ואני
 הנה נתתי אתו את
 אהליאב בן אחיסמך
 למטה דן ובלב כל חכם
 לב נתתי חכמה ועשו
 את כל אשר צויתך :
 ט את אהל מועד ואת

הארן

קמר

זית ארזא לטהרותא וית
 פפורתא די ערוהי וית כל
 מני משכנא : י וית פתורא
 וית מנוהי וית מנרתא
 דכיתא וית כל מנהא וית
 מדבחא דקטורת בוסמיא :
 יא וית מדבחא דעלתא וית
 כר מנוהי וית כזרא וית
 בסיסיה : יב וית לבושי
 שמושא וית לבושי
 קודשא לאהרן כהנא וית
 לבושי בנוהי לשמשא :
 יג וית משחא דרבותא וית
 קטורת בוסמיא לקודשא
 ככל די פקדתך יעבדון :
 יד ואמר יי משה למימר :
 טו ואת מליל עם בני ישראל
 למימר ברם ית יומי שבאי
 די לי תטרון ארי את היא
 בין מימרי וביניכון לדריכון
 למידע ארי אנא יי
 מקדשכון : טז ותטרון ית
 שבתא ארי קודשא היא
 לכון דיחלינה אתקטלא
 יתקטיל ארי כר דיעבד
 בה עיברתא וישתצי אנשא
 ההוא מגו עמיה : יז שיתא
 יזמין התעביד עיברתא
 וביומא שביעאה שבת
 שבתא

הארן לעדת ואת הכפרת
 אשר עליו ואת כל כלי
 האהל : י ואת השלחן
 ואת כליו ואת המנרה
 הטהרה ואת כל כליה
 ואת מזבח הקטרת :
 יא ואת מזבח העלה ואת
 כל כליו ואת הכיור
 ואת כנו : יב ואת בגדי
 השרד ואת בגדי הקדש
 לאהרן הכהן ואת בגדי
 בני לכהן : יג ואת שמן
 המשחה ואת קטורת
 הסמים לקדש ככל אשר
 צויתך יעשו : יד ואמר
 יהוה אל משה לאמר :
 טו ואתה דבר אל בני
 ישראל לאמר אך את
 שבתתי תשמרו כי אות
 הוא ביני וביניכם
 לדתים לדעת כי אני
 יהוה מקדשכם : טז ושמרתם
 את השבת כי קדש הוא
 לכם מחלליה מות יומת כי
 כל העשה בה מלאכה
 ונכרתה הנפש ההוא
 מקרב עמיה : יז ששת ימים
 יעשה מלאכה וביום
 השביעי שבת שבתון קדש
 ליהוה

ליהוה כל העשה מלאכה
 ביום השבת מות יומת :
 יח ושמרו בני ישראל את
 השבת לעשות את
 השבת לדורתם ברית
 עולם : יש ביני ובין בני
 ישראל אות הוא לעולם
 כי ששת ימים עשה יהוה
 את השמים ואת הארץ
 וביום השביעי שבת וינפש :
 כ ויתן אל משה ככלתו
 לדבר אתו בהר סיני שני
 לחת העדת לחת אבן
 כתבים באצבע אלהים :
 כא וירא העם כי בישש
 משה לרדת מן ההר
 ויקהל העם על
 אהרן ויאמרו אליו קום
 עשה לנו אלהים אשר
 ילכו לפנינו כי זה משה
 האיש אשר העלנו
 מארץ מצרים לא
 ידענו מה היה לו :
 כב ויאמר אלהים אהרן
 פרקו נזמי הזהב אשר
 באזני נשיכם בניכם
 ובנתים והביאו אלי :
 כג ויתפרקו כל העם
 את נזמי הזהב אשר
 באזניהם

אהרן

אהרן : כד ונסיב מדיהו
 וצר יתיה בזיפא ועבדיה
 עגל מתכא ואמרו אלין
 דחלתך ישראל דאסקו
 מארעא דמצרים : כה וחזא
 אהרן ובנא מדבחא
 קדמוהי וקרא אהרן ואמר
 חנא קדם יי מחר :
 כו ואקדימו ביומא
 דבתרוהי ואסקו עלון
 וקריבו נכסין ואסחר עמא
 למיכר ולמשתי וקמו
 לחייבא :
 באזניהם

יום הששי

אחר קריאת פרשת השבוע שנים מקרה ואחד תרגום והפטרה וזמור ס' מלך
 נאות לכס (או זמור סור ליום השבת וה' מלך) ילל' דברו משנה והלכה
 מסדר טהרות שהיא נגד היסוד בחינת היום :

משנה פרה פרק י"א

צלוחית שהניחה מגולה ובה ומצאה מכוסה פסולה הניחה
 מכוסה ובה ומצאה מגולה אם יכולה החולדה
 לשחות הימנה או נחש לרברי רבן גמליאל או שירד בה טל
 בלילה פסולה החטאת אינה נצולת בצמיד פתיל ומים שאינן
 מקודשין נצולין בצמיד פתיל : כ כל הספק טהור לתרומה
 וטהור לחטאת כל התלוי לתרומה נשפך לחטאת אם עשו
 על גביו טהרות תלויות הרפפות טהורות לקדש ולתרומה
 ולחטאת רבי אליעזר אומר הרפפות טהורות לחטאת : ג דבלה
 של תרומה שנפלה לתוך מי חטאת ונטלה ואכלה אם יש בה
 כביצה בין טמאה בין טהורה המים טמאין והאוכלה חייב
 מיתה (אין בה כביצה המים טהורים והאוכלה חייב מיתה) רבי
 יוסי אומר בטהורה המים טהורים הטהור לחטאת שהכניס

ראשו

ראשו ורובו לתוך מי השאת נטמא : ד כל השעון ביאת מים
 מדברי תורה מטמא את הקדש ואת התרומה ואת החולין ואת
 המעשר : ואסור על ביאת המקדש : לאחר ביאתו מטמא את
 הקדש ופוסל את התרומה : דברי רבי מאיר : ותקמים אומרים
 פוסל בקדש ובתרומה : ומותר בחולין ובמעשר : ואם בא אל
 המקדש : בין לפני ביאתו בין לאחר ביאתו חייב : ה כל השעון
 ביאת מים מדברי סופרים מטמא את הקדש ופוסל את התרומה :
 ומותר בחולין ובמעשר דברי רבי מאיר : ותקמים אסרים
 במעשר : לאחר ביאתו מותר בכלן : ואם בא אל המקדש בין
 לפני ביאתו ובין לאחר ביאתו פטור : ו כל השעון ביאת מים :
 בין מדברי תורה : בין מדברי סופרים : מטמא את מי השאת :
 ואת אפר השאת : ואת המזה מי השאת במגע ובמשא : האזוב
 המוכשר : והמים שאינן מקודשים : וכלי ריקם שהחזר להשאת
 במגע ובמשא דברי רבי מאיר : ותקמים אומרים במגע אבל לא
 במשא : ו כל אזוב שיש לו שם לווי פסול : אזוב זה כשר : אזוב
 יונן : אזוב כוחלי : אזוב רומי : אזוב מדברי פסול : ושל תרומה
 טמאה פסול : ושל שהורה לא יזה : ואם הוזה כשר : אין מוין רא
 ביונקות : ולא בתמרות : אין חייבין עד היונקות על ביאת
 המקדש : רבי אליעזר אומר אף לא על התמרות : אלו הן
 היונקות גבעולין שלא גמלו : ה אזוב שהוזה בו כשר לטהר בו
 את המצודע : לקטו לעצים : ונפלו עליו משקין מנבבו והוזה
 כשר : לקטו לאוכלין ונפלו עליו משקין : אף ער פי שנבבו
 פסול : לקטו להשאת במלקט לאוכלין : דברי רבי מאיר : רבי
 יהודה ורבי יוסי ורבי שמעון אומרים במלקט לעצים : ט מצות
 אזוב שלשה קלחים ובהם שלשה גבעולין : רבי יהודה אומר
 של שלשה שלשה : אזוב שיש בו שלשה קלחים מפסגו ואוגרו :
 פסגו ולא אגרו : אגרו ולא פסגו : לא פסגו ולא אגרו כשר : רבי
 יוסי אומר מצות אזוב שלשה קלחים ובהם שלשה גבעולים :
 ושידיו שנים : וגרדומיו כל שהוא :

ק"ו נלוות : של חטאת : פסולה : שמה אדם כנסו לשם ורוב בני אדם אין טהורין
 לחטאת : לשנות : שאין תלו באויר : כגולה : אבר חטאת או מים שהוקדשו שהיו
 באהל המן בתוך כלי שיש עליו צמיד פתול בסטו : הקלוי : כל ספק אשם כולד בתרומה תולין
 לא אוכלין ולא טורפין : טהרות : טעם טהרות ע"י אותה הוזה : רפסות : כמין שכבות של
 עץ : רעדות : עבים שאינם מהודקים ויש זה בזה וכשמשען עליהם רועדים ומקבעים : ביאת
 מים

תום : טבילה כמו מקוה : המוכשר : מוכן לקבל טומאה : לווי : טריטון ללוות עמו עם אחר :
 בתמרות : כמין גררין שיש בראשי האזוב : גבעולים : כל זמן שהפח בתוך כים קרוי גבעול :
 גמלו : כמו ויגמל שקדים : משטנו : משדודו : ומריו : אם נפל ח' מהג' קלחין ס' סס טוור :
 וגרדומיו : הוא הגבעול בעצמו ששכר וכשקויר ממנו כל שהוא :

הלכה נרה רף י"ט ע"ב

איזהו ארום כרם המכה : מאי כרם המכה אמר רב יהודה אמר שמואל
 כרם שור שהוט ולימא כרם שחיטה אי אמר כרם שחיטה הוה
 אמינא ככולה שחיטה קא משמע לן כרם המכה בתחלת הכאה של סכין
 עלא אמר כרם צפור היה איבעיא להו היה לאפוקי שחוט או דילמא
 לאפוקי בחוש תיקו :

רש"י טור : דמו ארום כדאמר במס' יומא האי חזיר וסאי סומק : דס שחוטס : משקס
 וכולך : כפור חיס : דס היובא מפור חי ע"י מכה : א"ד לאפוקי כחוש : וסאי חיס
 לטון בראש סוף :

זוהר יתרו רף פ"ט ע"א

רבי יודאי שאיל ליה לר"ש וומא קד דאערע עמיה בארחה
 ח"ל רבי הא כתיב כפרשתא דשכח דאמר ישעיה דכתיב
 כה אמר ה' לסריסים אשר ישמרו את שבתותי ונו' ונתתי להם
 ככיתוי וכחומותי ונו' : מאי קא מיירי : ח"ל קפוטקאה סמרך
 קטרי כטיפסא ונחית דמלס דאורייתא כעני לחותא : או הפכי
 לאחורך וויל אכתראי וזכוון לכך : אמר ליה כניניה דמר עכידנא
 ארסא וכתיב דמר אסתכל בשכינתא : אמר ליה ת"ח מלס דא
 הא לוקמוס חכרייח ולא פרישו מלס : כה אמר ה' לסריסים :
 מאן סריסים אלן הינון חכרייח דמשתרלי באורייתא ומסריסי
 גרמייחו כל שיתא וימין דשכתא ולעאן באורייתא וכליילא דשכתא
 מזרוי גרמייחו כזונג דילהון משוס דודעי רזא עלאה בשעתא
 דמטרוניתא אזדונגת במלכא : ואינון חכרייח דידעון רזא דא
 מכוונין לכיווה למסימנותא דמאריהון ומתכרחין כתיבא
 דמעיהון כהקוא ליליא ודא הוא דכתיב אשר ישמרו כד"א ואכיו
 שמר את הדבר : ואקרוין סריסים ודאי בנין לפכתא לשכתא
 לאשכתא רעוא דמאריהון דכתיב וכשרו כאשר חפלתו : מאי
 כאשר חפלתו : דא זונגא דמטרוניתא : ומתווקים ככריהי כלא
 קר ככריתו קסס : זכאה מולקיה דמאן דאתקדש בקדושה דא
 וידע רזא דא :

יוסף לחק : מוסר : משערי קדושה ח"ב ש"ד
המסתפק בהכרחי נקרא דריק כמ"ס דריק אוכל לשוכע נפשו ודוד
 אמר טוב לי כי עונתי למען אלמד חוקיך ולא שאל יעקב
 חלא ונתן לי לחם לאכול ובגד ללבוש וכתיב ישכר חמור גרם ונו' ויש שכמו
 לסכול ואח"ל כך היא דרכה של תורה פת במלח תאכל וכו' אם עשית כן
 אשריך

הצריך בעו"הו וטוב לך לע"כ ואו"ל אין התורה מתקיימת אלא בני שמויות
עמנו עליה ואמרו רז"ל מרבה כשר מרבה רמה וארו"ל לעולם יראה אדם כאלו
קדוש שריו בתוך מעיו שנאמר בקרבך קדוש :

הלכה פסוקה * הר"ם ה' שבת ב"ו

הפוסק עם העכו"ם לכתוב לו חזרו או כותלו או לקצור את שדכו או ששכרו
שנה או שמים לכתוב לו חזר או ליטע לו כרם אם היתה המלאכה
במדונה או בתוך התחום אסור לו להניחן לעשות בשבת מפני הרה"ם שאינם
יודעים שפסק - ואם היתה המלאכה חוץ לתחום מותר שאין סם ישראל שיראה
את הפועלין כשהן עושין בשבת - ב וכן מותר לאדם להשכיר כרמו או שדכו
לעכו"ם העפ"י שהוא זורען ונוטען בשבת שהראה יודע ששכורין הן או
באריסות כמן לכן ודבר שסם ישראל בעליו קרוי עליו ואין דרך רוב אנשי אותו
המקום להשכירו או ליתנו באריסות אסור להשכירו לעכו"ם מפני שהעכו"ם
עושה כמותו המקום מלאכה בשבת והוא נקרא על סם ישראל בעליו :

ויקהל יום ראשון תורה

יכין בקריאת ששה פסוקים אלו שהם כנגד 1 דמלוי יוד דסם ב"ו להשאיר
בו הארה מתוספת נשמה של שבת מעברה -

א ויקהל משה את כל עדת בני ישראל ויאמר
אלהם אלה הדברים אשר צוה יהוה
לעשות אתם : וכניש משה ית כל כנשתא רבני ישראל
ואמר להון אילין פתגמא דפקיד יי למעבד יתהון :
ב ששת ימים תעשה מלאכה וכיום השביעי יהיה לכם
קדש שבת שבתון ליהוה כל העשה בו מלאכה יומת :
שתא יומין תתעביד עיבידתא וכיומא שביעאה יהי
לכון קודשא שבא שבתא קדם יי פד דיעביד ביה
עיבידתא יתקטיל : ג לא תבערו אש בכל משבתים
ביום השבת : לא תבערון אשתא בכל מותבניכון ביומא
דשבתא : ד ויאמר משה אל כל עדת בני ישראל
לאמר זה הדבר אשר צוה יהוה לאמר : ואמר משה
לכל בני שתא רבני ישראל למימר דין פתגמא דפקיד
יי למימר : ה קחו מאתכם תרומה ליהוה כל נדיב לבו
יביאה את תרומת יהוה זהב וכסף ונחשת : סבו מנכון
אפרשותא קדם יי כל דיתרעי לביה ייתי ית אפרשותא

קדם יי דהבא וכסף ונחשא : ו ותכלת וארנמן
ותולעת שני ושש ועזים : ותכלא וארנונא וצבע
זהורי ובזין ומעזי :

נביאים מלכים א' סימן ז'

א וישלח המלך שלמה ויקח את חירם מצר : ושלח
מלכא שלמה ודבר ית חירם מצור : ב כך
אשה אלמנה הוא ממטה נפתלי ואביו איש צרי חרש
נחשר וימלא את החכמה ואת התבונה ואת הדעת
לעשות כל מלאכה בנחשת ויבוא אל המלך שלמה
ויעש את כל מלאכתו : בר אתתא ארמלתא הויה
משבטא דבית נפתלי ואבנהי גבר צורי אומן בעובדא
דנחשא ואתמלי ית חוכמתא וירת סוכלתנותא וירת
דעתא למעבד כל עיבירא בנחשא ואתא לות מלכא
שלמה ועבד ית כל עיבירתיה : ג ויצר את השני
העמודים נחשת שמנה עשרה אמה קומת העמוד
האחד וחוט שתיים עשרה אמה יסב את העמוד השני :
וצר ית תרין עמודיא דנחשא תמני עסרי אמן רומיה
דעמודא חד וחוט משה תרתין עסרי אמן מקף ליה
וכן לעמודא תנינא : ד ושתי לתרת עשה לתת על
ראשי העמודים מצק נחשת חמש אמות קומת
הפתרת האחת וחמש אמות קומת הפתרת השנית :
ותרתין קרונתון עבד למתן על ריש עמודיא מתן
נחשא חמש אמן רומה דקרונתא חדא וחמש אמן
רומה דקרונתא תניתא : ה שבכים מעשה שבכה גדלים
מעשה שרשרות לפתרת אשר על ראש העמודים
שבעה לפתרת האחת ושבעה לפתרת השנית :
סריגן עובד סריגא קליען עובד גדילן לקרונתון דעל
ריש עמודיא שבעא לקרונתא חדא ושבעא לקרונתא

תנייתא : ויועש את העמודים ושני טורים סביב על השבכה האחת לכסות את הכתרת אשר על ראש הרמנים וכן עשה לכתרת השנית : ועבד ית עמודיא ותרין סררין סחור סחור על סריגתא חדא לכסאה ית קרונתון דעל ריש רמוניא וכן עבד לקרונתא תנייתא :

כתובים מסלי סימן י"ט

א תאות אדם חסדו וטוב רש מאיש כזב : רגתיה דבר נשא חסדיה וטב מסכינא מן גברא כדבא : ב יראת יהוה לחיים ושבע ילין בליפקד רע : דחלתיה דאלהא לחי ומן דשביע מיניה ניבות וליא נפקוד בשתא : ג טמן עצל ידו בצלחת גסאל פיהו לא ישיבנה : עטלא דמטשי ידיה בשחאתיה אף לא לפומיה מקרב ליה : ד לין תכה ופתי יערס והוכיח לנבון יבין דעת : לממקנא תמחי ושברא מתערס ואפסי לסוכלתן דנתבין ידעתא : ה משרדאב יבריה אם בן מביש ומחפיר : דבין לאבוי ומעריק לאמיה ברא הוא מבהתנא ומחפרנא : וחדל בני לשמע מוסר לשנות מאמרי דעת : פרש ברי ושמע מדרותא וליא תשנא מן מאמרי דפומי :

משנה דמאי פרק ה'

הלוקח מן הנחתום ביצר הוא מעשר נוטל כרי תרומת מעשר וחלה ואומר אחר ממאה ממה שיש כאן הרי בצד זה מעשר ושאר מעשר סמוך לו זה שעשיתי מעשר עשוי תרומת מעשר עליו והשאר חלה ומעשר שני בצפונה או בדרומו ומחלל על המעות : כ הרוצה להפריש תרומה ותרומת מעשר באחת נוטל אחר משלשים ושדש ושליש ואומר אחר ממאה ממה שיש כאן הרי זה בצד זה חולין והשאר תרומה על הכל ומאה חולין שיש כאן הרי זה בצד זה מעשר ושאר מעשר סמוך לו זה שעשיתי מעשר עשוי תרומת מעשר עליו והשאר

והשאר חלה ומעשר שני בצפונה או בדרומו ומחולל על המעות : ג הלוקח מן הנחתום מעשר מן החמה על הצוננת ומן הצוננת על החמה אפילו מטפוסין הרבה דברי רבי מאיר רבי יהודה אוסר שאני אומר חטים של אמש היו משל אחר ושל היום היו משל אחר רבי שמעון אוסר בתרומת מעשר ומתיר בחלה : ד הלוקח מן הפלטר מעשר מכל טפוס וטפוס דברי רבי מאיר רבי יהודה אוסר מאחת על הכל מורה רבי יהודה בלוקח מן המנפול שהוא מעשר מכל אחר ואחר : ה הלוקח מן העני וכן העני שנתנו לו פרוסות פת או פלחי דבילה מעשר מכל אחר ואחר ובתמרים ובגרוגרות בולל ונוטל אמר רבי יהודה אימתי בזמן שמתנה מרובה אבל בזמן שמתנה מועטת מעשר מכל אחר ואחר : ו הלוקח מן הסיטין והור ולקח ממנו שניה לא יעשר מזה על זה אפילו מאותו הסוג אפילו מאותו המין נאמן הסיטין לומר משל אחר הם : ז הלוקח מבעד הבית והור ולקח ממנו שניה מעשר מזה על זה אפילו משתי קופות אפילו משתי עיורות בעל הבית שהיה מוכר ירק בשוק בזמן שמביאין לו מנגותיו מעשר מאחד על הכל ומנגות אחרות מעשר מכל אחר ואחר : ח הלוקח מכל משני מקומות מעשר מזה על זה אף על פי שאמרו אין אדם רשאי למכור מכל אלא לצורך : ט מעשרין משל ישראל על של גוים משל גוים על של ישראל משל ישראל על של כותים משל כותים על של כותים רבי אליעזר אוסר משל כותים על של כותים : י עציץ נקיב הרי זה בארץ תרם מהארץ על עציץ נקיב מעציץ נקיב על הארץ תרומתו תרומה משאינו נקיב על הנקיב תרומה ויתורם מן הנקיב על שאינו נקיב תרומה ולא תאכל עד שיוציא עליה תרומות ומעשרות : יא תרם מן הדמאי על הדמאי מרמאי על הנדאי תרומה ויתורם מן הנדאי על הדמאי תרומה ולא תאכל עד שיוציא עליה תרומות ומעשרות :

ק"ו הנחתום האוסר : תרומת וכו' סבול ח' ממאה וחלה הוא אחד ממ' ח' כנפוכו קובע לו מקום וזה כ מחללו על המעות וא"ל להסיף חומס : חמס לחס חס וכוונת לחס קר : מטפוסים כמו דפוסין : פלטר הלוקח מנחתומין למכור : מכסול לוקח מפלטר למכור : מן העמי המחזיר על הפתח : פלחי חתיכות של דבילה : בולל מלמון בלולה : סיטון המוכר מרות : סוג קוסף גדולה : ענין כלי מנוקב שורעים בתוכו :

הני רב עובדיה קמיה דרבא ולמרתם שיהא למורך חס שיתן ריוח בין הרבקים עני רבא בתריה כגון על לבבך על לבבכם בכל לבבך בכל לבבכם עשב בשרך ואברתם מהרה הכנף פתיל אתכם מארץ אמר רבי חמא בר הנינא כל הקורא קרית שמע ומקרקק באותיותיה מצנינן לו נהינם שנאמר בפרש שדי מלכים בה תשלג בצלמון אל תקרי בפרש אלא בפרש אל תקרי בצלמון אלא בצלמות ואמר רבי חמא ברבי הנינא למה נסמכו אהלים לנהלים רכתיב כנהלים נטיו וגו' באהלים נטע וגו' לומר דך מה נהלים מעלין את האדם מטומאה לטהרה אף אהלים מעלין את האדם מכף חובה לכף זכות הקורא למפרע לא יצא רבי אמי ורבי אסי הוו קא קשרין ליה נננא לרבי אלעזר אמר להו ארהבי והכי איזיל ואשמע מלתא רבי מדרשא ואיתי ואימא לבו אול אשכחיה לתנא דרתני קמיה דרבי יוחנן קרא וטעה ואינו יורע להיכן טעה באמצע הפרק יחזור לראש בין פרק לפרק יחזור לפרק ראשון בין כתיבה לכתיבה יחזור לכתיבה ראשונה אמר ליה רבי יוחנן לא שנו אלא שלא פתח בלמען ירבו ימיכם אבל פתח בלמען ירבו ימיכם סרכיה נקט ואתי אתא ואמר להו אמרו ליה אלו לא באנו אלא לשמוע דבר זה דיינו :

רש"י נפרש שדי אם תפרש שדי ותקדיל תיבות של מלכות שמים מלכס דה תשלג בצלמון התורה אשר זה מלכס ומלוכו תשלג ותקנן לך את כל המוט אהלים לנהלים כנהלים נטיו כנהלים נטע אף בני מדרשות אהלים ל' נטיעה כופלת כסם שנאמר ויטע אהלי ארדנו קשרין ליה נננא קושרין לו חופה להטיאו אשה יחזור לראש כגון שהיה יודע שספק זה טעה ודלג אבל אינו יודע באיזה מקום בו טעה בין פרק לפרק שידע שגמר הפרשה וזריך להקמול פ' אחרת ואינו יודע באיזה מקום יחזור לפרק ראשון להפסק ראשון והיה אם שמוע בין קביעה לכתיבה שודע שצריך לומר ובתקנת ואינו יודע אם ראשון אם שני ואר"י לתנא וכו' סרכיה נקט און לטעות מכאן עד אמת ויזכי ואין צריך לחזור אלא לאמר ספ' שגורה כסוי :

זוהר ויקהל דף ר' ע"ב

קחו מאתכם קדומה לה' וחי תימא רקישה מלה עלייכו כל נריב לבו וביאה מהו וביאה אלא מהכא חולופינא רזא לללותא דבר כש דחיל למאריה ומכוין לביה ורעותיה כללותא אהקין תקונא דלעילא כמה דאוקימנא כקרמיתא כשירין ותושבחה דקאמרין מלאכין עלאין לעילא ובהסוה סדורא דתושבחה דקא אמרו ישראל לתתא חיה קשיטת גרמיה ותתקנא בתקונהא כאתתא דאתקשטא לבעלה ובסדורא דללותא כהוה תקונא דללותא דמיושב אהקינו עולמתהא וכל אינון דולס ומתקשטן כל אינון כהרה לבתר דאתקן כלא ואתסדרו כד מטו לאמת ויזכי כדון כלא מתתקנא חיה ועולמתהא עד דמטו לנבא ישראל כדון אלטעריך למיקס כלא על קיומיהו כגון רכר כר כס מטו לאמת ויזכי וכלא אתתקן עולמתהא כעלי לה ואיחיה נטילת גרמיה לנבי מלכא עלאה כיון דמטו לנבא ישראל כדון מלכא

מלכא קדישא עלאה נטיל כדרגוי וכפיק לקבלה לה ואנן מקמו מלכא עלאה בעינן לקיימא על קיומנא באימנא כרעדה דהא כדון חוסיט וימיניה לנבה ולבחר שמאליה דסוי לה תחות רישה ולבחר אתחבכו תרוייהו כחדא כנשקיו ואלין אינון תלת קדמיותא ובעי כר כס לשוואה לכיה ורעותיה ולכוונה ככל הני תקונין וסדורין דללותא פומיה ולכיה ורעותיה כחדא השתא דמלכא עלאה ומטרוניתא אינון כסודר כחדא באינון נשיקין מאן דאלטריך למשאל שאלתין ושאל דהא כדון שעתא דרעותא חיה כיון דשאל כר כס שאלתוי מקמי מלכא ומטרוניתא כדון יתקין גרמיה ברעותיה ולכיה לחלתא אחרנין לאתערעא חדוה דטמירו דהא מאלין תלת אתכרכא דבבקותא אחרא ויתקין כר כס גרמיה למיפק מקמיהו ולאנפא לון כחדוה גניזא דאלין תלת ועכ"ר דהא רעותיה דיתכרכון תחוי מאינון ברכאן דחדוה טמירא וכדון אלטעריך למנפל על אנפוי ולממסר נפשיה כשעתא דחיה נקטא נפשין ורוחין כדון חיה שעתא לממסר נפשיה כגו אינון נפשין דחיה נקטא דהא כדון לרורא דחוי חיה כדקא יאות :

יוסף לחק מוסר משערי קדושה ח"ב ש"ד

ולא זכה משה רבינו ע"ה לקבל התורה עד שהתענה ארבעים יום וארבעים לילה ולא עלה אליהו ז"ל למרום עד שהתענה ארבעים יום וארבעים לילה ולא זכה רבי אלעזר ורבי עקיבא ורבי ישמעאל לכל אותה החכמה והגבורה בעלייתן לפרדם עד אשר התענו ימים רבים בכל מיני סופים ופרישות ולא זכה שלמה לאותה חכמה ויחכם מכל האדם עד שהתענה ארבעים יום וארבעים לילה כמו שאמרו על מ' של משלי שהיא מ"ם רבתי וגם הוהר אמר רשב"י לרבי פנחס כד חוייה דגופיה מליא חלודין בלאתו מן המערה אלו לא חמיתני בכך לא הוייתי בכך :

הלכה פסוקה הר"ם ה' ק"ש פרק א'

וכן התקינו שיהא אדם מתפלל תפלה אחת בלילה שהרי אברי תמיד של בין הערבים מתעכלין והלכין כל הלילה שנאמר היא העולה וכו' כענין שנאמר ערב ובוקר וזהו ארבעים וארבעה וישמע קולי ואין תפלת ערבית חובה כתפלת ישחרת ומנחה ואעפ"כ נהגו כל ישראל בכל מקומות מושבותיהם להתפלל ערבית וקבלה עליהם כתפלת חובה וכן תקנו תפלה אחר תפלת המנחה סמוך לשקיעת החמה ביום התענית בלבד כדי להוסיף תחנה ובקשה מפני התענית וזו היא התפלה הנקראת תפלת נעילה כלומר נעלו שפרי שמים בעד השמש ובסתרה לפי שאין מתפללין אותה אלא סמוך לשקיעת החמה ג נמצאו התפלות בכל יום שלש ערבית ושחרית ומנחה ובשבתות ובמועדים ובראשי חודשים ארבע שלש של כל יום ותפלת המוספין וביום הכפורים חמש ארבע אלו ותפלת נעילה :

כיון בקריאת ארבעה פסוקים אלו שהם כנגד ד' דמילוי יו"ד דשם כ"ו
לשאר בו תוספת הרוח משנת עברה

א וערת אילים מאדמים וערת החשים ועצי שטים :
ומשכי דרכי מסמקי ומשכי דססגונא
ואעי שטין : ב ושמן למאור ובשמים לשמן המשחה
ולקטרת הפמים : ומשחא לאנהרותא ובוסמיא למשח
רבותא ולקטורת בוסמיא : ג ואבני שהם ואבני מלאים
לאפד ורחשו : ואבני בורלא ואבני אשלמותא לשקעא
באפורא ובחושנא : ד וכלחכסלב בכס יבאו ויעשו
את כל אשר צוה יהוה : וכל חכימי לבא דבכוון יתון
ויעבדון ית כל דפקיד י :

נביאים מלכוס א' סימן ו'

א וכתרת אשר על ראש העמודים מעשה שושן
באולם ארבע אמות : וקרונתון דעל
ריש עמודיא עובר שושנתא לקיט באולמא ארבע
אמין : ב וכתרת על שני העמודים גם ממעל מלעמת
הבטן אשר לעבר השבכה והרמונים מאותם טרים
סביב על הכתרת השנית : וקרונתון על תרין עמודיא
אף מלעילא מלקביל דבקא די לעבר סוגתא ורמוניא
מאתן סררין עבדין ליה סחור סחור על קרונתא
תנייתא : ג ויקם את העמודים לאלם ההיכל ויקם את
העמוד הימני ויקרא את שמו יכין ויקם את העמוד
השמאלי ויקרא את שמו בעז : ואקים ית עמודיא
לאולמא דהיכלא ואקים ית עמודא מימינא וקרא ית
שמיה יכין ואקים ית עמודא משמאלא וקרא ית שמיה
בעז : ד ועל ראש העמודים מעשה שושן ותתם מלאכת
העמודים : ועל ריש עמודיא עובר שושנתא ושלמת

עבירה

כתובים מסלי סימן י"ט כ'

א עד בליעל יליץ משפט ופי רשעים יבלעאון :
סהרא דגלאה ממיק בדיניה ופומהון דרשיעי
מפיק עאתא : ב נכונו ללצים שפטים ומהלמות לגו
כסילים : מתקנין לממנקי דיני ומחתא לגשמהון
דסכלי : ג לץ היין המה שכר וכל שגה בו לא יחכם :
ממקנא הוא חמרא ורויתא שכרא וכר דשני ביה לא
נתחכם : ד נהם כפפיר אימת מלך מתעברו חוטא
נפשו : הים היך אריא אימתא דמלכא ומן דמחמית
ליה חטי ער נפשיה :

משנה שבת פרק כ"ב

חבית שנסבקה מצילין הימנה מוון שלש סעודות ואומר
לאחרים בואו והצילו לכם ובלבד שלא יספוג אין
סוחטין את הפירות להוציא מהן משקין ואם יצאו מעצמן אסורים
רבי יהודה אומר אם לאוכלים היוצא מהן מותר ואם למשקין
היוצא מהן אסור חלות דבש שרסקן מערב שבת ויצאו מעצמן
אסורים ורבי אליעזר מתיר : ב כל שבא בחמין מערב שבת
שורין אותו בחמין בשבת וכל שלא בא בחמין מערב שבת
מדיתין אותו בחמין בשבת חוץ מן המליח הישן (ודגים מלוחים
קטנים) וקולגס האספגין שהדחתן זו היא גמר מלאכתן :
ג שובר אדם את החבית לאכול הימנה גרוגרות ובלבד שלא
יתכונן לעשות כלי ואין נוקבים מנופה של חבית דברי רבי
יהודה וחכמים מתירין ולא יקבנה מצדה ואם היתה נקיבה
לא יתן עליה שענה מפני שהוא ממרח אמר רבי יהודה מעשה
בא לפני רבן יוחנן בן זבאי בערב ואמר חוששני לו מחטאת :
ד נותנין תכשיל לתוך הכור בשביל שהוא שמור ואת המים
היפים בדרעים בשביל שיצנו וארז הצינן בחמה בשביל
שיחמו מי שגשרו כליו בדרך במים מחלק בהן ואינו חושש
הגיע לתצר החיצונה שוטהן בחמה אבל לא כנגד העם :
ה הרוחץ במי מערה ובמי טבריא ונסתפף אפילו בעשר

ארוגטיאות

אלוניתאות לא יביאם בידו אבל עשרה בני אדם מסתפנין
באלונית אחת פניהם יהיהם ורגליהם ומביאין אותן בידן
וכיין וממשמשין (בבני מעים) אבל לא מתעמלים ולא
מתקדרין אין יורדין לקורדיטה ואין עושין אפקטוזין ואין
מעצבין את הקטן ואין מחזירים את השבר מי שנפרקה ידו
או רגלו לא יטרפם בציוגן אבל רוחץ הוא כבדו ואם
נתרפא נתרפא :

ק"ו טריסקן חקסס המליח טיגן דג מליח וקוליים האוספנין דג שקליסקו דקס
מגופס כסוי הדוקס כפי חכיות בערב סס מקוס וכספס וקס עמנו
אלונטיס סדוים סכין כסנת מתעמלין לשפספס כסח מתקדרין כסגרת ודומס לו
ויקח לו חרס להתגרד בו לקורדימא כקסס מלאס מוס וטיט למטס כמו דקס אפקטוזין
לקסס האוכל מתקנין ומשנין העמיות הסכר עסס הסכר סכסרק סיסס
העסס מספסס סלו לא יטרסס לטין עירכוב כמו כיסס טרוסס :

הלכה שבת דף קמ"ה ע"א

יתב רב חייא בר אבא ורבי אסי קמיה דרבי יוחנן ויתבי ר' יוחנן וקא
מנבנס אמר ליה רבי חייא בר אבא לרבי אסי מפני מה עופרת
שכבבל שמנים אמר ליה כלך למרבר עזה ואראך שמנים מהן מפני מה
מועדים שכבבל שמחים מפני שהם עניים מפני מה תלמודי חכמים שכבבל
מצויינין לפי שאינן בני תורה מפני מה כותים מוזהמין מפני שאוכלין שקצים
ורמשים איתער בהו רבי יוחנן אמר להו דרדקי לא כך אמרתי לכם אמור
להכמה אהוית את אס ברור לך הרבר כאחותך שהיא אסור' לך אמרהו ואם
לאו לא תאמרהו אמרו ליה ולימא לן מר איזה מהם מפני מה עופות
שכבבל שמנים מפני שלא גלו שנאמר שאנן מואב מנעוירו ושקט הוא אל
שמרו ובגולה לא הלך והכא מנלן דגלו דתניא רבי יהודה אומר חמשים
ושנים שנה לא עבר איש ביהודה שנאמר על ההרים אשא ככי ונהי וגומר
מעוף השמים וער בהמה נדרו הלכו בהמה בנימטריא נ"ב הוו מפני מה
מועדים שכבבל שמחים מפני שלא היו באותה קללה דכתיב והשכתי כל
משושה חנה חרשה ושבתה וכל מוערה מפני מה תלמודי חכמים שכבבל
מצויינין לפי שאינן בני מקומן ראמרי אינשי במתא שמואי בלא מתא
ותבאי מפני מה כותים מוזהמין שלא עמדו על הר סיני שבשעה שבא
נחש על הוה הטיל בה זוהמא ישראל שעמדו על הר סיני פסקה זוהמתן
אומות שלא עמדו על הר סיני לא פסקה זוהמתן אמר ליה רב אחא בריה
דרבא לרב אשי גרים מאי אמר ליה אע"ג דיאנהו לא הוו מגוליהו הוה
דכתיב את אשר ישנו פה עמנו עומד היום לפני ה' אלהינו ואת אשר וגו' :

רש"י מ' עוסות שכבבל שמנים משל חין ישראל כלך לך אלא סקיזר הלשון
למדבר עוש והוא מ' מועדים שכבבל שמחים רגילים לשמוח במועדים יוקר
מ' מפני מה עניים וכל הסס אין להס שמחס כמאל ובמסקס ואין להס מרגוע ומחלסס
למכך במועדים כל שמחוס מכוויס מכוויס עמסס כלכוסס כוסס מכוויסין מוקסוס
סאיין כני תורס כל כך לככסס ככני ח' מחמת תורקן ומכדין אותן מחמת לבוסיין כסרסין
חשובין דרדקי בחוריס סלס הגיעו לסכרס מפני סלס גלו העוסות כמו אותן סל ח' כדמא לקמן
סלסן מואב מנעוירו סיסס דקרא על כן עמד טעמו בו אלמא הגולין מסינין
טעמן וסמין כ"ב ססס מסגלו כימי כדקיסו כחככות ירוסלס עד סכסדקו כימי כורס וכו עלו
מסס

מהם ליוטר את הכית י"ח כסוס קודס נמר הכנין סיסל לסוף ע' ססס כסנת כ' לדריוס כדמא
כמניסס סאיין במקומס סמא' גלו לסס וסגולס למקוס ככרי מניין עמנו במלכוסס סיסל
חשוב כמקא סמאי כעוירי אוכו כריך להככד אלא כסמי סלבי סוכר כס כלא מתא במקוס
סאיסס עוירי תוקכאי ככודי קלוו כסמלתי סמלתי מתקנימין תוקכיס כסכס כחס על חוס
כסמקן לה עסס לאכול מן העץ בא עליה דכתיב הכחש הסימי ל' כוסאין גרס מאי סלל סוי
על הר סיני מסיכין פסקס זוהמתן מזוליסו סוס כסויי וכל סעמדו על הר סיני כמקדסו וכסרו
וכתפסו מכל מוס זאף עוריס וכסחוס ססוי כיס' כדקיסא כספרי :

זוהר ויקהל דף ר' ע"ב

מלה דא שמענא כרוזן דכווינא קדושא ולא אחייסוב לי
רשו לגלגלס כר לכו חסירי עליונין רחי כהסו סעקא
דחיסו נקטס כפסין ורוחין כרעו דרכוקתא כדס חיסו יסוי לכיס
ורעוקס דלס ויהיב כפסיה כרכוקתא כהסו רעוקתא לאכללס
לה כהסו דכוקתא ח' חקכבלס כהסו סעקא כהסו רעוקתא
דאינון רוחין כפסין ונשמתיין דחיסו נקטס ח' חיסו כר כס
דחתריר כרורס דסוי כחאי עלמא וכעלמא דחתי ותו דכעיס
לסתכללס מכל סטריין מלכא ומטרוניתא מלעילס ומתתא
ולתעטרת כנשמתיין ככל סטריין חתעטרת כנשמתיין מלעילס
ולתעטרת כנשמתיין מתתא וחי כר כס וכיוון לכיס ורעוקס
לכל דא וימסר כפסיה מתתא כרכוקתא כרעוקתא כמס דחתמר
כדין קכ"ה קחרי ליה סלוס לתקא כנוונס דהסו סלוס דלעילס
הסו דכריך לה למטרוניתא ואכליל לה וסעטר לה ככל עטריין
אוף כסי חאי כר כס קכ"ה קרי ליה סלוס לתתא כר"ה ויקרס לו
ה' סלוס וכל יומיו כסי קרסן ליה לעילס סלוס כנין דאכליל
וסעטר למטרוניתא לתתא כנוונס דהסו סלוס לעילס וכד
חסתלק הסו כר כס מהאי עלמא כשמתיס סלקא וכקעס ככל
חינון קיעיין ולית מאן דימחי כידס וקכ"ה קרי לה וסמר וכס
סלוס וסכינתא חמר' ינחו על מעככותס וגו' ויפתחון לס
קליסר עוירי דאפרסמוכס דכיס ולס יחא מאן דימחי כידס ועל
דא וכסס חיסו מאן דיסוי לכיס ורעוקס דלס ועל דא כתיב כל
כדיב לכו וכיסק את תרומת ה' לגבי מלכא עלסס כמס דחתמר
חריס רכי חכס קליו וסמר ווי רכי שמעון חנס כחיין וסנא
ככיסס עלך לא עלך ככיסס אלא ככיסס על ככריוס וככיסס על
עלמס רכי שמעון ככוינא דסרגס דחלוק לעילס וסרליק
לתתא ובכסורס דחלוק לתתא כסירין כל בני עלמס כ"ה כסור
לעילס ווי לעלמס כד יסתלק כסורס דלתתא ככסורס דלעילס
מאן ויכור כסורס דאורייתא לעלמס קס רכי חכס ונסיק לרבי
כיוס חמר ליה מלין חלין קוו תקות ירך וע"ד קכ"ה שדרכי
ער

עד הכא לאתחברא עמכו זכאה חולקי :

יוסף לחק * מוסר * שערי קרושה ה"ב ש"ד

אמרו בזה הקדוש פ תרומה נופיהו לדקיקא ללא התמשכו בזהו
עלמה נתר הנאות דהיה קליפה לא שלטא עליהו רוח מסאכא
כלל ללא התענגו בזהו עלמה אלא מתענגו דמזיה וסבתין וחנין הוא רוח
מסאכא לא יכיל לשלטה עליהו כלל כיון ללא התענגא מדליה כלום וכו'
ואי התני מדליה ביומין דחול עליה התמר חרתי פרש על פניכם וכו'
ותנא דבי אליהו לא זכה ארס לתורה יבקש רחמים על הכילה ושתיה ימירה
שלא יכנס לתוך מעיו . ואמרו קדמונינו הגדר המופלא לארס הוא המאכל
וכתיב שומר פיו ולא יכנס שומר מלתו נפשו :

הלכה פסוקה * הר"ם ה' תפלה פ"א

תפלות אלו אינן פוחתין מהם אכל מוסיפין עליהם אם רצה אדם להחפיל
כל היום כולו הרשות בידו וכל אותן התפלות שיוסיף כמו מקריב
נדבות לסיכך לריך שיחדש דבר בכל ברכה וברכה מן האמצעיות מעין הברכות
ואם חדש אפילו בברכה אחת דיו כדי להודיע שהיא נדבה ולא חובה וג' ראשונות
ושלש אחרונות לעולם אין מוסיפין בהם ולא פוחתין מהן ואין משנין בהן דבר .
ב אין הכבוד מתפללן תפלת נדבה לפי שאין הכבוד מביאין קרבן נדבה ולא
יתפלל אפילו יחיד מוסף שמים אחת חובת היום ואחת נדבה לפי שאין מתנדבין
קרבן מוסף ויש מן הגאונים מי שהורה שאסור להתפלל תפלת נדבה בשבתות
וימים טובים לפי שאין מקריבין בהן נדבה אלא חובת היום בלבד :

יום שלישי תורה

יכוין בקריאת חמשה פסוקים אלו שהם כנגד ה' דמילוי הה' ראשונה דסס
ב"ן להשאיר בו תוספת נפש משנת * טעברה *

א את השמן את האהלו ואת מכסהו את קרסיו
ואת קרשיו את בריחיו את עמדיו ואת
אדניו : ית משכנא ית פרסיה וית חופאיה ית פורפוהי
וית דפוהי ית עברוהי ית עמודוהי וית סמכוהי : ב את
הארן ואת בדיו את הכפרת ואת פרכת המסך : ית
ארונא וית אריחיהי ית כפורתא וית פרוכתא דפרסא :
ג את השלחן ואת בדיו ואת כלכליו ואת לחם הפנים :
ית פתורא וית אריחיהי וית כל מנוהי וית לחם אפיא :
ד ואת מגרת המאור ואת כליה ואת נרתיה ואת שמן
המאור : וית מגרתא דאנהורי וית מנהא וית בוצינהא
וית משחא דאנהרותא : ה ואת מזבח הקטורת ואת

בדיו

בדיו ואת שמן המשחה ואת קטורת הסמים ואת מסך
הפתח לפתח המשכן : וית מדבחה דקטורת בוסמיא
וית אריחיהי וית משחא דרבותא וית קטורת בוסמיא
וית פרסא דתרעא לתרע משכנא :

נביאים מלכוס א' סימן ז'

א ויעש את ההים מוצק עשר באמה משפתו עד
שפתו עגל ו סביב וחמש באמה קומתו וקו
שלשים באמה יסב אותו סביב : ועבד ית ימא מתה
עשר אמין מספתיה עד ספתיה סגלגל סחור סחור
וחמש אמין רומיה וחוט משח תלתין אמין מקף ליה
סחור סחור : ב ופקעים מתחת לשפתו ו סביב סבבים
אתו עשר באמה מקיפים ארזיהם סביב שני טורים
הפקעים יצקים ביצקתו : וצורת בעיני מלרע לספתיה
סחור סחור מקפין ליה עשר אמין מקפין ית ימא סחור
סחור תרין סידרין דצורת בעין מתכין באמתותיה :
ג עמד על שני עשר בקר שלשה פנים ו צפונה ושלשה
פנים ימה ושלשה ו פנים נגבה ושלשה פנים מזרחה
והים עליהם מלמעלה וכל אחריהם ביתה : קאים על
תרי עשר תורין תלתא אפיהון לצפונא ותלתא אפיהון
לדרומא ותלתא אפיהון למערבא ותלתא אפיהון
למדבחה וימא מתקן עליוהון מדעילא וכך אחוריהון
לגו : ד ועביו טפח ושפתו כמעשה שפת כוס פרח
שושן אלפים בת יכיל : וסומכיה פושכא וסיפתיה
כעובד שפת כס סגלגל לקיט בשושנתא תרין אלפין
ביתין ברטיבא מחסיר : ה ויעש את המכנות עשר
נחשת ארבע באמה ארך המכונה האחת וארבע
באמה רחבה ושלש באמה קומתה : ועבד ית בסיסא
עשרא דנחשא ארבע אמין אורכא דבסיסא חדא

וארבע

וארבע אמין פותיה ונולת אמין רומה :

כתובים משלי סימן כ'

א כבוד לאיש שבת מריב וכל איל יתגלע : יקרא
הוא לגברא דתיב דלא דינא וכל דשטי
מצטדי : ב מחרף עצל לא יחרש ושאר בקציר ואין :
מתחסר עטלא לא שתיק ושאר בחצדא ולית : ג מים
עמקים עצה כלב איש ואיש תכונה ידלנה : מים עמקי
עצתא בלבא דגברא וגברא דמתבין נדלנה : ד רב
אדם יקרא איש חסדו ואיש אמונים מי ימצא : סוגעא
דבני נשא מתקרין גברי מרחמניה וגברא מהימנא
מנו משמיח : ה מתהלך בתמו צדיק אשרי בניו אחריו :
דמהלך בתמימותיה צדיקא הוא וטוביהון לבנוהי
בתרוהי :

משנה כתובות פרק ו'

מציאת האשה ומעשה ידיה לבעלה וירושתה הוא אוכל
פירות בתיה בושתה ופגמה שלה רבי יהודה בן
בתירא אומר בזמן שבסתור לה שני חלקים ולו חלק אחר
ובזמן שבגלוי לו שני חלקים ולה אחר שלו ונתן מיד ושלח
ילקח בהן קרקע והוא אוכל פירות : ב הפוסק מעות לתתנו ומת
חתנו אמרו חכמים יכול הוא שיאמר לאתיך היתתי רוצה לתן
ולך אי אפשר לתן : ג פסקה להבנים לו אלה היתר הוא פוסק
בגדן המשה עשר מנה וכנגד השום הוא פוסק פחות חומש
שום במנה ושות מנה אין לו אלא מנה שום במנה היא נותנת
שלשים ואחר סלע ודינר ובארבע מאות היא נותנת חמש מאות
מה שתתן פוסק הוא פוסק פחות חומש : ד פסקה להבנים לו
בספים סלע (כסף) געשה ששה דינרים התתן מקבל עליו
עשרה דינרין לקפה לכל מנה ומנה רבן שמעון בן גמליאל
אומר הכל במנה המדינה : ה המשיא את בתו סתם לא ופחות
לה מתמשים וזו פסק להבניה ערומה לא יאמר הבעל בשתבא
לביתי אכסנה בכסותי אלא מכסה ועודה גבירת אביה וכן
המשיאין

המשיאין את היתומה לא יכתתו לה מתמשים וזו אם יש בנים
מפרנסין אותה לפי כבודה : ו יתומה שהשיאוק אמה או אחיה
מדעתה וכתבו לה במאה או בתמשים וזו יכולה היא
משתדל להוציא מידן מה שראוי להנתן לה רבי יהודה
אומר אם השיא את הבת הראשונה ונתן לשניה כדרך שנתן
לראשונה וכתמים אומרים פעמים שאדם עני והעשיר אז
עשיר והעני אלא שמין את הנכסים ונותנין לה : ז המשליש
מעות לבתו והיא אומרת נאמן בעלי עלי געשה השליש מה
שהושלש בידו דברי רבי מאיר רבי יוסי אומר וכי אינה אלא
שדה והיא רוצה למכרה תרי מכורה מעכשיו במקד דברים
אמורים בגדולה אבל בקטנה אין מעשה קטנה כלום :

ק"נ פירות וקרקע טל : ופגמה חבלה שיש בה פתח דמים : טנגלוי סכנוסת טלו
ועוד סמאסת עליו הוא סובלה : אי אושפי חמי רובס : ססוס חס הכמסה
בגדים סכריכין טומא : סוס נמנה : טמו אוקס כמו טסוין סכוק לא וכקוב אלא מנס : סוס
במס : אמרו לו כתוב מנס וקבוס כך סוס טל מנס כרך שיטמו אוקו ל' ו' סלע ודינר סהוא
מנס וחומטו : דיכרים : בעין סמוכין לסתקבר כסס מיד : המשיא יתומה : נבאי דקדק : כמים
טל דקדק : טראוי : עשור ככסוס : המטלים : מסור מעות לסלע לבורך כדומה כתי :

הלכה כתובות דף ס"ז ע"א

תנו רבנן יתום ויתומה שבאו להתפרנס מפרנסין את היתומה ואח"כ
מפרנסין את היתום מפני שהאיש דרכו לחזור על הפתחים ואין אשה
דרכה לחזור יתום ויתומה שכאו לינשא משיאין את היתומה ואחר כך
משיאין את היתום מפני שבושתה של אשה מרובה משל איש תנו רבנן
יתום שבא לינשא שוכרין לו בית ומציעין לו מטה וכל כלי תשמישו ואח"כ
משיאין לו אשה שנאמר די מחסורו אשר יחסר לו : די מחסורו זה הבית
אשר יחסר זה מטוה ושלחן : לו זו אשה וכן הוא אומר אעשה לו עזר כנגדו
תנו רבנן די מחסורו אתה מצווה עליו לפרנסו ואי אתה מצווה עליו לעשרו
אשר יחסר לו אפילו סוס לרכוב עליו ועבר לרוץ לפניו אמרו עליו על הלל
הזקן שלקח לעני בן טובים אחר סוס לרכוב עליו ועבר לרוץ לפניו פעם
אחר לא מצא עבר לרוץ לפניו ורוץ לפניו שלשה מילין : ההוא דאתא לקמיה
דרי נחמיה אמר ליה במה אתה סוער אמר ליה בבשר שמן ויון ישן : רצונך
שתגלגל עמי בערשים גלגל עמו בערשים ומת אמר אזי לו לוח שהרגו
נחמיה אדרבא אזי לו לנחמיה שהרגו לוח מיבעי ליה אלא איהו הוא דלא
איבעי ליה לפנוקי נפשיה כולי האי : ההוא דאתא לקמיה דרבא אמר ליה
במה אתה סוער אמר ליה בתרנגולת פטומה ויון ישן אמר ליה ולא היישת
לרוחא דצבורא אמר ליה אטו מרירה קאבילנא מרחמנא קאבילנא
דתנינא עיני כל אילך ישברו ואתה נותן להם את אכלם בעתו בעתם לא
נאמר אלא בעתו מלמד שכל אחד ואחד נותן לו הקב"ה פרנסתו בעתו
אדהכי אתאי אחתיה רבא דלא חוויא ליה תליטר שני ואתיא ליה תרנגולת
פטומה ויון ישן אמר מאי דקמא אמר לו נעניתי לך קום אכול :

רש"י לסתפרנס : מוונות טל דקדק : טבאו לוכסא : מטל דקדק דמרויך לקמן אשר יחסר
לו זו חס : סהוא דלקח : עני סמוכס פרנסס : נמס חקס סוער : מי חקס רגיל
שמות טל 39
לאכול

ישראל מן קדם משה : ו יבאו כל איש אשר נשאו לבו וכל אשר נדבה רוחו אתו הביאו את תרומת יהוה למלאכת אהל מועד ולכל עבודתו ולבגדי הקדש : ואתו כל גבר דאתרעי לביה וכל די אשלמת רוחיה יתיה איתאו ית אפרשותא קדם י לעבירת משכן זמנא ולכל פולחניה וללבושי קודשא :

נביאים מלכים ה' סימן ז'

א וזה מעשה המכונה מסגרות להם ומסגרת בין השלבים : ודין עובד בסיסא גרנפין להון וגרנפין בין שליביא : ב ועל המסגרות אשרו בין השלבים אריות ו בקר וכרובים ועל השלבים פן ממעל ומתחת לאריות ולבקר ליות מעשה מורד : ועל גרנפיא דבין שליביא ציור אריון תורין וכרובין ועל שליביא כנתא מלעיל ומלרע לאריון ולתורין מדבק עובד כיבוש : ג וארבעה אופני נחשת למכונה האחת וסרני נחשת וארבעה פעמתיו כתפת להם מתחת לכיר הכתפר יצקות מעבר איש ליות : וארבעה גלגלי נחשא לבסיסא חדא ונסרין דנחש וארבע זויתיה כתפין להון מלרע לכיורא כתפין מתכין ככבש עובד דיבוק : ד ופיהו מבית לפתרת ומעלה באמה ופיה עגל מעשה הכן אמה וחצי האמה וגם על פיה מקלעות ומסגרותיהם מרבעות לא עגלות : ופומיה מגיו לקרונתהון ולעילא באמתא ופומיה סגלגל עובד כנתא אמתא ופלגות אמתא ואף על פומה קליעין וגרנפיהון מרבעין ולא סגלגלין : ה וארבעת האופנים למתחת למסגרות וידות האופנים במכונה וקומת האופן האחר אמה וחצי האמה : וארבעא גלגליא למלרע לגרנפיא ואשדרת גלגליא בבסיסא ורומיה

דגלגל

דגלגל חד אמתא ופלגות אמתא : ו ומעשה האופנים כמעשה אופן המרכבה ידותם וגביהם וחשקיהם וחשקיהם הכל מוצק : ועובד גלגליא כעובד גלגלי מרכבת יקרא אשדרתהון וגביהון וחופיהון וכבושיהון כלא מתק :

כתובים מסלי סימן ד'

א מלך יושב על כסא דין מורה בעיניו כל דע : מלכא דיתוב על כורסיא דדינא מפור מן קדמוהי בלהון בישתא : ב מי יאמר זפיתי לבי טהרת מחטאתי : מן די ימר זפי הוא לבי ואדכית מחובתי : ג אבן ואבן איפה ואיפה תועבת יהוה גס שניהם : מתקלא ומתקלא כילא וכילא מרחקין אינון קדם אלהא אף תרויהון : ד גם במעלליו יתגרנער אסוף ואסישר פעלו : אוף בעובדוהי מתידע טלייא אין דכי ואין תריצן עובדוהי : ה און שמעת ועין ראה יהוה עשה גס שניהם : אדנא דשמעא ועינא דחזיא אלהא איברי תרויהון : ו אלתאהב שנה פדתורש פקח עיניך שבע לחם : לא תרחם שינתא דילמא תתמסכן פתח עיניך ושבע לחמא :

משנה ככא בתרא פרק ב'

לא יחפור אדם בור סמוך לבורו של חברו ולא שיח ורא מערה ולא אמת המים ולא נכרבת כובסין אלא אם כן הרחיק מכותל חברו שלשה טפחים וסר בסיד מרחיקין את הנפת ואת הובל ואת המלח ואת הסיד ואת הסלעים מכותלו של חברו שלשה טפחים וסר בסיד מרחיקין את הורעים ואת המחרישה ואת מי רגלים מן הכותל שלשה טפחים ומרחיקין את הריחים שלשה מן השכב שהן ארבע מן הרכב ואת הפגור שלשה מן הכליא שהן ארבע מן השפרא : כ לא יעמיד אדם פגור בתוך הבית אלא אם כן יש על גביו גובה ארבע אמות הנה מעמידו בעליה צריך שהא תחתיו

מעייבה

מעויבה שלשה טפחים ובכירה טפח ואם הויק משלם מה שהויק רבי שמעון אומר לא אמרו כל השיעורין האלו אלא שאם הויק פטור מלשלם נ לא יפתח אדם חנות של נחתומין ושל צבעין תחת איצרו של חבירו ולא רפת בקר באמת בנין התיירו אבל לא רפת בקר חנות שבחצר יכול למחות בירו ולומר לו איני יכול לישן מקול הנבנסין ומקול היוצאין עושה בלים יוצא ומוכר בתוך השוק אבל אינו יכול למחות בירו ולומר לו איני יכול לישן לא מקור הפטיש ולא מקול הרתים ולא מקול המינוקות ר מי שתיה כותלו סמוך לכותל חבירו לא יסמוך לו כותל אחר אלא אם כן הרחיק ממנו ארבע אמות והתלוות מלמעלה ומלמטן ומכנגדן ארבע אמות ה מרחיקין את הסלם מן השוכך ארבע אמות כדי שלא תקפוץ הנמיה ואת הכותל מן המוחלה ארבע אמות כדי שיהא זוקף את הסלם מרחיקין את השוכך מן העיר חמשים אמה ולא יעשה אדם שוכך בתוך שלו אלא אם כן יש לו חמשים אמה דכל רוח רבי יהודה אומר בית ארבעת פורין מלא שגר היונה ואם לקחו אפילו בית רובע הרי הוא בחזקתו ו ג נפול הנמצא בתוך חמשים אמה הרי הוא של בעל השוכך חוץ מחמשים אמה הרי הוא של מוצאו נמצא בין שני שוככות קרוב לזה שלו קרוב לזה שלו מחצה על מחצה שניהם יחלקו ז מרחיקין את האילן מן העיר חמשה ועשרים אמה ובחורב ובשקמה חמשים אמה אבא שאור אומר כל אילן סרק חמשים אמה אם העיר קדמה קוצץ ואינו נוהן דמים ואם האילן קדם קוצץ ונותן דמים ספק זה קדם וספק זה קדם קוצץ ואינו נוהן דמים ה מרחיקין גורן קבוע מן העיר חמשים אמה לא יעשה אדם גורן קבוע בתוך שלו אלא אם כן יש לו חמשים אמה דכל רוח ומרחיק מנטיעותיו של חבירו ומנירו בכדי שלא יזיק ט מרחיקין את הנבלות ואת הקברות ואת הכורסקי מן העיר חמשים אמה אין עושין בורסקי אלא למורה העיר רבי עקיבא אומר דכל רוח הוא עושה חוץ ממערכה ומרחיק חמשים אמה י מרחיקין את המשרה מן הירק ואת הכרשין מן הכצלים ואת ההרבל מן הרבורים רבי יוסי מתיר בחרדל יא מרחיקין את האילן מן הכור חמשה ועשרים אמה ובחורב ובשקמה

ובשקמה חמשים אמה בין מלמעלה בין מן הצד אם הכור קדמה קוצץ ונותן דמים ואם האילן קדם לא יקוצץ ספק זה קדם וספק זה קדם לא יקוצץ רבי יוסי אומר אף על פי שהכור קדם לאילן לא יקוצץ שזה חופר בתוך שלו וזה נוטע בתוך שלו יב לא ישע אדם אילן סמוך לשרה חבירו אלא אם כן הרחיק ממנו ארבע אמות אחד נפנים ואחר כל אילן היה גדר בנתיים זה סמוך לגדר מכאן וזה סמוך לגדר מכאן היו שרשיו יוצאים לתוך של חבירו מעמיק שלשה טפחים כדי שלא יעכב את המחרישה היה חופר בור שיח ומערה קוצץ ויורד והעצים שלו יג אילן שהוא נוטה לשרה חבירו קוצץ מלא המדרע על גבי המחרישה ובחורב ובשקמה כנגד המשקולת בית השלחין כל האילן כנגד המשקולת אבא שאול אומר כל אילן סרק כנגד המשקולת יד אילן שהוא נוטה לרשות הרבים קוצץ כדי שיהא גמל עובר ורוכבו רבי יהודה אומר גמל טעון פשתן או חבילי זמורות רבי שמעון אומר כל האילן כנגד המשקולת מפני הטומאה :

קנו בר עגול : שית ארוך וקצר : מערה מקורה בקירוי : אמת המים מרובין שחפרים סביב הסדה רוחב אמה ברום אמה : כנרבת : כריסה מרובעת ומו נשמים מקבלים סס לכנס בנדים : גפת : פסולת זקום : הסכב : הריחים הטובנת למטה : הרבב : רוחים העלווה סתיו מורכבת על התחוכה : הכלוא : בטן הקבור כלומר כשעוסין מושב לתבור מטיט ואבנים יהיה כמות בטן הקבור : השפה : מהשפה העלווה לפי שהכל הקבור מטיט לכותל : מעויבה : טוט : וכריסה : שאין הסוקה גדול כ"כ בתנור : תעירו : שמשבח את היון : פתיונות : של בית רבן משום יגדיל תורה ויאדיר : סנוך : כמין גלס וכל לעשות כותל כנגד כותל חבירו סהיו ה' כותלים כמין בית : הכמיה : מיה קטנה סורגת חיוס : מחילה : צנור גדול : סגר : כדי מרובת פריחת היונה כפעם א' : בחוקתו : שהוחזק בו הא' : מנול : גול : כ' : של סוכך : ובחורב : שעכסיה מרובין : סרק : גלאו הוא לעור : ומנירו : חריסה שחורטין בימות הקץ סימותו שרטי העשבים : בורסקו : מקום עיבוד עורות : למורת : טרוח מורחית מנסכת נכתת ואינה מביא רוח רע לעור : המטרה : מקום שטורין בו ססין : מרדע : מלמד בקר : משקלות : חוט של בנאים ור"ל שטולה המשקלות בראש האילן ביושר וקוצן כל מה שנוטה מן הענפים לתוך סדה :

הלכה כבא בתרא דף ד' ע"ב

ולא מקול התנוקות מאי שנא רישא ומאי שנא סיפא : אמר אבוי סיפא אתאן לחצר אחרת אמר ליה רבא אי הכי ליתני הצר אחרת מותר אלא אמר רבא סיפא אתאן לתנוקות של בית רבן ומתקנת יהושע בן גמלא ואילך ראמי רב יהודה אמר רב כרם זכור אותו האיש לטוב ויהושע בן גמלא שמו שאלמלא הוא נשתכחה תורה מישראל שכתחלה מי שיש לו אב מלמדו תורה מי שאין לו אב לא היה למד תורה מאי ררוש ולמדתם אותם ולמדתם אתם התקינו שיהיו מושיבין מלמדי תנוקות בירושלים מאי ררוש כי מציון תצא תורה ועדין מי שיש לו אב היה מעלהו ומלמדו מי שאין לו אב לא היה

היה עולה ולמר התקינו שיהיו מושיבין בכל פלך ופלך ומכניסין אותן כבן
שש עשרה כבן שבע עשרה וכו' שהיה רבו כועס עליו מבעט בו ויוצא ער
שבא יהושע בן נמלא ותיקן שיהיו מושיבין מלמדי תנוקות בכל מדינה
ומדינה ובכל עיר ועיר ומכניסין אותן כבן שש כבן שבע אמר ליה רב לרב
שמואל בר שילת ער שית לא תקביל מכאן ואילך קביל ואספי ליה בתורא
ואמר ליה רב לרב שמואל בר שילת כי מחית לינוקא לא תימחי אלא בערקתא
דמסנא דקרי קרי דלא קרי ליהויו צוותא להבריה ואמר רבא סך מקרי
דרקעי עשרין וחמשה ינוקי ואי איכא חמשין מוחבינן תרי ואי איכא
ארבעין מוקמינן ריש דוכנא ומסייעין ליה ממתא ואמר רבא האי מקרי ינוקי
דגרים ואיכא אחרינא דגרים טפי מיניה לא מסלקינן ליה דילמא אתי
לאהרשולי רב דימי מנהרדעא אמר כל שכן דגרים טפי קנאת סופרים
הרבה חכמה ואמר רבא הני תרי מקרי דרדקי הר גרים ולא דייק וחד דייק
ולא גרים מוחבינן ההוא דגרים ולא דייק שבשתא ממילא נפקא רב דימי
מנהרדעא אמר מוחבינן דרייק ולא גרים שבשתא כיון דעל על :

רש"י מאי טעם רשא דקתני וכול לומר אימי וכול לטן מקול הכנסתן והיוצאין וסופא קמי
אימי וכול לומר לו אימי וכול לטן מקול התנוקות ; סופא אחאן לתשרי וזע"ל דקול
הכא מחמת אחרים לא מני מתייא מסוס תקנת יוסע בן נמלא אחד מן הכהנים הגדולים שעמדו
בבית שבי כדאיתא ביבמות ; ולמדקס אתם האב עצמו מבוזה ללמדו ; פלך הרבה מדינות
בפלך אחד וסוף ל' אשכנזי ; רב שמואל בר שילת מלמד תנוקות הים ; ואספי ליה האבילאו
והסקו תורה בעל כרחו כשור סביקמן עליו עול על זארו ; לא תימחי אלא בערקתא דמסנא
ברצועות של מנעלים כלומר מכה קלה של זיוק ; ליהו צוותא לחבריה ; איך זקוק לייסור
יותר מדאי ולא לסלקו מלפניך אלא ישב עם האחרים בנותא וסופו לתת לב ; סך מקרי דרדקי
מנין תנוקות בראויין למלמד אחד ; ריש דוכנא טומע עם התנוקות מפי המלמד וחוזר ומסנירו
בפי התנוקות ואותו ריש דוכנא נוטל סכר ; ומסייעין ליה ממתא ; לכבוד לו אותו ריש דוכנא ;
דילמא אתי לאהרשולי ; יתפאר בלבו שאין כמותו ויתרשל מן התנוקות ולא יירא שמא יסלקוהו ;
כ"ס כשחשבוניהו יבן לת להיות למד ויהי שדואב מנאקת חבירו שסלקוהו ממנו סביבשו בני
העיר ; דגרים ולא דייק טעמה הרבה ולא דייק בלימוד התנוקות שלא ישקשו :

וזהו ויקהל דף ר"ה ע"ב

תא חזי מה כתיב קח את המחתה ופן עליה אש מעל המזבח
ושום קטרת . מאי עעמא . כי ולא הקלף מלפני ה' החל
הנגף דהא לית חבירו להסוף סטרה בר קטרת . לית לך מלה
חביבא קמי קב"ה כקטרת . וקיימא לכטלא חרשין ומלין כושיין
מכיתא . רוחא ועשנא דקטרת דעברי בני נשא כההוא עובדא
אוקוהי מחטל כל שכן קטרת . מלה דא גזרה קיימא קמי קב"ה
דכל מאן דאסתכל וקרי בכל יומא עובדא (כ"א פרשתא) דקטרת
ישתויב מכל מלין כושיין חרשין דעלמא . ומכל פנעין כושיין
ומהרהרורא כושיא ומדינא כושיא וממוחא ולא יתוק כל ההוא
יומא דלא ויכל סטרה אחרא לשלטה עליה ואצטריך דיכוון כושי .
אמר רבי שמעון אי בני נשא הוו ידעי כמה עלאה איהו עובדא
דקטרת קמי קב"ה הוו כטלי כל מלה ומלה מניה והוו סלקי
לה עטרה על רישיהו ככתרא דרהכא . ומאן דאסתהל כושי כעני
לאסתכלא

לאסתכלא עובדא דקטרת ואי יכוון כושי בכל יומא . אית ליה
חולקא כהאי עלמא ובעלמא דהאי וסתלק מותנא מיניה
ומעלמא וישתויב מכל דיני דהאי עלמא מסטרין כושיין ומדינא
דנהינס ומדינא דמלכו אחרא . כההוא קטרת כד הוה סליק
חננא בעמורא כהנא הוה חמי אהוון דרזא דשמא קדישא פרישאן
(כ"א פרשין) באוירא וסלקי לעילא כההוא עמורא . לבתר כמה
רתיבין קדישין סחרין ליה מכל סטרין עד דסליק כנהירו וחדוה
וחדי למאן דחדי וקשר קשרין לעילא ותתא ליחדא כלא והא
אוקימא . ודא מכפר על יצר הרע ועל עבודה זרה . דהיו
סטרה אחרא והא אוקימא :

יוסף לחק * מוסר * משערי קרושה ח"ב ש"ד

אמרו רז"ל רב כי הוה נפיק לדינא הוה אמר ברעות נפשי לקטלא נפיק
וכו' וארז"ל בני אש ערכת לרעד רב הונא פתר ליה בני שנתמנה
פרנס על הכבוד מה כתיב בתריה נוקשת בזמרי פיד כלכדת וגו' עשה זאת
איפה בני והללל וגו' ואם לאו עליו כתיב נושא אשה חסר לב משמית נפשו וגו'
ואין מרחמין עליו בנהינס וכו' אמר הקדוש ברוך הוא אני קדוש אני חסיד וכו'
אם יש כך כל המדות אלו קבל עליך שררה ואם לאו אל תקבל דוד המלך ע"ה
אמר ה' לא נבה לבי וגו' נפשי כנמל עלי אמו :

הלכה פסוקה * הר"ם ה' תפלה פ"ב

זו הכרחה שתקנו מעין כל האמלעיות . הבינו ה' אלהינו לדעת את דרכיך
ומול את לבבנו ליראתך לסלוח היה לנו להיות גאולים רחיקו ממכאוב
ודשננו ושכננו בנאות ארץ וכפועים מארבע תקבן והתועים בדעתך ישפטו
ועל הרשעים תנין ידך וישמחו לדיקים בכנין עירך ובתיקון היכלך ובנתיחת
קנן לרוד עבדך ובעריכת כר לבן ישי משיחך טרם נקרא אתה תענה כדבר
שנאמר והיה טרם יקראו ואני אענה עוד הם מדברים ואני אשמע כי אתה
הוא עונה בכל עת לרה פודה ומליל מכל זוקה ברוך אתה ה' שומע תפלה .
ב בד"ה בימות החמה אכל בימות הגשמים אינו מתפלל הבינו מפני שרדך
לומר שאלה בברכת השנים וכן במולאי שבתות וימים טובים אינו מתפלל
הבינו מפני שרדך לומר הבדלה בחוץ הדעת :

יום חמישי תורה

יכוין בקריאת חמשה פסוקים אלו שהם כנגד ה' דמילוי הה אחרונה דש
ב"ן לקנות הארת רוח ימיה משבת הבאה .

א ויבאון האנשים על הנשים כל ונדיב לב הביאו חח
ונזם וטבעת וכומז כלילי זהב וכדאישי
אשר הניף תנופת זהב ליהוה : ומיתן גבריא על
נשיא בר דאתרעי לביה איתאו שירין ושכבין ועוקן

ומחודך

ומחוקך כל מן דדהב וכל גבר דארים ארמות דהבא
קדם יי : ב וכל איש אשר נמצא אתו תכלת וארגמן
ותולעת שני ושש ועיים וערת אילם מאדמים וערת
תחשים הביאו : וכל גבר דאשתכח עמיה תכלא
וארגונא וצבע זהורי ובויץ ומעוי ומשכי דדכרי מסמקי
ומשכי ססגונא איתאו : ג כל מרים תרומת כסף ונחשת
הביאו את תרומת יהוה וכל אשר נמצא אתו עצי
שטים לכל מלאכת העבדה הביאו : כל דארים
ארמות כסף ונחש איתאו ית אפרשותא קדם יי וכל
דאשתכח עמיה אעי שטין לכל עבדת פולחנא איתאו :
ד וכל אשר חכמת רב בידיה טווי וביאו מטוה את
התכלת ואת הארגמן את התולעת השני ואת השש :
וכל אתתא חכימת לבא בידהא מעולא ומיתן כד
עויל ית תכלא וית ארגונא ית צבע זהורי וית בוצא :
ה וכל הנשים אשר נשא לבן אתנה בחכמה טווי את
העיים : וכל נשיא דאתרעי לבהן עמהן בחוכמא עולן
ית מעוויא :

נביאים מלכים ט' סימן ז

א וארבע כתפות אל ארבע פנות המכנה האחת
מן המכנה כתפיה : וארבע כתפין לארבע
זוין דבסיסא חדא מן בסיסא כתפהא : ב ובראש המכונה
חצי האמה קומה עגל סביב ועל ראש המכונה ירתיה
ומסגרתיה ממנה : ובריש בסיסא פלגות אמתא רומא
סגלגל סחור סחור ועל ריש בסיסא אשדתהא וגדנפהא
מנה : ב ויפתח ערה הלחת ירתיה ועל מסגרתיה כרובים
אריות ותמרת כמעראיש וליות סביב : וגלף על
לוחיא אשדתהא ועל גדנפהא כרובין אריון וצורת
דיקלין כבש חד ומדבק סחור סחור : ד כזאת עשה את
עשר

עשר המכנות מוצק אחד מדה אחת קצב אחד
לכלהנה : כהדא עבד ית עשר בסיסא מתך חד
משחתא חדא עובדא חד לכולהון : ה ויעש עשרה
כירות נחשת ארבעים פת יכיל הפיור האחד ארבע
באמה הפיור האחד פיור אחד על המכונה האחת
לעשר המכנות : ועבד עשרא כיורין דנחשא ארבעין
ביתין ברטיבא מחסל לכיורא חד ארבע אמין כיורא
חד כיורא חד על בסיסא חדא לעשר בסיסא :

כתובים מסלי סימן כ

א רע רע יאמר הקונה ואז לו אז יתחלל : חברא
לחבריה נאמר דקנית והידין נשתבח ונימר :
ב יש זהב ורביפנינים וכלי יקר שפתי דעת : דאית
דהבא וסונעא דכיפי טבתא ומאני דיקרא ושפותא
דידיעתא : ג לקח בגדו כי ערב זר ובעד נכריה חבדהו :
נסב לבושיה מטור דעריב להילוני ורא אפי נוכריתא
משכניה : ד ערב לאיש לחם שקר ואחר ימלא פיהו
חצין : עריב לגברא בלחמא דגלא ובתר הידין נתמלא
פומיה חצצא : ה מחשבות בעצה תפון ובתחבולות
עשה מלחמה : מחשבתא בעצתא תתקן ובמדברנתא
מתעבד קרבא :

משנה מנחות פרק ה'

כל קרבנות הצבור והיחיד באין מן הארץ ומחוצה לארץ מן
החדש ומן הישן חוץ מן העומר ושתי הלחם שאינם באים
אלא מן החדש ומן הארץ : וכלן אינם באים אלא מן המוכר
ואיזהו מוכר מכסם ומזוניחה : אלפא לסלת שניה להם חפרים
בבקעה : כל הארצות היו כשרות : אלא מבאן היו מביאים :
ב אין מביאין לא מבית הזבילים ולא מבית השלחין ולא מבית
האילן ואם הביא כשר : כיצר הוא עושה : ג נה שנה ראשונה
ובשנה שנייה קודם לפסח שבועים יום : והיא עושה סלת
מרוכה

מרוכה ביצר הוא בורק הנזכר מכנים את ידו לתוכה עלה
בה אבק פסולה עד שיניפנה ואם התלעה פסולה ג תקוע
אלפא לשמן אבא שאול אומר שגרה לה רגב בעבר הררן
כל הארצות היו כשרות אלא מכאן היו מביאין אין מביאין לא
מבית הזבלים ולא מבית השלחים ולא ממה שגזרע ביניהם
ואם הביא כשר אין מביאין אנפיקנון ואם הביא פסול אין
מביאין מן הגרגרים שגשרו במים ולא מן הכבושים ולא מן
השלוקין ואם הביא פסול ר שלשה זתים ובהן שלשה שלשה
שמינים היות הראשון מגררו בראש היות וכותש ונותן לתוך
הסל רבי יהודה אומר סביבות הסל זה ראשון טען בקורה
רבי יהודה אומר באבנים זה שני חור וטחן וטען זה שלישי
הראשון למנורה והשאר למנחות היות השני מגררו בראש
הגג וכותש ונותן לתוך הסל רבי יהודה אומר סביבות הסל
זה ראשון טען בקורה רבי יהודה אומר באבנים זה שני
חור וטחן וטען זה שלישי הראשון למנורה והשאר למנחות
היות השלישי עוטנו בתוך הבית עד שילקה ומעלהו ומנכו
בראש הגג וכותש ונותן לתוך הסל רבי יהודה אומר סביבות
הסל זה ראשון טען בקורה רבי יהודה אומר באבנים זה
שני חור וטחן וטען זה שלישי הראשון למנורה והשאר
למנחות ה הראשון שבראשון אין למעלה ממנו השני
שבראשון והראשון שבשני שוין השלישי שבראשון והשני
שבשני והראשון שבשלישי שוין השלישי שבשני והשני
שבשלישי שוין השלישי שבשלישי אין למטה ממנו אף
המנחות היו כדון שיטענו שמן זית זך מה אם המנורה שאינה
לאכילה טעונה שמן זית זך המנחות שהן לאכילה אינו דין
שיטענו שמן זית זך תלמוד דומר זך בתיר למאור ולא זך
בתית למנחות ו ומנזן היו מביאין את הזין קרותים והטולים
אלפא לזין שניה להן בית רמה ובית לבן בהר וכפר סננה
בבקעה כל הארצות היו כשרות אלא מכאן היו מביאין אין
מביאין לא מבית הזבלים ולא מבית השלחין ולא ממה שגזרע
ביניהם ואם הביא כשר אין מביאין אלוסטן ואם הביא
כשר אין מביאין ישן דברי רבי ותקמים מכשירין אין
מביאין לא מתוך ולא מעושן ולא מבושל ואם הביא פסול
אין

אין מביאין מן הדליות אלא מן הרגליות ומן הכרמים העבירים
ז לא היו כונסים אותם בתצבים גדולים אלא בתביות קטנות
ואינו ממלא את התביות עד פיהם כדי שיהא ריחו נודף אינו
מביא לא מפיה מפני הקמחין (ולא משוליה מפני השמרים
אלא מביא משלישה ומאמצעה ביצר הוא בורק הנזכר וישב
והקנה כדיו זרק את הגיר והקיש בקנה רבי יוסי בר רבי
יהודה אומר זין שעלה בו קמחין פסול שגאמר תמימים יהיו
לכם ומנחתם תמימים יהיו לכם ונסביהם :

ק"ג עומר שנאמר מנחה חדשה אלפא חלק מלה יוכי כלומר סלת של אלו המקומות
מובחר מכל הסלקות כאל"ף וז שהיא ראשונה לכל האותיות : חרשים סס מקוס (ס"א
עפרים) : אין מביאין עומר ושמי הלחם : זבלים סדה שרכס זבל : שלחין ארץ מנחה
מן המים : כרה חורטה : בורק הסלת אם מנופה כל כרסה : אבק קמח דק : שויפסה
כנסה וסיר הדק טהה : הקלעה סהו קלעים כסלת : אכסוקין שמן מר עשוי מוקים סלא
הכחול שלש בשולן : טכשורו טכסלו : ג' זקוס : ג' פעמים בטסה מלקטין חוקים ובכל פעם יש
ג' מיני שמן : הסל והשמן מסתקין ויורד לכלו טקת הסל : סככות כדוסמי הסל ומקמסה
יותר מוקק : טען זקוס טכסל : מגררו וכו' מלקט הגרגרים הסמוכים לגג סהו וזקיסן
סמוכין אל הגג : הא' טיבא קודם טעינה טר למנורה : היות ג' סתלקט בטעם ג' :
עוטנו ל' מעטן של זקוס : טלקס טיעפסס : קרותים וכו' סס מקומות : אלוסטן זין
מתוך מחמת טעם טכסל טעכסו : דליות הגפנים המודלת ע' עטוס : כרגליות הגפנים
טכוכים ע' ג' קרקע בין גגלו אדם : כחכבים חניות גדולות : הגיד כלומר כסוורק זיין
הגיד של שמרים סתחולין השמרים לטת מקוס הגוזר כקסה סכירו ודחפו סלא ויכא עוד :
קמחין גרגרים דקיס לבנים טעולין על סיון :

הלכה מנחות דף כ"ט ע"ב

אמר רבא שבעה אותיות צריכות שלשה זיונין ואלו הן שעטנז גץ
אמר רב אשי הזינא להו לספרו דווקני רבי רב דחטרי להו לגניה
דחית ותלו ליה לכרעיה דהי חטרי להו לגניה דחית כלומר חי הוא ברומו
של עולם ותלו ליה לכרעיה דהי כרבעא מיניה רבי יהודה נשיאה מר' אמי
מאי דכתיב כטחו בה' ערי עד כי ביה ה' ציור עולמים אמר לו כל התולה
בטחונו בהקרוש ברוך הוא הרי לו מחסה בעולם הזה ובעולם הבא אמר ליה
אנא הכי קא קשיא לי מאי שנא דכתיב ביה ולא כתיב יה כדררשר' יהודה
בר רבי אלעאי אלו שני עולמות שברא הקב"ה אחר בה"י ואחר ביו"ד ואינו
יורע אם העולם הבא ביו"ד והעולם הזה בה"י אם העולם הזה ביו"ד
והעולם הבא בה"י כשהוא אומר אלה תולדות השמים והארץ בהבראם
אל תקרי בהבראם אלא בה"י בראם ומפני מה נברא העולם הזה בה"י מפני
שדומה לאכסררא שכל הרוצה לצאת יצא ומאי טעמא תליא כרעיה דאי
הרר בתשובה מעיילי ליה וליעיילי בהך לא מסתייעא מלתא כדריש לקיש
דאמר ריש לקיש מאי דכתי' אם ללצים הוא וליץ ולענוים יתן הן בא ליטהר
מסייעין אותו בא ליטמא פותחין לו ומאי טעמא אית ליה תאנא אמר
הקב"ה אם חזור אני קושר לו קשר ומפני מה נברא העולם הבא ביו"ד מפני
שצדיקים שבו מועטים ומפני מה כפוף ראשו מפני שצדיקים שבו כפוף
ראשיהם מפני מעשיהן שאינן רומיין זה לזה :

רש"י טלטה זיונין ג' קנים קטנים ככל אחת כסין רגל השמאלית וכן כעין כראש רגל השמאלית
וכן

וכן כולן ואותם ג' תנין א' כוטה למויין וא' כוטה לשמאל וא' לחשלה : שטפון גן * ויה' לכה"י
כפוסם ולכו' פשוטה : דווקאי * שמדקדקום לעשות כקב מיושר : חטרו להו לנגיה דקית * לנגו
של חי' ת' עושין למעלה כעין חוטר כזה כלומר הקב' ה' חי' שוכן ברומו של עולם חי' ת' הוינו חי' : וקלו
לכרעיה דהי' * רגל הסמימה של ה' קלוי באויר ואויר דבוק לנגו : הרי לו מחסה * דהיינו הכי
משמע על שכתחו בה' עדי עד היו להם ביה' ה' מחסה כור מעוז לנפולמים : אחת בה' ואת
ביו' ד' * חלק את שמו והסוף מכל את שלשה טיטין ומאותן טיטין נעשו מים ואש ואויר וכל העולם
כולו וכן כקוב בספר יצירה : שדומה לאכסדרה * שפתוח מתחתיו : שכל הרוצה ללכת * ממנו
לקרבות רעה ויבא : מעיילי ליה' * בשפת העליון בין רגל שכתבו לנגו : ולעוילי כדך * פתח
הפתחין דכפוק ביה' : לא מסתויעא מלקא * דהבא ליהוה בעי סוועא משני יבר הרע הולקך עברי
ליה סוועא פתח ויקרא : הוא לין * אותו כלומר פתח לו להיות מליך : מסייעין אותו * אלמא
בעי סוועא : את ליה תנא * לב' כתר קטן בסוף גגו דה' : מעשיהם שאין דומין * וכבודו של
זה גדול משל זה משו' ה' ראשיהם כפוסים דמתקניש מחבירו :

זוהר ויקהל דף ר"ט ע"א

תא חזי מה כתיב מוכח מקטר קטרת . כיון דכתיב מוכח

אמאי אקרו מקטר קטרת אלא בנין דנטלי מהאי אתר
לאקטרה כמה דעכד אהרן . תו מוכח אלטריך לאקטרה לקרשא
ליה כההוא קטרת ועל דא מקטר קטרת . תו מקטר קטרת
כתרגום לאקטרה קטרת דהא אקיר לאקטרה כאתר אחרה קטרת
בר ממחקה . תא חזי מאן דריכא רדיף אבתריה אלטריך
להאי קטרת ולאחכא קמו מאריה דהא סוועא אוהו לאסתלקא
דינין מניה וכהאי ודאי מסתלקין מניה אי קוא רבילא כהאי
לארכרה תרין זמנין כיומא כלפרא וברמשא דכתיב קטרת סמים
כבקר כבקר וכתיב בין הערבים יקטירנה . ודא אוהו קיומא
דעלמא תדיר דכתיב קטרת תמיד לפני ה' לדורותיה ודאי הוה
קיומא דעלמא לתתא וקיומא דעלמא לעילא . כההוא אתר דלא
אדבר בכל יומא עובדא דקטורת דינין דלעילא שריין ביה ומותנין
קניאו ביה ועמין אחרנין שלטין עליה בנין דכתיב קטרת תמיד
לפני ה' . תמיד אוהו קיומא לפני ה' יתיר מכל פלחנין אחרנין
כתיבה אוהו עובדא דקטרת דהוא יקיר וכתיב קמו קב' יתיר
מכל פולחנין ורעותין (כ"א ועובדין) דעלמא . ואע"ג דללותא
איהי מעליא מכלא עובדא דקטרת הוא יקיר וכתיב קמו קב' .
תא חזי מה בין ללותא לעובדא דקטרת ללותא אהקינו לה כאתר
דקרכנין דהוו עבדי ישראל . וכל אינון קרכנין דהוו עבדין
ישראל לאו אינון חשיבין בקטרת . ותו מה בין האי להאי אלא
ללותא אוהו תקינה לאסתקנה מה דאלטריך קטרת עביד יתיר
מתקין וקסיר קשרין ועביד כהירו יתיר מכלא ומאן אוהו .
דאעכר זוהמא ואירכי משכנא וכלא אהנהיר ואסתקן ואסתק
כחדא . ועל דא כעיון לאקדמא עובדא דקטרת ללותא בכל
יומא

יומא ויומא לאעכרה וזממא מעלמא דהוה תקינה דכולא בנומא
דההוא קרכנא כתיבה דאתרעני ביה קב' ה' . מה כתיב במשה
וואמר ה' א משה קח לך סמים נטף ונו' אף ע"ג דרואקמוה אכל
מאי אכא כעובדא דא יקיר מכל מה דאתר ליה אלא קח לך
להנאחך ולתועלתך בנין דכד אסתא אסתכחת הנאחא דבעלה
איהו ורוא דא קח לך סמים לאעכרה וזממא לאתקדשא אסתא
כבעלה זכאה חולקיה דמשה :

יוסף לחק * מוסר * משערי קרושה ח"ב שער ד'

הוי בורח מן השררה עד קצה האחרון וכמו שהארכנו במדת הגאון וכמ"ס
בס' הוהר זכאה אוהו מאן דאזער נרמיה כהאי עלמא וכו' ומי לנו
גדול ממהם רבן של כל ישראל שסירב עם הקב"ה שבעה ימים ולא דלה ואמר
שלח נא ביד שליחך עד שאלמר ויחר אף ה' במשה ועשה בו רועם כמ"ס רז"ל
ואח"ך נחרצה ולסוף נענש בעבורם בני מריבה ולא הועילו לו כל זכויותיו
כי כל המשתדרר על הכבוד הפילו לשם שמים כמשה סופו ליענש כי הוא ערב
על כל מעשיהו כמ"ס רז"ל על ואשימם בראשיכם קל וחומר ליתמי כמונו
שח"ו לא תהיה לנו תקומה :

הלכה פסוקה * הר"ם ה' תפלה ב"ב

בשבתות ובמים טובים מתפלל שבע ברכות בכל תפלה ותפלה
מארכב תפלות של אותו היום . שלש ראשונות ושלש אחרונות
וזרכה אמלעית מעין אוהו היום בשבתות חותמין בברכה אמלעית מקדש
השבת וברגלים חותם בה מקדש ישראל והזמנים ואם היה שבת ויום טוב
חותמים בה מקדש השבת וישראל והזמנים בראש השנה חותמין בה מלך על
כל הארץ מקדש ישראל ויום הזכרון ואם היה שבת חותם בה מלך על כל
הארץ מקדש השבת וישראל ויום הזכרון . ב כמה דברים אמורים בתפלת
ערבית ושחרית ומנחה אבל תפלת המוספין של ראש השנה מתפלל תשע
ברכות שלש ראשונות ושלש אחרונות של כל יום ושלש אמלעיות ראשונה מן
האמלעיות ענינה מלכויות שניה זכרונות שלישיית שופרות וחומם בכל אחת
מהם מעטינה :

ליל ששי

לירוף יהוה

א	והנשאים	הביאו	א	ורכביא	איתאו
	את	אבני		ית	אבני
השם	ואת	אבני	בורלא	וית	אבני
המלאים	לאפור		אשלמותא	לשקעא	
ולחשן :	ב	ואת	באפודא	ובחושנא :	ב וית
	הבשם		בוסמא		

בוסמא וית משחא
לאנהרותא ולמשחא
דרבותא ולקטורת
בוסמא: נכל גבר ואתתא
דאתרע לברון עמהון
לאיתאה לכל עבדתא די
פקיד " למעבר בידא
דמשה איתאון בני ישראל
גרבתא קדם " : ר ואמר
משה לבני ישראל חזו
דרבי " בשום בצלאל בר
אורי בר חור לשבטא
דיהודה : ה ואשלם עמיה
רוח נבואה מן קדם "
בחכמתא בסוכלרתנו
ובמדע ובכר עיבדא :
ו ולאפא אומנון למעבר
בדהבא ובכספא ובנחשא :
וכאומנות אבן טבא
לאשלמא ובנרות אעא
למעבר בכל עבדת
אומנון : ה ולאפא יהב
בלביה הוא ואהליאב בר
אחיסמך לשבטא דרן :
ט אשלים עמהון חכימות
לבא למעבר כל עבדות
נגר ואומן וציר בתכלא
ובארגנא בצבע זורוי
ובבוצא ומחי עבדי כל
עיבדא

בצלאל ואהליאב וכל
איש חכם לב אשר נתן
יהוה חכמה ותבונה
בהמה לדעת לעשת את
כל מלאכת עבודת הקדש
לכל אשר צוה יהוה :
יא ויקרא משה אל
בצלאל ואל אהליאב
ואל כל איש חכם לב
אשר נתן יהוה חכמה
בלבו כל אשר נשאו לבו
לקרבה אל המלאכה
לעשת אתה : יב ויקחו
מלפני משה את כל
התרומה אשר הביאו בני
ישראל למלאכת עבודת
הקדש לעשת אתה והם
הביאו אליו עוד נדבה
בבקר בבקר : יג ויבאו כל
החכמים העשים את כל
מלאכת הקדש איש איש
ממלאכתו אשר המה
עשים : יד ואמרו אל
משה לאמר מרבים העם
להביא מדי העבודה
למלאכה אשר צוה יהוה
לעשת אתה : טו ויצו משה
ועבדיו קול במחנה לאמר
איש ואשה אל יעשו עוד
שמות מא 41 מלאכה
לאפרשות

לאפרשות קודשא ופקס
 עמיה מלאיתאה :
 טו ועבדתא הות מיסת
 לכר עבדתא למעבד
 יתה ויתרת : יי ועבדו כל
 חמימי לבא בעבדי
 עבדתא ית משכנא עטר
 יריען דבוין שויר ותכלא
 וארגונא וצבע זהורי צורת
 כרובין עבד אומן עבד
 יתהון : יח אורכא דיריעתא
 חדא עטרין ותמניא אמין
 ופותיא ארבע אמין
 דיריעתא חדא משחתא
 חדא לכר יריעתא :
 יט ולפיף ית חמש יריען
 חדא עם חדא וחמש יריען
 לפיף חדא עם חדא :
 כ ועבד ענובין דתכלא
 על שפתא דיריעתא חדא
 מסטרא בית לופי כן עבד
 בשפתא דיריעתא בסטרא
 בית לופי תנינא : כא חמישין
 ענובין עבד ביריעתא
 חדא וחמישין ענובין עבד
 בסטרא דיריעתא דבית
 לופי תנינא מכונן ענוביא
 חדא לקביל חדא : כב ועבד
 חמישין פורפין דדהב ולפיף
 ית

היריעת אחת אר-אחת
 בקרסים ויהי המשכן אחד :
 כג ויעש יריעת עיים
 לאהר על המשכן עשתי
 עשרה יריעת עשה אתם :
 כד ארך היריעה האחת
 שלשים באמה וארבע
 אמות רחב היריעה
 האחת מדה אחת לעשתי
 עשרה יריעת : כה ויחבר
 אר-חמש היריעת לכר
 ואת-שש היריעת לכר :
 כו ויעש ללאת חמישים על
 שפת היריעה הקיצנה
 במחברת וחמישים ללאת
 עשה ער-שפת היריעה
 החברת השנית :
 ית יריעתא חדא עם חדא
 בפורפיא והוה משכנא
 חד : כג ועבד יריען דמעוין
 לפרסא על משכנא חדא
 עסרי יריען עבד יתהון :
 כד אורכא דיריעתא חדא
 תלתין אמין וארבע אמין
 פותיא דיריעתא חדא
 משחתא חדא לחדא
 עשרי יריען : כה ולפיף ית
 חמש יריען לחוד וית שית
 יריען לחוד : כו ועבד
 ענובין חמישין על ספתא
 דיריעתא בסטרא בית
 לופי וחמישין ענובין עבד
 על ספתא דיריעתא דבית
 לופי תנינא :

יום השישי

אחר קריאת פרשת השבוע שנים מקרא ואחד תרגום והפטרה ומזמור ה' מלך
 בלות לכס (או מזמור סיר ליום השבת וה' מלך) יל"ח דברו משנסה וסלכס
 מסדר טהרות שהיא נגד היסוד כחיתת היום :

משנה פרה פרק י"ב

האזוב הקצר מספקו בחוש ובכוש וטובל ומעלה ואוחז באזוב
 ומוה רבי יהודה ורבי שמעון אומרים בשם שמואל
 באזוב כך טובלה באזוב : ב הנה ספק מן החוש ספק מן
 הכוש ספק מן הנבעול הניתו פסולה הנה על שני כלים
 ספק על שניהם הנה ספק מחבירו ומיצה עליו הניתו פסולה
 מחט שהיא נתונה על החרס והנה עליה ספק על הפחט
 הנה ספק מן החרס ומיצה עליה הניתו פסולה צלוחית שפיה
 צר טובל ומעלה כדרך רבי יהודה אומר הנה ראשונה מי
 חטאת

הטאת שנתמעטו טובל אפילו ראשי גבעולין ומורה ובלבד
 שלא יספג נתבנן להוות לפניו והנה לאחוריו לאחוריו והנה
 לפניו הוותו פסולה לפניו והנה על הצדדין שלפניו הוותו
 כשרה מוין על האדם מדעתו ושלא מדעתו מוין על האדם
 ועל הכלים ואפילו הן מאה ג נתבנן להוות על דבר שהיא
 מקבל טומאה והנה על דבר שאינו מקבל טומאה אם יש
 באזוב לא ישנה על דבר שאינו מקבל טומאה והנה על דבר
 שמקבל טומאה אם יש באזוב ישנה על האדם והנה על
 הבהמה אם יש באזוב לא ישנה על הבהמה והנה על האדם
 אם יש באזוב ישנה המים המנטפין כשרים לפיכך הם מטמאין
 לשם מי תפארת ד המנה מחלון של רבים ונקנס למקדש
 ונמצאו המים פסולין פטור מחלון של יחיד ונקנס למקדש
 ונמצאו המים פסולין חייב אבל כהן גדול בין מחלון של יחיד
 בין מחלון של רבים פטור שאין כהן גדול חייב על ביאת
 מקדש מחליקין היו לפני חלון של רבים ודורסים ולא נמנעין
 מפני שאמרו מי תפארת שעשו מצותן אינן מטמאין ה אוחו הוא
 הפהור בקרדום הטמא בכנפו ומנה עליו אף על פי שיש עליו
 מים כדי הנה טהור כמה יהא במים ויהיה בהם כדי הנה
 כדי שישבול ראשי גבעולין ונה רבי יהודה אומר רואין אותם
 כאילו הן על אוזב של נחשת ו המנה באזוב טמא אם יש בו
 כביצה המים פסולים והוותו פסולה אין בו כביצה המים
 כשרים והוותו פסולה ומטמא את חברו וחברו את חברו
 אפילו הן מאה ו הטהור לתפארת שנטמאו ידיו נטמא גופו
 ומטמא את חברו וחברו את חברו אפילו הן מאה ה לפני
 של תפארת שנטמאו אחוריו נטמא תוכו ומטמא את חברו
 וחברו את חברו אפילו הן מאה הווג והענבול חבור כוש של
 רובן לא יזה לא על הכוש ולא על הפיקר ואם הנה מנה
 של פשתן חבור עור של עריסה שהוא מחובר לפיקות חבור
 המלבן אינו חבור לא לטומאה ולא לטהרה כל ידות הכלים
 הקרויות חבור רבי יוחנן בן גורי אומר אף תרוקות ט השלים
 שבקנתל ותמשה של טרבל וקרן של כליבד וקרנין של
 יוצאי דרכים ושלשלת המפתחות ושלל הכובסים ותבגר שהוא
 תפור בכלאים חבור לטומאה ואינו חבור להנה י כיסוי מקס

שהוא

שהוא מחובר לשלשלת בית שמאי אוקרים חבור לטומאה ואינו
 חבור להנה בית הלל אוקרים הנה על המקס הנה על הכסוי הנה
 על הכסוי לא הנה על המקס הכל כשרים להוות חוץ מטומטום
 ואנדרוניגוס והאשה ותינוק שאין בו דעת האשה מסערתו
 ומורה ואוחות לו במים והוא טובל ומורה אם אחרו כידו
 אפילו כשעת הנה פסול יא טבל את האזוב ביום והנה ביום
 כשר ביום והנה כלילה כלילה והנה ביום פסול ביום והנה
 ביום שלאחריו פסול אבל הוא עצמו טובל כלילה ומורה
 ביום שאין מוין ער שתנן החמה וכלן שעשו משעלה עמוד
 השחר כשר :

ק"ג מספקו מארכו כדו ספוקו וכנסו הוא ספקו שהנשים טווח בו רוחי קא בלעו :
 ומוסע עליו שמה מתנסות מי חטאת של כלי א' ככלו על הכ' הוא א' מכשרין
 ולא ב' וג' וסכנו של יקח לאחריו ואף שם היו כלים הכרויין הוא : פסולה
 דבעין כונת הוא לטהרה כדכתיב וזהו וכו' וזהו א' סכנו מתכוין : סלפיו : דרדין שם ממנו ולהלן
 ולא כרדין שם ממנו ולאחר : כסרה : דרדין הוי כלפיו : יסנה : אעפי שם מים באזוב
 לכוות הויס ב' יסנה ויטבול : המנה מחלון : שצומד בחלון של רבים ומוסע : מחלוקין
 מוחליין : ככסו : ככפך כגדו : ויוס : חוץ ממה שהאזוב בולע : הווג והענבול : ווג הוא
 פעמון והענבול הוא הפטוס שמכה בפעמון מכפסס : של רובן : שלך טטוין ארכן הגמי לעסות
 מתללות : הסיקס : מה שמשיבין בסוף הכוס להכבדו : ערוסס : עור שמשיבין על ערוסת קטן
 והוא כמו מטה ומענענעו חזק לטען קובס בלעו : המלבן : כמין קערות של עץ חקוקות לשום
 כפן כרעי המטס של ירקבו : הקדוחות : לשון מקדח : החרוקות : כמו וחרקו ען כלומר סהן
 חרות כראשן וימסין חרדן כנבק שבושים כראש הכלי : קתל : סלים מחוברים זה בזה להביא
 פירות : טרבל : כלי שדומין לעץ סדסין בו הקבואס : כלובס : מטה של מקוס עושיין בה כמין
 קרן של כרול לקשור סלל יסול : קרטים וכו' : קרני בהמה או חיה למלאות בהם מים לשתות
 בו : ושלל הכובסוס : מחברים הגדלים קתס כקתס סלל ואכדו : מוחס : כלי שמתחמן בו
 חמין : מסעדתו : מסייעתו :

הלכה נדה דף י"ט ע"ב

זערי אמר רבי הנינא כרם מאכולת של ראש מיתוכי הרנה מאכולת
 הרי זה תולה בה מאי לאו רבוליה גופה לא דראשה אמי ורדינאה
 אמר רבי אבהו כרם אצבע קטנה של יד שנגפה וחיותה והורה ונגפה ולא
 של כל אדם אלא של בחור שלא נשא אשה ועד כמה עד בן עשרים : מתיבי
 תולה בכנה ובבעלה בשלמא בכנה משכחת לה אלא בעלה היכי משכחת
 לה אמר רב נחמן בר יצחק כגון שנכנסה לחופה ולא גבעלה :

רש"י הרנה מאכולת : אשה טרופה כסם כנגדה אם הרנה מאכולת תולה בה ואי קשיא הא
 שיעור כסם כנרס ועוד ומאכולת כולי האי לא הוי כדאמר בפירקין בעינן כנרס ועוד
 לאשוקי מדם מאכולת לא קשיא יהיה לרבי חנינא בן אבטיגוס הא לרבנן כס' הרואה כסם דלא בעי
 האו שיעור : מאי לאו מאכולת דכולה גופה : אלמא כל מאכולת דומה לרס כדוה ואת אחרת דס
 מאכולת של ראש הוא דדמי לרס כדוה אבל דשאר הנוף לא : אמי ורדינאה : טאה כורד וצניטין
 קרי ליה אמי שפיר טאה לישבא אחריות ורדינאה מקום הוא שסמו ורדינאה כערובין : מתיבי תולה
 בכנה ובבעלה : אם יש בהן מכה טמא כנף עליה כשסוכנין יחד אלמא דס כנס ובעלה דומה לרס
 כדוה : כשלמא כנה מ"ל : טלל טאה : טלל בעלה : הא כסוי הוא :

זוהר

תא חוי כתיב שזת ימים תעבד ועשית כל מלאכתך ויום השביעי שבת לה' אלהיך ונו' כל מלאכתך באינון שיתא וימי עבדותיהו דבני נשא. ובנין האי מלה לא מזדונוי חכרויה בר כומנא דלא ישתק מעבדותיהו דבני נשא אלא עבדותיה דקב"ה ומאי עבדותיהו זונא דמטרוניתא לאפקא נשמתין קדישין לעלמא ובנ"כ כהאי ליליא חכרויה מתקדשו כקדושה דמאריהון ומכווני לבויהו ונפקי בני מעלי בנין קדישין דלא סטאן לימונא ולשמאלא בנין דמלכא ומטרוניתא. ועל אלין כתיב בניס אתם לה' אלהיכם. לה' אלהיכם ודאי. בנין דאלין אקרין בנין דיליה. בנין למלכא ולמטרוניתא. והא דעתייהו דחכרויה דירעין רזא דה כדא מתדבקן ובנ"כ אקרין בנין לקב"ה:

יוסף לחק * מוסר * משערי קדושת ח"ב ש"ד

הוראת מעשו לכריות ידעת מ"ס רז"ל ענין אותה האשה שהיתה נענסת בנהיגם על שהיתה מספרת לחברתה היום התעניתו וכו' ולא די שאינו מקבל שכר אלא שגדון בנהיגם כי הרי מגלה דעתו שאין מעשו כלל לש"ס והוא מכלל הפרושים פרוש נקפי פרוש קיזאי וכו' והח"ל לעולם יחא ירא שמים בסתר ויהיה כל דרכיו לשמים ואם יכול אדם שיטעה כל דרכיו לשמים ולא יפרס לכריות הפילו אחד מהן סכרו כפול ומכופל מפני שכבוד אלהים הסתר דבר עכ"ל:

הלכה פסוקה * הר"ם ה' שבת פ"ו

מותר להשיל כלים ולהשכירן לכותי ואעפ"י שהוא עושה בהן מלאכה בשבת מפני שאין אנו מצווים על שביחת הכלים אבל בהמתו ועבדו אסור מפני שאנו מצווין על שביחת בהמה ועבד. ב המשתתף עם הכותי במלאכה או בסחורה בחנות אם התנו בתחלה שיהיה שכר השבת לכותי לבדו אם מעט אם הרבה ושכר יום אחר כנגד יום השבת לישראל לבדו מותר ואם לא התנו בתחלה כשיבואו לחלוק נוטל הכותי שכר משבתות כולן לבדו והשאר חולקין אותו ואינו מוסיף לו כלום כנגד יום השבת אלא אם כן התנה בתחלה וכן אם קבלו שכר בשותפות דין אחד הוא. ג ואם לא התנו ובאו לחלוק השכר ולא היה שכר שבת ידוע יראה לי שכותי נוטל שביעית השכר והשאר חולקין. הנותן מעות לכותי להשתעק בהן אעפ"י שכותי נושא ונותן בשבת חולק עמו בשכר בשוה וכן הורו כל הגאונים ז"ל:

פקודי יום ראשון תורה

יכיון בקריאת ששה פסוקים אלו שבת כנגד ו דמילוי יו"ד דס"ב לשהאיר בו הארה מתוספת נשמה של שבת שעברה.

א אלה פקודי המשכן משכן העדת אשר פקד על פי משה עבדת הלוים ביד איתמר בן אהרן הכהן

הכהן : אילין מניני משכנא משכנא דסהדותא די אתמניאו על מימרא דמשה פולחן ליואי בידא דאיתמר בר אהרן כהנא : כ ובצלאל בן אורי בן חור למטה יהודה עשה את כל אשר צוה יהוה את משה : ובצלאל בר אורי בר חור לשבטא דיהודה עבד ית כל דפקיד יי ית משה : ג ואתו אהליאב בן אחיסמך למטה דן חרש וחשב ולקם בתכלת ובארגמן ובתולעת השני ובשש : ועמיה אהליאב בר אחיסמך לשבטא דרן נגר ואומן וציר בתכלא ובארגנא ובצבע זהרי ובכוצא : ד כר הזהב העשוי למלאכה בכל מלאכת הקדש והיו זהב התנופה תשע ועשרים ככר ושבע מאות ושלשים שקל בשקל הקדש : כל דהבא דאתעביד לעבדתא בכל עבדות קודשא והוה דהב ארמותא עשרין ותשע כפרין ושבע מאה ותלתין סלעין בסלעי קודשא : ה וכסף פקודי העדה מאת ככר ואלף ושבע מאות וחמשה ושבעים שקל בשקל הקדש : וכסף מניני כנשתא מאה כפרין ואלף ושבע מאה ושבעין וחמש סלעין בסלעי קודשא : ו בקע לגולגלת מחצית השקל בשקל הקדש לכל העבר ער הפקדים מבין עשרים שנה ומעלה לשש מאות אלף ושלשת אלפים וחמש מאות וחמשים : תקלא לגולגלתא פלגות סלעא בסלעי קודשא לכל דעבר על מניניא מבר עשרין שנין ולעילא לשית מאה ותלתא אלפין וחמש מאה וחמשים :

נביאים מלכים א' סימן ז'

א ויעש חירום את הכירות ואת היעים ואת המזרקות ויכל חירם לעשות את כל המלאכה אשר עשה למך שלמה בית יהוה : ועבד חירום ית ביזריא וית מגרופיתא וית מזרקא ושיצי חירם למעבד

למעבד ית כל עבדתא דעבד למרכא שלמה בבית
 מקדשא דיי : כ עמדים שנים וגלת הכתרת אשר על-
 ראש העמודים שמים והשבכות שמים לכסות את-
 שתי גלות הכתרת אשר על ראש העמודים : עמודיא
 תרין ואנגי קרונתון די על ריש עמודיא תרתין וסרינתא
 תרתין לכסאה ית תרתין אנגי קרונתון דעל ריש
 עמודיא : ג ואת הרמנים ארבע מאות לשתי השבכות
 שניטורים רמנים לשבכה האחת לכסות את שתי גלות
 הכתרת אשר על פני העמודים : וית רמוניא ארבע
 מאה לתרתין סרינתא תרין סדרין דרמונין לסרינתא
 חדא לכסאה ית תרתין אנגי קרונתון דעל אפי עמודיא :
 ד ואת המכנות עשר ואת הכירת עשרה ערה המכנות :
 וית בסיסא עשר וית כירא עשרא על בסיסא : ה ואת
 הים האחד ואת הבהק שנים עשר תחת הים : וית ימא
 חד וית תורי תרי עשר תחות ימא : ו ואת הסירות ואת
 היעים ואת המזרקות ואת כל הכלים האלה אשר
 עשה חירם למלך שלמה בית יהוה נחשת ממרט : וית
 דודיא וית מגרופיתא וית מזרקיא וית כל מניא האלן
 כעובד מני משכנא דעבד משה בן עבד חירם למרכא
 שלמה בית מקדשא דיי נחש טב :

כתובים משלי סימן כ'

א גולה סוד הולך רכיל ולפתה שפתיו לא תתערב :
 דגלי רזא אכל קורצא ולמן דמשרגג
 בשפותיה לא תתחלט : ב מקלל אביו ואמו ידעה נרו
 באשון חשך : דליט לאביו ולאמיה נדעך שרגיה איך
 אתננא דחשוכא : ג נחלה מבהלת בראשונה ואחריתה
 לא תברך : יותתא דמסרהבא בקדמיתא ובסופה
 לא תתברך : ד ארתאמר אשלמה דע קנה ליהוה
 וישע

וישע לך : לא תימר אשכם בישתא סכא לאלהך
 ויפרקינך : ה תועבת יהוה אבן ואבן ומאזני מרמה לא-
 טוב : מרחקין אינון קדם אלהא מתקלא ומתקלא
 ומישחתא דרמיותא לא שפיר קדמוי : ו מיהוה מצעדי-
 גבר ואדם מה יבין דרכו : מן קדם יי הלכתיה דגברא
 ובר נשא לא מתבין ארחתיה :

משנה רמאי פרק ו'

המקבל שדה מישראל מן הנכרי מן הכותי יחלק לפניהם
 החובר שדה מישראל תורם ונותן לו אמר רבי
 יהודה אימתי בזמן שנותן לו מאותו השדה ומאותו המין אבל
 אם נתן לו משדה אחרת או ממין אחר מעשר ונותן לו :
 ב החובר שדה מן הנכרי מעשר ונותן לו רבי יהודה אומר
 אף המקבל שדה אבותיו מן הגוי מעשר ונותן לו : ג כהן ולוי
 שקבלו שדה מישראל בשם שחולקין בחולין כך חולקין
 בתרומה רבי אליעזר אומר אף המעשרות שלהן שעל מנת
 כן באו : ד ישראל שקבל מכהן ומלוי המעשרות לבעלים
 רבי ישמעאל אומר הקרתני שקבל שדה מירושלמי מעשר שני
 של ירושלמי ותכמים אומרים יכול הוא הקרתני לעלות ולאכלו
 בירושלם : ה המקבל זתים לשמן בשם שחולקין בחולין כך
 חולקין בתרומה רבי יהודה אומר ישראל שקבל מכהן ומלוי
 זתים לשמן למחצית שקר המעשרות לבעלים : ו בירת שמאי
 אומרים לא ימכור אדם את זיתיו אלא לחבר בית הלל אומרים
 אף למעשר וצנועי בית הלל היו נוהגין בדברי בית שמאי :
 ז שנים שבצרו את ברמיהם לתוך גת אחת אחר מעשר ואחר
 שאינו מעשר המעשר מעשר את שלו וחלקו ככל מקום שהוא :
 ח שנים שקבלו שדה בארסות או שורשו או שגשתתפו יכול
 הוא לומר לו טול אתה חטים שבמקום פלוני ואני חטים
 שבמקום פלוני אחר וין שבמקום פלוני ואני וין שבמקום
 פלוני אבל לא יאמר לו טול אתה חטים ואני שעורים טול
 אתה וין ואני (אטול) שמן : ט חבר ועם הארץ שירשו את
 אביהם עם הארץ יכול הוא לומר לו טול אתה חטים שבמקום
 פלוני ואני חטים שבמקום פלוני אתה וין שבמקום פלוני ואני

היו שבמקום פלוני אבל לא יאמר לו טול אתה חטים ואני שעורים טול אתה הלח ואני (אשול את) תבש : י גר וגוי שירשו את אביהם גוי יכול הוא לומר טול אתה עבודה זרה ואני מעות אתה יין ואני פירות ואם משבאו לרשות הגר אסור : יא המזכר פירות בסוריא ואמר משל ארץ ישראל הן חייב לעשר מעושריו הן נאמן שהפה שאמר הוא הפה שהתיר משלי הן חייב לעשר מעושריו הן נאמן שהפה שאמר הוא הפה שהתיר ואם ידוע שיש לו שדה אחר בסוריא חייב לעשר : יב עם הארץ שאמר לחבר קח לי אנידת ירק קח לי גלוסקן אחר לוקח סתם ופטור ואם אמר שלי זרה וזה של חברי ונתערבו חייב לעשר ואפילו הן מאה :

ק"ו המקבל מקבל טרה לעבדה למתנה לטלם ולרנוע : החוכר מקבל טרה עליו לתת קח מדות לספר : מטה אחרת דהו כסרוה חובו מטבל : וסדה אבותיו סדה עכו"ס טגולו מאבותיו : הקרתי איס כפר : אף למעשר אף למי טלא קיבל עליו אלא למעשר : כוועי ד"ס : ומיקון המדקדקן כמות סטיו כנ"ס : הלח סכוסר לקבל טומאה : גלוסקן לחס וס :

הלכה ברבות רף כ' ע"א

אמר ליה רב פפא לאביו מאי שנא ראשונים דמתרחיש להו ניסא ומאי שנא אנן דלא מתרחיש לן ניסא אי משום תנווי בשני דרב יהודה כולי תנווי בניוקין הוה ואנן קא מתנינן שיתא סררי ובי הוה משי רב יהודה בעוקצין האשה שכובשת ירק בקררה ואמרי לה זתים שכבשן בטרפיהן שהורים אמר הויות רב ושמואל קא חוינא הכא ואנן קא מתנינן בעוקצין הליטר מתיבתא ואלו רב יהודה כי הוה שליף חד מסאניה אתי מטרט ואנן קמוצערין נפשין ומצווח קא צוחינן זלית דמשנה לן אמר ליה קמאי הוה קא מסרי נפשיוהו אקרושת השם אנן לא מסרינן נפשין אקרושת השם כי הא דרב ארא בר אבהה הויה לההיא כותית רהוה לבישא כרבלתא בשוקא סבר דבת ישראל היא קם קרעיה מינה אגלאי מלתא רבותית היא שיימוה בארבע מאה זווי אמר לה מה שמך אמרה ליה מתון אמר לה מתון מתון ארבע מאה זווי שויה רב גידל הוה רגיל רהוה קא אויל ויתוב אשערי דטבילה אמר להו הכי טבלא והכי טבלא אמרי ליה רבנן לא קא מספיי מר מיצר הרע אמר להו רמיין באפאי כי קאקי חוירי רבי יוחנן הוה רגיל רהוה קאויל ויתוב אשערי דטבילה אמר כי סלקן בנות ישראל ואתיין מטבילה מסתכלן בי ונהויה להו זרעא דשפירי כווחי אמרו ליה רבנן לא קא מסתפי מר מעינא בישא אמר להו אנא מורעא דיוסף קאתינא דלא שלטא ביה עינא בישא דכתביב בן פורת יוסף בן פורת עלי עין ואמר רבי אבהו אל תקרי עלי עין אלא עלי עין רבי יוסי ברבי חנינא אמר מהכא וירגו לרוב בקרב הארץ מה דגים שכים מים מכסין עליהן ואין עין הרע שולטת בהם אף זרעו של יוסף אין עין הרע שולטת בהם ואי בעית אימא עין שלא רצתה לזון כמותה שאינו שלו אין עין הרע שולטת בו :

רש"י כמיקון הוה לא הוה גדולס בכל גמ' סל ארבע סדרים אלא כקלתא בני טלכו והאי מילתא קמא ככא מטום דמיוירי שמוסרין ככסס על קדושת הסע ועד הסתא חוירי מני בני

במי שמונה עמנו על קדושת הסע לשטוט כלאים כסוק : האשה שכובשת ירק או זתים שכבשן בטרפיהן : משנה הוא כמ' עוקצין : שמוסרין זתים עם העליון כדי לאחזן בהם דהו לכו עליו יד לזתים להביא להם טומאה כדלמרינן בסעור והרוטב סביר מניא טומאה על האוכל ואם כבשן בטרפיהן בחומן בטלם תורת יד מן העליון לפי שהכבישה מרקבתן ומרכבתן ואזין ראוין שוב לאחזן בהן : הויות רב ושמואל קא חוינא הכא כלומר טעם כמסכות הללו קסה עליו ככל הקוסיות סטיו שני רבוקי מתקשין בהן ככל הגמרא : בתלמוד מתוקפת : בשלם עשרה פנים יש בימינו מטסה ובריותא וסדרים ומסכת עוקצין גם היא בי"ג פנים כגון מטבת רבוי ורבי חייא ומטבת בר קפרא ולוי וקבא רבי שמואל וכו' למרינן במסכת נדרים ר' מקמי הלכתא בי"ג פנים : כרבלתא סה לבוש חשוב כמו פטטיהון וכרבלתהון : מתון מתון : לשון מאתן ד' מאות שני פעמים שני מאות כלומר הסע גרס לו לשון אחר מתון מתון לשון המתנה אם המתנה הויהו משתכר ד' מאות זו : כי קאקי חוירי אוןיון לבנים : רבי יוחנן ארס וסא תואר הוה דלמרינן כהסוכר את השעולים סופרים דר' אבהו מעין שופרים וכו' : עולי עין מסולקים מן העין שאינה שולטת בהן : טלא רתקא לזון : ליבנות מאסת אדונוי :

זוהר פקודי רף רב"ג ע"א

אלה

פקודי המשכן משכן העדות אשר פקד על פי משה ונב' ר' יוסף אמר כיון רעבדו כל חכימיוה ית משכנא אלטריך למחדר חושכנא מכל אינון עבירין דאתעבירו ביה - מאי טעמא - כנין רכל חושכן וחושכן כד הוה אתעביר חושכנא הכי אתקיים הוה עבירא ואתקיים באתרוס - וישראל כלהו כמה דאתרעו כמה דכריבו כקדמיתא הכי נמו אתרעו כהוה חושכנא - וכדין אתקיים כל עבירא כהוה רעותא ועל דא אלטריך הכא חושכנא כנין דכהאי אתקיים עבירא - אלה כתיב ולא כתיב ואלה - אלא דא חוהו חושכנא דפסיל כל חושכנין דעלמא ודא אתקיים יתיר מכלהו דכהאי אתקיים משכנא ולא כהתרא - פתח ואמר וסיה אמונת עתך חוסן ישועות חכמת ודעת יראת ה' היא אולרו - האי קרא חוקמה חכרויה - אבל הא חנינן כל בר נש דאתעסק באוריתא כהאי עלמא וזכי למקבע עתון לה אלטריך באמונה דרעותא דיליהו יתכוון לקב"ה יתכוון לשם שמים כנין דאמונה להכי אתכוון - חסן ישועות לאכללא רחמי דיונא - חכמת ודעת דתרון אליון שראן דא על דא - דא טמיר ונניו לאשראה דא על דא - יראת ה' היא אולרו - אולרו דכל אליון כנין דהאי יראת ה' נקיע כל אינון כחלין ואיהו אתעבירת אולר לכלהו - וכד נפקין מינה כל אינון גניזין כלהו אפיק לון כחושכנא - מכלן - דכתיב עיניך כרבות כשכונן - כשכונן ודאי עביר ואפיק אינון כרבות מים ואשנא (כ"ה ואשקי לכלא) לאפקא כלא כחושכנא - ועל דא הקרי אמונה - ובכלא הקרי אמונה וסא חוקימנא - ומא הו הכא אלטריך לאתואה מהימנותא לשאר מילי דעלמא עאכ"ו ועל דא קודשא כריך הוה הוה אודע להו לכל ישראל

ישראל רוח דמהימנותה דילכו בכל מה דעבדו וכלה אהמרי :

יוסף לחק • מוסר • משערי קדושה ח"ב ש"ה

לשון הרע אמרו רז"ל שקשה מע"ז וס"ד ונ"ע סקן החמורות מכל העבירות ואח"כ כל המספר לשון הרע כופר בעיקר כמ"ס אשר אמרו ללשונינו כנביר שפתינו אחנו מי אדון לנו • רכילות הורג שלשה ושקול כשפיות דמוס ואינו נכנס בנ"ע כמ"ס ה' מי יגור באלהך וגו' לא רגל על לשונו והנה דואג אדמוי אביר הרועים ראש הסנהדרין מפני הרכילות כטרד מן הע"כ וכרת בחלי ימיו וגרם הריגת נוכ עיר הכהנים ומיתת שאלו וכניו וכניו ביתו :

הלכה פסוקה • הר"ם ה' תפלה פ"ב

ביום הכפורים מתפלל בכל תפלה מחמש תפלות ז' ברכות נ' ראשונות וג' אחרונות ואמצעית מעין היום וחומס בכל אחת מהן מלך על כל הארץ מקדש ישראל ויום הכפורים ואם חל להיות בשבת חומס בכל תפלה מהן מלך על כל הארץ מקדש השבת וישראל ויום הכפורים : ב ד"ה ביום אום של כל שנה ושנה אכל ביום אום של שנת היובל מתפלל תפלת המוספין ט' ברכות כמו שהתפלל במוסף ראש השנה והס אותן הכרכות עזמן לא פחות ולא יותר ואין מתפללין אותן אלא בזמן שהיובל נוהג • ג בכל תפלה מהתפלות פותח קודם לברכה הראשונה ה' שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך וכשהוא חותם בסוף התפלה אומר יהיו לרצון אמרי פי וגו' ואחר כך כועד לאחוריו :

יום שני תורה

יכיון בקריאת הרבעה פסוקים אלו שהם כנגד ד' דמילוי יו"ד דשם כ"ן להשאיר בו תוספת הרוח נשכח • טעמיה •

א ויהי מאת כבר הפסוק לצקת את אדני הקדש ואת אדני הפרכת מאת אדנים למאת הכבר כבר לארץ : והואה מאה ככרי כספא לאתכא ית סמכי קודשא וית סמכי פרוכתא מאה סמכין למאת ככרין ככרא לסמכא : ב ואתהאלף ושבע המאות וחמשה ושבעים עשה ויום לעמורים וצפה ראשיהם וחשק אתם : וית אלף ושבע מאה ושבעין וחמשה עבר ווין לעמודיא וחפי רישיהון וכבש יתהון : ג ונחשת התנופה שבעים כבר ואלפים וארבעמאות שקל : ונחש ארמותא שבעין ככרין ותרין אלפין וארבע מאה סלעין : ד ויעש בה אתאדני פתח אהל מועד ואת מזבח הנחשת ואתמכבר הנחשת אשרינו ואת כל-

כרי

כלי המזבח : ועבד בה ית סמכי תרע משכן זמנא וית מדבחה דנחשא וית סרדא דנחשא דיליה וית כל מני מדבחה :

נביאים מלכים ח' סימן ז'

א בכבר הירדן יצקם המלך במעבה האדמה בין סכות ובין צרתן : במישרי ירדנא אתכינון מלכא בעובי גרגשתא בין סכות ובין צרתן : ב וינח שלמה אתכריתיהפלים מרב מאד מאד לא נחקר משקל הנחשת : ואצנע שלמה ית כל מניא מסגי לחדא לחדא לית סוף למתקל נחשא : ג ויעש שלמה את כל הפלים אשר בית יהוה את מזבח הזהב ואתהשלחן אשר עליו לחם הפנים זהב : ועבד שלמה ית כל מניא די בבית מקדשא דיי ית מדבחה דדהבא וית פתורא די עלוהי לחם אפיא דהבא : ד ואתהמנרות חמש מימין וחמש משמאל לפני הדביר זהב סגור והפרח והנרת והמלקחים זהב : וית מנרתא חמש מימינא וחמש משמאלא קדם בית כפורי דהבא טבא ושושנתא ובוציניא וצבתיא דהבא :

כתובים משלי סימן כ'

א מוקיש אדם ילע קדש ואחר נדרים לבקר : פחא הוא לגברא דנדר לקודשא ובתר הכי חדיא ליה נפשיה : ב מזרה רשעים מלך חכם וישב עליהם אופן : מבדר לרשיעי מלכא חכימא ומהפך עליהון גלגלא : ג נר יהוה נשמת אדם חפש כרחדריי בטן : שרגא דאלהא נשמתיה דבני נשא ובציא כלהון גוייא דכריסה : ד חסד ואמת יצרו מלך וסער בחסד כסאו : חסדא וקושטא ינטרו למלכא ומתקן בורסיה בחסדא :

משנה

משנה שבת פרק כ"ג

שואל אדם מתכירו כפי יין וכדי שמן ובלבד שלא יאמר לו הלויני וכן האשה מתכירה בכורות ואם אינו מאמינו מניח טליתו אצלו ועושה עמו חשבון לאחר שבת וכן ערב פסח בירושלם שחל להיות בשבת מניח טליתו אצלו ונוטל את פסחו ועושה עמו חשבון לאחר יום טוב ב מוצר אדם את אורחיו ואת פרדותיו מפיו אבד לא מן הכתב ומפיים עם בניו ועם בני ביתו על השלחן ובלבד שלא יתכוין לעשות מנה גדולה כנגד קטנה משום קיבוי ומטילין חלשים על הקדשים ביום טוב אבד לא על המנות ג לא ישכור אדם פועלים בשבת ולא יאמר אדם לחבירו לשכור לו פועלים אין מחשיבין על התחום לשכור פועלים ולהביא פירות אבד מחשיב הוא לשמור ומביא פירות בירו כלל אמר אבא שאול כל שאני זכאי באמירתו רשאי אני להחשיב עליו ר מחשיבין על התחום לפקח על עסקי כלה ועל עסקי המת להביא לו ארון ומכריבין גוי שהביא חלילין בשבת לא יספור בהן וישאאל אלא אם בן באו ממקום קרוב עשו לו ארון וקפדו לו קבר וקבר בו ושראל ואם בשביל ישראל לא יקבר בו עולמית ה עושין כל צרכי המת סבין ומרחין אותו ובלבד שלא יזיוו בו אבר שומטין את הקר מתחתיו ומטילין אותו על החול בשביל שימתין קושרין את הלחי לא שיעלה אליה שלא יוסיף וכן קורה שגשברה סומכין אותה בספסל או בארוכות המטה לא שתעלה אלא שלא תוסיף אין מעמיצין את המת בשבת ולא בחול עם יציאת גפיש והמעמיצין עם יציאת הגפיש הרי זה שופך דמים :

ק"ו הלויני טמא וכתוב שלא יטען פרסותיו מוכי מעדים מפס מטול גורל קוביא ל' רמזב"ס סס ופסל על כל מיני שחוק חלשים גורלות הקדשים לחלק בין הכהנים המנות של קדשים מאתמול מחשיבין לקרב עמו לסוף התחום להחשיב סס טהום קרוב למקום חסכו לפקח לעיין ולחקור חלילין כלי גזון שקולן מעורר הכני מעמטין לשון סתומה כמו עומם עיניו דמים שמקרב מיתקו :

הלכה שבת רף קנ"ג ע"א

תנן התם רבי אליעזר אומר שוב יום אחד לפני מיתתך שאלו תלמידיו את ר' אליעזר וכי אדם יודע איזה יום ימות אמר להו וכל שכן ישוב היום שמא ימות למחר ונמצא כל ימיו בתשובה ואף שלמה אמר בחכמתו ככל עת יהיו בגדיך לבנים ושמן על ראשך אל יחסר אמר רבן יוחנן בן זכאי

זכאי משל למלך שזימן את עבדיו לסעודה ולא קבע להם זמן פקחין שבהן קשטו את עצמן וישבו על פתח בית המלך אמרו כלום חסר לבית המלך מפשים שבהן הלכו למלאכתם אמרו כלום יש סעודה בלא טורח בפתאום ביקש המלך את עבדיו פקחין שבהן נכנסו לפניו כשהן מקושטין והטפשיין נכנסו לפניו כשהן מלוכלכין שמה המלך לקראת פקחין וכעס לקראת טפשיין אמר הללו שקושטו את עצמן לסעודה ישבו ויאכלו וישתו הללו שלא קשטו עצמן לסעודה יעמדו ויראו התנו של רבי מאיר משום רבי מאיר אמר אף הן נראין כמשמשין אלא אלו ואלו יושבין הללו אוכלין והללו רעובין הללו שותין והללו צמאים שנאמר כה אמר ה' הנה עבדי יאכלו ואתם תרעבו הנה עבדי ישתו ואתם תצמאו הנה עבדי ירונו מטוב לב ואתם תצעקו מכאב לב דבר אחר בכל עת יהיו בגדיך לבנים אלו יציאת ושמן על ראשך אל יחסר אלו תפילין :

רש"י וכל שכן שמימי שאינו יודע איזה יום ימות טובה טעונה יום אחד לפני מיתתו מנא כל ימיו בטעונה זיהו בגדיך לבנים בטמאך טעורה וקיהו כלום חסר בית המלך בתקוה הכל מוכן וממא ויכילכו לבא פתאום ואזו מוכין לוכנס לסעוד מקושטין כלום יש סעודה בלא טורח עדיין יבטרכו לטורח של בית המלך כרכי סעודה ויש לנו סהות הרבה להקטט יעמדו ויראו ואף לעולם כבא כדיוקס וישנין ואוכלין ורשעים עומדים ורואים ר"מ אומר אין עומדין ורואין טמא כן אף הן היו נראין מן הקרואים ולשמש סכן דרך המטרתים עומדים ואין כאן בושה זס צוית שמלכין הנגד אלו תפילין טהס סס משמן טוב דמקו וראו כל עמי הארץ כי סס ה' בקרא עליך וקנא ר"ה הגדול אומר אלו תפילין שראש :

זהרר פקודי רף רמ"ט ע"ב

באמצעיתא דהיכלא דא אית פתחא ופתחא וחד ממנה עליוהו והאי לעולה לעולה כארבע פקחין לארבע סטרי עלתא עשר ממנן לכל פתחא ופתחא וחד ממנה עליוהו והאי כליל כנהורא דאקדי אהדחאל והאי איהו אופן כחוך האופן משלכן דא בדיא חלין ארבעין נעלי דיכא מכו זכותא לאלקאה להאי נשמחא רחבאח לאלקאה וחלין קיימו כשלהוכו נורא לגבי אינון נשמתיין וטאסין לכר מהיכלא דא ואלקאן לכשמחא דא וקיימא כויפא לכר כל אינון וימין דאחגזרת עלס ולא עלת לפרגודא וחלין ארבעין אינון דקיימין ואכזופו ומנדין לכל אינון דאפיקו מפומייהו מלס דלא אלטריוכא וכתר דא אפיקו מפומייהו מלס קדישא מלס דאוריותא ומטכפי פומייהו כה וחלין קיימי ומנדין לון וקיימי כהאי כדוייא ארבעין וימין דלא אשחמע ללותהון וכן לכל אינון דאחכו אינון חוכין רבעיין כזופא עשרה כדוויין כפקי בכל יומא ומכרו בכל אינון דקיעין וככל אינון חילין ומשריין אזדקרו כפלניא דאיוס כזופא כזופא איהו על חוכא פלוני דעכר עד רחב קמו מאריה רחמנא לישוכן כד חב מהקוא חוכא מתככפי חלין ארבעין ושראן ליה וכדין אכרוו עליה פלניא שרא כזופא מכאן ולהלאה ללותיה עאלת ועד לא

תב כוץ אוהו לעילא ותתא ונטירו דמאריה דתעדי מניה ואפי' כוליה נשמתיס כוופא דסתמין לה כל תרעי שמיא ולא סלקא ורחיין לה לבר . האי אופן דקיימא על אלון ארבעין כד נטול מטא להווא אחר דחקרי תא הרג'ס וכד על עאלו אינון ארבעין די ממנן בארבע פתחין וסלקין כל אינון מנינון די דהכא ואלון אינון מלאכים דחקרון קשמל'ס ואינון מנינון וסויפין ורומסין דהטוי לאננא עלייהו דישראל משאר עמין ולאננא קרבא בהו ולנקמא לון כפוס שעתא בלא אריכו וכנין כך חקרו תא הרג'ס אחר דאינון רג'ס דהטוי ואומו לאננא ולנקמא נוקמין לקבל רג'ס אחרנין דהטוי לאננא ולאחרעא מולין לשלטא עלייהו ורוח דא הרג'ס ילאו דקופוס רג'ס מסטרא דא ורג'ס מסטרא דא וכנינוסין ודעיר שושן נהלא ושמחה או נכוכס . אי מקדמי לין דהכא העיר שושן שמחה . ואי מקדמי אלון דסטרא אחרא העיר שושן נכוכס . והא אוקימנא דככלא קיימין אלון לקבל אלון סטרא דא לקבל סטרא דא . וכנין כך אלון מנינון לכלא כד סלקין אלון כאלין נפק חר אוירא דלעילא ואסתעבדו כלהו מגן חר וסימניך אנכו מגן לך :

יוסף לחק * מוסר * משערי קרושה ח"ב ש"ה

הלבנת פסיס ומכסה סס רע לחטירו והמתכבד בקלון חטירו יורדין לנתיבס ואינון עוליס ואין להס חלק לע"כ והס בכלל לא תרנח כמ"ס ר"ל כפ' הזכב במערבא בניה זחירו טפי בחול סומקא ואתי חורא . ליכנות היא אחר מארבע כתות שאינון מקבלות פני שכינה וחר"ל כל המתלוץ נופל בנהיבס . וחר"ל אפילו ישב בטל הרי זה מושב לגיס וכמ"ס אשרי האיש וגו' וכמושב לגיס לא ישב וסמוך ליה כי חס בתורת ה' חפלו וגו' מה כתוב בתריס והיה כעץ שחול על פלגיו מים וגו' לא כן הרשעים וגו' . וחר"ל בכל יום בת קול יולאת ואומרת הוי להס לבריות מעלבוניה של תורה שכל מי שאינו עוסק בתורה נקרא כוץ ר"ל מנודה לשמים ה' יולגו :

הלכה פסוקה * הר"ם ה' תפלה פ"ב

בראשי חדשים ובחולו של מועד מתפלל ערבית ומונחה תשע עשרה ברכות כשאר הימים ואומר בעבודה אלהינו ואלהי אבותינו יעלה ויבא במוסף בחולו של מועד מתפלל תפלת המוסף כמו שמתפלל ביום טוב ובראשי חדשים מתפלל שבע ברכות ג' ראשונות וג' אחרונות ואמצעית מעין קרבן ר"ח וחותם בה מוקדש ישראל וראשי חדשים . ב שנת שחל בחולו של מועד וכן ראש חדש שחל להיות בשבת מתפלל ערבית ושחרית ומונחה שבע ברכות כשאר השבתות ואומר יעלה ויבא בעבודה במוסף מחול בברכה אמצעית מעטין שבת ומשלים בענין שבת ואומר קדושת היום באמצע ברכה וחותם בה בראשי חדשים מוקדש השבת וישראל וראשי חדשים ובחולו של מועד חותם בה כמו שהוא חותם ביום טוב שחל להיות בשבת :

יום

יום שלישי תורה

יכין בקריאת חמשה פסוקים אלו סהס כנגד ה' דמילוי היה ראשונה דסס כ' להאזיר בו תוספת נפש משבת . סעברה .

א ואת-אדני החצר סביב ואת-אדני שער החצר ואת כריתדת המשכן ואת-כליתדת החצר סביב : וית סמכי דרתא סחור סחור וית סמכי תרע דרתא וית כל ספי משכנא וית כל ספי דרתא סחור סחור : **ב ומך-התכלת והארגמן ותולעת השני עשו בגדי-שרד לשרת בקדש ויעשו את-בגדי הקדש אשר לאהרן באשר צוה יהוה את-משה :** ומן תכלא וארגנא וצבע זהורי עבדו לבושי שמושא לשמושא בקודשא ועבדו ית לבושי קודשא די לאהרן כמא דפקיד ית משה : גויעש את-האפוד זהב תכלת וארגמן ותולעת שני ושש משור : ועבד ית איפודא דהבא תכלא וארגנא וצבע זהורי ובין שזיר : ד וירקעו את-פחי הזהב וקצץ פתילם לעשות בתוך התכלת ובתוך הארגמן ובתוך תולעת השני ובתוך השש מעשה חשב : ורדידו ית טסי דדהבא וקציצו חוטין למעבד בגו תכלא ובגו ארגנא ובגו צבע זהורי ובגו בוציא עובר אומן : ה כתפת עשורלו חברת ערשני קצותיו חבר : כתפין עבדו ליה מלפפין עד תרין סטרוהי מלפף :

נביאים מלכים ח' סומן ז'

א והספנות והמזמרות והמזרקות והכפות והמחתות זהב סגור והפתות לדלתות הבית הפנימי לקדש הקדשים לדלתי הבית להיכר זהב : וקוליא ומזמריא ומזרקיא ובזיכיא ומחתיאת דהבא טבא ומוגלסיא לדשי בית גואה לקודש קודשא לדשי ביתא להיכלא

להיכלא דהבא : ב ותשלם כל המלאכה אשר עשה המלך שלמה בית יהוה ויבא שלמה את יקדשי דוד אביו את הכסף ואת הזהב ואת הכלים נתן באצרות בית יהוה : ושלימת כל עבדתא דעבד שלמה מלכא בית מקדשא דיי ואיתי שלמה ית קודשי דוד אבוהי וית כספא וית דהבא וית מניא יתב באוצרי בית מקדשא דיי : ג אז יקהל שלמה את זקני ישראל את כל ראשי המטות נשיאי האבות לבני ישראל אל המלך שלמה לירושלם להעלות את ארון ברית יהוה מעיר דוד היא ציון : בכך כנש שלמה ית סבי ישראל וית כל רישי שבטיא רברבי אבהתא דבני ישראל לות מלכא שלמה לירושלם לאסקא ית ארון קיימא דיי מקרתא דדוד היא ציון : ד ויקהלו אל המלך שלמה כריאישי ישראל בירח האתנים בחג הוא החדש השביעי : ואתכנשו לות מלכא שלמה כל אנשי ישראל בירחא דעתיקא דקרן ליה ירחא קדמאה בחגא וכען הוא ירחא שביעאה : ה ויבאו כל זקני ישראל וישאו הכהנים אתיהארן : ואתו כל סבי ישראל ונטלו כהניא ית ארונא :

כתובים משלי סימן כ' כ"א

א תפארת בחורים כחם והדר זקנים שיכה : שבהודא דעולימיא תוקפהון ושבחא דסבי סיבתא : ב חברות פצע תמרוק ברע ומכות חררי בטן : שוחני ופודעתא פגעו בכישיא ומחיתא בגוה דכריסא : ג פלוגימים לבית מלך ביריחוה על כל ראשי יחפין יטנו : ה' ה' טיפי דמניא לביה דמלכא באידוי דאלהא ולא אתר דצבי גירכין ליה : ד כל דרך איש ישר בעיניו ותכן רבות יהוה : כללון ארחתיה דגברא תריצן אינון באפוי ואלהא מתקן לביה : ה עשה צדקה ומשפט

קע
נבחר ליהוה מזבח : מן דעבד צדקתא ודינא מתרעי ביה אלהא מן דיבחא :

משנה כתובות פרק ד'

המדיר את אשתו מליהנות לו ער שלשים יום ועמיד פרנס יתר מכן יוציא ויתן כתובה רבי יהודה אומר בישרף חדש אחר יקיים ושנים יוציא ויתן כתובה ובכחנת שנים יקיים ושלשה יוציא ויתן כתובה : ב המדיר את אשתו שלא תטעום אחר מכל הפירות יוציא ויתן כתובה רבי יהודה אומר בישראל יום אחר יקיים שנים יוציא ויתן כתובה ובכחנת שנים יקיים שלשה יוציא ויתן כתובה : ג המדיר את אשתו שלא תתקשט באחר מכל המינין יוציא ויתן כתובה רבי יוסי אומר בעניות שלא נתן קצבה ובעשירות שלשים יום : ד המדיר את אשתו שלא תלך לבית אביה בזמן שהיא עמה בעיר חדש אחר יקיים שנים יוציא ויתן כתובה ובזמן שהיא בעיר אחרת דגל אחר יקיים שלש יוציא ויתן כתובה : ה המדיר את אשתו שלא תלך לבית האכל או לבית המשתה יוציא ויתן כתובה מפני שנועל בפניה ואם הדר טוען משום דבר אחר רשאי אמר לה ער מנת שתאמרי לפלוני מה שאמרת לי : וזו מה שאמרת ליך : ואלו יוצאות שלא בכתיבה העוברת על דת משה ויהודית ואיוו היא דת משה מאכילתו שאינו מעשר ומשמשתו נדה ולא קיצה לה חלה ונודרת ואינה מקיימת ואיוו היא דת יהודית ויצאה וראשה פרוע וטובה בשוק ומדברת עם כל אדם אבא שאול אומר אף המקללת יולדיו בפניו רבי טרפון אומר אף הקולנית ואיוו היא קולנית כל שהיא מדברת בתוך ביתה ושכניה שומעין קולה : ז המקדש את האשה על מנת שאין עליה נדרים ונמצאו עליה נדרים אינה מקדשת כנסה סתם ונמצאו עליה נדרים תצא שלא בכתיבה על מנת שאין בה מומין ונמצאו בה מומין אינה מקדשת כנסה סתם ונמצאו בה מומין תצא שלא בכתיבה כל המומין הפוסלים בכהנים פוסלין בנשים : ח היו בה מומין ועודה כבית אביה האב צריך להביא ראייה שמשנתארסת נולדו בה מומין הללו

וּנְסַחֲפָה שְׂרָהוּ . נִכְנָסָה לְרִשּׁוֹת הַבַּעַל . הַבַּעַל צָרִיךְ לְהִבְיֵא
רְאִיָּה . שְׁעַר שְׂלֵא נִתְאַרְסָה . הָיוּ בָּהּ מוֹמִיִּן אֱלוֹ . וְהִזְרָה מִקַּח
מִקַּח טְעוּת . דְּבָרֵי רִבִּי מֵאִיר . וְחֻקִּים אֲמֹרִים בְּמֶה דְּבָרִים
אֲמֹרִים בְּמוֹמִין שְׁבַסְתָּר . אֲבָל בְּמוֹמִין שְׁבַגְלוֹ . אֵינּוּ יֹכֵל
לְטַעוֹן . וְאִם יֵשׁ מִרְחֵץ בְּאוֹתָהּ הָעִיר . אַף מוֹמִין שְׁבַסְתָּר אֵינּוּ
יֹכֵל לְטַעוֹן . מִפְּנֵי שֶׁהוּא בּוֹדֵק בְּקִרְבוֹתָיו . ט הָאִישׁ שֶׁנִּגְדְּרוּ בוֹ
מוֹמִין . אֵין כּוֹפִין אוֹתוֹ לְהוֹצִיא . אָמַר רַבִּין שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל
בְּמֶה דְּבָרִים אֲמֹרִים בְּמוֹמִין חֻקִּים אֲבָל בְּמוֹמִין הַגְּדוּלִים
כּוֹפִין אוֹתוֹ לְהוֹצִיא . וְאֵלוֹ שְׁבוֹפִין אוֹתוֹ לְהוֹצִיא . מוֹבָה שְׁחִין .
וּבַעַל פּוֹלִיפּוֹס . וְהַמְקַמֵּץ . וְהַמְצַרֵּף נַחֲשֵׁת . וְהַבּוֹרְסִי . בֵּין שֶׁהוּ
בָּם עַד שְׂלֵא נִשְׂאוּ . וּבֵין מִשְׁנִשְׂאוּ נִגְדְּרוּ . וְעַל בֶּלֶן אָמַר רִבִּי
מֵאִיר אַף עַל פִּי שֶׁהִתְנַרַּע עִמָּה . יֹכֵלָה הִיא שֶׁתֵּאמַר סְבוּרָה
הִיִּיתִי שְׂאֵנִי יֹכֵלָה לְקַבֵּל . וְעַכְשֵׁי אֵינִי יֹכֵלָה לְקַבֵּל . וְחֻקִּים
אֲמֹרִים מִקְבָּלָה . הִיא עַל כִּרְתָּה חוּץ מִמוֹבָה שְׁחִין . מִפְּנֵי
שֶׁמִּיקְתּוֹ . מַעֲשֶׂה בְּצִידוֹן בְּבוֹרְסִי אַחַר שְׁמַת וְהָיָה לוֹ אֵה
בוֹרְסִי . אָמְרוּ חֻקִּים יֹכֵלָה הִיא שֶׁתֵּאמַר לְאַחֶיךָ הִיִּיתִי יֹכֵלָה
לְקַבֵּל וְךָ אֵינִי יֹכֵלָה לְקַבֵּל .

ק"ו מליכות . הבלת מוונות . ועמוד פרנס . שיפרנסה . ובכשת . שאזכה וכולה להחזיר .
א' מכל . שאמרה קונס פרי פלוני עליו והוא קיים לה . שבעל כפייה . דלת של שמת
ולבית האבל כופל . כפייה שלמתר היא מתה ואין אדם שופטה . דבר אחר . שכי אדם מרונים
מכוון סס . ממלחה ועמרה . קמלה מוס ועמרה לאשפה ונראות כשטה . בשוק . ומראה
זרועותיה לכני אדם . מדברת . משחקת . קולמת . קובעת קשמוס בקול רס . שכולדו .
מששחק . מומין גדולים . כשמת עיניו כקטעה ידו כשכרה רגלו . שחין . מבורע . פילוסוס .
רוח החוטם . מקמן . מקנן כואת כלבים . מטרף כחשת . מתקכו ממקום מוטילו והוא מטרות .
בורסקי . מעבד עורות . ממוקתו . ממסתמו .

הלכה כתובות רף ע"ב ע"א

ונודרת ואינה מקיימת ראמר מר בעון נדרים בניס מהים שנאמר אל
תתן את פיך לחטיא את בשרך וגו' ואיוו הן מעשה ידיו של
אדם היו אומר בניו וכנותיו רב נחמן אמר מהכא לשוא הכיתי את בניכם
לשוא על עסקי שוא תניא היה רבי מאיר אומר כל היודע באשתו שנודרת
ואינה מקיימת יחזור וירינה . יירינה במאי מתקן לה אלא יחזור ויקנישנה
כרי שתדרו בפניו ויפר לה . אמרו לו אין אדם דר עם נחש בכפיפה תניא
היה ר' יהודה אומר כל היודע באשתו שאינה קוצה לו חלה יחזור ויפריש
אהריה אמרו לו אין אדם דר עם נחש בכפיפה . מאן דמתני לה אהא כל שכן
אהך אבל מאן דמתני לה אהך אבל הא זמנין דמקרי ואכיל . ואיווהי דת
יהודית יוצאה וראשה פרוע ראשה פרוע דאורייתא היא דכתיב ופרע את
ראש האשה ותנא רבי רבי ישמעאל אזהרה לבנות ישראל שלא יצאו בפרוע
ראש דאורייתא קלתה שפיר רבי רת יהודית אפילו קלתה נמי אסור . אמר
רבי

רבי אפי אמר רבי יוחנן קלתה אין בת משום פרוע ראש היו בה רבי זירא
היכא אילימא כשוקרת יהודית היא . ואלא בחצר אם כן לא הנחת בת
לאברהם אבינו שיושבת תחת בעלה . אמר אביי ואי תימא רב כהנא מחצר
לחצר ודרך מבוי .

רש"י יודעה . משמע בעצמו קונס עליך דבר טלוי . יחזור וקנישנה . אין לו לטווא
אלא כך יתקבנה . כשפסיה . בתוך כל אחד טפסלא ישמר ושכני אף זה יבא לרדי
שחקלקנו . מאן דמקמי לה אהא . דר' יהודה דקמי חקתא אהלה כ"ס אהדרים דלא שכימי .
דאורייתא היא . ואמאי לא קרי לה דק משא . אהריס . מדעבדין לה כפי לבולה מדה כנגד
מדה כמו ששקסא להסכאות על כועלה מכלל דאסור אי נמי מדכתיב ופרע מכלל דהכיח שעתא לאו
פרועה הוה שטע מינה און דרך בנות ישראל לנאח פרועות ראש וכן עיקר . קלתה . כל שיש לו
מלמטה בית קבול להולמו בראש ונות קבול מלמעלה לתת בו סלף ופסתן . כיו . לשון מקסה .
א"כ . דבחר יש כה משום פרועה . ודרך מבוי . דלא שכימי רביס .

זוהר פקודי רף רס"א ע"ב

זכאה חולקיה מאן דירע לסדרה שכחי דמאריה כהאר
דאלטריך עד הכא דכקווא וברכאן וקדושה כהר
כאכסה . מכאן ולסלאה קיימין שאלתין וכעוין . שורחא דכעני
כר נש למשאל ולמנדע כמלין דמאריה כנין למיחוי תיאוכתיה
לנכיה ולא חתפרש מניה . כנין דכעני כר נש לאשחפא כקדושה
דשמה קדושה עלאה לאתעטרה כיה ואיהו שמה דברכאן וקדושו .
כיוז רוא דשמה קדושה . זסוס רואיהו קדיש כקדושה . ולין אחוון
(אחרנין) אפיקו מיניה הכי אחוון אחרנין כבורא דהני ככבורא
דדבר כנוקכא . וכני קדושו עלאין רוא דקדושה . אלין אחוון
אחרנין אחרון ט"ל . על השמים . רוא דחושככא דאחוון דיליה
כנין דהכא לתתא קיימן כל מלין כחושככא ולא חושככא אלא
לסיהרא . ובנין כך כעני לאתקשרה כקדושה דמאריה ולא חתפרש
כר נש מניה ובר שאיל שרותא דשאלתין למנדע למאריה
לאחזאה דתיאוכתיה לנכיה מכאן ולקלאה יתפרש זעיר זעיר
וישאל שאלתיו מה דאלטריך לשאלא . וכל שאלתיו יהוין לכר
דיסדר סדורא דא דקאמין . כנוונה דא כל שאלתיו יהוין כתחונין
וכעותין לקמי מאריה ולא ידריק (ס"א ירחיק) גרמיה מניה .
זכאה חולקיה מאן דירע לסדרה סדורא דא למקך כהרס מישר
כדקא סוי כנוונה דאתקשרה אשא כמיה ומיה כהשא . דרוס
כלפון ולפון כדרוס מזרח כמערכ ומערב כמזרח . הכי נמי
אתקשר כלא כסדר ויחודא אשחלים דא כדא . וכל אינון דירעין
לסדרה לזותהו כדקא יאות לאתכללא הני היכלין אלין כאלין
ולאתקשרה דא כדא . האי כר נש אתקשר כהו וקריב ליה
לאתכללא כהו שאלתא שאיל ויהיב ליה . זכאה חולקיה כהאי
עלמא וכעלמא דאפי :

יוסף לחק * מוסר * שערי קדושה ח"ב שער ה'

אמרו רז"ל כי דבר ה' בזה ונו' הכרת ונו' ייחמיה אומר זה כל מי שאסר לעסוק בתורה ואינו עוסק וכו' זר רב כל הפורש מדת נופל בנהיגה ומאכילין לו נחלי רמזים סג' הקוטפים מלוח עלי שם ונו' . ואמרו רז"ל המנסה לבו לבטלה הרי זה מתחייב בנפשו שנאמר רק השמר לך ונו' ורז"ל אין תחלת דיכו של אדם אלא על דברי תורה שנאמר פוטר מים דאשית מדון וכתיב והגית בו יומם ולילה ונו' כי אז תללית את דרכיך ואז תשכיל וכל דגה וזעפה ויום שאלס בטל מדת' עליו נאמר וחסרון לא יוכל להמנות :

הלכה פסוקה * הר"ם ה' תפלה פ"ב

יום טוב שחל להיות באחד כבשת מתפלל בכרכה רביעית כלילה ותודיענו משפטו דקדק ותלמדנו לעשות חוקי רנוך ותתן לנו ה' אלהינו קדושת שבת וכבוד מועד וחגיגת הרגל בין קדושת שבת לקדושת יום טוב הכללת והת' יום השביעי משעת ימי המעשה הקדשת ותתן לנו ה' אלהינו מועדים לשמחה וחגים וחמנים לשאון וכו' ובמולאי שבת ובמולאי יום טוב של כל השנה מבדיל באהה חוכן אעפי' שהוא מבדיל על הכוס . ב בחנוכה ובפורים מוסיפין בהודיה על הנסים . שבת שחל להיות בחנוכה מזכיר על הנסים כמוסף כמו שזכור בשאר תפלות :

יום רביעי תורה

יבין בקריאת ששה פסוקים אלו שהם כנגד ו' דמיו וו דשם ב"ן לקבות הארת נפש יתירה משבת הבאה .

א וְחִשְׁבֵה אֶפְרָתוֹ אֲשֶׁר עָלְיוֹ מִמֶּנּוּ הוּא כְּמַעֲשֵׂהוּ זֶהָב תְּכֵלֶת וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי וְיֵשֶׁשׁ מִשֹּׁר כְּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה : וְהִמְיִן תִּקְוִינָה דִּי עֲלוּהִי מִנִּיה הוּא כְּעֹבְרִיה דְּהֵבָא תְּכֵלָא וְאַרְגָּמָא וְצִבְעֵ זְהוּרִי וּבּוּץ שְׁזִיר כְּמֵא דְּפִקִּיד יִי יֵת מֹשֶׁה : כִּי־עָשׂוֹ אֶת־אֲבֵנֵי הַשֹּׁהַם מִסַּבַּת מִשְׁבַּצַּת זָהָב מִפְּתַחַת פְּתוּחֵי חוֹתֶם עַל־שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל : וְעִבְדוּ יֵת אֲבֵנֵי בּוֹרְלָא מִשְׁקַעַן מִרְמָצֵן בְּדַהֲב גְּלִיפֵן כְּתַב מִפְּרֵשׁ עַל שְׁמֵהַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל : ג וְיֵשֶׁשׁ אַתֶּם עַל כְּתַפַּת הָאֶפֶד אֲבֵנֵי זָכְרוֹן לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל כְּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה : וְשֵׁנֵי יִתְהוֹן עַל כְּתָפֵי אֵיפֹדָא אֲבֵנֵי דּוֹכְרָנָא לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל כְּמֵא דְּפִקִּיד יִי יֵת מֹשֶׁה : ד וְיַעֲשֵׂה אֶת־הַחֹשֶׁן כְּמַעֲשֵׂה אֶפֶד זָהָב תְּכֵלֶת וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי וְיֵשֶׁשׁ מִשֹּׁר : וְעִבְדוּ יֵת

יֵת חֹשֶׁנָא עֹבְדֵי אֶרְמָן כְּעֹבְדֵי אֵיפֹדָא דְּהֵבָא תְּכֵלָא וְאַרְגָּמָא וְצִבְעֵ זְהוּרִי וּבּוּץ שְׁזִיר : ה רְבֹעֵ הִיָּה כְּפֹל עֵשׂוֹ אֶת־הַחֹשֶׁן זֶרֶת אֶרְכּוֹ וְזֶרֶת רַחְבּוֹ כְּפֹל : מְרַבַּע הוּא עֵיף עִבְדוּ יֵת חֹשֶׁנָא זֶרֶתָא אֲוֹרְכִיה וְזֶרֶתָא פּוֹתִיה עֵיף : ו יִמְלֵא־רִכְוֹ אֲרַבְעָה טוּרֵי אֲכָן טוּר אֲדָם פְּטֻדָה וּבִרְקַת הַטּוּר הָאֶחָד : וְאֲשִׁלְמוּ בֵיה אֲרַבְעָא סַרְרִין דְּאֲכָן טָבָא סַרְרָא קְדַמָּאָה סַמְקוֹן יֶרְקוֹ וּבִרְקוֹן סַרְרָא חַד :

נביאים מלכים ח' סימן ח'

א וַיַּעֲלֶה אֶת־אֲרוֹן יְהוָה וְאֶת־אֶהָל מוֹעֵד וְאֶת־כִּלְיָי כְּלֵי הַקֹּדֶשׁ אֲשֶׁר בְּאֶהָל וַיַּעֲלֶה אוֹתָם הַכְּהֹנִים וְחִלּוּם : וְאֶסִּיקוּ יֵת אֲרוֹנָא דִּי יֵת מִשְׁבֵּן זִמְנָא וְיֵת כַּל מְנֵי קוֹדֶשָׁא דִּי בְּמִשְׁכְּנָא וְאֶסִּיקוּ יִתְהוֹן כְּהֵנִיא וְלִיּוֹאִי : ב וְהַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה וְכִרְעַת יִשְׂרָאֵל הַנוֹעֲדִים עָלְיוֹ אֵתוֹ לִפְנֵי הָאֲרוֹן מִזְבַּחִים צֶאֱן וּבִקְרֹ אֲשֶׁר לֹא־יִסְפְּרוּ וְלֹא יִמְנּוּ מִרְב : וּמִלְכָא שְׁלֹמֹה וְכֹל כְּנִשְׁתָּא דִּישְׂרָאֵל דְּאֲוֹדְמִנּוּ עֲלוּהִי קִימִין עֲמִיה קְדָם אֲרוֹנָא מִנְכַּסִּין עַן וְתוֹרִין דְּלֵא יִתְחַשְׁבוּן וְלֹא יִתְמַנּוּן מִסְנֵי : ג וַיָּבֹאוּ הַכְּהֹנִים אֶת־אֲרוֹן בְּרִית־יְהוָה אֶל־מְקוֹמוֹ אֶל־דְּבִיר הַבַּיִת אֶל־קֹדֶשׁ הַקִּדְשִׁים אֶל־תַּחַת כְּנָפֵי הַכְּרוּבִים : וְאֶעֱלוּ כְּהֵנִיא יֵת אֲרוֹן קִימָא דִּי לֵאחֲרֵיהָ לְבֵית כְּפוּרֵי דִּי מִתְקִין לִיה בְּגוֹ בֵיתָא לְקוֹדֶשׁ קוֹדֶשָׁא לְתַחוֹת כְּנָפֵי כְּרוּבֵיא : ד כִּי הַכְּרֻבִים פְּרִשִׁים כְּנָפִים אֶל־מְקוֹם הָאֲרוֹן וַיִּסְכּוּ הַכְּרֻבִים עַל־הָאֲרוֹן וְעַל־בְּדִיּוֹ מִלְמַעְלָה : אֲרִי כְּרוּבֵיא פְּרִיסֵן נְדַפְיָהוֹן עַל אֶתְרֵי אֲרוֹנָא וּמְטַלִּין כְּרוּבֵיא עַל אֲרוֹנָא וְעַל אֲרִיחֹהִי מִלְעֵילָא : ה וַיֹּאדְמוּ הַבְּדִים וַיִּרְאוּ רֵאשֵׁי הַבְּדִים מִן־הַקֹּדֶשׁ עַל־פְּנֵי הַדְּבִיר וְלֹא יִרְאוּ הַחוּצָה וַיְהִי שֵׁם עַד הַיּוֹם הַזֶּה : וַאֲרִיכוֹן אֲרִיחֵיא וּמִתְחַזֵּן רִישֵׁי אֲרִיחֵיא מִן קוֹדֶשָׁא עַל

אפי בית כפורי ולא מתחון לברא והווי תמן עד יומא
הרין : ו אין בארון רק שני לחות האבנים אשר הנת
שם משה בחרב אשר פרת יהוה עם בני ישראל
בצאתם מארץ מצרים : לית בארונא לחוד תרין לחי
אבניא דאצנע תמן משה בחורב די עלויהון כתיבין
עשרא פתגמי קיימא דגור יי עם בני ישראל במיפקהון
מארעא דמצרים :

כתובים משלי סימן כ"א

א רום עינים ורחבלב נר רשעים חטאת : רמות
עיני ובעי לבא ושגא דרשיעי לחטאה :
ב מחשבות חרוץ אד למותר וכל אץ אד למחסור :
מהשבתא דגביין ליותרנא ורגלא דמסרהבא
לחוסרנא : ג פעל אוצרות בלשון שקר הבל נדף
מבקשימות : מעבדנותא דסימתא בלישנא דשקרא
ויתחבלון ונתרון אלון דבעיין למותא : ד שדרשעים
יגורם כי מאנו לעשות משפט : ריכונא דרשיעי
יעלינון ולא צבין דיעבדון דינא : ה הפכפך דרך איש
זור וזך ישר פעלו : דהפך ארחה דנברא הויא
נוכראה ודרכי תריצן עבדוהי : ו טוב לשבת על
פנתנג מאשת מדינים ובית חבר : טב למיתב על
קרנא דאגרא מן אתתא תגרתתא וביתא טרקא :

משנה כבא בתרא פרק ג'

חוקת הכתים והבורות והשיחין והמעורות והשוככות
והמרחצאות ובית הכרין ובית השלחין והעבדים וכל
שהוא עישה פירות תדיר חוקתן שלש שנים מיום ליום שדה
הפעל חוקתה שלש שנים ואינה צריכה מיום ליום רבי
ישמעאל אומר שלשה חדשים בראשונה ושלשה באחרונה
ושנים עשר חדש באמצע הרי שמונה עשר חדש רבי עקיבא
אומר חדש בראשונה וחדש באחרונה ושנים עשר חדש
באמצע

באמצע הרי ארבעה עשר חדש אמר רבי ישמעאל במד
דברים אמורים בשדה לבן אכל בשדה אילן כנס את הבואתו
מסק את יתיו כנס את קיצו הרי אלו שלש שנים : ג שלש
ארצות לחוקה יהודה ועבר הירדן והגליל הנה ביהודה
והחיוק בגליל בגליל והחיוק ביהודה אינה חוקה עד שיהא
עמו במדינתו אמר רבי יהודה לא אמרו שלש שנים אלא כרי
שיהא באספמיא וחיוק שנה וילכו ויודיעוהו שנה ויבא
לשנה אחרת : ג כל חוקה שאין עמה טענה אינה חוקה כיצד
אמר לו מה אמה עישה בתוך שלי והווי אמר לו שלא אמר
די אדם דבר מעולם אינה חוקה שמכרת לי שנתת לי
במתנה אביך מכרה לי אביך נתנה לי במתנה הרי זו
חוקה והבא משום ירושה אינו צריך טענה האומנין והשוטפין
והאריסין והאפוטרופין אין להן חוקה אין לאיש חוקה בנכסי
אשתו ולא לאשה חוקה בנכסי בעלה ולא לאב בנכסי הבן
ולא לבן בנכסי האב במה דברים אמורים במחויק אכל בנותן
מתנה והאחין שחלקו והמחויק בנכסי הגר געל ובר ופרץ
כל שהוא הרי זו חוקה : ד היו שנים מעידין אחרת
שלש שנים ונמצאו זוממין משלמין לו את הכל שנים בראשונה
ושנים בשניה ושנים בשלישית משלשין ביניהם שלשה אחים
ואחד מצטרף עמהם הרי אלו שלש עדיות והן ערות אחרת
(להזמה) : ה אלו דברים שיש להן חוקה ואלו דברים שאין להן
חוקה הנה מעמיד בהמה בחצר תגור וכירים וריתים וקנהל
תרגנולין ונותן ובלו בחצר אינה חוקה אכל עשרה מחיצה
לבהמתו גבוהה עשרה טפחים וכן לתגור וכן לכירים וכן לריתים
הכנים תרגנולין לתוך הבית ועשה מקום לזבלו עמוק שלשה או
גבוה שלשה הרי זו חוקה : ו המרוב אין לו חוקה ויש למקומו
חוקה המוחילה יש לה חוקה סלם המצרי אין לו חוקה ולצורי יש
לו חוקה חלון המצרית אין לה חוקה ולצורית יש לה חוקה
אי זו היא חלון המצרית כל שאין ראשו של אדם יכול לנגס
לתוכה רבי יהודה אומר אם יש לה מלבן אף על פי שאין
ראשו של אדם יכול לנגס לתוכה הרי זו חוקה הווי עד טפח
יש לו חוקה ויכול למחות פחות מטפח אין לו חוקה ואין יכול
למחות : לא יפתח אדם חלונותיו לתצר השותפין לקח בית

הוא קרבנה כל חוכיו וטאוו למויכ חולקא למאן דאטרויך :
יוסף לחק * מוסר * משטרי קרושה ה"ב ש"ה

אמרו ר"ל אלו דברים שאדם עושה אוכל מפירותיהן בעולם הזה והקין קיימת לו לע"ב וכו' ותלמוד תורה כנגד כולם ולא עוד אלא שהעוסק בת"ת פטור מכל המצות שהיא שקולה ככל המצות * ותנא דבי אליהו ז"ל אשרי אדם שמעיס עצמו כבוד לעול וכחמור למשאוי ויובש וקורא ושונה בתורה ככל יום תמיד ומיד רוח הקדש שורה עליו ואם היושב בטל כענש כ"כ ק"ו למי שמתלוץ ממש שיחה בטלה גורמת לידי עבירות גדולות כי הרי אפילו יושב בטל הרי זה מושב לזיס וכענש עובדים גדולים ככ"ל בעין הליכות מכל סגן השח שיחות בטלות בפועל ולא עוד אלא שמביא לידי לשון הרע ודבילות וליכנות ומספר בננות חבירו רחמנא לשוכין :

הלכה פסוקה * הר"ם ה' תפלה פ"ב

בימי התענית אפילו יחיד שהתענה מוסף בשומע תפלה ענוה ה' ענו וכו' ושליח כבוד אומרה ברכה בפני עמיה בין נוהל לרופא ומוחם בה העונה בעת צרה ומושיע ומלאה מתפלל עשרים ברכות * בתענה כחך מוסיפין בכונה ירושלים רחם ה' אלהינו עלינו ועל ישראל עמך ועל ירושלים עירך ועל העיר האכלה וכו' * ב כל ימות הגשמים אומר בברכה שניה מוריד הגשם ובימות החמה מוריד הטל מאימתי אומר מוריד הגשם מתפלת המוספין של יום טוב האחרון של חג עד תפלת שחרית של יום טוב הראשון של פסח ומתפלת המוספין של יום טוב הראשון של פסח אומר מוריד הטל :

יום המישי תורה

יביון בקריאת חמשה פסוקים אלו שהם כנגד ה' דמילוי הה אחרונה דעם ב"ן לקנות הארת רוח יתירה משנת הכאה *

א והטור השני נפך ספיר ויהלם : וסדרא תנינא
אזמרגדין שבזיז וסבהלום : ב והטור
השלישי לשם שבו ואחלמה : וסדרא תליתאה קנכירי
טרקיא ועין עינרא : ג והטור הרביעי תרשיש שהם
וישפה מוספת משבצת זהב במלאתם : וסדרא
רביעאה כרום ימא ובורלא ופנתירי משקען מרמץן
דרהב באשלמותהון : ד והאבנים על שמות בני ישראל
הנה שתים עשרה על שמותם פתוחי חתם איש על
שמו לשנים עשר שבט : ואבניא על שמהת בני
ישראל אינין תרתא עשרי על שמהתהון כתב מפרש
בגלוף דעוקא גבר על שמיה דתרי עשר שבטין :

ויעשו

ה ויעשו על החשן שרשרת וברת מעשה עבת זהב
טהור : ועבדו על חושנא תכין מתחמן עובר גדילו
דרהב דבי :

נביאים מלכים ה' סימן ט'

א ויהי בצאת הכהנים מן הקדש והענין מלא את-
בית יהוה : והוה במיפק כהניא מן קודשא
וענין אמיטתא אתמלי ית בית מקדשא דיי : ב ולא
יכלו הכהנים לעמד לשרת מפני הענין כי מלא כבוד
יהוה את בית יהוה : ולא יכלו כהניא למקם לשמשא
מן קדם עננא ארי אתמלי יקרא דיי ית בית מקדשא
דיי : ג אז אמר שלמה יהוה אמר לשכן בערפל : בגן
אמר שלמה יי אתרעי לאשראה שכניתיא בירושלם :
ד בנה בניתי בית זבל לך מכון לשבתך עולמים :
מבנא בניתי בית מקדשא קדמך אתר מתקן לבית
שכניתיך עלמין : ה ויסב המלך את פניו ויברך את כל
קהל ישראל וכל קהל ישראל עמד : ואסחר מלכא
ית אפוהי וברך ית כל קהלא דישראל וכל קהלא
דישראל קאם :

כתובים משלי סימן כ"ה

א נפש רשע אותה דרע לא יחן בעינו רעהו : נפשיה
דרשיעא רינא בשתא ולא מתרחם בעינו
חברוי : ב בענש לך יחכם פתי ובהשכיל לחכם יקח
דעת : בתפיה דממקנא נחכם שברא וכסוכלתנותיה
דחכימא יסב ידיעתא : ג משכיל צדיק לבית רשע
מסלף רשעים לרע : מסתבל צדיקא בביתיה דרשיעא
ומטלטל רשיעא בכישתא : ד אטם אזנו מועקת דל
גסהוא יקרא ולא יענה : דמספר אדניה דלא נשמע
לצוחתיה דמסכניא אף נקרא לאלהא ולא נתעני :

מתן

ה מתן בסתר ינפה אף ושחר בהק חמה עזה: מוהבא
בטישא מדעבא רוגזא ושחרא בעובא חמתא עשינתא:

משנה מנחות פרק ט'

שתי מדות של יבש היו במקדש. עשרון וחצי עשרון. רבי
מאיר אומר עשרון. עשרון וחצי עשרון. עשרון מה היה
משמש. שבו היה מודר לכל המנחות. לא היה מודר. לא בשל
שלשה לפד. ולא בשל שנים לאיל. אלא מודרן עשרונות. חצי
עשרון מה היה משמש. שבו היה מודר חביתי כהן גדול. מחצה
בפקד ומחצה בין הערבים. ב שבע מדות של לח היה במקדש. הין
וחצי ההין. ושלישית ההין. ורביעית ההין. לוג. וחצי לוג. ורביעית
לוג. רבי אלעזר בר צדוק אומר שנתות היו בהין. עד כאן לפד. עד
כאן לאיל. עד כאן לבבש. רבי שמעון אומר לא היה שם הין.
וכי מה היה ההין משמש. אלא מה היה יתירה של לוג ומחצה
היתה שם. שבה היה מודר למנחת כהן גדול. לוג ומחצה
בפקד. ולוג ומחצה בין הערבים. ג רביעית מה היתה משמשת.
רביעית מים למצורע. ורביעית שמן לגזיר. חצי לוג מה היה
משמש. חצי לוג מים לסוטה. וחצי לוג שמן לתורה. ובלוג היה
מודר לכל המנחות. אפילו מנחה של ששים עשרון. נתן לה
ששים לוג. רבי אליעזר בן יעקב אומר אפילו מנחה של ששים
עשרון. אין לה אלא לונה. שנאמר למנחה. ולוג שמן. שש
לפד. ארבעה לאיל. שלשה לבבש. שלשה ומחצה למנורה.
מחצית לוג לכל נר. ד מערבין נסכי אלים בנסכי פרים. נסכי
כבשים בנסכי כבשים. של יחיד בשל צבור. של היום בשל
אמש. אבל אין מערבין נסכי כבשים בנסכי פרים ואילים. ואם
בללן אלו בפני עצמן ואלו בפני עצמן ונתערבו. בשרין. אם עד
שלא בלל. פסל הכבש הבא עם העומר. אף על פי שמנחתו
כפולה. לא היו נסכיו כפולין. ה כל המדות שהיו במקדש. היו
גנדרות. חוץ משל כהן גדול שהיה גדרה לתוכה. מדות הלח
בירוציהן קדש. ומדות הנבש בירוציהן חול. רבי יעקבא אומר
מדות הלח קדש לפיכך בירוציהן קדש. ומדות הנבש חול.
לפיכך בירוציהן חול. רבי יוסי אומר לא משום זה. אלא שהלח
נעקר. והנבש אינו נעקר. ו כל קרבנות הצבור והיחיד טענין

נסכים

קע

נסכים. חוץ מן הצבור והמעשר והתפסה וההטאת והאשם. אלא
שחטאתו של מצורע. ואשמו טענין נסכים. ו כל קרבנות
הצבור אין בהם סמיכה. חוץ מן הפד הבא על כל המצות.
ושער המשתלח. רבי שמעון אומר אף שערי עבודת ארלים.
כל קרבנות היחיד טענין סמיכה. חוץ מן הצבור והמעשר
והתפסה והיורש סוכך ומביא נסכים וממיר. ה הכל סומכין חוץ
מהרש שוטה וקטן. וסומא ונקרי והעבר והשליח והאשרה.
וסמיכה שירי מצונה. על הראש בשתי ידים. ובמקום שסומכין
שוהטין. והתף לסמיכה שחיתה. ט חומר בסמיכה מבתנופה.
ובתנופה מבפסיכה. שאחד מניף לכל החברים. ואין אחר סוכך
לכל החברים. וחומר בתנופה שהתנופה גוהנת בקרבנות היחיד
ובקרבנות הצבור בחיים ובשחוטין. בדבר שיש בו רוח חיים.
ובדבר שאין בו רוח חיים. מה שאין בן בסמיכה:

ק"ו מדות. סמיו מודדין כה: טל יבש. כגון סלת או קמח: לח. כגון יין ושמן:
הין. ג' לוג. טמנות. סוממים: משמש. שלא היה במקדש דבר טהור כריך להין
טל: ימיר. להטלים הו' מדות: לכוטה. להטקות: אמש. אש הכהן. אהמול וזה כלל
נסכים וזה לו היום ככס אחר לזכו מערב ב' כנסין ומקריב יחד: בללן. עירב הסמן עם
הסלת: כפולה. טכאמר ומנחתו שני עשרונים: גנדרות. כלומר מלאות ביותר על ספק המדס:
בירוציהן. מורש לטול כס' פ: נעכר. כסוס סמן בכלי ומוסיפין עוד עולה מה שלמטה
למטה: סוכך. אש הקדש. אביו נקרבן עולה ושלמים ומת בנו סוכך עליו: וממיר. כהמס
אחרת מקורתה חלה עליו דכתיב במד' ומיר לרבות את היורש: סומכין. כמו וסמך אהרן:
ב' ידים. דכתיב וסמך אהרן את שתי ידיו: ותף. מיד בלי הספק דכתיב וסמך וסמך:
התנאים. טמנתו להקדש קרבן א': היחוד. חזה וסוק של שלמים: זכור. ככסו עזרת
טענין מניס חיים ושחוטס:

הלכה מנחות דף מ"ד ע"א

תניא אמר רבי נתן אין לך כל מצוה קלה שכתובה בתורה שאין מתן
שכרה בעולם הזה ולעולם הבא אינו יודע כמה צא ולמד ממצות
ציצית. מעשה בארם אחד שהיה זחיר במצות ציצית שמעו שיש וינה בכרכי
הים שנוטלת ארבע מאות והוכים בשכרה שיגר לה ארבע מאות והוכים
וקבע לה זמן כשהגיע זמנו בא וישב על הפתח נכנסה שפחתה ואמרה לה
אותו אדם ששוגר לך ארבע מאות והוכים בא וישב על הפתח. אמרה היא
יכנס. נכנס הגיעה לו שבע מטות ששה של כסף ואחת של זהב ובין כל
אחת ואחת סולם של כסף ועליונה של זהב עלתה וישבה על גבי עליונה
כשהיא ערומה ואף הוא עלה לישב ערום כנגדה. באו ארבע ציצייתיו
וטפחו לו על פניו נשמש וישב לו על גבי קרקע ואף היא נשמשה וישבה על
גבי קרקע אמרה לו גפה של פרס שאיני מניחתך עד שתאמר לי מה מוס
ראית בי אמר לה העבודה שלא ראיתו אשה יפה כמותך אלא מצוה אהת
צוננה' אלהינו וציצית שמה וכתוב בה ב' פעמים אני ה' אלהיכם אני הוא
שעתיד ליפרע ואני הוא שעתיד לשלם שכר עכשיו נרמו עלי כארבעה עדים
אמרה לו איני מניחתך עד שתאמר לי מה שמך ומה שם עירך ומה שם רבך
ומה

ומה שם מדרשך שאתה לומר בו תורה כתב ונתן בידה עמרה וחלקה כל
בכסיה שליש למלכות ושלש לעניים ושלש נטלה בידה חוץ מאותן מצעות
ובאת לבית מדרשו של רבי הויא אמרה לו רבי צוה עלי ויעשוני בידת
אמר לה בתי שמה עיניך נתת באחד מן התלמידים הוציאה כתב מירה
ונתנה לו אמר לה לבי זכי במקחך אותן מצעות שהציעה לו באיסור הציעה
לו בהיתר זה מתן שכרו בעולם הזה ולעולם הבא איני יודע כמה :

רש"י * מזה קלה עשה בעלמא : גסה של פרס * כשכעה כתיב המלך סטוא טרה של
פרס לא ע"ה : כשסוק אחרון של פרסה כתוב שני פעמים אפי ה' אלהים אחד כראשו
ואחד בסופו : שלש למלכות * סימניה להקנייר : אותן מצעות * לא מכה והביאתן והוא הוה
מתן שכרו בעולם הזה : הוציאה כתב מירה * וספרה לו כל המאורע שלשם שמים היא מקניירת
לפי ששעשה הם גדול של חומר מכות שטתחו לו ארבע מצעות על פניו :

זוהר פקודי דף רס"ב ע"ב

קרבנא כלא לסערא דא חולקא דקודשא ורעואת דקדושה
ולסערא דא הסוא חולקא דאינון חובין וחטאינון
דאחוייכו כסודא על הסוא כשרא דקרבנא כמה דכתיב אס
דעב שונאך האכילסו לחס ונו' כי גחלים אתה חותה ונו' .
וסימניך יבא המלך והמן אל המשחה . וכאם היהו מאן דידע
אריה למתך באורח קשוע . וכל מאן דלא ידע לסדרה שכתא
דמאריה טב ליה דלא אכרי . בנין דאטריך ללוחא דאיהו שלמא
לעילא (כנין דאטריך ללוחא) מגו מחשכה ורעואת דלכא וקלא
ומלה דספון למעכד שלימו וקשורא ויחודא לעילא כנוונא
דאיהו לעילא . כנוונא דנפקא שלימו מעילא לתתא הכי אטריך
מתתא לעילא לקשרא קשרא כרקא יאות רוא לחכריא דיהכון
בארס מישר . מחשכה . ורעואת . וקלא . ומלה . אלון ארכע
מקשרין קשרין לבחר קשרין קשרין כולסו כחדא אתעכידו כלסו
דתיכא חדא לאשראה עלייהו שכינתא ואתעכידו כולסו ארכעה
סמכין לאתעטרא כהו ושכינתא אסתמיד עלייהו בכל אינון
קשרין עלאין . מחשכה אפיק רעואת (רעואת אפיק קלא) רעואת
דנפיק מגו מחשכה אפיק קלא דאשתמע והוא קלא דאשתמע
סליק לקשרא קשרין מתתא לעילא היכלין תתאין בעלאין קלא
דאיהו קשרין קשרין ומשיך כרכאן מעילא לתתא כליאשו סמיד
אלון ארכעה סמכין . מחשכה ורעואת . קלא . ומלה . סמיכו
כסוימא דקשורא אתר דכלא דאקשר כיה כחדא ואתעכידו כלסו
חד . וכאם היהו כר נש דקשר קשרין דמאריה וסמיד סמיכין
כרקא יאות ואתכוון בכל הכי מלין דקאמרן . וכאם היהו כהאי
עלמא ובעלמא דאחי :

יוסף

יוסף לחק * נוסר * משערי קדושה ח"ב ש"ה

אמרו רז"ל השם שיהא בטלה עובר בעשה שנאמר וזכרת בס ואמרו על
רז"ז ועל רב שמייתן לא שחו שיהא חולין וכו' וארז"ל מלה בסלע
משתוקא בשמים וארז"ל לא מלאתי לנוף טוב משתיקה וכתיב ישב בדד וידום
יתן בעפר פיהו וכתיב מות וחיים ביד לשון וארז"ל סיג לחכמה שתיקה ואמר
שלמה אל תכהל על פיך ולבך אל ימחר להוציא דבר לפני האלהים כי האלהים
בשמים ואתה על הארץ על כן יהיו דברך מעטים . וארז"ל האמנם אלס לך
תדברון מה אומנותו של אדם בעולם הזה ישם עלמו אלס וכו' וארז"ל רבי כד
הוה מטי להאי קרא הוה כבי כי הנה יולך הרים וכורא רוח ומניד לאדם מה
שיחו אפילו שיהא קלה שאלם משיח עם אשתו עתיד ליתן עליה את הדין ה'
יבילנו כ"ד :

הלכה פסוקה * הר"ם ה' תפלה פ"ב

משבעה ימים במרחשון שאלין את הנשמים בברכת שנים כל זמן
שמזכיר הנשם כמה דברים אמורים בארץ ישראל אבל בשנער
וכסוריה ובמקומות הסמוכות לאלו והדומין להן שאלין את הנשמים ביום
ששים אחר תקופת תשרי . ב מקומות סהן לרכיב לנשמים ביום החמה כגון
איי הים הרחוקים שאלין את הנשמים בעת סהן לרכיב להן בשומע תפלה .
ומקומות סהן עשין יום טוב שני ימים אומר מוריד הנשם בתפלת מוסף של
יום ראשון של שמיני עלת ומתפלל והולך כל ימות הנשמים :

ליל ישי

כירוף יהוה

א ויעשו שתי משבצות
זרוב ושתני
טבעת זהב ויתנו את
שתי הטבעות על שני
קצות החשן : כ ויתנו שתי
העבתות הזהב על שתי
הטבעות על קצות החשן :
ג ואת שתי קצות שתי
העבתות נתנו על שתי
המשבצות ויתנם על
כתפת האפד אל מול
פניו : ד ויעשו שתי טבעות

שמות מה 45 זהב

הרתין

תרתין עוקן דדהב וישואו
 על תרין סטרי חושנא על
 ספתיה דלעברא
 דאיפודא לגיו: ה ועברו
 תרתי עוקן דדהב ויהבינון
 על תרתין כתפי איפודא
 מלרע מלקביל אפוחי
 לקביל בית לופי מעירי
 להמיין איפודא: ו ואחדו
 ית חושנא מעוקתיה
 לעיוקתא דאיפודא
 בחוטא דתכלא למהוי על
 המין איפודא ולא יתפרק
 חושנא מעירי איפודא
 כמא דפקיד יי ית משה:
 ו ועבר ית מעילא
 דאיפודא עובד מחי גמיר
 תכלא: חופומיה דמעילא
 כפיל לגויה כפום שרין
 תורא מקף לפומיה סחור
 סחור דלא יתבוע: ט ועברו
 על שפולי מעילא רמוני
 תכלא וארגונא וצבע
 זהורי שזיר: י ועברו זגין
 דדהב דכי ויהבו ית זגיא
 בגו רימוניא עד שיפולי
 מעילא סחור סחור בגו
 רימוניא יא זגא ורמונא זגא
 ורמונא על שפולי מעילא
 סחור

דהמעיל סביב לשררת
 כאשר צוה יהוה ארתי
 משה: יב ויעשו את הכתנת
 שש מעשה ארג לאהרן
 ולבניו: יג ואת המצנפת
 שש ואת פארי המגבעת
 שש ואת מכנסי הרבד
 שש משור: יד ואת האבנט
 שש משור ותכלת וארגמן
 ותולעת שני מעשה רקם
 כאשר צוה יהוה את משה:
 טו ויעשו את ציץ נזר
 הקדש זהב טהור ויכתבו
 עליו מכתב פתוחי חותם
 קדש ליהוה: טז ויהנו עליו
 פתיל תכלת לתת על
 המצנפת מלמעלה כאשר
 צוה יהוה את משה:
 יז ותכל כל עבדת משכן
 אהרן מועד ויעשו בני
 ישראל ככל אשר צוה
 יהוה את משה כן עשו:
 יח ויביאו את המשכן
 אל משה את האהל
 ואת כל כליו קרסיו
 קרשיו בריחיו ועמדיו
 ואדניו: יט ואת מכסה
 ערת האילם המאדמים
 ואת מכסה ערת
 התחשים

סחור סחור לשמשא כמא
 דפקיד יי ית משה: יב ועברו
 ית כהונין דבוצא עובד
 מחי לאהרן ולבנותי: יג וית
 מצנפתא דבוצא וית שבה
 קובעיא דבוצא וית מכנסי
 בוצא דבוין שזיר: יד וית
 הימיינא דבוין שזיר
 ותכלא וארגונא וצבע
 זהורי עובד צייר כמא
 דפקיד יי ית משה: טו ועברו
 ית ציצא כליא דקודשא
 דדהב דכי וכתבו עלוהי
 כגדוף דעוקא כתב מפרש
 קדשא ליי: טז ויהבו עלוהי
 חוטא דתכלא למתן על
 מצנפתא מלעילא כמא
 דפקיד יי ית משה:
 יז ושלמת כל עבידת
 משכנא משכן זמנא ועברו
 בני ישראל ככל דפקיד יי
 ית משה כן עברו:
 יח ואייתיאו ית משכנא
 לות משה ית משכנא וית
 כל מגוהי פורפוהי דפוהי
 עברוהי ועמדוהי
 וסמכוהי: יט וית חופאה
 דמשכי דיברי מסמקי וית
 חופאה דמשכי ססגונא
 וית

וית פרוכתא דפרסא : כית
 ארונא דסהדותא וית
 אריחיה וית כפורתא :
 כא ית פתורא ית כל מנוהי
 וית לחים אפיא : ככ ית
 מנרתא דכיתא ית
 בוצינהא בוציני סדרא וית
 כל מנהא וית משחא
 דאנהרותא : כנוית מדבחא
 דדהבא וית משחא
 דרבותא וית קטורת
 בוסמא וית פרסא דתרע
 משכנא : כר ית מדבחא
 דנחשא וית סרדא דנחשא
 דיליה ית אריחיה וית כל
 מנוהי ית כיורא וית
 בסיסיה : כה ית סרדי
 דרתא ית עמודהא וית
 סמכהא וית פרסא לתרע
 דרתא ית אטוניה
 וסיכהא וית כל מאני
 פולחן משכנא למשכן
 זימנא וכיית לבושי שמושא
 לשמשא בקודשא ית
 לבושי קודשא לאהרן
 בהנא וית לבושי בנוהי
 לשמשא :

לכהן :
 רב
 יום

אחר קריאת פרשת השבוע שנים מקרא ואחד תרגום והפטרה וזמור ה' מלך
 נאות לכס (או מזמור סוד ליום השבת וה' מלך) יל"ח דברו מעשה והלכה
 מסדר טהרות שהוא נגד היסוד במינת היום :

משנה ידים פרק א'

מי רביעית נותנין לידים : לאהר אף לשנים : מחצית לזוג
 לשלשה או לארבעה : מלוג : לחמשה ולעשרה ולמאה
 רבי יוסי אומר : ובלבד שלא יפחות לאהרן שבהם מרביעית
 מוסיפין על השניים : ואין מוסיפין על הראשונים : כ בכל
 הכלים נותנין לידים : אפילו בכלי גללים בכלי אבנים בכלי
 אדמה : אין נותנין לידים : לא בדפנות הכלים : ולא בשולי
 המחץ : ולא במנופת החבית : ולא יתן לתבירו כחפניו מפני
 שאין מכלאין : ואין מקדשין : ואין מוין מי חטאת : ואין נותנים
 לידים : אלא בכלי : ואין מצילין בצמיד פתיל אלא כלים :
 שאין מצילין מיד כלי חרש : אלא כלים : כ המים שנפסלו
 משנית הפהמה : בכלים פסולין ובקרקעות בשרים : נפל לתוכן
 דיו : קומום : ונקנתום : ונשתנו מראיהן פסולין : עשה בהם
 מלאכה : או ששררה בהן פהו פסולין : שמעון המימני אומר :
 אפילו נתכונן לשרות בזה : ונפל לשני בשרים : ד הדיח בהם
 את הכלים : או שמיחה בהם את המדות פסולים : הדיח בהם
 כלים מודחים : או חדשים בשרים : רבי יוסי פוסל בחדשים :
 ה המים שהנחתום מטביל בהן את הגלוסקין פסולים : וכשהוא
 מדיח את ידיו בהן בשרים : הכל בשרים ליתן לידים : אפילו
 חרש שוטה וקטן : מגיח חבית בין ברבוי ונוטל : מטה חבית
 על צדה ונוטל : ותקוף נותן לידים : רבי יוסי פוסל בשני אלו :

ק"ו מי רביעית : מים שיש בהן סעור רביעית הלוג שהוא כוסה ומחצה : על הסמים
 המים שסופכין על הידים פעם ב' : בכלי גללים : נאות בקר : בשולי המחץ : כלי
 גדול של חרש שיש לו טולים : כמנופת : כוסו החבית : כחפניו : שלא ימלא חפניו מים ושסוף
 על ידי חבורו : מקדשין : כתיבת האפר על גבי המים : כמיד פתיל : ככרי כלי חרש שהקוסן
 כמיד פתיל ומחצין באהל המת אין מוילין על מה שנתוכן : קומום : טרף האילן : ששרס : טבל
 סמו : שמיסה : רחץ לחלותי סדבב כמדות שאינו יושא אלא כדוחק : כגלוסקין : ככרות לחם
 כקי : והקוף : מים שיש להם ידים כידו אדם מו"ס בלגו :

הלכה נרה דף י"ט ע"ב

נחמן אמר כרם הקוה מתיבי מעשה ותלה רבי מאיר בקלוה
 ורבי תלה בשרף שקמה מאי ראו אארום לא אשאר דמיכ
 אמימד

אמור ובר זוטרא ורב אשי הוו יתבי קמיה אומנא שקלי ליה קרנא
קמיהא לאמיתר הויה אמר להו אדרם רתנן כי האי שקלי ליה אחריתי
אמר להו אשתני אמר רב אשי כגון אנא דלא ירענא בין האי להאי לא
מבעי לי למחוי רמא :

רש"י רב נתנן * אמתקין קאי : וקלה ר"מ * כס : בקילור * אפלטטר * ואדום הוא
ומקטקטק בו אלמא קילור דמיה לדס כדות ואע"ג דלא הוי סומק כולי האי וקשיא
לכולו דדייקי בין דס בחור לדס נשוי מסוס דסומק טפי ובין דס מאכלת סל ראש לשאר דס
מאכלת : אומנא * מקוץ דס בקרן : בין האי להאי * בין קמא לבתרא :

זוהר יתרו דף פ"ט ע"ב

הו אר"ש כתיב לא תבערו אש ככל משכתיכם ביום השבת .
מ"ט . כגין דלא אתחוי דינא כהאי יומא . ואי תימא
הא לנכוח סלקא . ככל משכתיכם קאמר ולא לנכוח והקוה
דסלקא לנכוח לאכפיה לדינא אחרא סלקא . דתינן חיה אשה
אכלא אשה . ואשה דמרבחא אכלא אשה אחרא . וכגיני כך
אתגליא עתיקא קדישא כהאי יומא מכל שאר יומין . וכזמנא
דאתגליא עתיקא לא אתחוי דינא כלל . כל עלאון ותתאון
משכחין כדרותא שלימתא ודינא לא שלטא . תאנא כתיב כי
ששק ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ . ששת ימים וראוי
ולא בששת . והכי יומין קדישין עלאין אקרון יומי דשמה קדישא
ואתכליל בהו ואיכוון אתכלילן ביה . זכאם תולקסון דישראל מכל
עמין עע"ו עלייתו כתיב ואהם הדבקים בה' אלהיכם חיים
כלכם היום :

יוסף לחק * מוסר * משערי קרושה ח"ב ש"ה

אמרו דו"ל אפילו דברים שאין בהם ממש הן נכתבין על פנקסו של אדם
וקרין לפניו בשעת מותו וכו' ואר"ל שתיקתו של אדם מביאתו
לידי ענה והענה היא ראש לכל יראה שמים וכשעה שאינו עוסק בתורה יהיה
דומם ומדביק שפתותיו זו לזו כשתי ריחיים שסוככות זו על זו מפני שדקותיו
וחיותיו כולן של אדם אינן מוספיקות כמה שיוציא בשפתיו אשתי מי שסיים
עלמו אלס וחרס וחרס וסומא וכל כך למה כדי שלא יחטא ויחייב עלמו ואת
איבריו לנהינם וכן דוד הוא אומר ואני כחרס לא אשמע וכאלס לא יפתח פיו
ובספר הזוהר ולית לך הכל דלית ליה קלא וכו' וכל אינון מולין דאשתדל בהו בר
גס דלאו אינון לפולחנא דקב"ה ההיא מלה אתעביד מינה הכל וסתאת בעלמא
וכד כשקת נשמתיה ההוא הכל מנגלגל ליה בעלמא ודא אינו ואת נפש אויבך
יקלענה בתוך קף הקלע ואמרו עס ותלבס אסתר מלכות אוליפנא כל מאן
דנטר פומיה וליטניה וכי לאתלבשא ברוח קדשא וכו' :

הלכה פסוקה * הר"ם ה' שבת פ"ו

לא יתן אדם בערב שבת כלים לאומן כותי לעשותו אף על פי שפסק עמו
אלא ככדי שיצא בהן מביטו קודם שחשיכה וכן לא ימכור אדם חפציו
לכותי

לכותי ולא ישאלנו ולא ילוגו ולא ימשכנו ולא יתן לו במתנה אלא ככדי שיצא
באותו חסך מפתח ביתו קודם השבת שכל זמן שהוא בביתו אין אדם יודע אמת
כותן לו וכשיצא הכותי מביטו בשבת וחסך ישראל בידו יראה כמי שהלוחו לכותי
או משכנו או פסק עמו או מכר לו בשבת . ב הנותן אגרת לכותי להוליכה
לעיר אחרת אם קצץ עמו סכר הולכה מותר ואפילו נתנה לו ערב שרר עם
חשיכה והוא שיצא בה מפתח ביתו קודם השבת ואם לא קצץ אם יש במדינה אדם
קבוע שהוא מקבץ האגרות ושולח אותם לכל מדינה ומדינה עם שלוחו מותר
ליתן לכותי האגרת והוא שיהיה שהות ביום כדי שיעיב לבית הסמוך לחומה
קודם השבת שמה זה שמקבץ האגרות ושולחן ביתו סמוך לחומה הוא . ואם אין
עם אדם קבוע לכך אלא הכותי שנותנין לו האגרת הוא שמוליכה לעיר אחרת
אסור לשלוח ביד הכותי האגרת לעולם אלא אם כן קצץ לו דמים :

ח"ו ש"ל ב"ע

הע עיר כנסת כ"ת

נפטר (ת) כיום אחר כך
לחדש פרכית

14
ת"ש
שנת

14

14

14

14

אשר נתתי לך

בארץ מצרים
לעבוד עמך

שבע שנים
לעבוד עמך

אשר נתתי לך

בארץ מצרים
לעבוד עמך

שבע שנים
לעבוד עמך

